ମୋ' ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ

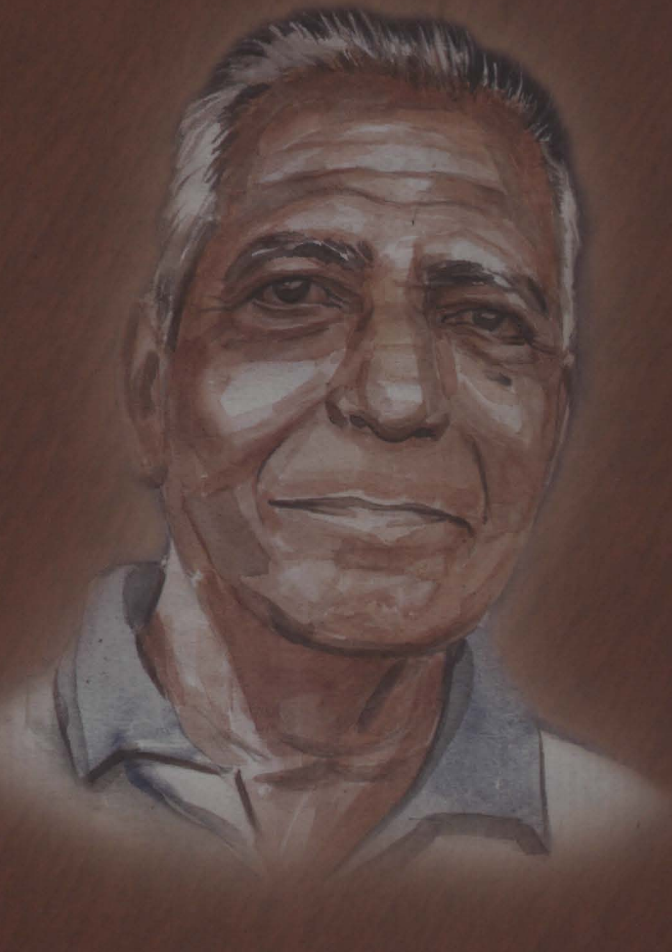

ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

Sambalpur
12-10-2017

Dedicated to Digital liabrary of NIT Rourkela (Orissa) India for dezitasion & uploading in to the web portal.

I authorised NIT Rourkela to upload it for public Reading & research.

[signature]
12-10-17

0663-2400675
(Author)

ମୋ' ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ

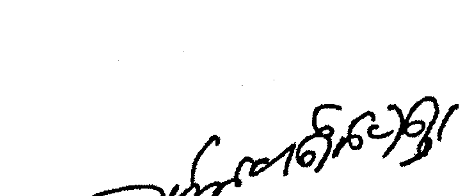

ମୋ' ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ

ଲେଖକ	-	ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା
ପ୍ରକାଶକ	-	ଅଗ୍ନିଶିଖା ଗେଇଟିରୋଡ୍ ସମ୍ବଲପୁର-୭୬୮୦୦୧
ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ	-	ଅଗଷ୍ଟ ୨୮, ୨୦୧୬ (ଲେଖକଙ୍କ ୮୧ ତମ ଜନ୍ମବାସର ଅବସରରେ)
ପ୍ରଚ୍ଛଦ	-	ଶ୍ରୀ ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ମାଝୀ
ଅକ୍ଷର ସଜ୍ଜା	-	ସୁନିତା ପଣ୍ଡା
ମୁଦ୍ରଣ	-	ଅଗ୍ନିଶିଖା ଗେଇଟିରୋଡ୍ ସମ୍ବଲପୁର-୭୬୮୦୦୧
ମୂଲ୍ୟ	-	ଟ.୩୦୦/- (ତିନି ଶହ ଟଙ୍କା ମାତ୍ର)

MO SAMBADIK JEEBAN

Written by- Arjun Ranjan Panda

Publisher- Agnishikha

Edition: August 28, 2016

(on the occasion of the 81st Birth Day of the writer)

Cover- Sri. Prasanta Kumar Majhi

Computer- Sunita Panda

Design: The Agnishikha

Printer:The Agnishikha Press

Price: Rs 300/- (Rupees Three Hundred only)

ଉତ୍ସର୍ଗ

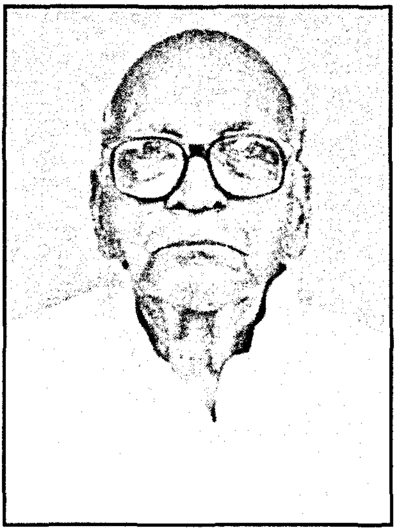

ସେହି ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ, କର୍ମଠ, ପରୋପକାରୀ, ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ରାଭିଜ୍ଞ, ସଦା ଅଧ୍ୟୟନରତ ମୋର ପୂଜନୀୟ ଗଇଁ ପ୍ରଫେସର ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ୍ ନାୟକଙ୍କ ଚରଣରେ ଅର୍ଘ୍ୟଥାଳି ।

ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

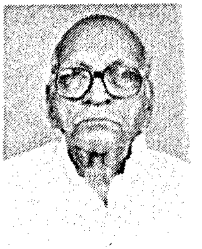

ମୁଖବନ୍ଧ

"ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ

ଖ୍ୟାତନାମା ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଆଜି ୨୮-୮-୨୦୧୬ ଜୀବନର ୮୦ ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମ କରି ୮୧ ବର୍ଷ ବୟସରେ ପଦାର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି । ସେ ମୋର ଠାରୁ ବୟସରେ ୧୨ ବର୍ଷର ସାନ । ମୋର ଅତି ସ୍ନେହର ଶାଳକ । ତାଙ୍କର କୈଶୋର ଅବସ୍ଥାରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ମୋର ବୈବାହିକ ଜୀବନର ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଅତି ନିକଟରୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣେ । ସେ ଅତି ନିର୍ଭୀକ, ସ୍ୱାଭିମାନୀ, କର୍ମଠ, ପରୋପକାରୀ, ସମାଜସେବୀ ତଥା ଅମାୟିକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ସମ୍ପନ୍ନ । ଏହିସବୁ ଗୁଣାବଳୀକୁ ସେ ତାଙ୍କର ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଉଚ୍ଚସ୍ତରକୁ ଉଠିପାରିଛନ୍ତି । ସେ ୰ ବାଳକୃଷ୍ଣ କରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କଟକରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ଦୈନିକ "ମାତୃଭୂମି"ର ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ । ନିରପେକ୍ଷତାକୁ ସାମ୍ବାଦିକତାର ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ କୁହାଯାଏ । ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ତାଙ୍କର ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନରେ ଏଥିରୁ ବିଚ୍ୟୁତ ହୋଇନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପାଦିତ ଅଗ୍ନିଶିଖା ବିଗତ ୪୮ ବର୍ଷ ଧରି ନିରପେକ୍ଷତାକୁ ବଜାୟ ରଖିଛି । କୌଣସି ରାଜନୈତିକ ଦଳ କିମ୍ବା ନେତାଙ୍କ ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା; କୌଣସି ଶିଳ୍ପପତି କିମ୍ବା ପୁଞ୍ଜିପତିଙ୍କ ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟଠାରୁ ଅଗ୍ନିଶିଖା ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରହେ । ସମ୍ବାଦପତ୍ରଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ନିର୍ଭର କରେ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ସତ୍‌ଇଚ୍ଛା ଓ ସହଯୋଗ ଉପରେ । ସ୍ଥାନୀୟ ତଥା ସାମାଜିକ ସମସ୍ୟାକୁ ପ୍ରାଥମିକତା ଦେବା ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଅଗ୍ନିଶିଖା ବିଗତ ୪୮ ବର୍ଷ ମଧରେ ବହୁତ ସାମ୍ବାଦିକ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ଅଗ୍ନିଶିଖାଠାରୁ ତାଲିମ ପାଇଥିବା ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ସଫଳତାର ସହ ଉଚ୍ଚସ୍ତରରେ ରହିଛନ୍ତି । ଏହାଛଡ଼ା ଅଗ୍ନିଶିଖା ବହୁସଂଖ୍ୟାରେ କଳ୍ପନାତୀତ ଭାବେ ସାହିତ୍ୟିକ, କବି, ଗାଳ୍ପିକ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଛି ।

ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ସର୍ବପ୍ରଥମ ସମ୍ବାଦପତ୍ର "ସମ୍ବଲପୁର ହିତୈଷିଣୀ" ୧୮୮୯ ମସିହା ମେ ମାସ ୩୦ ତାରିଖ ଦିନ ଦେବଗଡ଼ରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା। ବାମଣ୍ଡାର ମହାରାଜା ସୁଢ଼ଳଦେବ ଏହାର ପ୍ରକାଶକ ଥିଲେ ଏବଂ ପଣ୍ଡିତ ନୀଳମଣି ବିଦ୍ୟାରତ୍ନ ସମ୍ପାଦକ ଥିଲେ। ଏହା ସାପ୍ତାହିକ ଥିଲା। ଏହାପରେ ୧୯୦୫ ମସିହାରେ ଶ୍ରୀପତି ମିଶ୍ରଙ୍କ ସମ୍ପାଦନାରେ ସାପ୍ତାହିକ "ଉତ୍କଳ ଦର୍ପଣ" ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା। ୧୯୧୯ ମସିହାରେ ସପ୍ତେଶ୍ୱର ଦାଶଙ୍କ ସମ୍ପାଦନାରେ ସାପ୍ତାହିକ "ହୀରାଖଣ୍ଡ" ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା। ଏହାପରେ ସେବା, ଉତ୍କଳ,ସେବକ, ନବଯୁଗ, ଜାଗରଣ, ହୀରାଖଣ୍ଡ ସମାଚାର, ଦୈନିକ କୋଶଳ, ଡାକରା, ହୀରାଖଣ୍ଡ ଇତ୍ୟାଦି ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଗଣିତ ପତ୍ରପତ୍ରିକା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି। ସେସବୁ ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ କାଳ ପାଇଁ ବଞ୍ଚି ରହି ପରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି। ତେବେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ଦୀର୍ଘ ୪୮ ବର୍ଷ ଧରି ବଞ୍ଚି ରହି ଆଗେଇ ଚାଲିଛି। ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ମାନ, ସମ୍ମାନ ବଜାୟ ରଖି ପାରିଛି।

ଓଡ଼ିଶାରେ ସର୍ବାଧିକ ସମୟ ଧରି ବଞ୍ଚି ରହିଥିବା ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ସ୍ଥାନ ତୃତୀୟ। ଦୈନିକ ସମାଜ, ଦୈନିକ ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର ପରେ ଦୈନିକ ଅଗ୍ନିଶିଖା ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଛି। ଏହା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଛି ସେହି କାଳଜୟୀ ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଅସୀମ ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ସାଧନା, ସହିଷ୍ଣୁତା ତଥା ଆଗ୍ରହ ବଳରେ, ଅଗ୍ନିଶିଖାକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବା ଆମ୍ଭର ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଜନସାଧାରଣଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ।

ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ ନାୟକ

ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ: ଅଗ୍ନିଶିଖା

ଜ୍ଞାପନ

ପୁସ୍ତକର ଆହ୍ୱାନ

ବରେଣ୍ୟ ଶ୍ରୀମାନ୍ ବରେନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣ ଧଳଙ୍କୁ ଜାଣିଥିବେ, ଦେଖିଥିବେ ତାଙ୍କର ନାମ ଶୁଣିଥିବେ। ସେ ଜଣେ ବହୁଧା ଖ୍ୟାତିସମ୍ପନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତି। ପ୍ରଥମରେ ସେ ଜଣେ ଜାତୀୟସ୍ତରର ସାମ୍ବାଦିକ। ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ସର୍ବଭାରତୀୟ ସଭାପତି ଥିଲେ। ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓଡ଼ିଶାର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ। ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ସେ ଜଣେ ଜାତୀୟସ୍ତରର ସୁସାହିତ୍ୟିକ। ବିଭିନ୍ନ ରସର ମୋଟ ୫୭ଟି ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରିଛନ୍ତି। କେନ୍ଦ୍ର ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ଦ୍ୱାରା ପୁରସ୍କୃତ। ତାଙ୍କର ଉଦ୍ୟମରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ୧୯୮୫ ମସିହାରେ ପ୍ରଥମେ ପୁସ୍ତକମେଳା ଆୟୋଜିତ ହୋଇଥିଲା। ଏହାଛଡ଼ା କ୍ରୀଡ଼ା, ନାଟକ ନୃତ୍ୟ- ସଙ୍ଗୀତ ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନକ୍ଷେତ୍ରର ଅନୁଷ୍ଠାନମାନଙ୍କର ସଭାପତି, ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ ରହି ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି।

ବରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କର ଜନ୍ମ ୧୯୩୯ ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୭ ତାରିଖ। ସେ ମୋଠାରୁ ୩ ବର୍ଷ ସାନ। ସେ ୨୧ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଦୈନିକ 'ମାତୃଭୂମି'ର ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ। ମୁଁ ମଧ ୨୧ ବର୍ଷ ବୟସରେ ସେହି ମାତୃଭୂମିର ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲି। ଅଭିଜ୍ଞତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଉଭୟେ ସମାନ। ତେବେ ସେ ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ଥିବା ବେଳେ ମୁଁ ଜିଲ୍ଲାସ୍ତରୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ। ତେବେ ସେ କେବଳ ବୟସରେ ସିନା ମୋଠାରୁ ୩ ବର୍ଷ ସାନ, ବାକି ସବୁ ବିଷୟରେ ସେ ମୋଠାରୁ ବହୁତ ବେଶି ଉଚ୍ଚ ପାହ୍ୟାର ବ୍ୟକ୍ତି। ହେଲେ ଆମ୍ଭର ଉଭୟଙ୍କର ମଧରେ ମାତୃଭୂମିର ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ଘନିଷ୍ଠତା ରହିଛି। ମୁଁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଗଲେ ପ୍ରାୟ କରି

ବରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ସାକ୍ଷାତ ତଥା ଭଲ-ମନ୍ଦ କଥାବାର୍ତ୍ତା ପାଇଁ ଯାଏଁ ।

ଗତ ୨୦୧୫ ମସିହାର ନଭେମ୍ବର ୧୬ ତାରିଖରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଯାଇଥିବା ବେଳେ ସଦ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ବରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମଜୀବନୀ ପୁସ୍ତକ ଏବଂ ତାଙ୍କର ୭୫ ବର୍ଷ ପଦାର୍ପଣ ଅବସରରେ ପ୍ରକାଶିତ ଅନ୍ୟ ଏକ ପୁସ୍ତକ "ଅନନ୍ୟ ବରେନ୍ଦ୍ର" ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲି । ବହିର ପୃଷ୍ଠା ଓଲଟାଇବା ବେଳେ ବହି ଦୁଇଟି ମୋତେ ନିଜର ଜୀବନୀ ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରିବାକୁ ଆହ୍ୱାନ ଦେଲେ । ମୋର ମନର ଭାବନା ବରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ଜାଣିପାରି ସେ ମଧ ଆତ୍ମଜୀବନୀ ଲେଖିବାକୁ କହିଲେ । ମୁଁ ଏକପ୍ରକାର ସ୍ଥିର କରିନେଲି ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରିବାକୁ । ଏଠାରେ ଆପଣ କହନ୍ତୁ- ପୁସ୍ତକ ଦୁଇଟିର ଆହ୍ୱାନରେ ନା ବରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନରେ ମୁଁ ଆତ୍ମଜୀବନୀ ପୁସ୍ତକ ଲେଖିବାକୁ ମନସ୍ଥ କଲି । ମୁଁ କହୁଛି ପୁସ୍ତକ ଦୁଇଟିର ଆହ୍ୱାନକୁ ସ୍ୱୀକାର କଲି ।

ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ସମ୍ବଲପୁର ଫେରିବା ବେଳେ କେବଳ ସେହି ଏକମାତ୍ର ଭାବନା- ଆତ୍ମଜୀବନୀ ଲେଖିବି କି ନାହିଁ । ନାନା ପ୍ରକାର ଜଞ୍ଜାଳ ଭିତରେ ପାରିବି ? କାହିଁକି ପାରିବି ନାହିଁ । ଆମର ଭୁବନେଶ୍ୱର ସାମ୍ବାଦିକ ବୁଲୁ ବାବୁ ଷ୍ଟେସନକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଆସିଥିଲେ ତ ମଝି ମଝିରେ ନିଦ ହୋଇଯାଉଥାଏ । ସେହି ଦରଖଣ୍ଡିଆ ନିଦରେ ପୁଣି ସେହି ଚିନ୍ତା । ପାଖ ସିଟ୍‌ର ଜଣେ ପଚାରିଲେ- କି କାମରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଯାଇଥିଲେ ? ମୁଁ ସଟ୍‌କଟ୍‌ରେ କହିଲି- ପେନ୍‌ସନ୍ ଆଣିବା ପାଇଁ । ମୁଁ ପ୍ରଳାପ କରୁଛି ବୋଲି ସେ ଭାବିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସନ୍ଦେହାତ୍ମକ ଧାରଣା ନିଶ୍ଚିତ ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇଲା । ମୁଁ କହିଲି- ସରକାର ବଡ଼ ବଡ଼ କଥା କହନ୍ତି, କିଛି କରନ୍ତି ନାହିଁ । "ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ କଲ୍ୟାଣ ବୋର୍ଡ଼" ନାମରେ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କର ଏକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଅଛି । ଏହି ଅନୁଷ୍ଠାନ ପକ୍ଷରୁ ଅଭିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ପେନ୍‌ସନ୍ ଦିଆଯାଏ । ସେମାନେ ମୋର ନାମକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଆଉ କିଛି ନ କହି ପେନ୍‌ସନ୍ ପାଇଥିବାରୁ ମୁଁ ମନକୁ ମନ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ କଲ୍ୟାଣ ବୋର୍ଡ଼ ପ୍ରତି କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କଲି । ପୁଣି

ନିଦ ମାଡ଼ି ଆସିଲା । ନିଦରେ ସେହି ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦେହ ଉପରେ ଲଦି ହୋଇଯାଉଥିବାରୁ ସେ ମନ ଭିତରେ ବିରକ୍ତି ହୋଇ ଟିକିଏ ଖସରି ଯାଉଥିଲେ । ଶେଷରେ ଟ୍ରେନ୍ ସମ୍ବଲପୁର ରୋଡ୍ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ସ୍ଥିର କରି ସାରିଥିଲି ଯେ, ପୂରା ଆତ୍ମ ଜୀବନୀ ନ ଲେଖି "ମୋ' ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ" ପୁସ୍ତକ ଲେଖିବି ଏବଂ ମୋର ବିଷୟରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଲେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ "ଏକ ସଫଳ ଜୀବନ: ପଣ୍ଡା ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ" ଏଥିରେ ଏକତ୍ର ରହିବ । ଦୁଇଟିଯାକ ପୁସ୍ତକ ମିଶି ଗୋଟାଏ ପୁସ୍ତକ ହେବ । ଏହା ମୋର ୮୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ତ୍ତି ଓ ୮୧ ବର୍ଷରେ ପଦାର୍ପଣ ଜନ୍ମ ଦିନ ୨୮-୮-୨୦୧୬ରେ ଏକ ଉତ୍ସବ ମାଧ୍ୟମରେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହେବ ।

ଏହି ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶନ ବିଷୟ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ପରିବାର ବର୍ଗଙ୍କୁ ଜଣାଇଲି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଦୋ ଦୋ ପାଞ୍ଚ ନ ହୋଇ ପୂରାଦମ୍‌ରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଆଗେଇ ନେବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ ।

ଏହି ପ୍ରକାରେ କାର୍ଯ୍ୟାରମ୍ଭ ହୋଇ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶନ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି । ତେବେ ମୁଁ ଦିନଲିପି ଲେଖେ ନାହିଁ । ମୋର ନଥିପତ୍ର ସଜ୍ଜିତ ରୂପେ ରହେନାହିଁ । ସ୍ମରଣ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ କମ୍ । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସାମ୍ବାଦିକତା ମୁଣ୍ଡ ଖେଳାଇ ଯାହା ପାରିଛି ଲେଖନୀ ଚଳାଇଛି । କିଛି ଭୁଲ୍ ଥିଲେ, ନାପସନ୍ଦ ଲାଗିଲେ ନିଜେ ସଜାଡ଼ି ଦେବେ । ଗାଳି ନ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ ।

ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

ମୋ' ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ

Barendra Krushna Dhal

- Former President, National Union of Journalists (India)
- Sahitya Akademi Award Winner
- Columnist-[redacted]
- Orissa Correspondent, AAJKAAL
- Former Presidium Member
  SAARC Journalist Conference (1991)
- General Secretary, Lekhaka Sammukhya, Orissa
- Founder Secretary, Bhubaneswar Book Fair
- Founder President, Orissa State Karate Association

Residence:
Qrs. 11/4, Type-VA, Unit - II
Bhubaneswar - 751 009
Phone - 2531360
Tele Fax - 2531 560
Email-~~dhal@satyam.net.in~~
~~barendradhal@yahoo.com~~
Mobile - 9437039417
barendradhal@~~rediffmai~~ rediffmail.com

[illegible]
[illegible]

[illegible] অর্জুন বাবু,

[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible] অর্জুন [illegible]

କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା

ଏହି ପୁସ୍ତକରେ ମୁଁ, ମୋ, ମୋତେ, ମୋର, ବହୁଳ ଭାବରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଯାଇଛି । ଗର୍ବ ବା ଅହମିକା ରୂପକ ଏହି ମୁଁ ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର ହ୍ରାସ କରିବା ପାଇଁ ଆନ୍ତରିକ ଉଦ୍ୟମ ହୋଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ତାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିନାହିଁ । ପୁସ୍ତକ ନାମର ପ୍ରଥମ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ମୋ' ହୋଇଥିବାରୁ ଏପରି ବ୍ୟବହାର ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଏହି ଅହେତୁକ ଗର୍ବ ପାଇଁ ମୋତେ କ୍ଷମା ଦେବେ ।

ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

ସୂଚୀପତ୍ର

	ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
୧	ମନସ୍କାମନା	୧
୨	ଜିଲ୍ଲାର ଚତୁର୍ଥ ସାମ୍ବାଦିକ	୩
୩	ସାମ୍ବାଦିକ ଗୁରୁ ବନ୍ଦନା	୬
୪	ଆଦି ସାମ୍ବାଦିକ ନୃସିଂହ ଗୁରୁ	୭
୫	କୌତୁକିଆ ସାମ୍ବାଦିକ ବିଶ୍ୱକେଶନ ବହିଦାର	୯
୬	କର୍ମଠ ସାମ୍ବାଦିକ ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା	୧୧
୭	ଧୀରେ ଧୀରେ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି	୧୩
୮	ଜୀବନର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଶନ୍ଧି	୧୯
୯	କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା	୨୦
୧୦	ଜିଲ୍ଲା କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘର ଖେଳ ସମ୍ପାଦକ	୨୧
୧୧	ପୌରସଭା ସଦସ୍ୟ	୨୩
୧୨	ବିବାହୋତ୍ସବ	୨୬
୧୩	"ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ଜନ୍ମୋତ୍ସବ	୨୯
୧୪	ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ମହୋତ୍ସବ	୩୧
୧୫	ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ସାମ୍ବାଦିକ	୩୩
୧୬	ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ	୩୫
୧୭	ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନରେ ଯୋଗଦାନ	୩୯
୧୮	ସମ୍ବଲପୁରରେ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ସମ୍ମିଳନୀ	୪୨
୧୯	ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ସମ୍ପୃକ୍ତି	୪୫
୨୦	ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟି ସଦସ୍ୟ	୪୬
୨୧	ସାରା ଭାରତ ପରିଦର୍ଶନ	୫୦
୨୨	"ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ଦୈନିକ ରୂପ ଧାରଣ	୫୩
୨୩	ଭଗବାନଙ୍କର ମହାନ୍ ଅବଦାନ	୫୫
୨୪	ମୋର ଜୀବନର ମହାସମର	୫୭
୨୫	ଆମ ଜବରଦଖଲକାରୀ ସବୁବେଳେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ	୫୯
୨୬	ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଆବାସିକ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନଶନ- ଧାରଣା	୬୧
୨୭	ଅଗ୍ନିଶିଖା ଛାପାଖାନା	୬୨
୨୮	ବନ୍ୟାରେ ଛାପାଖାନାର କାନ୍ଥ ଭୁଷୁଡ଼ି ପଡ଼ିଲା	୬୪
୨୯	୧୯୯୮ରେ ଅଫସେଟ୍ ମେସିନ୍	୬୫
୩୦	ଅଗ୍ନିଶିଖା ନବକଳେବର ଉତ୍ସବରେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ନବୀନ୍ ପଟ୍ଟନାୟକ	୬୭
୩୧	ମାନହାନି ମକଦ୍ଦମାରେ ଦୁଇବର୍ଷ କାରାଦଣ୍ଡ	୭୦
୩୨	ଆଉ ଏକ ମାମଲା	୭୨
୩୩	ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍	୭୪
୩୪	ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା	୭୬
୩୫	ସମ୍ବଲପୁରର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ର ସହ ସମ୍ପର୍କ	୭୯
୩୬	ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘ	୮୧
୩୭	ସମ୍ବଲପୁର ପବ୍ଲିକ୍ ଲାଇବ୍ରେରୀ	୮୯
୩୮	ଦେବପ୍ରତିମ ଡାః ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା	୯୩
୩୯	ଶେଷ କଥା	୯୮

ସୂଚୀପତ୍ର

	ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା	
୧	ତୁମରି ଜନମ ଦିବସେ	ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର	୧୦୫
୨	ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଓଡ଼ିଶାରେ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କର ଗର୍ବ	ବରେନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣ ଧଳ	୧୦୬
୩	ସମ୍‌କର୍ ଲାଗି ଜୀଉଁ	ମଙ୍ଗଲୁ ଚରଣ ବିଶ୍ୱାଳ	୧୦୮
୪	'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ଜନମ୍ ଜୀବନ୍ ଦାତା	ପ୍ରଫେସର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ତ୍ରିପାଠୀ	୧୧୧
୫	ସମ୍ବଲ୍‌ପୁରର ସ୍ୱାଭିମାନ	ଡ. ଦ୍ୱାରିକା ନାଥ ନାୟକ	୧୧୨
୬	ଭାଇ ଅର୍ଜୁନ	ଡା. ଯତୀନ୍ଦ୍ର ମୋହନ ପୂଜାରୀ	୧୧୩
୭	ବିଶ ଦାଦାଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ		
	ତହିଁରେ ପଣ୍ଡା ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ	ଙ. କରୁଣାକର ସୁପକାର	୧୧୯
୮	ଫକେନ୍ ପରିଚୟତେ	ପଦ୍ମଲୋଚନ ପଣ୍ଡା	୧୨୧
୯	ଜଣେ ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ	ମହେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ପଣ୍ଡା	୧୨୪
୧୦	ଏକ ମଜାକିଆ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ: ଅର୍ଜୁନ ଆଜ୍ଞା	ଶ୍ରୀ ଭାଗବତ ପ୍ରସାଦ ନନ୍ଦ	୧୨୭
୧୧	ପଣ୍ଡା ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ: ଚିର କୁମାର ବଦନ	ଡ. ଅରୁଣ ମଜୁମଦାର	୧୩୦
୧୨	ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ସାମ୍ବାଦିକତା		
	କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ	ବିଜୟ କୁମାର ମହାନ୍ତି	୧୩୩
୧୩	ବରିଷ୍ଠ ତଥା ବିଶିଷ୍ଟ ସାମ୍ବାଦିକ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା	ଅରବିନ୍ଦ ମହାପାତ୍ର	୧୩୬
୧୪	ମୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡା	ଶ୍ରୀ ସୁବାସ ଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକ	୧୩୯
୧୫	ସଦା ରହନ୍ତି ଆନନ୍ଦେ	ଶ୍ରୀ ସୁଭାଷ୍ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୧୪୧
୧୬	ଆଉ ଜଣେ ଅର୍ଜୁନ	ଡ. ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ଦାଶ	୧୪୭
୧୭	ମୋର ଆଜୀବନ ପରମ ବନ୍ଧୁ	ବିଶ୍ୱମ୍ଭର ପୂଜାରୀ	୧୪୯
୧୮	ସୁଖ୍ୟାତ ସାମ୍ବାଦିକ ତଥା		
	ସମାଜସେବୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା	ପଣ୍ଡିତ ବିରଞ୍ଚି ନାରାୟଣ ପତି	୧୫୪
୧୯	ମୋତେ କହନ୍ତି ଅଲିଅଳ ଭାଣିଜୀ	ଶ୍ରୀମତୀ ମନସା ବେହେରା	୧୫୭
୨୦	ଜଣେ ସହଜ ଓ ସୁଲଭ ମଣିଷଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା	ଶ୍ରୀ ଯଦୁନନ୍ଦନ ପଣ୍ଡା	୧୬୦
୨୧	ଅନ୍ୟକୁ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନ ତାଙ୍କର ମହାମନ୍ତ୍ର	ଡ. ବିଜୟ କୁମାର ପ୍ରଧାନ	୧୬୧
୨୨	ନିର୍ଭୀକତା ଓ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ସହ ଜଣେ ପରୋପକାରୀ ମଣିଷ	ଡ. କ୍ଷମାନିଧି ପଣ୍ଡା	୧୬୩
୨୩	ମଜା ମଜଲିସ୍‌ରେ ଭରପୂର ଦୁଃଖକେ		
	ଏଡ଼ାଇବାରେ ଚତୁର	ଡ. ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ମିଶ୍ର	୧୬୫

ସୂଚୀପତ୍ର

	ବିଷୟ		ପୃଷ୍ଠା
୨୪	ସାମ୍ବାଦିକ ଏକଲବ୍ୟ	ଇଂ. ନବକୃଷ୍ଣ ପଟ୍ଟନାୟକ	୧୬୮
୨୫	ପ୍ରକୃତି-ପ୍ରେମୀ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ	ଶ୍ରୀ ଗୋପୀନାଥ ମିଶ୍ର	୧୬୯
୨୬	ଅର୍ଜୁନ ଦାଦାଙ୍କୁ ମୁଁ ଯେଭଳି ଜାଣେ	ଡା. ବିପିନ ବିହାରୀ ତ୍ରିପାଠୀ	୧୭୩
୨୭	ଆମେ ଦେବଗଡ଼ବାସୀ ଗର୍ବିତ	ଶ୍ରୀ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ମହାପାତ୍ର	୧୭୫
୨୮	ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ "ସୁହୃଦ୍ ସଂସଦ" ଗଠନ	ଶ୍ରୀ ଭିକାରୀ ଚରଣ ପଣ୍ଡା	୧୭୮
୨୯	ଅଗ୍ନିଶିଖା ଆମର ଗର୍ବ ଓ ଗୌରବ	ଇଂ. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମାଝୀ	୧୮୦
୩୦	ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ, ବଳିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ, ବିଶିଷ୍ଟ ସାଧୁ	ଶ୍ରୀ ପୀତବାସ ପାଢ଼ୀ	୧୮୨
୩୧	ଜଣେ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ	ଡଃ ବିପିନ ବିହାରୀ ମହାପାତ୍ର	୧୮୪
୩୨	ସହପାଠୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା	ଶ୍ରୀ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାରାୟଣ ପତି	୧୮୫
୩୩	ସାମ୍ବାଦିକ ଗୌରବ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା	ଶ୍ରୀ ରାମାନୁଜ ପଣ୍ଡା	୧୮୮
୩୪	ଭାଇ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ମୁଁ ଯେପରି ଜାଣେ	ଶ୍ରୀ ଶଶିଭୂଷଣ ତ୍ରିପାଠୀ	୧୯୩
୩୫	ସର୍ବେ ଭବନ୍ତୁ ସୁଖୀନଃ	ଇଂ. ଜଗଦୀଶ ପଣ୍ଡା	୧୯୬
୩୬	ନୀରବ ସାଧକ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ	ବାଙ୍କନିଧି ଶତ୍ରୁଶଲ୍ୟ	୨୦୦
୩୭	କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ	ରଘୁନାଥ ପୂଜାରୀ	୨୦୨
୩୮	କର୍ମବୀର ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା	ଶ୍ରୀମତୀ ବୀଣାପାଣି ପାଢ଼ୀ	୨୦୪
୩୯	କିଛି ଅନୁଭୂତି	ଡ. ସୁରୁବାବୁ ମେହେର	୨୦୫
୪୦	ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଅନୁରାଗ	କୁମୁଦ ଚନ୍ଦ୍ର ଦାଶ	୨୦୯
୪୧	ମୋର ବାଲ୍ୟ ବନ୍ଧୁ ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡା	ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର	୨୧୨
୪୨	ଜଣେ ଗଠନମୂଳକ ଚିନ୍ତାଧାରାର ମଣିଷ	ସଦାନନ୍ଦ ସୋନବର୍ଷା	୨୧୬
୪୩	ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା	ସାମ୍ବାଦିକ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ଦାଶ	୨୧୮
୪୪	ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡା ଆଉର୍ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରୋତ୍ସାହନର ଗନ୍ତାଘର	ଯୋଗାଚାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ର. ଜୟଦେବ ତନସନା	୨୨୧
୪୫	ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ବିଷୟରେ ପଦେ ଅଧେ	ପ୍ରାଧାପକ ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ମିଶ୍ର	୨୨୭
୪୬	ବହୁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଅଧିକାରୀ : ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା	ହେମନ୍ତ କୁମାର ମହାପାତ୍ର	୨୨୯
୪୭	ସ୍ମୃତି- ଅନୁଭୂତି	ହରିଚନ୍ଦନ ମିଶ୍ର	୨୩୨
୪୮	ମୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମୋର ଦିଅର ଅର୍ଜୁନ	ପ୍ରେମମୟୀ ପଣ୍ଡା (ଭାରତୀ)	୨୩୫
୪୯	ତୁମକୁ ପ୍ରଣାମ	ଡା.ବିଳାସିନୀ ଦ୍ୱିବେଦୀ	୨୪୨
୫୦	ଅଗ୍ନିଶିଖା	ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାମୟୀ ତ୍ରିପାଠୀ	୨୪୩

ମନସ୍କାମନା

ପିଲାଟି ଦିନରୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଚତୁର୍ଥ ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀର ଛାତ୍ରାବସ୍ଥାରୁ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପଢ଼ିବା ପ୍ରତି ମୋର ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ଥିଲା । ସେତେବେଳେ ଆମ ଘରକୁ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଆସୁ ନ ଥିଲା । ଘର ନିକଟସ୍ଥ ଚିମ୍‌ନିଗୁଡ଼ି ସଂଲଗ୍ନ ଏବେ ଦୁବେ ପରିବାର ରହୁଥିବା ଗୃହରେ ସମ୍ବଲପୁର ମ୍ୟୁନିସିପାଲିଟି ପକ୍ଷରୁ ଏକ ଲାଇବ୍ରେରୀ ଥିଲା । ଏହାହିଁ ଥିଲା ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ପ୍ରଥମ ପବ୍ଲିକ୍ ଲାଇବ୍ରେରୀ । ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ଏହି ଲାଇବ୍ରେରୀକୁ ଯାଇ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପଢୁଥିଲି । ଲାଇବ୍ରେରୀର ଉପସ୍ଥିତି ଖାତାରେ ନିଜର ନାମ ଲେଖି ଦସ୍ତଖତ ଦେବାରେ ମଧ ଆନନ୍ଦ ମିଳୁଥିଲା । ଏହି ଲାଇବ୍ରେରୀରେ ମୋର ଜୀବନର ପ୍ରଥମ ଦସ୍ତଖତ ରହିଛି ।

ପରେ ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର କଲେଜର ଛାତ୍ରଥିବା ବେଳେ କଲେଜର ବିଭିନ୍ନ ସଭାସମିତି, ଉତ୍ସବକୁ ଆସୁଥିବା ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ଆଗ୍ରହପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା । ସମ୍ମୁଖ ଭାଗରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରହୁଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆସନରେ ସେମାନେ ସମ୍ମାନଜନକ ରୂପେ ଉପବିଷ୍ଟ ହେଉଥିଲେ । ଏମାନେ ହେଲେ "ସମାଜ" ଓ "ପିଟିଆଇ"ର ସାମ୍ବାଦିକ ନୃସିଂହଗୁରୁ, "ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର" ଓ ଇଂରାଜୀ ଦୈନିକ "ଅମୃତ ବଜାର" ଓ ଆକାଶବାଣୀର ସାମ୍ବାଦିକ ବିଶ୍ୱକେଶନ ବହିଦାର ଏବଂ ଇଂରାଜୀ ଦୈନିକ "ଷ୍ଟେଟସ୍‌ମେନ୍"ର ସାମ୍ବାଦିକ ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା । ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ମୁଖ୍ୟତଃ ଏହି ତିନିଜଣ ମାତ୍ର ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ । ଏମାନଙ୍କ ଭଳିଆ ମୁଁ ମଧ ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ ହୁଅନ୍ତି କି ? ମୋର ମନରେ ମଧ ଏହିପରି ଖିଆଲ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ।

ଏହି ସମୟରେ କଟକରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ଓଡ଼ିଆ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ସମାଜ, ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର ଓ ମାତୃଭୂମି ସମ୍ବଲପୁରକୁ ଆସୁଥିଲା । ଏହି ତିନୋଟିଯାକ ଓଡ଼ିଆ ଦୈନିକ-ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ଗ୍ରାହକ ସଂଖ୍ୟା ସମ୍ବଲପୁରରେ ପ୍ରାୟ ସମାନ ଥିଲା । 'ସମାଜ' ଓ "ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର"ରେ ସରକାରୀ ରାଜନୈତିକ ଦଳ କଂଗ୍ରେସକୁ ସୁହାଇଲା ଭଳି ସମ୍ବାଦ ଓ ସମ୍ପାଦକୀୟ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ବେଳେ ମାତୃଭୂମି ନିରପେକ୍ଷ ନୀତି ଅବଲମ୍ବନ କରୁଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ (୧୯୫୫ ମସିହା) ଆମ ଘରକୁ "ମାତୃଭୂମି" ଆସୁଥିଲା ।

ଏହି ତିନୋଟିଯାକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ସମ୍ବଲପୁରର ସମ୍ବାଦ ଆଶାନୁରୂପ ବାହାରୁନଥିଲା। ସମ୍ବଲପୁରର କ୍ରୀଡ଼ା ସମ୍ବାଦ ତ ମୋଟେ ପ୍ରକାଶ ପାଉନଥିଲା । ମୁଁ କ୍ରୀଡ଼ାପ୍ରେମୀ ଥିବାରୁ ମନରେ ଦୁଃଖ ହେଉଥିଲା । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମୁଁ କଲେଜ ଛାତ୍ର ଥାଇ ମଧ୍ୟ ସମ୍ବଲପୁରରୁ କ୍ରୀଡ଼ା ସମ୍ବାଦ ଲେଖି "ମାତୃଭୂମି"କୁ ପଠାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ନିୟମିତ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା । ଏଥିରେ ମୋର ମନ ପୁଲକିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳର କ୍ରୀଡ଼ାପ୍ରେମୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ପାଇଲେ । କ୍ରୀଡ଼ାପ୍ରେମୀ ମହଲରେ "ମାତୃଭୂମି"ର ସୁନାମ ପ୍ରଚାରିତ ହେଲା । ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର କଲେଜରେ ଟେବୁଲ୍ ଟେନିସ୍ ଓ ବେଡ୍‌ମିଣ୍ଟନ୍‌ରେ ଚମ୍ପିୟାନ୍ ହେଉଥିଲି । ଟେବୁଲ୍ ଟେନିସ୍‌ରେ ଜିଲ୍ଲା ଚମ୍ପିୟାନ୍ ହେଉଥିଲି । ଏହି ସମ୍ବାଦ ମଧ୍ୟ ମାତୃଭୂମିରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା । ସେତେବେଳେ ଥିବା ତିନିଜଣଯାକ ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ନୃସିଂହଗୁରୁ, ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱକେଶନ ବହିଦାର ଓ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା କିଛି ଜାଣିପାରିଲେ ନାହିଁ; ମାତୃଭୂମିରେ ଏହି କ୍ରୀଡ଼ା ସମ୍ବାଦ କିପରି ବାହାରୁଛି, ଏଠାରୁ କିଏ ପଠାଉଛି । ଏହା ୧୯୫୫ ମସିହାର କଥା । ସେ ସମୟରେକ୍ରୀଡ଼ା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମ୍ବଲପୁରର ବେଶ୍ ସୁନାମ ଥିଲା । ସମ୍ବଲପୁରକୁ ଇଂରାଜୀ ସମ୍ବାଦପତ୍ର "ଅମୃତବଜାର, ଷ୍ଟେଟସ୍‌ମେନ୍, ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡାଡ଼ ଓ ହିନ୍ଦୀ ପତ୍ରିକା ସନ୍‌ମାର୍ଗ, ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ଆସୁଥିଲା । ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ରକୁ ସାଧାରଣତଃ ଗେଜଟ ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିଲା । ଏବେ ସୁଦ୍ଧା କେତେକ ପୁରୁଣା କାଳିଆ ବୃଦ୍ଧବୃଦ୍ଧା ଗେଜଟ କହୁଛନ୍ତି (ଉଦାହରଣ- ଏବେ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ବୁଢ଼ାରଜାଠାରେ ରହୁଥିବା ୮୪ ବର୍ଷୀୟ ଶ୍ରୀ ହରିଶଙ୍କର ପତି ଗେଜଟ କହୁଛନ୍ତି ।)

ଏହିପରି ପ୍ରାୟ ଦୁଇବର୍ଷ କାଳ ସୌଖୀନ୍ କ୍ରୀଡ଼ା ସାମ୍ବାଦିକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିଖୁଣ ଭାବରେ କରିବା ପରେ ୧୯୫୭ ମସିହା ଜୁନ୍ ମାସର ଏକ ଶୁଭ ଦିନରେ (ମୋ ପାଇଁ ଶୁଭ) ମୋର ଅତି ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟ ମଉସା, ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ଶ୍ରୀ ଭରତ ଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକ ରାସ୍ତାରେ ଦେଖା ହେବାରୁ ମୋତେ ନିକଟକୁ ଡାକିଲେ ଏବଂ କହିଲେ- "ଆରେ, ତୁ ମାତୃଭୂମିର ସମ୍ବାଦଦାତା ହେବୁ ? ମୋତେ ମାତୃଭୂମିର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ବାଳକୃଷ୍ଣ କର କହୁଥିଲେ, ସମ୍ବଲପୁରରେ ମାତୃଭୂମି ପାଇଁ ଜଣେ ସମ୍ବାଦଦାତା ଯୋଗାଡ଼ କରିଦେବା ପାଇଁ ।" ମୋର ତ ସାମ୍ବାଦିକ ହେବାର ପ୍ରବଳ ଇଚ୍ଛା ଥିଲା; ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ହଁ କରିଦେଲି । ମଉସା ପୁଣି କହିଲେ "ମୁଁ ଜାଣେ ତୁ ପାରିବୁ । ମୁଁ ମାତୃଭୂମି ନିକଟକୁ ଖବର ପଠାଇ ଦେଉଛି ।"

ମୁଁ ଏହି ସମୟରେ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ଜଣେ ବେଶ୍ ଜଣାଶୁଣା ନାମକରା ଯୁବକ ଥିଲି । ସାମାଜିକ, ରାଜନୈତିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, କ୍ରୀଡ଼ା ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋର କମ୍ ବେଶି ପ୍ରବେଶ ଥିଲା । ଏଥିଯୋଗୁଁ ସମ୍ବାଦପତ୍ରମାନଙ୍କରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ସମ୍ବାଦ ମଧ୍ୟରେ ମୋର ନାମ ରହୁଥିଲା । ଏଥିରୁ ମଉସାଙ୍କ ଧାରଣା ହୋଇଥିଲା ଯେ ମୁଁ ମାତୃଭୂମିର ସମ୍ବାଦଦାତା କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବି । ମଉସା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ରୂପେ କଟକରେ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲେ । କଟକରେ ଥିବା ସମୟରେ ବୋଧହୁଏ କଟକର ଖ୍ୟାତନାମା 'କର' ପରିବାର ସହ ସମ୍ପର୍କ ଥିଲା । କୌଣସି କାମରେ ସେ କଟକ ଯାଇଥିବା ସମୟରେ "ମାତୃଭୂମି" କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ବୁଲି ଯାଇଥିବେ ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ମାତୃଭୂମିର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ବାଳକୃଷ୍ଣ ବାବୁ ମଉସାଙ୍କୁ ସମ୍ବଲପୁରରେ ସମ୍ବାଦଦାତା ଯୋଗାଡ଼ କରିବା ବିଷୟ କହିଥିବେ । ମଉସା ମୋର ମୁଣ୍ଡରେ କଳସ ଢାଳି ଦେଲେ ।

ଏଥିପୂର୍ବରୁ ପ୍ରାୟ ଦୁଇବର୍ଷ କାଳ କ୍ରୀଡ଼ା ସମ୍ବାଦଦାତା କାର୍ଯ୍ୟ ତୁଲାଇ ଥିବାରୁ "ମାତୃଭୂମି" କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ମୋର ପରିଚୟ ଭଲ ରୂପେ ପହଞ୍ଚିସାରିଥିଲା । ଏଥିଯୋଗୁଁ ବିଳମ୍ବ କରାଯାଇ ନ ଥିଲା ଏବଂ ୧.୭.୧୯୫୭ ରୁ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସମ୍ବାଦଦାତା ରୂପେ ନିଯୁକ୍ତିପତ୍ର ମୋର ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା । ମୋ' ଜୀବନର ଏକ ବଡ଼ ମନସ୍କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ।

ଜିଲ୍ଲାର ଚତୁର୍ଥ ସାମ୍ବାଦିକ

ଜୁଲାଇ ମାସ ୧ ତାରିଖ ୧୯୫୭ ମସିହାରୁ ମୁଁ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ଚତୁର୍ଥ ସାମ୍ବାଦିକ ହୋଇଗଲି । ପୂର୍ବରୁ କହିସାରିଛି, ସମ୍ବଲପୁର ତିନିଜଣ ବୟସ୍କ ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ । ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ନୃସିଂହଗୁରୁ ସମ୍ବଲପୁରର ପ୍ରଥମ ସାମ୍ବାଦିକ ଅଟନ୍ତି । ସେ କଟକରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ଦୈନିକ ସମାଜରେ ୧୯୩୨ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁରର ସମ୍ବାଦଦାତା ରୂପେ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଥିଲେ । ଏହାପରେ ମଜାକିଆ ପୁରୁଷ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱକେଶନ ବହିଦାର ଜିଲ୍ଲାର ଦ୍ୱିତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ଏବଂ କର୍ମଠ ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା ତୃତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ଅଟନ୍ତି । ଏହାପରେ ମୁଁ ହେଲି ଚତୁର୍ଥ ସାମ୍ବାଦିକ, ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଚାରିଜଣ ବଡ଼ରୁ ସାନ । ଏହି ତିନି ଜଣଯାକ ସାମ୍ବାଦିକ ମୋର ବୟସର ଦୁଇଗୁଣରୁ ଅଧିକ ବୟସର ଥିଲେ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କର

ପୁତ୍ର ସମ ବୟସର ଥିଲି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୁରୁତୁଲ୍ୟ ମାନିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ପୁତ୍ର ପରି ସ୍ନେହ, ସାହାଯ୍ୟ, ସହଯୋଗ ଅଜାଡ଼ି ଦେଲେ । ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ସାମ୍ବାଦିକତା ବିଷୟରେ ଶିଖିବାର ସୁବିଧା, ସୁଯୋଗ ପାଇଲି । ତିନିଜଣଙ୍କର ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କର ଶୈଳୀ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଥିଲା । ମୋର ଶୈଳୀ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ହେଲା । ଗୁରୁ ମହାଶୟ ସଭାସମିତି, ଚାଷବାସ ଚାକ୍ଷୁଷ ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ବିବରଣୀ ଦେଇ ଲମ୍ବା ସମ୍ବାଦ ଲେଖୁଥିଲେ । ବିଶ ଦାଦା ଛୋଟ ବଡ଼ ସବୁ, ଏପରିକି ଅନ୍ୟଠାରୁ ଶୁଣିଥିବା ସମ୍ବାଦ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଦିନ ଅନ୍ୟୁନ ଗୋଟିଏ କଲମ ସମ୍ବାଦ ଦେଉଥିଲେ । ନାରାୟଣ ବାବୁ ଇଂରାଜୀ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସମ୍ବାଦଦାତୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଅଳ୍ପ ଲେଖିବାକୁ ବାଧ । ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା, ବିଶ ଦାଦା ଓ ନାରାୟଣ ବାବୁ ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମ୍ବୋଧନ ନୁହେଁ, ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ଜନସାଧାରଣଙ୍କର ଡାକ । "ଦାଦା" ସମ୍ବୋଧନକୁ ବିଶ୍ୱକେଶନ :ଦାର ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ଏବଂ ଏଥିଯୋଗୁଁ ବୋଧହୁଏ ସହରର ଛୋଟବଡ଼ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନର ସହ ଦାଦା ସମ୍ବୋଧନ କରୁଥିଲେ । ଇତିମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ସାମ୍ବାଦିକ ହୋଇଯିବାର ଜାଣି ଆମ ପରିବାରର ଜ୍ୟେଷ୍ଠମାନେ ଏଥିରେ ଅସନ୍ତୋଷ ପ୍ରକାଶ କରି, ଏହି ବୁଦ୍ଧି ତତେ କିଏ ଦେଲା କହତ, ସାମ୍ବାଦିକ ହେବାକୁ ବାରଣ କଲେ । ମୁଁ ମୌନ ରହି ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାକୁ ଏକ ପ୍ରକାର ଅସ୍ୱୀକାର କଲି ।

ନିଜର ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ମିଳିଲେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଆଗ୍ରହପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦ ମିଳିଥାଏ । ତାହା ସୁଚାରୁ ରୂପେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ । ମୋର ସମ୍ବାଦ ଲେଖିବା ଶୈଳୀକୁ ଲୋକେ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା କଲେ । ପ୍ରଶାସନ ତଥା ଅଫିସର ମହଲରେ 'ମାତୃଭୂମି'ର ସମ୍ବାଦ ଉପରେ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉ ଥିଲା । ମୁଁ ତ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଅଳ୍ପ ବହୁତେ ପରିଚିତ ଥିଲି "ମାତୃଭୂମି"ର ସମ୍ବାଦଦାତା ହେବା ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ସବୁ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକେ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ବାଦ ଧରି ମୋର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭଲ ଭାବରେ ସଜାଇ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ କଲି । ମୁଁ ସମ୍ବାଦର ଗୁରୁତ୍ୱ ଅନୁଯାୟୀ ତଥା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ଲମ୍ବା କିମ୍ବା ଛୋଟ ଆକାରରେ ଲେଖୁଥିଲି । ସମ୍ବାଦରେ ଶିରୋନାମା ଲେଖିବା କାର୍ଯ୍ୟ 'ମାତୃଭୂମି' କାର୍ଯ୍ୟାଳୟର ସହ ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ହାତରେ ଛାଡ଼ି ନ ଦେଇ ନିଜେ ଶିରୋନାମା ଦେଉଥିଲି । ମୋର ସମ୍ବାଦ ଲେଖାକୁ ସହ ସମ୍ପାଦକଙ୍କୁ ଅଦଳବଦଳ କିମ୍ବା ପ୍ରାୟତଃ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ପଡୁ ନଥିଲା । ମୁଁ ମାତୃଭୂମି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଗଲେ

ସହ ସମ୍ପାଦକ ମାନେ ମୋର ନିକଟରେ ଏହା ପ୍ରକଟ କରି ପ୍ରଶଂସା କରୁଥିଲେ । ମୋର ସମ୍ବାଦକୁ ସରକାରୀ କିମ୍ବା ରାଜନୀତିଜ୍ଞ କିମ୍ବା ସମ୍ବାଦ ସହ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅନ୍ୟ କାହାରି ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରାୟତଃ ଅସ୍ୱୀକାର (କଣ୍ଟ୍ରାଡିକ୍ସନ୍) କରାଯାଉ ନ ଥିଲା । ଯଦିବା ଅସ୍ୱୀକାର ପତ୍ର ମାତୃଭୂମି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ପହଞ୍ଚେ ସମ୍ପାଦକ ତାକୁ ମୋର ନିକଟକୁ ପ୍ରେରଣ କରି ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଦେବାକୁ କହୁଥିଲେ । ମୋଟ ଉପରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ମୋର ଲିଖିତ ସମ୍ବାଦ ଯୋଗୁଁ 'ମାତୃଭୂମି' ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗୋଟାଏ ସୁଦ୍ଧା ମାନହାନି ମକଦ୍ଦମା ହୋଇନାହିଁ । ଅପରପକ୍ଷରେ ମୁଁ ଜାଣିବାରେ ଅନ୍ୟ ଜିଲ୍ଲାମାନଙ୍କର ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣରେ ବେଳେବେଳେ 'ମାତୃଭୂମି'ର ସମ୍ପାଦକଙ୍କୁ ବିଚାରାଳୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବାକୁ ତଥା ହଇରାଣ ହେବାକୁ ପଡୁଥିଲା ।

ସେତେବେଳେ ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଗୁଡ଼ିକର ବିବରଣୀ ଜିଲ୍ଲା ଲୋକସମ୍ପର୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ପକ୍ଷରୁ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ନିକଟକୁ ଆସୁଥିଲା । ଏପରିକି ମନ୍ତ୍ରୀମାନେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାକୁ ଆସିଲେ ତାଙ୍କର ଗସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମଧ୍ୟ ଆସୁଥିଲା । ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏପଟସେପଟ କରି ଭଲ ଭାବରେ ସଜାଇ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲି । ନିୟମ ଥିଲା, ଜିଲ୍ଲାସ୍ତରୀୟ ସରକାରୀ ବିଭାଗଗୁଡ଼ିକ ବର୍ଷକୁ ଥରେ ତାଙ୍କ ବିଭାଗର ଉନ୍ନୟନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଗୁଡ଼ିକୁ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇବେ । ସେମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଗାଡ଼ିରେ ନେଇ ଭଲ ଖାଇବାକୁ ପିଇବାକୁ ଦେଇ ବୁଲାଇ ତାଙ୍କର ଉନ୍ନୟନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଦେଖାଉଥିଲେ । କେତେକ ବିଭାଗ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ । ଏବେ ତାହା ବହୁତ ମାତ୍ରାରେ କମିଗଲାଣି । ସେ ସମୟରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ସମ୍ବାଦ ପ୍ରତି ସରକାର ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର କଟ୍‌ପିସ୍ ଜିଲ୍ଲା ଲୋକସମ୍ପର୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ପକ୍ଷରୁ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଶ୍ଚୟ ପହଞ୍ଚିବ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ପ୍ରକାଶିତ ସମ୍ବାଦର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କରିବେ । ଏହାର ଭୟରେ ସରକାରୀ ଅଧିକାରୀମାନେ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ବେଶ୍ ଖାତିର୍ କରୁଥିଲେ । ଏବେ ଏହି ପଦ୍ଧତି ନାମକୁ ମାତ୍ର ଚାଲିଛି । ସମ୍ବାଦପତ୍ରର କଟପିସ୍ ଦେଖିବାକୁ ଜିଲ୍ଲପାଳଙ୍କର୍ ସମୟ ନାହିଁ କି ଆଗ୍ରହ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ।

କଟକରେ ଥିବା ସମ୍ବାଦପତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ସମ୍ବାଦ ପଠାଇବାକୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟତଃ ଚାରୋଟି ପନ୍ଥା ଥିଲା । ପ୍ରଥମତଃ ବୁକ୍‌ପୋଷ୍ଟ କରି ଡାକ ବିଭାଗ ଜରିଆରେ, ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ବସ୍‌ର କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରି କିମ୍ବା କିଛି ପାଉଣା ଦେଇ ବସ୍ ଜରିଆରେ, ତୃତୀୟତଃ ଟେଲିପ୍ରିଣ୍ଟର ଟେଲିଗ୍ରାମ୍ ଜରିଆରେ ସେହି ଡାକ ବିଭାଗ ମାଧମରେ ଏବଂ ଚତୁର୍ଥରେ ଟେଲିଫୋନ୍ ମାଧମରେ । ଟେଲିପ୍ରିଣ୍ଟର୍‌ରେ ସମ୍ବାଦ ପାଇବା ପାଇଁ ସମ୍ବାଦପତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଓ ଡାକ ବିଭାଗ ମଧରେ ଚୁକ୍ତି ହେଉଥିଲା । ଟେଲିପ୍ରିଣ୍ଟର ଟେଲିଗ୍ରାମରେ ସମ୍ବାଦ ପଠାଇବାକୁ ରିହାତି ଦରରେ ଅତି ଅଳ୍ପ ପଇସା ପଡୁଥିଲା । ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶକଙ୍କୁ ଡାକ ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ବଡ଼ ଆକାରର ରିହାତି ଦିଆଯାଉଥିଲା । ତାହା ପୁଣି ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କୁ ପଇସା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ପଟେ   କାଥରକେ ହିସାବ କରି ସମ୍ବାଦପତ୍ର ସଂସ୍ଥାକୁ ପଇସା ପଇଠ କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ବିନା ପଇସାରେ ଟେଲିପିଣ୍ଟରରେ ସମ୍ବାଦ ପଠାଇବା ପାଇଁ 'ମାତୃଭୂମି' ପକ୍ଷରୁ ମୋର ନିକଟକୁ କ୍ଷମତା ପତ୍ର ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏବେ ବହୁପ୍ରକାର ଆଧୁନିକ ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ୍ ପ୍ରକାଶ ପାଇବାରୁ ଏହି ଟେଲିପ୍ରିଣ୍ଟର- ଟେଲିଗ୍ରାମ୍ ପଦ୍ଧତି ଆଉ ନାହିଁ । ଏବେ ଫୋନ୍, ଫେକ୍‌ସ, କମ୍ପ୍ୟୁଟର- ମେଲ୍ ଇତ୍ୟାଦି ବହୁତ ସୁବିଧା ହେଲାଣି ।

ଏହିପରି ଭାବେ ୧୯୬୦ ମସିହା ବେଳକୁ ଜଣେ ଉଦୀୟମାନ ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ମୋର ସୁନାମ ତଥା ଜନସମ୍ପର୍କ ସାରା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ଚହଟି ଗଲା । ଏପରିକି କଟକ, ପୁରୀ, ବାଲେଶ୍ୱର, ବ୍ରହ୍ମପୁର ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳରୁ ସଚେତନ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ମୋର ନିକଟକୁ ପ୍ରଶଂସା ପତ୍ର ଆସୁଥିଲା । ମୋର ନିକଟକୁ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ଜିଲ୍ଲାସ୍ତରୀୟ, ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ତଥା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କର ଇନଟେଲିଜେନ୍ସ ବିଭାଗର କର୍ମଚାରୀମାନେ ଆସୁଥିଲେ । ସେମାନେ ମୋର ନିକଟକୁ ଆସିବାକୁ ମୁଁ ମନ ଭିତରୁ ଚାହୁଁନଥିଲି । ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ହତାଦର ନ କରି ସେମାନଙ୍କ ସହ ସତର୍କତାର ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିଲି । ଓଲଟା ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଗୋପନୀୟ ସରକାରୀ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେଉଥିଲି ।

ସାମ୍ବାଦିକ ଗୁରୁ ବନ୍ଦନା

ପୂର୍ବରୁ କହି ସାରିଛି ଯେ, ମୁଁ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ଚତୁର୍ଥ ପୁରାତନ ସାମ୍ବାଦିକ । ମୋର ପୂର୍ବରୁ ମୁଖ୍ୟତଃ ତିନିଜଣ ପୁରାତନ ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଗୁରୁ ତୁଲ୍ୟ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିଲି । ସେମାନଙ୍କ ମଧରୁ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ତଥା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଆଦି ସାମ୍ବାଦିକ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ନୃସିଂହ ଗୁରୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଅଳ୍ପବହୁତେ ଜନସାଧାରଣ ଜାଣନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱକେଶନ ବହିଦାର ଓ ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଲୋକେ ଯେତିକି ଜାଣିବା ଦରକାର ସେତିକି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଜଣେ ଜାଣିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ମଧ ତଥ୍ୟ ମିଳିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ମୁଁ ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବର ସଭାପତି ଥିବା ବେଳେ ଏହି ପୂଜନୀୟ ତିନିଜଣ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କର ଫଟୋଚିତ୍ର ଏକ ଉତ୍ସବ ମାଧମରେ ପ୍ରେସ୍‌କ୍ଲବ୍‌ରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ମୋର ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନର ଆରମ୍ଭ ବିଷୟରେ କିଛି ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିଅଛି । କିନ୍ତୁ, ଘଟଣାବହୁଳ ପ୍ରକୃତ ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ ବିଷୟରେ ଲେଖିବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମତଃ ଗୁରୁବନ୍ଦନା ନ କରି ରହିପାରୁନାହିଁ । ମୁଁ ବହୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଯେତିକି ପାରିଛି ମୋର ପୂର୍ବର ତିନିଜଣ ସାମ୍ବାଦିକ ଗୁରୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରୁଅଛି ।

ଆଦି ସାମ୍ବାଦିକ ନୃସିଂହ ଗୁରୁ

ଜନ୍ମ ତା.୨୪.୩.୧୯୦୨ (ଫାଲ୍‌ଗୁନ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା) ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ତା.୨.୧.୧୯୮୪ (ପୌଷ ଅମାବାସ୍ୟା) । ସେ ଥିଲେ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ, ନିଷ୍ପାପର ସମାଜସେବୀ ଓ ସେବାଧାରୀ ସାମ୍ବାଦିକ । ଅତି ସରଳ, ନିରାଡ଼ମ୍ବର, ସତ୍ୟବାଦୀ ଓ କର୍ମଠ । ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଆଦର୍ଶରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇଥିବାରୁ ପରିଧାନ ଏକ ଛୋଟ ଖଦୀ ଧୋତି ଓ ଛୋଟ ଖଦୀ ଗାମଛା ଏବଂ କାନ୍ଧରେ ଏକ ଖଦୀ ମୁଣି । ପଣ୍ଡେଇ କି ଛିପିଲି କିଛି ନାହିଁ; ଖାଲି ପାଦରେ ଚାଲିବା ।

ପରଲୋକ ଗମନ ପରେ ସମ୍ବଲପୁର ସହରରେ ଥିବା ଟାଉନ୍ ହାଇସ୍କୁଲର ନାମ "ନୃସିଂହ ଗୁରୁ ଟାଉନ୍ ହାଇସ୍କୁଲ" ହୋଇଛି । ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ରିଙ୍ଗରୋଡ୍‌ରେ ତାଙ୍କରି ନାମରେ ରହିଛି ଏକ ଉଦ୍ୟାନ ଏବଂ ତହିଁରେ ତାଙ୍କର ଏକ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି । ପୁସ୍ତକ ଆକାରରେ ତାଙ୍କର ଜୀବନୀ ଓ ସ୍ମରଣିକା ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ଜୀବନରେ ଘର ଖଣ୍ଡେ କରିପାରି ନାହାନ୍ତି । ସେ ହାଇସ୍କୁଲ ଛାତ୍ରାବସ୍ଥାରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକାଦଶ ଶ୍ରେଣୀର ଛାତ୍ର ଥିବା ଅବସ୍ଥାରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯ ବର୍ଷ ବୟସରୁ ଦେଶର ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଜଣେ ମେଧାବୀ ଛାତ୍ର ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏଥିଯୋଗୁଁ ସେ କଲେଜ ପାଠ ପଢ଼ିପାରି ନ ଥିଲେ । ସାରା ଜୀବନ ଗରୀବ ହୋଇ ରହିଗଲେ । ୧୯୩୨ ମସିହାରେ, ୧୯୪୨ ମସିହାରେ ଏବଂ ୧୯୪୪ ମସିହାରେ ଏହିପରି ତିନିଥର ଜେଲ୍‌ବରଣ କରିଥିଲେ । ସେ କେବେ ହେଁ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ନେତା ନ ଥିଲେ । ଜଣେ ନିସ୍ୱାର୍ଥପର ନିଷ୍ଠାପର କର୍ମୀ ଥିଲେ ।

ଏହିପରି ଜଣେ ମହାନ୍ ମନୀଷୀଙ୍କୁ ସମ୍ବଲ ଭୂମି ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ପାଇ ପାରିଥିଲା । ଏହି ମହାମନୀଷୀ ୧୯୩୨ ରୁ ୧୯୮୪ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବନ ନାଟକର ଶେଷ ଯବନିକା ପଡ଼ିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୀର୍ଘ ୫୨ ବର୍ଷ କାଳ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମର ସେବା କରି ଯାଇଛନ୍ତି । ତାହା ପୁଣି ରାଷ୍ଟ୍ରର ଏକ ଖ୍ୟାତନାମା ସମ୍ବାଦପତ୍ର "ସମାଜ"ର ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ । ଏହାଛଡ଼ା ସେ ୧୯୩୭ ମସିହାରୁ ୧୯୬୭ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ "ପ୍ରେସ୍ ଟ୍ରଷ୍ଟ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ"ର ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ ।

ତେବେ ଆମ ପାଇଁ ଅତି ଦୁଃଖର କଥା ଯେ, ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ଜୀବନର ଶେଷ ଭାଗରେ ଦୀର୍ଘ ୨୦ ବର୍ଷ କାଳ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିନା କାରଣରେ, ନିଜର ଦୋଷ ନ ଥାଇ ଅସହ୍ୟ କଷ୍ଟ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା, ଅପମାନ ପାଇଛନ୍ତି । ଏଥିଯୋଗୁଁ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ସମ୍ବଲପୁରର ଜଣେ ସୁବିଧାବାଦୀ, ସ୍ୱାର୍ଥପର ତଥା କାମଳ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ହୀନ ଚକ୍ରାନ୍ତରେ ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞାଙ୍କୁ ଏହିପରି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ୧୯୬୭ ମସିହାରେ ତାଙ୍କୁ ପି.ଟି.ଆଇ.ର ସାମ୍ବାଦିକ୍ ପଦରୁ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । "ସମାଜ"ରୁ ହଟାଇ ପାରିନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନାମକୁ ମାତ୍ର ରଖାଯାଇ ଅହରହ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦିଆଯାଉ ଥିଲା । ସମାଜର ଏଜେନ୍ସି (ବିତରଣ) କାଟି ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଏହା ମୁଁ କହୁନାହିଁ; ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ନିଜେ ଲେଖିଛନ୍ତି । (ଦ୍ରଷ୍ଟବ୍ୟ: ୨୦୦୬ ମସିହାରେ ନୃସିଂହ ଗୁରୁ ସ୍ମୃତି ସମିତି ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରକାଶିତ ସ୍ମରଣିକାର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ନୃସିଂହ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ "ମୋର ଆତ୍ମଜୀବନୀ" ଲେଖା ।) ପରଲୋକ ଗମନର ୭ ମାସ ପୂର୍ବରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ତା: ୨୧.୫.୧୯୮୩ ରେ ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ଏହା ନିଜେ ଲେଖିଛନ୍ତି ।

ଏହି କୁଚକ୍ରୀ, ତୁଚ୍ଛ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ମୋର ବଡ଼ଭାଇ ପ୍ରଫେସର ନିରଞ୍ଜନ୍ ପଣ୍ଡା ସମ୍ବଲପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର୍ କୁଳପତି ଥିବା ବେଳେ ଅଯଥା ବହୁତ କଷ୍ଟ, ନିର୍ଯ୍ୟାତନା, ଅପମାନ ଭୋଗିଛନ୍ତି । ଏହି ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ଚକ୍ରାନ୍ତରେ ମୁଁ ମଧ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ବହୁତ କଷ୍ଟ ପାଇଛି । ଏହା ଲେଖିବା ସମୟରେ ମୋର ମନରେ କଷ୍ଟ ହେଉଛି । ନିଜର ମନକୁ ହାଲୁକା କରିବାକୁ ଯାଇ ପୁଣି କହୁଛି ଯେ, ଏହା ହେଉଛି ଭଗବାନଙ୍କର ଲୀଳାଖେଳା । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାରବ୍ଧ ।

କୌତୁକିଆ ସାମ୍ବାଦିକ ବିଶ୍ୱକେଶନ ବହିଦାର

ସେ ଥିଲେ ଅତି ପରିଚିତ ସାମ୍ବାଦିକ । କେବଳ ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳରେ ନୁହେଁ ସାରା ଓଡ଼ିଶାରେ ଜଣାଶୁଣା । ସେ ଜୀବନରେ ଥିବା ବେଳେ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ଆବାଳ

ବୃଦ୍ଧ ବନିତା ତାଙ୍କୁ ଜାଣୁଥିଲେ । ସେ ଦିନସାରା ସହରରେ ରିକ୍ସାରେ ବୁଲୁଥିବାରୁ ସହରର ସର୍ବଜନ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଡାକନାମ ବିଶଦାଦା ଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ । ଦୁନିଆଁର ସବୁ ବିଷୟରେ ଅଳ୍ପ ବହୁତେ ଜାଣନ୍ତି । ଗୋରା ତକ୍ତକ୍ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଚେହେରା, ପରିଧାନ ମଧ ଧୋବ୍ ଫରଫର୍ ଧୋତି ଓ କାମିଜ୍ । ଘଟଣା ଜାଣିବା ମାତ୍ରେ କାଳବିଳମ୍ବ ନ କରି ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ସମ୍ବାଦ ପଠାଉଥିଲେ । ତାଙ୍କର ସବୁ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା । ସ୍ୱନାମଧନ୍ୟ ସାହିତ୍ୟିକ ୰ ଶରତ୍ ନାରାୟଣ ବେହେରାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ "ବିଶଦାଦାଙ୍କ ଗଳ୍ପ" ନାମରେ ୧୧୭ ପୃଷ୍ଠାର ଏକ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି । ଅଗଷ୍ଟ

୨୦୦୨ ମସିହାରେ ଏହି ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ୰ ଶରତ୍ ନାରାୟଣ ବେହେରାଙ୍କ ଲେଖାର ଶୈଳୀ ଓ ବ୍ୟଙ୍ଗାତ୍ମକ କଳ୍ପନା ଅତି ଚମତ୍କାର ହୋଇଛି ।

ଆମର ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳ ତଥା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଲୋକଙ୍କର ଏକ ବଡ଼ ଧରଣର ଦୁର୍ବଳତା ତଥା କୁଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି; ତାହା ହେଲା ଆମ୍ଭେମାନେ ପୁସ୍ତକ ପଠନରେ ଆଗ୍ରହୀ ନୋହୁଁ, ତଦନୁସାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ମଧ୍ୟ ନୋହୁଁ । ଏଥିପାଇଁ ଆମର ପୁସ୍ତକ ରଚୟିତା ତଥା ସାହିତ୍ୟିକମାନେ ଯେତିକି ସୁନାମ, ସୁଖ୍ୟାତି ତଥା ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା ପାଇବା କଥା ସେତିକି ପାଇପାରୁନାହାନ୍ତି; ବଣର ମଲ୍ଲୀ ପରି ମଉଳି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବି ୰ ଶରତ ନାରାୟଣ ବେହେରାଙ୍କ ଘରେ "ବିଶଦାଦାଙ୍କ ଗଳ୍ପ" ପୁସ୍ତକ ଗଦା ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବ । ଆପଣ ତାଙ୍କର ଘରକୁ ଯାଇ ପଇସା ଦେଇ ବହି ଖଣ୍ଡିଏ କିଣି ଆଣନ୍ତୁ । ଏହି ପୁସ୍ତକ ଆମର ଏକ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ।

ପୁଣି ବିଶଦାଦା : ବିଶ ଦାଦାଙ୍କର ମୁଁ ଆଧୁନିକ ପଞ୍ଚଶିଷ୍ୟ । ବିଶଦାଦା ମୋର ଆଧୁନିକ ପଞ୍ଚଗୁରୁ । ବିଶଦାଦା ମୋତେ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ଦେଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ବିଶଦାଦାଙ୍କୁ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ଦେଇଛି ।

ବିଶଦାଦା ଯୁବାବସ୍ଥାରେ ସ୍ୱନାମଧନ୍ୟ, ମହାମନୀଷୀ ଡକ୍ଟର ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ "ସମ୍ବଲପୁର ସୌଖୀନ ନାଟ୍ୟ ସଂଘ"ର ଜଣେ ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ । ସେ ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କଠାରୁ ବୟସରେ ପ୍ରାୟ ୧୫ ବର୍ଷ ସାନ ଥିଲେ । ସେ ନାଟକମାନଙ୍କରେ ସ୍ମାରକ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରୁଥିଲେ । ଅଭିନୟ ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଯୁବାବସ୍ଥା ଅତିକ୍ରମ କଲାପରେ ସେ ସମୟର ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ସର୍ବବୃହତ୍ ଛାପାଖାନା "ଫ୍ରେଜର୍ ପ୍ରେସ୍"ର ସେ ମେନେଜର ଥିଲେ । ସେ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରାୟ ୫୦ ବର୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ ।

ବିଶଦାଦାଙ୍କ ଚାଲିଚଳଣ, ଠାଣି ଦେଖିଲେ ଲୋକଙ୍କ ଧାରଣା ହେବ ଯେ, ତାଙ୍କର ତିନି ଚାରି ମହଲା ବିଶିଷ୍ଟ ଗୋଟାଏ ଅଟ୍ଟାଳିକା ଥିବ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ସେ ଜୀବନରେ ଘର ଖଣ୍ଡେ କରି ପାରି ନ ଥିଲେ । ଆଜୀବନ ଭଡ଼ା ଘରେ ରହୁଥିଲେ । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଲୋକଙ୍କ ଧାରଣା ହେବ ଯେ, ସେ ଜଣେ ଧନୀ, କୋଟିପତି ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷପତି ନିଶ୍ଚୟ । କିନ୍ତୁ

ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ଜଣେ ଧନହୀନ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଇହଧାମ ତ୍ୟାଗ ପରେ ଦେଖାଗଲା ଯେ, ବ୍ୟାଙ୍କ ପାସ୍‌ବୁକ୍‌ରେ ମାତ୍ର ୯୭ ଟଙ୍କା ରହିଛି ।

ଶେଷରେ କର୍କଟ ରୋଗରେ ସମ୍ବଲପୁର ବଡ଼ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ତାଙ୍କର ପରଲୋକ ହୋଇଥିଲା ।

କର୍ମଠ ସାମ୍ବାଦିକ ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା

ଜନ୍ମ: ଆନୁମାନିକ ୧୯୦୯ ମସିହା ଏବଂ ତିରୋଧାନ - ତା: ୧୩.୪.୧୯୭୫

ପୂର୍ବେ ବିତ୍ତଶାଳୀ, ଧର୍ମାତ୍ମା ତଥା ସମାଜସେବୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ନିଜ ଘରେ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଅଭାବୀ ପିଲାଙ୍କୁ ରଖି ସେମାନଙ୍କୁ

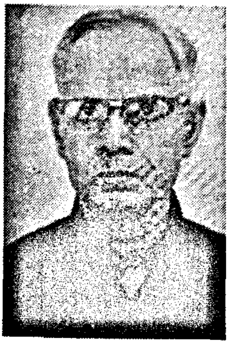

ସ୍କୁଲ, କଲେଜରେ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁଥିଲେ । ସେହିପରି ସମ୍ବଲପୁର ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ବଳଭଦ୍ର ସୂପକାର ଏବଂ ମୋର ବୁବା ବା ଅଜା ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର ନିଜ ଘରେ ଅଭାବୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରଖି ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ କରାଉଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ଆମର ପରିବାରରେ ଅଜାଙ୍କୁ ବୁବା ଏବଂ ଆଇଙ୍କୁ ଫୁଲ୍ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରୁଥିଲୁ । ବୁବା ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ୍ ମିଶ୍ର ସେତେବେଳର ବଡ଼ ସରକାରୀ ସାହେବ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ଥିବାରୁ ଏବଂ ଶତାଧିକ ଏକର ଚାଷ ଜମି ଓ ବିରାଟ ଘର ବାଡ଼ି ଥିବାରୁ ଜଣେ ମହାନ୍ ବଡ଼ ଲୋକ ଥିଲେ । ସେ କୋଡ଼ିଏ ତିରିଶ ଜଣ ପିଲାଙ୍କୁ ଘରେ ରଖିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା ଥିଲେ । (ମୋର ମା' ଜାନକୀ ଦେବୀ, ଜାନକୀ ଦେବୀଙ୍କ ମା' ମାଧବୀ ଦେବୀ ଏବଂ ମାଧବୀ ଦେବୀଙ୍କ ଭ୍ରାତା ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର)

(ମୋର ପତ୍ନୀ ଆରତି, ଆରତୀ ଦେବୀଙ୍କ ବାପା ପ୍ରଭାକର ସୂପକାର ଏବଂ ପ୍ରଭାକର ସୂପକାରଙ୍କ ଅଜା ବଳଭଦ୍ର ସୂପକାର)

ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ୨୨ ବର୍ଷ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁର

ଜିଲ୍ଲାସ୍କୁଲରୁ ମ୍ୟାଟ୍ରିକ୍ ପାସ୍ କରିଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁରରେ କଲେଜ ନ ଥିବାରୁ ବାଧ ହୋଇ ତାଙ୍କର ପାଠପଢ଼ା ସେତିକିରେ ବନ୍ଦ ରହିଲା । ବିଳମ୍ବରେ ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କୁ ୩୬ ବର୍ଷ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ୧୫ ବର୍ଷୀୟା ଯମୁନା ଦେବୀଙ୍କୁ ବିବାହ କରିଥିଲେ । ଏବେ ଶ୍ରୀମତୀ ଯମୁନା ଦେବୀଙ୍କୁ ୮୫ ବର୍ଷ ହେଲାଣି । ନାରାୟଣ ବାବୁ ଯୋଗାଣ ବିଭାଗରେ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର୍ ପଦରେ ଚାକିରି ଆରମ୍ଭ କରି ପରେ ପୋଲିସ ବିଭାଗକୁ ଯାଇଥିଲେ ।

ସେ ଜଣେ ଅତି ସ୍ୱାଧୀନ ଚେତା ଜିଦ୍‌ଖୋର ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । ଆପୋଷ ସମାଧାନର ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ବୋଧହୁଏ ସେ ଚାକିରି ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ । ସେ ନିଜ ଘରେ ଥାଇ ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଚିଠି ପତ୍ର ଟାଇପ୍ କରୁଥିଲେ । ବଡ଼ ବଡ଼ ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କର ଘରକୁ ଯାଇ ଚିଠିପତ୍ର ଟାଇପ କରୁଥିଲେ । ଏହା ତାଙ୍କର ଜୀବିକାର୍ଜନର ମାଧ୍ୟମ ଥିଲା । ପରେ ଏଥିସହ ଇଂରାଜୀ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର "ଟାଇମ୍‌ସ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ"ର ସମ୍ବାଦଦାତା ହେଲେ । ତେବେ ୧୯୫୪ ମସିହାରେ "ଟାଇମ୍‌ସ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ"ର କଲିକତା ସଂସ୍କରଣ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବାରୁ ବାଧ ହୋଇ ଟାଇମ୍‌ସ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ଛାଡ଼ିଲେ ଏବଂ କଲିକତାର ଇଂରାଜୀ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର "ଷ୍ଟେଟସ୍‌ମେନ୍"ରେ ଯୋଗଦେଲେ । ତେବେ ପୁଣି ୧ ମଇ ୧୯୬୧ରୁ ବମ୍ବେସ୍ଥିତ "ଟାଇମ୍‌ସ୍ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ"ର ସମ୍ବାଦଦାତା ରୂପେ ରହିଲେ ।

ସେ ସର୍ଟହେଣ୍ଡ ଜାଣୁଥିଲେ । ଏଥିଯୋଗୁଁ ସଭାସମିତି ତଥା ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ମିଳନୀମାନଙ୍କରେ ଟିପିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ବହୁତ ସୁବିଧା ହେଉଥିଲା । ଏହାଛଡ଼ା ତାଙ୍କର ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ଆଙ୍ଗୁଠି ଥିବାରୁ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ସମ୍ବାଦ ଟାଇପ କରିବାରେ ବହୁତ ସୁବିଧା ହେଉଥିଲା । ସେ ଅତି କର୍ମଠ ଥିଲେ । ସାମ୍ବାଦିକତା କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ସେ ଖାଇବା, ଶୋଇବା ତଥା ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ଆଦୌ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉ ନ ଥିଲେ । ଅର୍ଥାତ୍ ଜଣେ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ । ଆର୍ଥିକ ଦୁରବସ୍ଥା ତାଙ୍କର ଚିରସାଥି ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେଥିପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଖାତିର୍ ନ ଥିଲା । ଥରେ ଝଡ଼- ତୋଫାନରେ ତାଙ୍କର ବାଡ଼ିର ମୁନଗା ଗଛଟା ଭାଙ୍ଗିଯିବାରୁ ସେ ମଜାରେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କହିଥିଲେ: ଆରେ, ଗତକାଲିର ଝଡ଼ରେ ଆମର ଘରର ଇକୋନମି (ଆର୍ଥିକ) ଗଛଟା ଭାଙ୍ଗିଗଲା ।

ଏହିପରି ଜୀବନ-ନୌକା ଚାଲିଥିବା ବେଳେ ୧୯୭୫ ମସିହାର ଅପ୍ରିଲ ମାସ ୧୩ ତାରିଖ ଉପନୀତ । ସେ ଦିନ ସକାଳେ ହଠାତ୍ ଓଡ଼ିଶାର ରାଜ୍ୟପାଳ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଆକବର ଅଲି ଖାଁନ୍‌ଙ୍କର ହାତୀବାଡ଼ି କୁଷ୍ଠାଶ୍ରମ- ପରିଦର୍ଶନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ରହିଲା । ଖରାଦିନ କର୍ମବୀର ସାମ୍ବାଦିକ ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା ନ ଖାଇ ନ ପିଇ ହାତୀବାଡ଼ି ଗଲେ । କୁଷ୍ଠାଶ୍ରମରେ କିଏ ଅବା ଖାଇବାକୁ ଦେବ । ସାମ୍ବାଦିକତା କାର୍ଯ୍ୟ ସାରି ଦ୍ୱିପହରେ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଏବଂ ହଠାତ୍ ହୃଦ୍‌କ୍ରିୟା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ନାଟକର ଅନ୍ତିମ ପରଦା ପଡ଼ିଗଲା ।

ସାଂସାରିକ ରୀତିରେ ଯାହା ହୁଏ । ସମ୍ବଲପୁରର ଆଗଣିତ ଜନସାଧାରଣ ତାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କୁ ଶେଷ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ସମବେତ । ଏପରିକି ସେ ସମୟର ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ନୀଳମାଧବ ମହାନ୍ତି ନିଜର ସବୁକାର୍ଯ୍ୟ ଛାଡ଼ି ଶବ ପଟୁଆରରେ ନିଜକୁ ସାମିଲ ନ କରି ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି

ଦେଶର ସ୍ୱାଧୀନତା ପରେ ୧୯୫୨ ମସିହାର ପ୍ରଥମ ସାଧାରଣ ନିର୍ବାଚନ ଏବଂ ୧୯୫୭ ର ଦ୍ୱିତୀୟ ସାଧାରଣ ନିର୍ବାଚନରେ ଶ୍ରୀ ବିଜୟାନନ୍ଦ ପଟ୍ଟନାୟକ ବିଧାୟକ ରୂପେ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ ଓଡ଼ିଶାର ରାଜନୀତିରେ ଖ୍ୟାତି ଅର୍ଜନ କରିପାରି ନ ଥିଲେ । ସାଧାରଣ ମନ୍ତ୍ରୀଟିଏ ମଧ ହୋଇପାରି ନ ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡରେ ପଶିଲା ଯେ, ସେ ଯଦି ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରଟିଏ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ଏହା ରାଜନୀତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ସହାୟକ ହେବ । ବିଜୁ ବାବୁ ୧୯୬୦ ରେ "କଳିଙ୍ଗ" ନାମରେ ଗୋଟାଏ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କଲେ । ସମ୍ବଲପୁରର ସମ୍ବାଦଦାତା ପଦ ପାଇଁ ସୁସାହିତ୍ୟିକ ତଥା ସୁପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଶ୍ରୀ ଶରତ ନାରାୟଣ ବେହେରା ଓ ଶ୍ରୀ ଶୈଳେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକ ଆବେଦନ କଲେ । ସେତେବେଳେ କଟକରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା "ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର" ପ୍ରେସ୍‌ରେ ଜଣେ ସାଧାରଣ କର୍ମୀ ରୂପେ କାମ କରୁଥିବା ଶ୍ରୀ ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ମହାନ୍ତି ମଧ ସମ୍ବଲପୁରର ସମ୍ବାଦଦାତା ପଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ କଲେ ଏବଂ ସେ ହିଁ ମନୋନୀତ ହେଲେ । ଫଳତଃ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ମହାନ୍ତି ସମ୍ବଲପୁର ଆସିଲେ ଏବଂ ସେ ହେଲେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ପଞ୍ଚମ ସାମ୍ବାଦିକ । ବିଜୁ ବାବୁ ୧୯୬୧ ମସିହାର ବିଧାନସଭା

ନିର୍ବାଚନରେ ପୁଣି ଜୟଯୁକ୍ତ ହୋଇ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ମଧ ହୋଇଗଲେ । ଏହା ପ୍ରଶାନ୍ତ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ ସୁବିଧା ହୋଇଗଲା ।

ପ୍ରାୟ ଏକ ବର୍ଷ ପରେ ପ୍ରଶାନ୍ତ ବାବୁ କଟକରେ ଥିବା ତାଙ୍କର ବଡ଼ ଭାଇ ଶ୍ରୀ ବସନ୍ତ କୁମାର ମହାନ୍ତିଙ୍କୁ ସମ୍ବଲପୁର ନେଇ ଆସିଲେ । ବସନ୍ତ ବାବୁ ବଲାଙ୍ଗିରରେ ଜିଲ୍ଲା ଲୋକସମ୍ପର୍କ ଅଧିକାରୀ ରୂପେ ଥିଲେ । ଏକ ଦୁର୍ନୀତି ଘଟଣାକ୍ରମରେ ସେ ଚାକିରି ଛାଡ଼ିବାକୁ ବାଧ ହେଲେ ଏବଂ କଟକରେ ଯାଇ ରହିଲେ । କଟକରେ ଥିବା ସମୟରେ ବମ୍ବେର ସିନେମା ତାରକାମାନଙ୍କୁ କଟକକୁ ଆଣି ବାରବାଟୀ ଷ୍ଟେଡ଼ିୟମ୍‌ରେ ଏକ ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରଦର୍ଶନର ଆୟୋଜନ ହୋଇଥିଲା । ଆୟୋଜକମାନଙ୍କ ମଧରେ ବସନ୍ତ ବାବୁ ମଧ ଥିଲେ । ତେବେ ଚିତ୍ର ତାରକାମାନେ କଟକରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଗଲେ । ଚିତ୍ରତାରକାମାନେ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ କହିଲେ, ଆମ ସହ ଚୁକ୍ତି ହୋଇଥିବା ଟଙ୍କା ଆଗ ଦିଅ ନୋହିଲେ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚକୁ ଯିବୁ ନାହିଁ । ଆୟୋଜକମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ଦେଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ୍ ସମୟ ବିତିଗଲା । ଟିକଟ କିଣି ଆସିଥିବା ଦର୍ଶକମାନେ ଶୀଘ୍ର ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ପାଟିତୁଣ୍ଡ, ହୋ-ହଲ୍ଲା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ଶେଷରେ ଚୌକି ଟେବୁଲ୍ ଭଙ୍ଗାରୁଜା । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ପୋଲିସର ଲାଠିମାଡ଼ ଆରମ୍ଭ । ଦୌଡ଼ା-ଦୌଡ଼ି, ପଳାଇବାରେ ବହୁଲୋକ ଆହତ । ବହୁତ ପରିମାଣରେ କ୍ଷୟକ୍ଷତି । ଘଟଣାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଜୋର୍‌ଦାର୍ ଦାବୀ- ଟିକଟ ଟଙ୍କା ଫେରାଅ, ଆୟୋଜକଙ୍କୁ ଗିରଫ୍ କର । ଆୟୋଜକମାନେ ଲୁଚି ବୁଲିଲେ । ବସନ୍ତ ବାବୁ ସମ୍ବଲପୁରରେ ହାଜର । ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ସମ୍ବାଦପତ୍ର "କଳିଙ୍ଗ"ର ସାମ୍ବାଦିକ ଭାଇ ପ୍ରଶାନ୍ତ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଘରେ ଆତ୍ମଗୋପନ । କଟକରେ ଉତ୍ତେଜନା ହ୍ରାସ, ସବୁ ଫୁସ୍ ଫାସ୍- ବାତାବରଣ ଶାନ୍ତ ।

ମାସେ- ଦୁଇମାସ ପରେ ବସନ୍ତ ମହାନ୍ତି ନିଜ ଉଦ୍ୟମ ବଳରେ ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ ହୋଇଗଲେ । ସେ ହେଲେ ସମ୍ବାଦ ସରବରାହ ସଂସ୍ଥା "ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ସମାଚାର"ର ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରତିନିଧି । ସେ ହେଲେ ସମ୍ବଲପୁରର ଷଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ ।

ଆମର ଓଡ଼ିଶାରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ରାଜନେତାମାନେ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ ବଡ଼ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ । ଏହା ଦୁଇ ହଜାର ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଏବେ କିନ୍ତୁ,

ବଡ଼ ବଡ଼ ପୁଞ୍ଜିପତି, ଖଣିମାଲିକମାନେ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ ବଡ଼ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଇଛନ୍ତି। ତେବେ ପୂର୍ବ ପ୍ରଚଳନ ଅନୁଯାୟୀ ଓଡ଼ିଶାର ସ୍ୱନାମଧନ୍ୟ ରାଜନୀତିଜ୍ଞ ଶ୍ରୀ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ନାରାୟଣ ସିଂହଦେଓ ୧୯୬୬ ମସିହାରେ ଚିନ୍ତା କଲେ ଯେ, ଗୋଟାଏ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ନ ହେଲେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ହେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ତାଙ୍କରି "ଗଣତନ୍ତ୍ର ପରିଷଦ" ଦଳର ଏକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର "ଗଣତନ୍ତ୍ର" ନାମରେ କଟକରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା। ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସିଂହଦେଓ ଭାବିଲେ ସେହି "ଗଣତନ୍ତ୍ର" ପ୍ରେସ୍‌କୁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ନେଇ ଆସି ତା'ର ନବକଳେବର କଲେ ସୁବିଧାଜନକ ହେବ। ଇତିମଧ୍ୟରେ "ଗଣତନ୍ତ୍ର ପରିଷଦ" ତ "ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର" ଦଳ ହୋଇଯାଇଛି। ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସିଂହଦେଓଙ୍କ ଉଦ୍ୟମରେ ଭୁବ୍‌ନେଶ୍ୱରରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର "ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର" ୧୯୬୬ ମସିହାରେ। କଳ୍ପନା ସତ୍ୟରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସିଂହଦେଓ ୧୯୬୭ ମାର୍ଚ୍ଚ ୮ ତାରିଖ୍ ହେଲେ ଓଡ଼ିଶାର ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ।

ସେତେବେଳେ ଶ୍ରୀ ଅରୁଣ କୁମାର ବେହେରା ଥିଲେ "ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର" ଦଳର ଯୁବ ନେତା। ତାଙ୍କୁ ହିଁ ୧୯୬୭ ମସିହାରେ "ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର" ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ପ୍ରତିନିଧି ଦାୟିତ୍ୱ ଦିଆଗଲା ଏବଂ ଶ୍ରୀ ଅରୁଣ କୁମାର ହେଲେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ସପ୍ତମ ସାମ୍ବାଦିକ।

ଏହାପରେ ୧୯୭୦ ମସିହାରେ "ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର" ଦଳର ଯୁବନେତା ଶ୍ରୀବିକ୍ରମ୍ ତ୍ରିପାଠୀ ଚିନ୍ତା କଲେ ଓଡ଼ିଶାର ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଆସନରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦଳର ନେତା ଶ୍ରୀ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ନାରାୟଣ ସିଂହଦେଓ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ସେ କାହିଁକି ଏକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ। ଏହାରପୂର୍ବରୁ ସେ "ପଞ୍ଚମୁଖୀ" ନାମରେ ଏକ ସାପ୍ତାହିକ ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶ କରିଥିବାରୁ କିଛି ଅଭିଜ୍ଞତା ମଧ୍ୟ ଥିଲା। ଶ୍ରୀ ତ୍ରିବିକ୍ରମ ତ୍ରିପାଠୀ କାଳବିଳମ୍ବ ନ କରି ୧୯୭୦ ମସିହାରେ "କୋଶଳ" ନାମରେ ଏକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶନ ଆରମ୍ଭ କଲେ। ଏହାଥିଲା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର। "କୋଶଳ"ର ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ ଶ୍ରୀ ତ୍ରିବିକ୍ରମ ତ୍ରିପାଠୀ ହେଲେ ସମ୍ବଲପୁରର ଅଷ୍ଟମ ସାମ୍ବାଦିକ। 'କୋଶଳ' ଏବେ ପ୍ରକାଶ ପାଉନାହିଁ। ଶ୍ରୀମାନ ତ୍ରିବିକ୍ରମ ତ୍ରିପାଠୀ ମଧ୍ୟ ଏବେ ଅପାରଗ ଅବସ୍ଥାରେ ଶଯ୍ୟାଶାୟୀ।

୧୯୭୪ ମସିହାରେ ଶ୍ରୀମତୀ ନନ୍ଦିନୀ ଶତପଥୀ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଥିବା ସମୟରେ ଚିନ୍ତା କଲେ ଏକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କଲେ ସବୁପ୍ରକାର ସୁବିଧା ହେବ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଥିବାରୁ ଆର୍ଥିକ ଅନାଟନ ମଧ ରହିବ ନାହିଁ। ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପରିମାଣରେ ବିଜ୍ଞାପନ ମିଳିବ। ସେ ୧୯୭୪ରେ "ଧରିତ୍ରୀ" ନାମରେ ଏକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କଲେ। ଶ୍ରୀମତୀ ନନ୍ଦିନୀ ଶତପଥୀଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରିମଣ୍ଡଳର ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମନ୍ତ୍ରୀ ଥିବା ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀବଲ୍ଲଭ ପାଣିଗ୍ରାହୀଙ୍କ ସାନ ଭାଇ ଶ୍ରୀ ସୁଭାଷ ପାଣିଗ୍ରାହୀ ୧୯୭୫ ମସିହାର ଅଗଷ୍ଟ ମାସରେ "ଧରିତ୍ରୀ"ର ସମ୍ବଲପୁର ସମ୍ବାଦଦାତା ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଲେ। ସୁଭାଷ ପାଣିଗ୍ରାହୀ ହେଲେ ସମ୍ବଲପୁରର ନବମ ସାମ୍ବାଦିକ। ୧୯୭୭ ମସିହାର ନିର୍ବାଚନରେ ଜଗତସିଂହପୁରରୁ ଲୋକଦଳ ପ୍ରାର୍ଥୀ ରୂପେ ଲୋକସଭାକୁ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବଳ ନିର୍ବାଚିତ ହେଲେ। ସେ ୧୯୭୯ ମସିହାରେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଦୈନିକ "ପ୍ରଗତିବାଦୀ" ପ୍ରକାଶ କଲେ। ସମ୍ବଲପୁରର ଆଦି ସାମ୍ବାଦିକ ତଥା ଖ୍ୟାତନାମା ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ସମ୍ମାନୀୟ ନୃସିଂହ ଗୁରୁଙ୍କ ନାତି (ଝିଅର ପୁଅ) ଶ୍ରୀ ହେମନ୍ତ କୁମାର ମହାପାତ୍ର "ପ୍ରଗତିବାଦୀ"ର ସମ୍ବାଦଦାତା ହେଲେ ଏବଂ ଏଥିସହ ଶ୍ରୀ ହେମନ୍ତ ମହାପାତ୍ର ସମ୍ବଲପୁରର "ଦଶମ" ସାମ୍ବାଦିକ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟତା ଅର୍ଜନ କଲେ।

"ଧରିତ୍ରୀ"ର ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସମ୍ବାଦଦାତା ଥିବା ଶ୍ରୀ ସୁଭାଷ ପାଣିଗ୍ରାହୀ ୧୯୮୧ ମସିହାରେ" ପ୍ରେସ ଟ୍ରଷ୍ଟ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ"ର ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇବାରୁ "ଧରିତ୍ରୀ"ର ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରତିନିଧି ସ୍ଥାନ ଖାଲି ପଡ଼ିଲା। ଏଣୁ ୧୯୮୧ ମସିହାରେ ଶ୍ରୀ ଭାଗବତ ପ୍ରସାଦ ନନ୍ଦଙ୍କୁ "ଧରିତ୍ରୀ"ର ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ ନିଯୁକ୍ତି ଦିଆଗଲା। ଓଡ଼ିଶାର ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ପଦରେ ଶ୍ରୀମତୀ ନନ୍ଦିନୀ ଶତପଥୀ ଥିବା ବେଳେ ଶ୍ରୀ ଭାଗବତ ନନ୍ଦ ତାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଚିବ ରୂପେ ଥିଲେ। ଏଣୁ ଶ୍ରୀ ନନ୍ଦଙ୍କୁ ଧରିତ୍ରୀର ସାମ୍ବାଦିକ ପଦରେ ଅବସ୍ଥାପିତ କରାଗଲା। ଶ୍ରୀ ଭାଗବତ ପ୍ରସାଦ ନନ୍ଦ ହେଲେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର "ଏକାଦଶ" ସାମ୍ବାଦିକ। ଶ୍ରୀ ନନ୍ଦ ୧୯୮୧ ରୁ ୧୯୯୧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୀର୍ଘ ଦଶବର୍ଷ ଧରି "ଧରିତ୍ରୀ"ର ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ଥିଲେ।

ଅଧ୍ୟାପକ ସୌମ୍ୟରଞ୍ଜନ ପଟ୍ଟନାୟକ କେନ୍ଦୁଝରର ଖଣିମାଲିକ ତଥା ଧନଶାଳୀ ପରିବାରର ସନ୍ତାନ। ୧୯୮୦ ମସିହାରେ ତାଙ୍କର ଶ୍ୱଶୁର ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଜାନକୀ ବଲ୍ଲଭ ପଟ୍ଟନାୟକ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ହେଲେ। ଉଭୟ ଧନ ଓ କ୍ଷମତାର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଥିବାରୁ ଏବଂ ଆତ୍ମପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ଥିବାରୁ ଅଧ୍ୟାପକ ସୌମ୍ୟରଞ୍ଜନଙ୍କ ମନରେ ଏକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଆଗ୍ରହ ଦେଖାଦେବା ସ୍ୱାଭାବିକ। ତାଙ୍କର ଶ୍ୱଶୁର ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଭରପୂର ଉତ୍ସାହ ଓ ପ୍ରେରଣା ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ। ଏଥିଯୋଗୁଁ ଅଧ୍ୟାପକ ସୌମ୍ୟରଞ୍ଜନ ୧୯୮୪ ମସିହାରେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଏକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର "ସମ୍ବାଦ" ପ୍ରକାଶନ ଆରମ୍ଭ କଲେ। ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ "ସମ୍ବାଦ"ର ସଫଳତା ଓ ଉତ୍ଥାନ ଦେଖାଦେଲା। "ସମ୍ବାଦ"ର ସମ୍ବଲପୁର ସମ୍ବାଦଦାତା ରୂପେ ଶ୍ରୀ ରଞ୍ଜିତ ଗୁରୁ ରହିଲେ। ଏଥିସହ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ସମ୍ବଲପୁରର ଦ୍ୱାଦଶ ସାମ୍ବାଦିକ ହେବା ମାନ୍ୟତା ଅର୍ଜନ କଲେ।

ଇତିମଧ୍ୟରେ "ଦୈନିକ ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର କାର୍ଯ୍ୟଭାର ମୋର ଉପରେ ଅଧିକ ହୋଇଯିବାରୁ ମୁଁ ୧୯୮୪ ମସିହାରେ "ମାତୃଭୂମି"ର "ସାମ୍ବାଦିକ" ପଦ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଚାହିଁଲି। ଏ କଥା ମୁଁ "ମାତୃଭୂମି"ର ସମ୍ପାଦକ ଶ୍ରୀ ବିଚିତ୍ରା ନନ୍ଦ କରଙ୍କୁ ଜଣାଇଲି ଏବଂ ମୋର ସ୍ଥାନରେ ମୋର ପୁତୁରା ଶ୍ରୀ ଅଶୋକ କୁମାର ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଅବସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲି। ମାତୃଭୂମିର ସମ୍ପାଦକ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ରାଜି ହେଲେ। ଏହିପରି ଶ୍ରୀ ଅଶୋକ କୁମାର ପଣ୍ଡା ୧୯୮୪ ମସିହାରେ "ମାତୃଭୂମିର"ର "ଜିଲ୍ଲା ପ୍ରତିନିଧି" ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲାଇଲେ ଏବଂ ସେ ହେଲେ ସମ୍ବଲପୁରର ତ୍ରୟୋଦଶ ସାମ୍ବାଦିକ। ପରେ ୧୯୮୭ ମସିହାରେ ଶ୍ରୀ ଅଶୋକ କୁମାର ପଣ୍ଡା ଦୈନିକ "ଡାକରା" ପ୍ରକାଶ କରି 'ଡାକରା'ର ସମ୍ପାଦକ ଦାୟିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ତୁଲାଇଲେ।

ଏହାପରେ ୧୯୯୩ ମସିହାରେ ଶ୍ରୀ ମନୋରଞ୍ଜନ ପଟ୍ଟନାୟକ ଓ ଶ୍ରୀ ବୀରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ପାଣିଗ୍ରାହୀ (ଉଭୟେ ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ) ମିଶି ଦୈନିକ "ଜନମୁଖ" ପ୍ରକାଶ କଲେ ଏବଂ ଉଭୟେ ସମ୍ବଲପୁରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ (ବନ୍ଧନୀଭୁକ୍ତ) ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ମାନ୍ୟତା ପାଇଲେ। ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଦୁଇ ବନ୍ଧୁଙ୍କର "ଅଗ୍ନିଶିଖା" "ହୀରାଖଣ୍ଡ", "ଧରିତ୍ରୀ" ଇତ୍ୟାଦି ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ଅଭିଜ୍ଞତା ଥିଲା।

ଏହିପରି ୧୯୯୦ ଦଶକରୁ ସମ୍ବଲପୁରରେ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କ୍ଷିପ୍ରଗତିରେ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ୧୯୯୨ ମସିହାରେ ଶ୍ରୀ ଶିବ ଶଙ୍କର ନନ୍ଦ, ଧରିତ୍ରୀରେ ଯୋଗ ଦେଲେ । ୧୯୯୬ ରେ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ଦାଶ ସମୟରେ ଏବଂ ଅନୁପମ ଭାରତରେ ଶ୍ରୀ ପ୍ରିୟରଞ୍ଜନ ବାବୁ ଯୋଗ ଦେଲେ । ଏବେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଶତାଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ସାମ୍ବାଦିକ ଅଛନ୍ତି । ଏମାନେ ହେଲେ ସର୍ବଶ୍ରୀ ଭଜରାମ ମହାପାତ୍ର, ପ୍ରମୋଦ ପଟ୍ଟନାୟକ, ବିଶ୍ୱନାଥ ଦେହାତୀ, ରାଜାରାମ ପାଢ଼ୀ, ବ୍ରଜମୋହନ ସାହୁ, ରାଜେଶ ବିଭାର, ନରେଶ ସେଠ୍, ଦାଶରଥୀ ବେହେରା, ବିଙ୍କୁ ପଟ୍ଟନାୟକ, ବିକ୍ରମାଦିତ୍ୟ ଶତପଥୀ, ସଞ୍ଜୟ ଜେନା, ଦେବେନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର, ଅନିଲ ଶ୍ରୀରାମ୍‌କା, ସରୋଜ ସାହୁ, ଶଙ୍କର ବେହେରା, ସାଧବ ପ୍ରଧାନ, ଦେବଦତ୍ତ ପଣ୍ଡା, ବାମପଦ ତ୍ରିପାଠୀ, ଦିଗମ୍ବର ପତି, ଶିବ ପ୍ରସାଦ ମେହେର, କୁମାର ହାସେନ, କିଶୋର କୁମାର ସାହୁ, କିଶୋର ଚନ୍ଦ୍ର ଦାଶ, ଦୀପକ କୁମାର ପଣ୍ଡା, ରାଙ୍ଗେୟ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ, ବ୍ୟୋମକେଶ୍ ପଣ୍ଡା, ଶ୍ୱେତ କୁମାର ପ୍ରଧାନ୍, ପ୍ରିୟରଞ୍ଜନ ସାହୁ, ଉମା ପ୍ରସାଦ ପାଣିଗ୍ରାହୀ, ରାଧେଶ୍ୟାମ ବର୍ମା, ଯଶବୀର୍ ସିଂହ, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ପଣ୍ଡା, ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଦାଶ, ରାଜେଶ ସିଂହ ଚୌହାନ, ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ମହାରଣା, ଶମ୍ଭୁ ଜଗତ୍‌ରାମ୍‌କା, ସୀତା ମହାପାତ୍ର, ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ମେହେର, ଦାମୋଦର କର, ନବୀନ କୁମାର ଦାସ, ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ଼ ସିଂହ, ପ୍ରମୋଦ ମହାପାତ୍ର, ହର୍ଷବର୍ଦ୍ଧନ ବେହେରା, ପ୍ରମୋଦ ବହିଦାର, ନିମାଇଁ ଚରଣ ସାହୁ, କୁନ୍ଦୁରୁ ଦାଶ, ମୁରଲୀଧର ସେଠୀ, ଶ୍ରବଣ ପତି, ରତ୍ନାକର ଭୋଇ, ରତନ କୁମାର ପାଣି, ଫଣୀନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ, ଦୁର୍ଗାପ୍ରସାଦ ବାଗ୍, ଜ୍ଞାନବ୍ରତ ଭୋଇ, ତ୍ରିବିକ୍ରମ ପ୍ରଧାନ୍, ଆଲୋକ ମିଶ୍ର, ରଞ୍ଜନ ସିଂହଦେଓ, ଭାଇ ଭୋଇ, ସୁବ୍ରତ ମିଶ୍ର, ଅମଳେନ୍ଦ୍ର ନାଏକ, ଅମନ ସାଲୁଜା, ଲଳିତ ଶର୍ମା, ହୀରାଲାଲ ଶର୍ମା, ତାଫିଏଲ ହୁସେନ୍, ଗୌତମ ମିଶ୍ର, ସୁବ୍ରତ ମହାନ୍ତି । ଦୁଇଜଣ ନାରୀ ସାମ୍ବାଦିକା ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀମତୀ ସବିତା ମିଶ୍ର ଓ ସୁଶ୍ରୀ ଗାର୍ଗୀ ଶତପଥୀ ଆମର ଗର୍ବ ରୂପେ ରହିଛନ୍ତି ।

ଏବେ ମୋର ପୁତୁରା (ଚିତ୍ତ ଦାଦାଙ୍କ ବଡପୁଅ) ବିଶିଷ୍ଟ ସାମ୍ବାଦିକ ଦୀପକ କୁମାର ପଣ୍ଡା ତଥା ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ କ୍ଲବ୍‌ର ସଭାପତି ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଯୁଗ୍ମ ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ ସମ୍ବାଦ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ପରିଚାଳନା କରୁଛନ୍ତି ।

ଜୀବନର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଶନ୍ଧି

ଏବେ ମୋର ଜୀବନର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଶନ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୬୦ ମସିହାରୁ ୧୯୭୦ ମସିହା, ଅର୍ଥାତ୍ ମୋର ଜୀବନର ୨୫ ବର୍ଷରୁ ୩୫ ବର୍ଷ ବିଷୟରେ ଲେଖୁଛି। ମୁଁ ତ ଇତିମଧ୍ୟରେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଜଣେ ଜଣାଶୁଣା ବଡ଼ ସାମ୍ବାଦିକ ହୋଇଯାଇଛି। ସାରା ଓଡ଼ିଶାରେ ଅଳ୍ପମାତ୍ରାରେ ଜଣେ ପରିଚିତ ସାମ୍ବାଦିକ ହୋଇଯାଇଛି। ଇତିମଧ୍ୟରେ "ମାତୃଭୂମି"ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସ୍ୱନାମଧନ୍ୟ ବାଳକୃଷ୍ଣ କରଙ୍କର ୧୯୫୭ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୫ ତାରିଖରେ ପରଲୋକ ହୋଇଯାଇଛି। ତାଙ୍କର ସୁଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନ ସୁହୃଦ୍ ବିଚିତ୍ରାନନ୍ଦ କରଙ୍କ ଉପରେ 'ମାତୃଭୂମି'ର ପରିଚାଳନା ଭାର ରହିଛି। ତାଙ୍କୁ ବିଚି ବାବୁ ବୋଲି ସମସ୍ତେ କହୁଥିଲେ। ବିଚିବାବୁ ଅତି ସରଳ, ଶାନ୍ତ, ସତ୍ୟବାଦୀ ତଥା ଉଦାର ଓ ହୃଦୟବାନ୍ ଥିଲେ। କିଏ ଜାଣେ କାହିଁକି, ସେ ମୋତେ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଉଥିଲେ। ଧିରେ ଧିରେ ତାଙ୍କର ପରିବାରର ମୁଁ ଜଣେ ସଦସ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥାଏ। ମୁଁ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଆସିଥିବା ଜାଣିବା ମାତ୍ରେ ବିଚିବାବୁଙ୍କର ସହଧର୍ମିଣୀ ତଥା ମାସିକ ସାହିତ୍ୟ ପତ୍ର "ସହକାର"ର ସମ୍ପାଦିକା ଶ୍ରୀମତୀ ରମା କର ମୋତେ ତାଙ୍କର ଘର ଭିତରକୁ ଡାକି ନେଇ ଭଲ ମନ୍ଦ ଆଳାପ କରୁଥିଲେ। ଗରମ ପୋକୋଡ଼ି ତିଆରି କରାଇ ଆପ୍ୟାୟିତ କରୁଥିଲେ। ସାନ ଝିଅ ଇତିଶ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଦୁଇ ତିନୋଟି ସଙ୍ଗୀତ ଗାନ କରି ଶୁଣାଉଥିଲେ। ସେ ଜଣେ ଭଲ କଣ୍ଠଶିଳ୍ପୀ ଥିଲେ।

'ମାତୃଭୂମି' କାର୍ଯ୍ୟାଳୟର କର୍ମଚାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ମୋର ପ୍ରଶଂସା କରୁଥିଲେ। ସହ-ସମ୍ପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀ ବସୁଥିବା ପ୍ରକୋଷ୍ଠରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହସମ୍ପାଦକଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବେ ଗୋଟାଏ ଲେଖାଏଁ ଛୋଟ ଟେବୁଲ୍ ଥାଏ। ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଟେବୁଲ୍ ପାଖକୁ ଯାଇ ଦୁଇ-ଚାରି ପଦ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିଲି। ଅଧିକ କଥା ଲାଗିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ସମୟ ନାହିଁ। ସବୁବେଳେ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ। ନିଜ ଟେବୁଲର ସାମ୍ନାରେ ଗୋଟାଏ ଚୌକିରେ ବସାଇ ଦେବେ। ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚା' ଆଣିବା ପାଇଁ ବରାଦ୍ କରିଦେବେ। ସେହିପରି ବସାଇ ରଖିବେ। କିନ୍ତୁ ମୋ' ସହ ବେଶି କଥାବର୍ତ୍ତା କରିବେ ନାହିଁ। ସୌଜନ୍ୟତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅଳ୍ପ କିଛି କହିଦେଇ ପୁଣି ଚୁପ୍ ରହିବେ ଓ ନିଜ କାମ କରିବେ। ମୁଁ ଯାହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଲେଖାଏଁ ସୁଦକ୍ଷ,

କର୍ମଠ ବ୍ୟକ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଚାଲି-ଚଳଣ, ଚେହେରା, ବ୍ୟବହାର ଏପରିକି ବୟସ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ- ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର, "ମାତୃଭୂମି"କୁ ସୁସ୍ଥ, ସବଳ ଏବଂ କୀର୍ତ୍ତିବାନ କରିବାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ।

କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା

ମୋର ବଡ଼ଭାଇ ଶ୍ରୀ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ୍ ପଣ୍ଡା ଜଣେ ଉଚ୍ଚମାନର ଫାର୍ମାସିଷ୍ଟ (କମ୍ପାଉଣ୍ଡର୍) ଥିଲେ । ସେ ନିଜେ ଜଣେ ଫାର୍ମାସିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବାରୁ, ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ସୁବିଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆମର ପରିବାର ପକ୍ଷରୁ ଏକ ଔଷଧ ଦୋକାନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ଚିନ୍ତା କଲେ । ମୋର ଅନ୍ୟ ବଡ଼ଭାଇମାନଙ୍କଠାରେ ପ୍ରସ୍ତାବ ଉପସ୍ଥାପନ କଲେ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆନନ୍ଦର ସହ ରାଜି ହେଲେ । ଔଷଧ ଦୋକାନରେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସାମିଲ୍ ହୋଇପାରିବି ବୋଲି କୁହାଗଲା ।

ଆମେ ପରିବାରରେ ସାତ ଭାଇ ଓ ଏକମାତ୍ର ଭଉଣୀ । ମୋର ବାପାଙ୍କର ଦେହାନ୍ତ ହୋଇସାରିଥିଲା । ଏବଂ ସାତ ଭାଇଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣଙ୍କର ଛୋଟ ବୟସରେ ହଇଜା ରୋଗରେ ଦେହାନ୍ତ ହୋଇସାରିଥିଲା । ଆମର ବଡ଼ଖାବାପା ଋଷି ପ୍ରତିମ ଯଶସ୍ୱୀ ଡାକ୍ତର ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ ଏବଂ ବଡ଼ଖାମା' ଶ୍ରୀମତୀ କମଳା ଦେବୀ ଆମର ସବୁକିଛି । ବଡ଼ଖାବାପା ଦୋକାନର ପ୍ରସ୍ତାବ ଶୁଣି ଖୁସି ହେଲେ୍ ଏବଂ ଦୋକାନର ନାମ "କଲ୍ୟାଣ ଫର୍ମାସୀ" ଦେବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ । ତଦନୁସାରେ ୧୯୬୦ ମସିହାର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥଳ ଧର୍ମଶାଳା ଗଳିରେ ଏକ ଭଡ଼ା କୋଠାରେ "କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ" ଆରମ୍ଭ କରାଗଲା ।

ଦାଦା (ବଡ଼ଭାଇ) ନାମରେ ଫାର୍ମାସିଷ୍ଟ ସିନା, କାମରେ ତଥା ଜ୍ଞାନରେ ଜଣେ ସୁଦକ୍ଷ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଠାରୁ ଅଧିକ । ସବୁପ୍ରକାର ଘା-ଦା, ବିଶେଷ କରି ଏକଜିମା, ପୋଡ଼ାଘା, ବଡ଼ଧରଣର ତରଳ ଝାଡ଼ା ଇତ୍ୟାଦି ଚିକିତ୍ସାରେ ତାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ପାରଙ୍ଗମତା ଥିଲା । କେତେ ଅଦ୍ଭୁତ ଚିକିତ୍ସା ଜ୍ଞାନ ବଡ଼ଖାବାପା ଡାକ୍ତର ଜନାର୍ଦ୍ଦନ

ପୂଜାରୀଙ୍କଠାରୁ ସେ ପାଇଥିଲେ। ଏହାଛଡ଼ା ସମାଜସେବା ଓ ଲୋକଙ୍କ ସହ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟବହାରରେ ଆମର ପରିବାରର ସୁନାମ ଥିଲା। ଔଷଧ ଦୋକାନରେ ସବୁବେଳେ ଗ୍ରାହକଙ୍କ ଭିଡ଼ ଲାଗି ରହିଲା। ଅଳ୍ପଦିନ ମଧ୍ୟରେ "କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ" ସହରର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଔଷଧ ଦୋକାନ ରୂପେ ପରିଚିତ ହେଲା। ଔଷଧ ଦୋକାନାର ଉପର ମହଲାର ଗୋଟିଏ କୋଠରୀରେ "ମାତୃଭୂମି"ର ଜିଲ୍ଲା କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ରହିଥିଲା।

ଏହି ସମୟରେ ମୋର ବୟସ ୨୪ ବର୍ଷ। ମୁଁ ଭୋର ୪ଟାରେ ଉଠି, ନିତ୍ୟକର୍ମ ପରେ ଦୋକାନର ଚାବି ଧରି ଫ୍ରେଜର କ୍ଲବ୍‌କୁ ଯାଉଥିଲି। ମୋର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ ଅଧ୍ୟାପକ ଜୟଦେବ ଡନସନାଙ୍କ ସହ ଫ୍ରେଜର କ୍ଲବ୍‌ରେ ଟେବୁଲ୍ ଟେନିସ୍ ଖେଳୁଥିଲୁଁ। ଫ୍ରେଜର୍ କ୍ଲବ୍‌ରୁ ଦୋକାନକୁ ଯାଇ ସକାଳ ୭ଟାରେ ଦୋକାନ ଖୋଲୁଥିଲି। ସକାଳ ୯ଟାରେ ଦାଦା ଦୋକାନକୁ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ମୁଁ ଘରକୁ ଆସି ସ୍ନାନ ପରେ ଜଳଖିଆ ଖାଉଥିଲି। ଦିନ ଗୋଟାଏ ବେଳେ ଦିବାଭୋଜନ କରି ଦେଢ଼ଟାରେ ଦୋକାନକୁ ଯାଉଥିଲି। ସେଠାରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ୭ଟା ଯାଏ ଦୋକାନ ପରିଚାଳନା କରୁଥିଲି। ଏହାପରେ ସଭା ସମିତିରେ ଯୋଗଦାନ, ସାଙ୍ଗସାଥୀଙ୍କ ସହ ଗପସପ, ବୁଲାବୁଲି କରି ରାତି ୯ଟାରେ ପୁଣି ଦୋକାନକୁ ଆସେ। ରାତି ୧୦ଟାରେ ଦୋକାନ ବନ୍ଦ କରି ଘରକୁ ଫେରୁଥିଲି। ଏହାଥିଲା ମୋର ଦୈନିକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ଘଣ୍ଟ।

ତେବେ ଏହି ଦୈନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟ-ନିର୍ଘଣ୍ଟ ମଧ୍ୟରେ ମୋର ସାମ୍ବାଦିକତା କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଥାଏ। ସବୁବେଳେ ସଙ୍ଗରେ କାଗଜ କଲମ ଥାଏ। ମୋତେ ସାକ୍ଷାତ କରିବାରେ ଲୋକଙ୍କର ଆଦୌ ଅସୁବିଧା ହେଉ ନ ଥିଲା।

ଜିଲ୍ଲା କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘର ଖେଳ ସମ୍ପାଦକ

ପୁଣି ସେହି ୧୯୬୦ ରୁ ୧୯୭୦ ଦଶନ୍ଧିର ବିଷୟରେ। ଏଥିପୂର୍ବରୁ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘର ଅବସ୍ଥା ଭଲ ନଥିଲା। ପ୍ରାୟ ସ୍ଥାଣୁ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲା। କ୍ରୀଡ଼ା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ୱନାମଧନ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ବେହେରାଙ୍କୁ ହିଁ ଜିଲ୍ଲା କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ

ପୌର ସଭା ସଦସ୍ୟ ଥିବା ବେଳେ ୧୯୬୪ ମସିହାରେ ନିଜ ପଡ଼ାର ଫୁଟବଲ ଦଳ ସହ ଏକ ସ୍ମାରକ

ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ସେ କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘର ସମ୍ପାଦକ ଥିଲେ । ପ୍ରାୟତଃ କେବଳ ଫୁଟବଲ ଖେଳ ହେଉଥିଲା । ତାହା ପୁଣି ଯଥାତଥା ରୂପେ ହେଉଥିଲା । ପ୍ରତିଯୋଗିତାଗୁଡ଼ିକ ଠିକ୍ ସମୟରେ ହେଉ ନ ଥିଲା । ଶ୍ରୀ ବେହେରା ନିଜେ ଖେଳ ରେଫରୀ ହେଉଥିଲେ । ସେ ହିଁ କଟକରେ ହେଉଥିବା ଓଡ଼ିଶା କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘର ବୈଠକ ମାନଙ୍କରେ ଯୋଗ ଦେଉଥିଲେ ।

ମୁଁ ତ, ଜଣେ କ୍ରୀଡ଼ାପ୍ରେମୀ ଥିଲି । ପରମ ବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀ ଜୟଦେବ ଡନସନା ତତୋଧିକ । ଆମେ ଦୁଇଜଣ ଅନ୍ୟ କେତେକ କ୍ରୀଡ଼ାପ୍ରେମୀଙ୍କୁ ନେଇ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କଲୁଁ ଏବଂ କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘକୁ ସକ୍ରିୟ କରିବାକୁ ଚାହିଁଲୁ । ତାହାହିଁ ହେଲା । ଅକ୍ଷୟବାବୁଙ୍କ ସ୍ଥାନ ଆଡ୍‌ଭୋକେଟ୍ ଶ୍ରୀ ମାଣିକ କୁମାର ଘୋଷ ସମ୍ବଲପୁର କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘର ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ହେଲେ । ମୁଁ ଖେଳ ସମ୍ପାଦକ (ଭଲି, ବେଡ୍‌ମିଣ୍ଟନ, ଟେବୁଲ୍ ଟେନିସ୍, କୁସ୍ତି, ସନ୍ତରଣ, ସୁନ୍ଦରସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି) ପଦରେ ରହିଲି । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଭାଗର ସମ୍ପାଦକମାନେ ମଧ୍ୟ ରହିଲେ । କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘ ସକ୍ରିୟ ହୋଇ ସବୁ ଠିକ-ଠାକ୍ ଚାଲିଲା । ଫୁଟବଲ୍ ସମେତ

ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ଖେଳର ଜିଲ୍ଲାସ୍ତରୀୟ ପ୍ରତିଯୋଗିତାମାନ ନିୟମିତ ହେଲା । ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ପ୍ରତିଯୋଗିତାମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ବଲପୁର ଅଂଶଗ୍ରହଣ କଲା । ମୁଁ ଦଳମାନଙ୍କର ମେନେଜର ରୂପେ ଯାଉଥିଲି । ବାରବାଟୀ ଷ୍ଟେଡିୟମ୍‌ରେ ହେଉଥିବା ଓଡ଼ିଶା କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘର ବୈଠକମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ନିୟମିତ ଯୋଗଦାନ କଲି ।

ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ଭଲିବଲ ଦଳ ଖୁବ୍ ଭଲ ଥିଲା । ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ପ୍ରତିଯୋଗିତାମାନଙ୍କରେ ସମ୍ବଲପୁର କୃତିତ୍ୱ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିଲା । ସମ୍ବଲପୁରର ପାଞ୍ଚ, ଛଅ ଜଣ ଖେଳାଳି ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ଭଲିବଲ ଦଳରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ।

ମୁଁ ପ୍ରଥମ କରି ଏଠାରୁ କେତେକ ଯୁବ ପହିଲମାନଙ୍କୁ ନେଇ କଟକ ବାରବାଟୀକୁ ଯାଇଥିଲି । ସମ୍ବଲପୁର ଦଳର ଯୁବ ପହିଲମାନମାନେ ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ପୁରସ୍କାର ହାସଲ କରିପାରିନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ କୁସ୍ତି ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥିଲେ । କୁସ୍ତିର କୌଶଳ ତଥା କୋଚିଙ୍ଗର ଅଭାବ ଥିଲା ।

ମୁଁ ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ ହୋଇଥିବାରୁ ଜିଲ୍ଲା କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘର ଖେଳ ସମ୍ପାଦକ ଦାୟିତ୍ୱ ଅତି ପାରଙ୍ଗମତାର ସହ ସମ୍ପାଦନ କରିପାରିଥିଲି ।

ପୌରସଭା ସଦସ୍ୟ

୧୯୬୩ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁର ପୌର ପରିଷଦର ପାଞ୍ଚବର୍ଷିଆ ନିର୍ବାଚନ ହେଲା । ବାପଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚ ପାଖରେ ଆମେ ନିର୍ମାଣ କରିଥିବା ନୂଆଁ ଘରକୁ ଆସି ରହୁଥିଲୁଁ । ଆମର ଘର ପାଖରେ ଗୋଟାଏ ଆଦିବାସୀ ପଡ଼ା ଥିଲା । ଆଦିବାସୀ ପଡ଼ାର ନାମ "ଧୁଚୁରା ପଡ଼ା" । ଏହାକୁ ମୁଣ୍ଡାପଡ଼ା ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ ଏବଂ କେହି କେହି କୋହ୍ଲପଡ଼ା କହୁଥିଲେ । ଆଦିବାସୀ ପଡ଼ାରେ କେତେଜଣ ଭଲ ଫୁଟ୍‌ବଲ ଖେଳାଳି ଥିଲେ । ସେଠାକାର ରାଜମିସ୍ତ୍ରୀ ଓ କୁଲି-ରେଜା (ଶ୍ରମିକ-ଶ୍ରମିକା) ଆମର ଘର ତିଆରି କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ ହୋଇଥିଲେ । ଫୁଟବଲ୍ ଓ ଘର ତିଆରି ଜରିଆରେ ଆଦିବାସୀ ପଡ଼ା ସହ

୧୯୬୪ରେ ପୌର ସଭା ସଦସ୍ୟ ଥିବାବେଳେ ସଫେଇ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀକୁ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନ; ମଝିରେ ଧୋତି ପରିହିତ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

ମୋର ଭଲ ସମ୍ପର୍କ ଥିଲା । ଏହି ପଡ଼ାର କେତେକେ ମୋତେ ପୌର ପରିଷଦର ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହେବା ପାଇଁ କହିଲେ । ମୁଁ ରାଜି ହୋଇଗଲି ଏବଂ ସ୍ୱାଧୀନ ପ୍ରାର୍ଥୀ ରୂପେ ନିର୍ବାଚନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦିତା କଲି । ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ, କ୍ରୀଡ଼ାପ୍ରେମୀ, ସମାଜସେବୀ ରୂପେ ଏବଂ ସମୁଦାୟ ଆଦିବାସୀ ପଡ଼ା ମୋର ସପକ୍ଷରେ ଥିବାରୁ ମୋତେ ବିପୁଳ ସମର୍ଥନ ମିଳିଲା । ଏଠାରେ ପୁଣି ମୋର ମା'ଙ୍କର ମାମୁଁ ଘର (ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗାପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର) ତଥା ମୋର ମାମୁଁ (ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ୍ ମିଶ୍ରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଶ୍ରୀ ଭବାନୀ ପ୍ରସାଦ୍ ମିଶ୍ର)ଙ୍କର ଘର ଏଠାରେ ରହିଛି । ମା'ଙ୍କର ଚାରିଜଣ ମାମୁଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପୁଅଝିଅ ହୋଇ ବିରାଟ ବଖରୀ । କେବଳ ମାମୁଁଘର ବଖରୀରେ ଶହେ ପାଖାପାଖି ଭୋଟ । ଆଦିବାସୀ ପଡ଼ାର ଯୁବକ-ଯୁବତୀ ଗୋଷ୍ଠୀ ନିର୍ବାଚନ ୱାର୍ଡ଼ର ଘରବାଡ଼ ଚାରିଆଡ଼େ ଏପରିକି ରାସ୍ତା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖି ଦେଲେ "ସ୍ୱାଧୀନ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଭୋଟ ଦିଅନ୍ତୁ ।" ମୁଁ ବିପୁଳ ଭୋଟରେ ବିଜୟୀ ହେଲି । ନିର୍ବାଚନ ଫଳାଫଳ ଘୋଷଣା ହେବା ମାତ୍ରେ

ଆଦିବାସୀ ପଡ଼ାର ଯୁବକ- ଯୁବତୀମାନେ ଆଦିବାସୀ ବାଦ୍ୟ, ମାନ୍ଦଲ୍ ସହ ଏକ ଶୋଭାଯାତ୍ରାରେ ମୋତେ ଆମର ୱାର୍ଡ଼ ପରିକ୍ରମା କରାଇଥିଲେ।

୨୯ ସଦସ୍ୟ-ସଦସ୍ୟା ବିଶିଷ୍ଟ ସମ୍ବଲପୁର ପୌର ପରିଷଦର ମୁଁ ହେଲି ସର୍ବକନିଷ୍ଠ ସଦସ୍ୟ। ମୋର ବୟସ ଥିଲା ୨୭ ବର୍ଷ। ମୋର ନିର୍ବାଚନ ଲଢ଼େଇରେ ଏକ ବଡ଼ଧରଣର ବିଶେଷତ୍ୱ ହେଉଛି, ଏହି ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦିତାରେ ମୋତେ ଟଙ୍କାଟିଏ ସୁଦ୍ଧା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡ଼ିନାହିଁ। ମୋର ଶୁଭେଚ୍ଛୁ ଦୁଇ-ଚାରିଜଣ ସମର୍ଥକ ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରଚାର କାମରେ ଲାଗିଥିବା ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବକଙ୍କୁ କେବଳ ଚା'ରେ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲେ। ଏହି ଚା' ସହ ବିସ୍କୁଟ୍ ସୁଦ୍ଧା ନ ଥିଲା। ଏବେ ପୌରସଭା ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ ଲକ୍ଷାଧିକ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡୁଛି।

ମୁଁ ପୌର ପରିଷଦର ସର୍ବକନିଷ୍ଠ ସଦସ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପୌରସଭାର ଆଲୋଚନାରେ ସର୍ବାଧିକ ଭାଗ ନେଉଥିଲି। ମୁଁ ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ ହୋଇଥିବାରୁ ବୋଧହୁଏ ଏହି ସଫଳତା ହାସଲ କରିପାରିଥିଲି। ମୁଁ ଜଣେ ଜିଦ୍‌ଖୋର ସଦସ୍ୟ ବୋଲି ଅନ୍ୟମାନେ କହୁଥିଲେ।

ମୁଁ ପ୍ରାୟ ପ୍ରତିଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୋର ୱାର୍ଡ଼ ପରିକ୍ରମା କରୁଥିଲି ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କର ଆପତ୍ତି, ଅଭିଯୋଗ, ପରାମର୍ଶ ଶୁଣୁଥିଲି। ସେଗୁଡ଼ିକର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ବିଷୟରେ ପଦକ୍ଷେପ ନେଉଥିଲି। ମୋତେ ଦେଖା କରିବାରେ ଲୋକଙ୍କର ଆଦୌ ଅସୁବିଧା ହେଉ ନ ଥିଲା। ପଡ଼ାରେ "ଆଦିବାସୀ ଯୁବକ ସଂଘ" ନାମରେ ଏକ ସଂସ୍ଥା ଗଠନ କରାଗଲା। ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ାର ଭଲ-ମନ୍ଦରେ ଓତଃପ୍ରୋତଃ ଭାବେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ହେଲେ। ଯୁବକ ସଂଘ ପକ୍ଷରୁ ଏକ ଫୁଟବଲ ଦଳ ଗଠନ କରାଗଲା ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ଫୁଟବଲ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରାଗଲା। ପଡ଼ାର ଆଦିବାସୀ ଯୁବକ-ଯୁବତୀମାନେ ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଆଦିବାସୀ ସଙ୍ଗୀତ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପରିବେଷଣ କଲେ। ଆକାଶବାଣୀରେ ଆଦିବାସୀ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋର ସୁନାମ ପ୍ରଚାରିତ ହେଲା। ଏପରିକି ସର୍ବଭାରତୀୟ ଆକାଶବାଣୀ ମାସିକ

ପତ୍ରିକାରେ ମୋର ଫଟୋ ସହ ପ୍ରଶଂସା ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା । ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ର ପକ୍ଷରୁ ଆମକୁ ଯାହା ପାରିଶ୍ରମିକ ଟଙ୍କା ମିଳୁଥିଲା ତାକୁ ଆମେ ପଡ଼ା ମଧ୍ୟରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରି ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଥିଲୁଁ । ସେତେବେଳେ ଆଦିବାସୀ ପଡ଼ାରେ ରାତିରେ ପ୍ରାୟତଃ ମାନ୍ଦଲ ବାଦ୍ୟ ସହ କର୍ମା ନାଚ ହେଉଥିଲା । ମାନ୍ଦଲର ଶବ୍ଦ ଆମର ଘର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୁଣାଯାଉଥିଲା ଏବଂ ମାନ୍ଦଲ ବାଜିବା ମାତ୍ରେ ମୁଁ ଆଦିବାସୀ ପଡ଼ାକୁ ଯାଇ ସେଥିରେ ଭାଗ ନେଉଥିଲି । ଆମ୍ଭର 'ମାତୃଭୂମି" ସମେତ ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ରପତ୍ରିକାରେ "ଆଦିବାସୀ ଯୁବକ ସଂଘ"ର ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ବିଷୟକ ସମ୍ବାଦ ବହୁଳ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା । ଏପରିକି ଜାତୀୟସ୍ତରର ଇଂରାଜୀ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା ।

ଏହା ପ୍ରାୟ ୫୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବର କଥା । ତେବେ ପଡ଼ାର ବୃଦ୍ଧ-ବୃଦ୍ଧାମାନେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ସେବେଳର ଆନନ୍ଦକୁ ସ୍ମରଣ କରି ଆଲୋଚନା କରିଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପୁରୁଣା ଆନନ୍ଦର ସ୍ୱାଦ ପୁଣି ଉପଭୋଗ କରିଥାଆନ୍ତି ।

ବିବାହୋତ୍ସବ

ଜୀବନର ବିବାହ ସର୍ବାଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ସମ୍ବଲପୁରର ଇତିହାସ ପୁରୁଷ ତଥା କୁବେର ଶ୍ରୀ ବଳଭଦ୍ର ସୂପକାରଙ୍କ ପରିବାରରେ ମୋର ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ହେଲା । ସମ୍ବଲପୁର ସହରରେ ଶତାଧିକ ଏକର ଜମିର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି ବଳଭଦ୍ର ସୂପକାର । ଏହାଛଡ଼ା ସେ ଆଠ, ଦଶଟି ଗାଁର ଗୌନ୍ତିଆ । ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଥିବା ସହସ୍ରାଧିକ ଏକର ଜମିର ମାଲିକ । ତାଙ୍କର ପରିବାର ସହ ଆମର ପରିବାରକୁ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ହାତୀ ହେଲେ ଆମେ ସାମାନ୍ୟ ଚାଣ୍ଟି । ଆମେ ଝାଡୁଆପଡ଼ାରେ ତଥା ଆରଣ୍ୟକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସମାଜର ବୈବାହିକ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନରେ ଏକ ବଡ଼ ଧରଣରେ ବିଶେଷତ୍ୱ ଥିଲା । ତାହାହେଲା- ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ ପ୍ରସ୍ତାବ ବେଳେ ଲୋକେ ଅପରପକ୍ଷର ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ନ ଦେଇ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉଥିଲେ । ପୁଣି ଝାଡୁଆପଡ଼ା ଭିତରେ କିମ୍ବା ନିକଟରେ ପାତ୍ର-ପାତ୍ରୀ ଯୋଡୁଥିଲେ ।

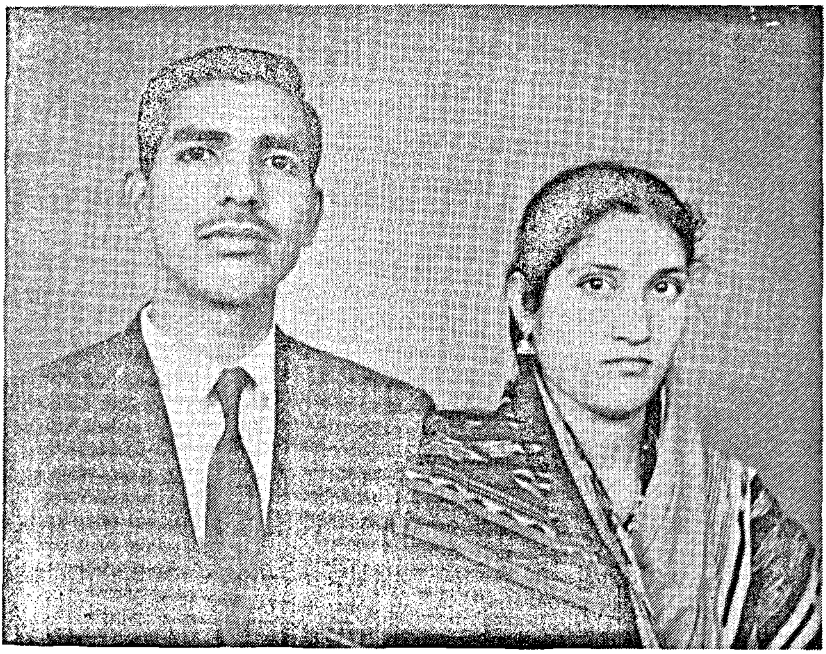

ଜୀବନସଙ୍ଗିନୀ ଆରତୀଙ୍କ ସହ

ସେ ଯାହା ବି ହେଉ ମୋର ବିବାହ ଦିନ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ୧୯୬୬ ମସିହା ଜୁନ ୪ ତାରିଖ। ମୋର ଶ୍ୱଶୁର ହେଲେ ସେହି କୁବେର ପୁରୁଷ ବଳଭଦ୍ର ସୂପକାରଙ୍କ ନାତି ଶ୍ରୀ ପ୍ରଭାକର ସୂପକାର। କାକା-ଶ୍ୱଶୁର ହେଲେ ମହାନ୍ ରାଜନୀତିଜ୍ଞ ଡ. ଶ୍ରଦ୍ଧାକର ସୂପକାର ଓ ତାଙ୍କର ଭାଇ ଇଞ୍ଜିନିୟର କରୁଣାକର ସୂପକାର ଏବଂ ପିୟତମା ପତ୍ନୀ ହେଲେ ସୁଶ୍ରୀ ଆରତି ସୂପକାର।

ମୋର ବିବାହ ପରେ ସିନା ଆମ୍ଭେମାନେ ଏହି ପାରିବାରିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆବଦ୍ଧ ହେଲୁ କିନ୍ତୁ, ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ଶ୍ରୀ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ସୂପକାର ଥିଲେ ମୋର ମିତ-ବାପା। ମୋର ବଡ଼ଖାବାପା ଡାକ୍ତର ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କର ମିତ ଥିଲେ ଶ୍ରୀ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ସୂପକାର। ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧ ଅନୁସାରେ ଡ. ଶ୍ରଦ୍ଧାକର ସୂପକାର ଥିଲେ ଦାଦା ଓ ଇଞ୍ଜିନିୟର କରୁଣାକର ସୂପକାର ଥିଲେ ସାନ ଭାଇ।

ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ଆଉ ଏକ ବିଶେଷତ୍ୱ ହେଉଛି ଏହି ପଡ଼ାରେ ରହୁଥିବା ଆରଣ୍ୟକ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଅନ୍ୟର ସହ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆବଦ୍ଧ। ଅନେକେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରେ ଏକାଧିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆବଦ୍ଧ।

ମୁଁ ଜଣେ ବଡ଼ ସାମ୍ବାଦିକ, ବଡ଼ ବଡ଼ ସରକାରୀ ପଦାଧିକାରୀ ତଥା ପୁଞ୍ଜିପତି ବଡ଼ ଲୋକଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ। ପୁଣି ଜଣେ ପୌର ସଭା ସଦସ୍ୟ। ପୁଣି ବିଶେଷ କିଛି ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି ଥାଉ ବା ନ ଥାଉ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଔଷଧ ଦୋକାନ "କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ" ଅଛି। ବିବାହୋତ୍ସବ ଅସମ୍ଭାଳ ଜନ-ଗହଳି ସହ ଧୁମ୍‌ଧାମ୍‌ରେ ହେଲା।

ଆମର ଅଜାଣତରେ ଅନେକେ ବିବାହୋତ୍ସବକୁ ଆମୋଦଦାୟକ ତଥା ସଫଳ କରିବାକୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରେ ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ। ବିବାହୋତ୍ସବ ପାଇଁ ମୋତେ କିଛି ପରିଶ୍ରମ କିମ୍ବା ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡ଼ି ନ ଥିଲା।

ଆମର "ସୁହୃଦ ସଂସଦ" ଅର୍ଥାତ୍ ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ମୋର ଆଜୀବନ ସାଥୀମାନଙ୍କର ଏକ ନୈଶ ଭୋଜି ହୀରାକୁଦ ବନ୍ଧ ଉପରେ ଥିବା ଅଶୋକ ନିବାସରେ ଆୟୋଜିତ ହୋଇଥିଲା। ମୋର ବିବାହ ୪ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ମୋର ଅନ୍ୟତମ ଆଜୀବନ ସାଥୀ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱମ୍ଭର ପୂଜାରୀଙ୍କ ମଧ ବିବାହୋତ୍ସବ ହୋଇଥିବାରୁ ଏକ ସଙ୍ଗରେ ଆମ୍ଭର ଦୁଇ ନବ-ଦମ୍ପତିଙ୍କୁ ଏହି ନୈଶ ଭୋଜି ମାଧମରେ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧିତ କରାଯାଇଥିଲା।

ଏହି ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଆସର ମୋର ଜୀବନର ଅଭୁଲା ସ୍ମୃତି ହୋଇ ରହିଛି। ମୋତେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉପହାର ସ୍ୱରୂପ କାନ୍ଥ ଘଡ଼ି ଏବେ ମଧ ଆମ ଘରର କାନ୍ଥରେ ରହି, ମୋର ସହ ପାଦ ମିଳାଇ ଦୀର୍ଘ ୫୦ ବର୍ଷ, ଅର୍ଦ୍ଧଶତାବ୍ଦୀ ହେଲା ଅନବରତ ଅଗ୍ରଗାମୀ ହୋଇ ଆଗେଇ ଚାଲିଛି। ଏହି କାନ୍ଥଘଡ଼ି ଉପରେ ମୋର ଆଖି ପଡ଼ିବା ମାତ୍ରେ ସେହି ଅଶୋକ ନିବାସର ଆସର ବିଷୟ ଦୃଶ୍ୟପଟରେ ଦେଖାଯାଉଛି। ଏହି ୨୦୧୬ ମସିହା ବିବାହର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଜୁବୁଲି ବର୍ଷ।

"ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ଜନ୍ମୋତ୍ସବ

ମୋର ମନ, ମୋତେ କହିଲା- ଆରେ ! ଆମର ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳରେ ତ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ଅଭାବ, ତୁ କାହିଁକି ଗୋଟଏ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କରୁନାହୁଁ ? ମୁଁ ଭାବିଲି ସତେତ ? ଗଭୀର ଭାବରେ ସବୁ ଦିଗ ପ୍ରତି ଚିନ୍ତା କଲି । ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋର ୧୧ ବର୍ଷର ଅଭିଜ୍ଞତା ମୋର ଚିନ୍ତାକୁ ଦୃଢ଼ କଲା ।

ଢେଙ୍କାନାଳ- ଭୁବନ ଗ୍ରାମର ଶ୍ରୀ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ମିଶ୍ର ନାମକ ଜଣେ ଉତ୍ସାହୀ, ସବୁଥିରେ ଜାଣିବା- ପାରିବାର ବ୍ୟକ୍ତି ସମ୍ବଲପୁରରେ ଥାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ଏଠାରେ ଜଣେ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ଥିଲେ । ନିଜେ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ରାଷ୍ଟ୍ରଭାଷା ପ୍ରଚାରକ । ମୋର ସହ ଘନିଷ୍ଠ ସୁସମ୍ପର୍କ ଥିଲା । ସେ ମୋତେ ଉପରକୁ ଟେକି ଉତ୍ସାହିତ କଲେ । ନୂଆଁଦିଲ୍ଲୀରେ ଥିବା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କର "ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାର ଅଫ୍ ନିଉଜପେପରସ୍ ଫର୍ ଇଣ୍ଡିଆ" କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ନୂତନ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ନାମ ଅନୁମୋଦନ ଓ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରେସନ୍ ପାଇଁ ପତ୍ର ଲେଖାଗଲା । ଆମ ପକ୍ଷରୁ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ସମେତ ସାତୋଟି ନାମ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆକାରରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ପଞ୍ଚମ ସ୍ଥାନରେ ଥିବା "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ନାମ ଦିଲ୍ଲୀରୁ ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇ ଆସିଲା । ନିଜର ଛାପାଖାନା ନ ଥିବାରୁ ମାରବାଡ଼ୀ ପଡ଼ାରେ ଥିବା "ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରିଣ୍ଟିଙ୍ଗ ପ୍ରେସ୍"ରେ ଛୋଟ ଆକାରରେ ଚାରି ପୃଷ୍ଠା ପାକ୍ଷିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ମୁଦ୍ରଣ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର ହେଲା । "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ର ମୂଲ୍ୟ ୨୫ ପଇସା ଏବଂ ପ୍ରଥମ କରି ଦୁଇ ହଜାର କପି ଛପାଇବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର ହେଲା ।

୧୯୬୮ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ ତାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆମର ଔଷଧ ଦୋକାନ "କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ" ପାଖରେ ଥିବା "ନଟରାଜ" ହୋଟେଲରେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ଜନ୍ମୋତ୍ସବ ତଥା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉତ୍ସବ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଲା । ମୁଁ ପୌରସଭା ସଦସ୍ୟ ହୋଇଥିବାରୁ ସମ୍ବଲପୁର ମ୍ୟୁନିସିପାଲ୍‌ଟି ଚେୟାରମେନ୍ ଶ୍ରୀ ବ୍ରଜେନ୍ଦ୍ର ନାଥ କର ଏହି ଉତ୍ସବରେ ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଇ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"କୁ ଉନ୍ମୋଚନ କଲେ ।

ମୁଁ ଦୈନିକ "ମାତୃଭୂମି"ର ସାମ୍ବାଦିକ ତଥା ପାକ୍ଷିକ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ ପରିଚିତ ହୋଇ ଖ୍ୟାତି ଅର୍ଜନ କଲି । "ଅଗ୍ନିଶିଖ"ର ଲେଖା, ଶୈଳୀ,

ବିଷୟବସ୍ତୁକୁ ଲୋକେ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା କଲେ। ବିଶେଷ କରି ଲେଖାଗୁଡ଼ିକର ଶିରୋନାମାକୁ ଲୋକେ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଶଂସା କରୁଥିଲେ। ଅଳ୍ପଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ସାରା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ଚହଟି ଗଲା। 'ମାତୃଭୂମି'ର ସମ୍ପାଦକ ଉଦାର ହୃଦୟବାନ ଶ୍ରୀ ବିଚିତ୍ରାନନ୍ଦ କର ମଧ୍ୟ ବେଳେବେଳେ ମାତୃଭୂମିରେ ଆଗ୍ରହର ସହ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ପର୍ଯ୍ୟାଲୋଚନା କରୁଥିଲେ।

ଭାଷଣ ଦେବା ଅବସ୍ଥାରେ।

ଅଗ୍ନିଶିଖାର ପ୍ରତି ସଂଖ୍ୟାରେ ସମ୍ବଲପୁରର ଅତୀତ ଘଟଣାବଳୀରୁ ଗୋଟାଏ ଲେଖାଏଁ ଲେଖା ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା। ଏହି ଲେଖା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ମନଛୁଆଁ ହେଉଥିଲା। ଇତିହାସ ପୁରୁଷ ଶ୍ରୀ ଶଙ୍କର ପ୍ରସାଦ ପାଢ଼ୀ ଓ ଡ. ଶ୍ରଦ୍ଧାକର ସୂପକାର ସ୍ୱଲିଖିତ ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ଲେଖାମାନ ଅଗ୍ନିଶିଖାକୁ ନିୟମିତ ଦେଇ ବହୁଳ ଭାବରେ ସହଯୋଗ କଲେ। "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଜନସାଧାରଣ ଏକ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ ଏହା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଏକ ବଡ଼ ଧରଣର ଅଭାବକୁ ପୂରଣ କଲା।

ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ମହୋତ୍ସବ

ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ଜୁଲାଇ ପହିଲା ୧୯୫୭ ଶୁଭ ଦିନରେ ମୋର ଅଗ୍ରଜ ତିନି ମହାରଥୀଙ୍କ ସହ ମୁଁ ସମ୍ବଲପୁର ଚତୁର୍ଥ ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଲି । ଏହି ଚାରିଜଣିଆ ଗାଡ଼ି ଆଗକୁ ଚାଲିଲା । ଏହାର ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ପରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଚାରିଜଣ ସାମ୍ବାଦିକ ଏକଦା ଆଲୋଚନା କଲୁଁ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ସୁବିଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏକ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ । ତଦନୁସାରେ ୧୯୫୮ ମସିହାରେ ଗଠିତ ହେଲା "ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ" । ଜିଲ୍ଲାର ଆଦି ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀମାନ୍ ନୃସିଂହ ଗୁରୁ ସଭାପତି ପଦରେ ରହିଲେ ଏବଂ ସର୍ବକନିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ ହୋଇଥିବାରୁ ମୁଁ ସମ୍ପାଦକ ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହିଲି ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ସଂଘର ସଭ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲା । ଅର୍ଥାତ୍ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିଥିବା ସବ୍‌ଡିଜ୍‌ନେଲ ସ୍ତରରେ ବରଗଡ଼୍, ଦେବଗଡ଼୍, ବ୍ରଜରାଜନଗର, ଝାରସୁଗୁଡ଼ା ଇତ୍ୟାଦି ସ୍ଥାନର ସାମ୍ବାଦିକ, ଅର୍ଦ୍ଧ ସାମ୍ବାଦିକ ତଥା ସାମୟିକ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ "ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ"ର ସଭ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେଲେ ।

ସଂଘର ସଭ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରୁ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ସ୍ୱାଭାବିକ ଏବଂ ତାହାହିଁ ହେଲା । ଏହା ୧୯୭୦ ମସିହାର କଥା । ଆମ୍ଭେମାନେ ସ୍ଥିର କଲୁଁ "ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ" ପକ୍ଷରୁ ଏକ ସାମ୍ବାଦିକ ଉତ୍ସବ କରିବା ପାଇଁ । "ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ"ର ନୂତନ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ନିର୍ବାଚନ କରାଗଲା । ସଭାପତି ରୂପେ ରହିଲେ ପୂଜ୍ୟପାଦ ଶ୍ରୀ ନୃସିଂହ ଗୁରୁ, ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ ମୁଁ ରହିଲି । ଏହାଛଡ଼ା ଶ୍ରୀ ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ମହାନ୍ତି ଯୁଗ୍ମ ସମ୍ପାଦକ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟିର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ସର୍ବଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱକ୍‌ସେନ୍ ବହିଦାର, ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା, ବସନ୍ତ କୁମାର ମହାନ୍ତି, ଅମିୟ କୁମାର ଘୋଷ ଓ ତ୍ରିବିକ୍ରମ ତ୍ରିପାଠୀ ।

ଉତ୍ସବକୁ ସର୍ବାଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦର କରିବା ପାଇଁ ଟାଉନହଲର ଏକ କୋଠରୀରେ ଦିନ-ରାତି କାମ ଚାଲିଲା । ସେତେବେଳେ ଶ୍ରୀ ଏନ୍.ସି. ବେଉରିଆ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଥିଲେ ।

ସରକାରୀ କଳ ଏବଂ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ନେତୃସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକେ ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରାଣରେ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ । ସଙ୍ଗୀତ- ନାଟକ ପ୍ରେମୀ ନନ୍ଦପଡ଼ାର ମୁରାରୀ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ । ସେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ ।

ଏହି ସାମ୍ବାଦିକ ଉତ୍ସବ ଟାଉନହଲ୍ ପଡ଼ିଆ ତଥା ଗଙ୍ଗାଧର ମଣ୍ଡପରେ ୧୯୭୦ ମସିହା ଫେବୃୟାରୀ ମାସର ୨୧ ଓ ୨୨ ତାରିଖ ଦୁଇ ଦିନ ଧରି ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଲା । ସେତେବେଳେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଗୌରବ ଶ୍ରୀ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ନାରାୟଣ ସିଂହଦେଓ ଓଡ଼ିଶାର ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ । ସେ ଏହି ସାମ୍ବାଦିକ ଉତ୍ସବରେ ମୁଖ୍ୟଅତିଥି ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଏହାଛଡ଼ା ୨୧ ତାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଉତ୍ସବରେ ଓଡ଼ିଶାର ବରେଣ୍ୟ ଜନନାୟକ ପୂର୍ବତନ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଡ. ହରେକୃଷ୍ଣ ମହତାବ ମୁଖ୍ୟଅତିଥି ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ଉଦ୍‌ଘାଟନୀ ଉତ୍ସବ ପରେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ଆସିଥିବା ସାମ୍ବାଦିକ ମାନଙ୍କର ଏକ ବୈଠକ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ଶ୍ରୀ ନୃସିଂହ ଗୁରୁ ସଭାପତିତ୍ୱ କରିଥିଲେ ।

ମୁଖ୍ୟ ଉତ୍ସବ ୨୨ ତାରିଖ ସକାଳ ୧୧ ଟା ସମୟରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ନାରାୟଣ ସିଂହଦେଓ ମୁଖ୍ୟଅତିଥି ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ।

ଉଦ୍‌ଯାପନୀ ଉତ୍ସବ ୨୨ ତାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟା ୫ ଘଣ୍ଟା ସମୟରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଉଦ୍‌ଯାପନୀ ଉତ୍ସବରେ ତତ୍‌କାଳୀନ ଶିକ୍ଷା, ଗୃହ ତଥା ଜନସମ୍ପର୍କ ମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ହରିହର ପଟେଲ ମୁଖ୍ୟଅତିଥି ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଉପରୋକ୍ତ ତିନୋଟି ଯାକ ଅଧିବେଶନରେ ଡାଲଖାଇ ନୃତ୍ୟ ପରିବେଷଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ସବସ୍ଥଳ ଜନସମାଗମରେ ଭରପୂର ଥିଲା ।

ସାମ୍ବାଦିକ ଉତ୍ସବ ଉପଲକ୍ଷେ ଏକ ଅତି ସୁନ୍ଦର, ତଥ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ଆକର୍ଷଣୀୟ ସ୍ମରଣିକା ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । ଏହା ଥିଲା ସମ୍ବଲପୁର ତଥା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ ଉତ୍ସବ ।

ଏହି ସାମ୍ବାଦିକ ଉତ୍ସବ ପରେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ସଭ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ

ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା । ସଂଘକୁ ଅତିଶୀଘ୍ର ୧୮୬୦ ମସିହାର ସୋସାଇଟି ଆକ୍ଟ ଅନୁସାରେ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରିଭୁକ୍ତ କରିବାକୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଗଲା । ସେତେବେଳେ କଟକ ସ୍ଥିତ "ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାର ଅଫ୍ ସୋସାଇଟିଜ୍" ଅଫିସରେ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରି ହେଉଥିଲା । ଫେବୃୟାରୀ ୨ ତାରିଖ ୧୯୭୨ ମସିହାରେ "ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ" ରେଜିଷ୍ଟ୍ରିଭୁକ୍ତ ହେଲା । ରେଜିଷ୍ଟ୍ରିସନ୍ ନମ୍ବର୍ ହେଲା- NO. 6277 of 1971-72।

ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ସାମ୍ବାଦିକ

ମୁଁ ୧୯୭୨ ମସିହାରେ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରାପ୍ତ ସାମ୍ବାଦିକ (Accredited Journalist) ହେଲି । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୀର୍ଘ ୪୪ ବର୍ଷ ହେଲା ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରାପ୍ତ ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ରହିଛି । ସରକାରଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ଅଧିକାରୀମାନେ ପାଉଥିବା ସରକାରୀ ସୁବିଧା- ସୁଯୋଗ ଭଳି ଅଧିସ୍ୱୀକୃତି ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ମଧ୍ୟ ପାଆନ୍ତି । ଅଧିସ୍ୱୀକୃତ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ସର୍କିଟ ହାଉସ, ସରକାରୀ ଡାକବଙ୍ଗଳାମାନଙ୍କରେ ରହି ପାରିବେ । ସରକାରୀ ଗସ୍ତରେ ଗଲେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀର ଅଧିକାରୀ ସଦୃଶ ଗସ୍ତ ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇବେ । ସରକାରୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା ପାଇବେ । ଏହିପରି ବିଭିନ୍ନ ସୁବିଧା- ସୁଯୋଗ ପାଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ।

ଏଥିପୂର୍ବରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୫୭ରୁ ୧୯୭୨ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲି ।

ସାମ୍ବାଦିକ ଅଧିସ୍ୱୀକୃତି କାର୍ଯ୍ୟ ପରିଚାଳନା ପାଇଁ ସରକାରୀ ନିୟମ ପୁସ୍ତିକା ରହିଛି । ଏହି ନିୟମ ପୁସ୍ତିକା ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ୧୯୬୬ ମସିହାରେ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ ଏକ କମିଟି ଏହା ପରିଚାଳନା କରେ । କମିଟିରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସମ୍ପାଦକ ଓ ଅଧିସ୍ୱୀକୃତ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବେ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେବୋଧହୁଏ ୧୯୭୭ ମସିହାରେ ମୁଁ ଏହି କମିଟିର ସଦସ୍ୟରୂପେ ମନୋନୀତ ହେଲି । ଏଥିପୂର୍ବରୁ କଟକ ଓ ଭୁବନେଶ୍ୱର ବ୍ୟତୀତ ଓଡ଼ିଶାର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନର ସମ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ସାମ୍ବାଦିକ ଏହି କମିଟିର ସଦସ୍ୟ ହୋଇ ନ ଥିଲେ । ଏହା ମୋର ପାଇଁ ଗର୍ବର ବିଷୟ ଥିଲା ।

କମିଟିର ସମୟ କାଳ ଦୁଇବର୍ଷ । ଲଗାୟତ ଚାରିଥର ଅର୍ଥାତ୍ ଦୀର୍ଘ ଆଠବର୍ଷ ଧରି ମୁଁ କମିଟିର ସଦସ୍ୟ ଥିଲି ।

ଅଧିସ୍ୱୀକୃତ ସାମ୍ବାଦିକ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ଓଡ଼ିଶାର ସୂଚନା ଓ ଲୋକସମ୍ପର୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆବେଦନ ପତ୍ର ପଠାନ୍ତି । କମିଟିରେସେହି ଆବେଦନ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର କରାଯାଏ । ଏଥିପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟତା ବିଷୟକ କଡ଼ା ନିୟମ ରହିଛି । ଯୋଗ୍ୟତା ନ ଥିଲେ କମିଟି ଆବେଦନ ପତ୍ରକୁ ନାକଚ କରିଦିଏ । ମୁଁ କମିଟିର ସଦସ୍ୟ ହେବା ପରେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ବହୁସଂଖ୍ୟ ସାମ୍ବାଦିକ ଅଧିସ୍ୱୀକୃତ ସାମ୍ବାଦିକ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ହେଲେ- ସମ୍ବଲପୁରର ବିଶ୍ୱକେଶନ ବହିଦାର, ଦେବଦତ୍ତ ପଣ୍ଡା, ଭାଗବତ ନନ୍ଦ, ଅରୁଣ କୁମାର ବେହେରା, ତାରାକାନ୍ତ ଗୁରୁ, ଅଶୋକ ପଣ୍ଡା, ସୁଭାଷ ପାଣିଗ୍ରାହୀ, ବଲାଙ୍ଗିରର ସତ୍ୟନାରାୟଣ ବେହେରା, ରାମକୁମାର ଅଗ୍ରୱାଲ, ଗୋପବନ୍ଧୁ ଶତପଥୀ, ସପନ କୁମାର ବହିଦାର, ସୁବାସ ଚନ୍ଦ୍ର ପଣ୍ଡା, ଭବାନୀପାଟଣାର କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ମହାନ୍ତି, ଉମାଶଙ୍କର କର, ରାଉରକେଲାର ରଜନୀକାନ୍ତ ଦାସ, ଗୋଲକ ବିହାରୀ ଦାସ, ଅଦ୍ୱୈତ ପ୍ରସାଦ ବିଶ୍ୱାଳ, ମୁରଲୀଧର ପରିଜା, ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାରାୟଣ ପତି, ଧନେଶ୍ୱର ମହାନ୍ତି, ବରଗଡ଼ର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ଦାଶ, ବିପିନ ବିହାରୀ ଅଗ୍ରୱାଲ, ବ୍ରଜରାଜନଗରର ଦଣ୍ଡପାଣି ନାୟକ, ବେଲପାହାଡ଼ର ଗଜେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ମହାନ୍ତି ଓ ଦେବଗଡ଼ର ଗଙ୍ଗାଧର ମହାପାତ୍ର, ପଦ୍ମପୁରର ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ପଣ୍ଡା, ଖରିଆରର ସୁଭାଷ ଚନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକ ଇତ୍ୟାଦି ଆହୁରି ଅନେକ ।

ଲେଖିବାକୁ ଭଲ ଲାଗୁ ନାହିଁ । ତଥାପି ଲେଖୁଛି । ଥରେ ସାମ୍ବାଦିକ ଅଧିସ୍ୱୀକୃତି କମିଟିର ବୈଠକରେ "ସମାଜ"ର ସମ୍ପାଦକ ରାଧାନାଥ ରଥ ସଭାପତିତ୍ୱ କରୁଥିଲେ । ତେବେ

ସେ କମିଟିର ବିଚାର ପାଇଁ ଆଗତ ଆବେଦନ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଆଖିବୁଜି କାଟିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏପରିକି 'ସମାଜ'ର ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ଦେଇଥିବା ଆବେଦନ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ନାମଞ୍ଜୁର କରିବାକୁ ମତ ଦେଲେ । ମୁଁ ସହ୍ୟ କରି ନ ପାରି କହିଲି- "ଆଜ୍ଞା" ! ଆମେ ଏଠାରେ ଯେତିକି ପାରିବା ଅଧିକ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କୁ ଅଧିସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉଚିତ । ଏଣୁ ଏଥିପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ । ମୋର ଏହି ମନ୍ତବ୍ୟରେ ରାଧାନାଥ ବାବୁ ଅପମାନିତ ବୋଧ କଲେ ବୋଧହୁଏ । ଏହି କାରଣରୁ ହେଉ କି ଅନ୍ୟ କାରଣରୁ ହେଉ ରାଧାନାଥ ବାବୁ ଆଉ କମିଟିର ବୈଠକକୁ ଆସିଲେ ନାହିଁ ।

ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ

ଏହା ୧୯୭୦ ମସିହାର କଥା । ଅରୁଣ ସାହୁ ନାମକ ଜଣେ ଉତ୍ସାହୀ, ସମାଜସେବା ମନୋଭାବ ସମ୍ପନ୍ନ ଯୁବକ ମୋର ନିକଟକୁ ଆସି ତାଙ୍କର ମନର ବେଦନା ପ୍ରକାଶ କଲେ । ବିଷୟବସ୍ତୁ ହେଲା- ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳରେ ରହୁଥିବା ଅନ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକେ, ବିଶେଷ କରି ହିନ୍ଦୀ ଭାଷୀ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ହେୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଆମ ପ୍ରତି ଅପମାନଜନକ ଖରାପ ବ୍ୟବହାର ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଲଜ୍ଜାର ବିଷୟ । ଆମେ ଏହାର ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ତାଙ୍କର ଅଧୀନରେ ଆମେ ନ ରହି ସେହି ବାହାରିଆ ଲୋକଙ୍କୁ ଆମର ଅଧୀନରେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅରୁଣ ବାବୁ କହିଲେ ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳର ଦୋକାନମାନଙ୍କର ଫଳକ, କେସମେମୋ, ରସିଦରେ ଓଡ଼ିଆ ନରହି ହିନ୍ଦୀ, ଇଂରାଜୀ ରହୁଛି । ବଜାରରେ ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷାର ବ୍ୟବହାର ନ ହୋଇ ହିନ୍ଦୀ ଭାଷାରେ ସବୁ ଚାଲିଛି । ସମ୍ବଲପୁର ଓଡ଼ିଶାର ନୁହେଁ, ଏକ ଅଣଓଡ଼ିଆ ଅଞ୍ଚଳ ଭଳି ଜଣାପଡୁଛି । ଏହିପରି ଆହୁରି ଅନେକ ବିଷୟ ମୋତେ କହି ସେ ସଂଗ୍ରହ କରି ରଖିଥିବା ସମ୍ବଲଭୂମି ପ୍ରତି ଅପମାନଜନକ ସମ୍ବାଦଗୁଡ଼ିକର ନମୁନା ଦେଖାଇଲେ । ମୁଁ ହୁଁ, ହାଁକ ରି ଆଗ୍ରହର ସହ ତାଙ୍କର ଲମ୍ବା ଭାଷଣକୁ ଶୁଣିଲି । ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତ ଏତିକିରେ ରହିଲା ।

ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜର ଉପସଭାପତି ରୂପେ ଓଡ଼ିଶା ଦିବସ ପାଳନ ଅବସରରେ ସୁ ସାହିତ୍ୟିକ ଶ୍ରୀ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ମହାନ୍ତି ଓ ଐତିହାସିକ ଡ. ନବୀନ କୁମାର ସାହୁଙ୍କ ସହ ମଞ୍ଚାସୀନ ।

ଅରୁଣ ବାବୁ ମୋର ପାଖକୁ ଆସି ବାରମ୍ବାର ତାଙ୍କର ଲମ୍ବା ବ୍ୟଥିତ ମନୋଭାବ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଶେଷରେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ସାମିଲ ହୋଇଗଲି । ଏଥିରେ ସେ ବହୁତ ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇ ମୋତେ ତାଙ୍କର ସହକର୍ମୀ କରି ପକାଇଲେ । ମୋର ମନେ ଅଛି, ସେହି ୧୯୭୦ ମସିହାର ଶୀତଳଷଷ୍ଠୀ ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଆମେ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ହୋତାପଡ଼ା ମନ୍ଦିର ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଶିବିର ପକାଇ ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଷଷ୍ଠୀ ଦିନ ରାତି ସାରା ଏବଂ ତାର ପରଦିନ ସକାଳେ ମାଇକ ସାହାଯ୍ୟରେ ସମ୍ବଲଭୂମିର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ତଥା ସ୍ୱାଭିମାନ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ପ୍ରଚାର କରିଥିଲୁଁ । ନିଜର ମାତୃଭାଷାରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କର; ନିଜର ସମ୍ବଲପୁରିଆ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ, ସହଯୋଗ, ଉତ୍ସାହିତ କର; ନିଜର ଚାଷଜମିକୁ ଆନ୍ଧ୍ର ଚାଷୀଙ୍କୁ ବିକ୍ରୀ କର ନାହିଁ ଇତ୍ୟାଦି ଧ୍ୱନି ଦେଇ ଲୋକଙ୍କୁ ସଚେତନ ହେବାକୁ ଆହ୍ୱାନ ଦେଇଥିଲୁଁ । ଆମର ଧ୍ୱନି ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲା ।

ମୁଁ ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କୁ କହିଲି- ସମ୍ବଲଭୂମିର ମର୍ଯ୍ୟାଦା, ସ୍ୱାଭିମାନ ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ଆମେ ଗୋଟିଏ ସଂଗଠନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଅବିଳମ୍ବେ ଏହାହିଁ ହେଲା ଏବଂ ମୋର ଦ୍ୱାରା ନାମକରଣ କରାଯାଇ ସଂଗଠନର ନାମ "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ" ହେଲା। ନାମରେ ଓଡ଼ିଶାକୁ ଯୋଡ଼ିବାରେ ମହତ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା। ସେ ସମୟର ଯୁବ ଆଇନଜୀବୀ ତଥା ନାମକରା ସାହିତ୍ୟିକ ଶ୍ରୀ ଗୋପାଳ କୃଷ୍ଣ ରଥ ଓ ମୁଁ ମିଶି "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ"ର ସମ୍ବିଧାନ ପ୍ରଣୟନ କଲୁଁ।

ଅକ୍ଟୋବର ୧୪ ତାରିଖ ୧୯୭୦ ଦିନ ଧର୍ମଶାଳାଠାରେ ଏକ ସଭା କରାଗଲା। ଏଥିରେ ବହୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ ବିଭିନ୍ନ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ। ସଭାରେ "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ"ର ପ୍ରଥମ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ନିର୍ବାଚନ କରାଗଲା। ପୂର୍ବତନ ମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର ସଭାପତି ରୂପେ ନିର୍ବାଚିତ ହେଲେ ଏବଂ ମୁଁ ହେଲି ଉପସଭାପତି।

କ୍ଷିପ୍ରଗତିରେ ସଂଗଠନର ସଭ୍ୟ-ସଭ୍ୟା ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଲା। ସର୍ବଶ୍ରୀ ଚତୁର୍ଭୁଜ ସାହୁ, ସନ୍ତୋଷ ଦାଶ, ରାମାନୁଜ ପଣ୍ଡା, ପରେଶ ଦାନୀ, ଯୋଗେନ୍ଦ୍ର ବେହେରା, ନରେନ୍ଦ୍ର ପାଣିଗ୍ରାହୀ, ଗୋବିନ୍ଦ ନାରାୟଣ ଅଗ୍ରୱାଲ, ଭବାନୀ ଦୀକ୍ଷିତ, ଭବାନୀ ଗୁରୁ, ଅଶ୍ୱିନୀ କୁମାର ମିଶ୍ର, ହୃଷିକେଶ ପୂଜାରୀ, ମିତ୍ରଭାନୁ ପାଢ଼ୀ, ବାଳକୃଷ୍ଣ ଗୁରୁ, କୈଳାସ ମିସ୍ତ୍ରୀ, ରାମକୃଷ୍ଣ ପଣ୍ଡା ପ୍ରମୁଖ ସଂଗଠନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ ପାଇଁ ଯୋର୍‌ସୋର୍‌ରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ। ଏମାନେ ଦୋକାନମାନଙ୍କରେ ହିନ୍ଦୀରେଲେଖାଥିବା ସାଇନବୋର୍ଡ଼କୁ ହଟାଇ ଦେବାକୁ ଦୋକାନୀମାନଙ୍କୁ ବାଧ କଲେ। ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ପ୍ରଚାରପତ୍ର ଏବଂ ଆକର୍ଷଣୀୟ ସ୍ମରଣିକା ପୁସ୍ତକମାନ ପ୍ରକାଶ କରାଗଲା। ପ୍ରକୃତରେ ଉପରୋଲିଖିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ହିଁ "ଓଡ଼ିଶା ସାସ୍କୃତିକ ସମାଜ"ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା।

"ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ"କୁ ସୋସାଇଟି ଆକ୍ଟରେ ସରକାରୀ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରିଭୁକ୍ତ କରାଗଲା। ସେତେବେଳେ କଟକରେ ଥିବା "ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାର୍ ଅଫ୍ ସୋସାଇଟିଜ୍" ଅଫିସରେ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରି ହେଉଥିଲା। ଏଥିପାଇଁ ମୋତେ ବହୁବାର କଟକ ଯିବାକୁ

ପଡ଼ିଥିଲା । ଏହାପରେ ସହରର ସେନ୍‌ପାର୍କ ନିକଟରେ ଏକ ସରକାରୀ ଜମି ମିଳିଗଲା । ଏହି ଜମିରେ ଏବେ "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ"ର ବିରାଟ ପ୍ରେକ୍ଷାଳୟ ସହ କୋଠା ଦଣ୍ଡାୟମାନ ।

ମୁଁ ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ ହୋଇଥିବାରୁ "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ" ପାଇଁ ବହୁତ କାମ କରିପାରିଛି । ଅନୁଷ୍ଠାନ ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ପ୍ରଥମ ତିନିବର୍ଷ ସହ ମୋଟ ୬ ବର୍ଷ ଧରି ମୁଁ ଉପସଭାପତି ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲାଇଥିଲି । ଏହାଛଡ଼ା ଦୀର୍ଘ ୧୨ ବର୍ଷ ଧରି ମୁଁ କୋଷାଧ୍ୟକ୍ଷ ରୂପେ ରହିଥିଲି । ଏହିପରି ୧୯୭୦ ମସିହାରୁ ୧୯୮୮ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋଟ ୧୮ ବର୍ଷ କାଳ "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ" ସହ ଓତଃପ୍ରୋତଃ ଭାବେ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ଥିଲି । ମୁଁ ଏଥିପାଇଁ ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରେ ।

ତେବେ ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ କେଁ ରହିଯାଇଛି । ମୋର ହିତାକାଙ୍‌କ୍ଷୀ, ଶୁଭେଚ୍ଛୁ ଶ୍ରୀ ଅରୁଣ ସାହୁ, ଡ. ଗୋପାଳକୃଷ୍ଣ ରଥ, ଡ. ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ଦାଶ, ଶ୍ରୀ ରାମାନୁଜ ପଣ୍ଡା, ଶ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ପାଣିଗ୍ରାହୀ, ଡ. ପରେଶ ଦାନୀ ପ୍ରମୁଖଙ୍କ ମନରେ ସାମାନ୍ୟ ଅତୃପ୍ତି ରହିଯାଇଛି । ଏହି ଅତୃପ୍ତି ହେଲା- ସେମାନେ କହନ୍ତି, "ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜର ସଭାପତି ପଦରେ ରହିବାର ଆମେ ଦେଖି ପାରିଲୁଁ ନାହିଁ ।" ପ୍ରକୃତରେ ସଭାପତି ହେବା ପାଇଁ ସେମାନେ ବହୁବାର ମୋତେ ଖୁବ୍ ଜୋର୍ ଅନୁରାଧ କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଅନୁରୋଧକୁ ମୁଁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିନାହିଁ । ଏହାର ବଡ଼ କାରଣ ହେଉଛି- ମୁଁ ସେହି ସମୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୭୦ ମସିହାରୁ ୧୯୯୦ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବହୁତ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଥିଲି । ଗୋଟାଏ ଅନୁଷ୍ଠାନର ସଭାପତି ଓ ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ହେବା ସହଜ କଥା ନୁହେଁ, ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼େ, ଉଭୟ ଶାରୀରିକ ଓ ମାନସିକ । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ସଭାପତି ଓ ସମ୍ପାଦକ ପଦ ଗ୍ରହଣ ନ କରି ଉପସଭାପତି ଓ କୋଷାଧ୍ୟକ୍ଷ ପଦ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲି ।

ଥରେ ମୋତେ ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ ପକ୍ଷରୁ "ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା" ଜ୍ଞାପନ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତାବ ହୋଇଥିଲା । ମୁଁ ସେହି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ମଧ୍ୟ ଗହଣ କରି ନ ଥିଲି । ମୁଁ ତ,

ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ମୁଁ ପୁଣି ସେହି ଅନୁଷ୍ଠାନ ପକ୍ଷରୁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧିତ କିପରି ହେବି ? ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ରହି ମୁଁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନ ଥିଲି ।

ସେ ଯାହାହେଉ, ଏବେ "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ" ସମ୍ବଲପୁରର ଗର୍ବ ଓ ଗୌରବ ରୂପ ଧାରଣ କରିଛି । ଏବେ ସେହି କୀର୍ତ୍ତିବାନ୍ ପୁରୁଷ ଶ୍ରୀ ଅରୁଣ ସାହୁ ଓ ଶ୍ରୀ ଚତୁର୍ଭୁଜ ସାହୁ ଆମ ଗହଣରେ ଆଉ ନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ।

ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନରେ ଯୋଗଦାନ

୧୯୭୨ ମସିହା ପୂର୍ବରୁ ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ମୁଖ୍ୟତଃ ଏକମାତ୍ର ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ "ଇଣ୍ଡିଆନ ଫେଡ଼େରେସନ ଅଫ୍ ୱାରକିଙ୍ଗ ଜର୍ଣ୍ଣାଲିଷ୍ଟ ବା "ଭାରତୀୟ ପେଷାଦାର ସାମ୍ବାଦିକ ମହାସଂଘ" ଥିଲା । ତେବେ ଏହାର ପରିଚାଳନାରେ ସାରା ଦେଶରେ ଅସନ୍ତୋଷ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । ପ୍ରଥମେ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗରେ ଅଧିକାଂଶ ସାମ୍ବାଦିକ ଆଇ.ଏଫ.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.ଜେ.କୁ ଛାଡ଼ି ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ" ନାମରେ ଏକ ନୂତନ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ଗଠନ କଲେ । ଏହାର ପରେ ପରେ ଆଉ କେତେକ ରାଜ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ନୂତନ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘଗୁଡ଼ିକ ଗଢ଼ା ହେଲା । ଏଡି ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖି ଦିଲ୍ଲୀରେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକାଂଶ ଖ୍ୟାତନାମା ସାମ୍ବାଦିକ ଆଇ.ଏଫ.ଡବ୍ଲୁ.ଜେ. ଛାଡ଼ି ୧୯୭୨ ମସିହା ଜାନୁଆରୀର "ନେସ୍‌ନେଲ ୟୁନିୟନ ଅଫ୍ ଜର୍ଣ୍ଣାଲିଷ୍ଟ (ଇଣ୍ଡିଆ) ବା ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ ଗଠନ କଲେ । ଏହାର ପ୍ରଥମ ସଭାପତି ରୂପେ ମାଡ୍ରାସର (ଚେନ୍ନାଇ) ଖ୍ୟାତାନାମା ସାମ୍ବାଦିକ "ଦିମେଲ"ର ଶ୍ରୀ ମୀନାକ୍ଷି ସୁନ୍ଦରମ୍ ରହିଲେ ।

ସେହିପରି ଓଡ଼ିଶାରେ ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ "ଉତ୍କଳ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ" ଥିଲା । ଉତ୍କଳ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ପରିଚାଳନାରେ ମଧ୍ୟ ଓଡ଼ିଶାବ୍ୟାପୀ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅସନ୍ତୋଷ ଦେଖାଦେଇଥିଲା । ଏକଦା "ଉତ୍କଳ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ"ର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈଠକରେ ସଂଘର ଟଙ୍କା ହେରଫେର୍ ବିଷୟ ଉତ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏଥିରେ ସଂଘର କର୍ମକର୍ତ୍ତାମାନେ ଅଭିଯୋଗର ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଦେଇପାରିନଥିଲେ । ଫଳରେ ବୈଠକରେ ଉଚ୍ଚ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ହୋଇଥିଲା । ଶେଷରେ ଦୈନିକ ମାତୃଭୂମିର

ସାମ୍ବାଦିକ ବରେନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣ ଧଳ ବୈଠକ ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ଶ୍ରୀ ଧଳଙ୍କ ପରେ ବୈଠକରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡ଼ର ଶ୍ରୀ ନୀତୀଶ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଏବଂ ସମାଜର ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ରଥଙ୍କ ସମେତ କେତେକ ସାମ୍ବାଦିକ ବୈଠକ ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଆସିଲେ ।

ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ପକ୍ଷରୁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଗ୍ରହଣ

ଏହି ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଗୋଷ୍ଠୀରେ ବହୁତ ସାମ୍ବାଦିକ ଯୋଗ ଦେଲେ । ଶେଷରେ ୧୯୭୨ ମସିହା ଡିସେମ୍ବର ୭ ତାରିଖରେ "ଓଡ଼ିଶା ୟୁନିୟନ୍ ଅଫ୍ ଜର୍ଣ୍ଣାଲିଷ୍ଟ" ବା ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ୍ ନାମରେ ଏକ ନୂଆଁ ସଂଘ ଗଢ଼ା ହେଲା । ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ପ୍ରଥମ ସଭାପତି ହେଲେ ଖ୍ୟାତନାମା ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ରଥ । ଉପସଭାପତି ହେଲେ ଶ୍ରୀ ବୈରାଗୀ ଚରଣ ମହାନ୍ତି, ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ଶ୍ରୀ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ମହାନ୍ତି । ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡ଼ର ସାମ୍ବାଦିକ ସ୍ୱରୂପ ଜେନା ଓ ଭଦ୍ରକର ଶ୍ରୀ ସୁବଳ ଜେନା ସମ୍ପାଦକ ପଦରେ ରହିଲେ । କୋଷାଧ୍ୟକ୍ଷ ରୂପେ ରହିଲେ ନିଜେ ଶ୍ରୀ ବରେନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣ ଧଳ । ଏହାଛଡ଼ା "ସମାଜ"ର ଶ୍ରୀ ସାରଦା ନନ୍ଦ, ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ରର ଶ୍ରୀ ରବି ନାରାୟଣ ମହାନ୍ତି, ପେଟ୍ରିଅଟର

ଶ୍ରୀ ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ପଟ୍ଟନାୟକ, "ମାତୃଭୂମି"ର କଟକ ପ୍ରତିନିଧି ଶ୍ରୀ ପ୍ରବିର ସରକାର ଓ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡ଼ର ଶ୍ରୀ ସୁନୀତ ଘୋଷ ପ୍ରମୁଖଙ୍କ ସମେତ ଆହୁରି ଅନେକ ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ବରେନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣ ଧଳଙ୍କ ଗଙ୍ଗୋତ୍ରୀ ଧାର ଅର୍ଥାତ୍ "ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନରେ ଯୋଗ ଦେଇ ଏହାକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିବା ପାଇଁ ଜୋର୍‌ସୋର୍‌ରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ । ଶ୍ରୀ ବରେନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣ ଧଳଙ୍କ ଆହ୍ୱାନ କ୍ରମେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ମୁଁ ଏହି ଅଭିଯାନରେ ସାମିଲ୍ ହେଲି ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ ସଭ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ସମଗ୍ର ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ଥିବା ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଲି । ଏଥିରେ ମୋତେ ଆଶାତୀତ ସଫଳତା ମିଳିଥିଲା । ଏଥିପାଇଁ ମୋତେ ବହୁତ ସଂଘର୍ଷ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ଏହିପରି ଭାବେ "ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ" କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଆଗକୁ ମାଡ଼ି ଚାଲିଲା । ନୂଆଁଦିଲ୍ଲୀରେ ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ନୂଆଁ ହୋଇ ଗଢ଼ି ଉଠିଥିବା "ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ୍" ସହ "ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ"କୁ ସହବନ୍ଧିତ (ଆଫିଲିଏଟେଡ୍) କରାଗଲା ।

୧୯୭୩ ମସିହା, "ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ ପାଇଁ ସଂଗଠନକୁ ଦୃଢ଼ରୁ ଦୃଢ଼ତର କରିବାର ବର୍ଷ ଥିଲା । ନିଜ ସଂଗଠନର ସଫଳତା, ଅଗ୍ରଗତି ତଥା ଶକ୍ତିର ପରିଚୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଏକ ଜାତୀୟସ୍ତରୀୟ ଆଲୋଚନାଚକ୍ରର ଆୟୋଜନ କରାଗଲା । ଏହା ଭୁବନେଶ୍ୱର ରବୀନ୍ଦ୍ର ମଣ୍ଡପଠାରେ ଅତି ଉତ୍ସାହପୂର୍ଣ୍ଣ ବାତାବରଣରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଆଲୋଚନାଚକ୍ର ଉତ୍ସବରେ ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ପ୍ରଖ୍ୟାତ ସାମ୍ବାଦିକ କୁଲ୍‌ଦୀପ୍ ନାୟାର, ପୃଥ୍ୱୀଶ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ, ଏସ୍.କେ. ରାଓ, ମୀନାକ୍ଷି ସୁନ୍ଦରମ ପ୍ରମୁଖ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶାର ତତ୍‌କାଳୀନ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ନନ୍ଦିନୀ ଶତପଥୀ, ପୂର୍ବତନ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଡ. ହରେକୃଷ୍ଣ ମହତାବ, ଅନ୍ୟତମ ପୂର୍ବତନ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବିଜୁ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ସମେତ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରର ଗଣ୍ୟମାନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ରବୀନ୍ଦ୍ର ମଣ୍ଡପ ଜନଗହଳିରେ ଭରପୂର ଥିଲା । ଏହି ସଫଳତା, ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ଉତ୍‌ଥାନ ପାଇଁ ଅଧିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସଭ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା ।

ମୋତେ "ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ"ର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟିର (ଏକଜିକ୍ୟୁଟିଭ କମିଟି) ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ରଖାଗଲା ।

ସମ୍ବଲପୁରରେ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ସମ୍ମିଳନୀ

୧୯୭୬ ମସିହାର କଥା । ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ ତଥା ଦିଲ୍ଲୀର ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେବାର ତିନିବର୍ଷ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ । ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ପାରଙ୍ଗମତା ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ଉଭୟ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର କର୍ମକର୍ତ୍ତାମାନେ ଏବଂ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ନେତୃବର୍ଗ ଭଲ ଭାବରେ ଅବଗତ ।

ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ଦ୍ୱିବାର୍ଷିକ ସମ୍ମିଳନୀ କରିବାର ପ୍ରସ୍ତାବ ହେଲା । ସମ୍ବଲପୁରର ସଦସ୍ୟମାନେ ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇ ସମ୍ବଲପୁର ସମ୍ମିଳନୀକୁ ଜାକଜମକର ସହ ହୃଦୟସ୍ପର୍ଶୀ କରିବାକୁ ଅଣ୍ଟାଭିଡ଼ି ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ । ବ୍ୟାପକ ଆୟୋଜନ ହେଲା ।

ସେହି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଏହି ୧୯୭୬ ମସିହା ମେ ମାସ ୮ ଓ ୯ ତାରିଖ ଦିନ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁର ଟାଉନ୍ ଥାନା ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ହିନ୍ଦୀ ହାଇସ୍କୁଲ୍ ଗଳିରେ ନୂଆଁ ହୋଇ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା "ଅଶୋକ ହୋଟେଲ" । ଏହାର ମାଲିକ ବବୁ ଭାଇ (ଗୁଜରାତୀ ଲୋକ) ବହୁତ ଭଲ ଲୋକ । ମୋର ସଙ୍ଗରେ ଭଲ ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା । ତାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲି- ସମ୍ମିଳନୀ ପାଇଁ ଦୁଇଦିନ ସକାଶେ ପୂରା ହୋଟେଲ ଦେବାକୁ । ସେ ଆନନ୍ଦର ସହ ରାଜି ହେଲେ । ହୋଟେଲର ଗୋଟାଏ ଛୋଟ କୋଠରୀରେ ସମ୍ମିଳନୀ ପାଇଁ ଅଫିସ କାମ ଦିନରାତି ଚାଲିଲା । ଏହି ହୋଟେଲରେ ପୁଣି ନନ୍ଦପଡ଼ାର ମୁନୁ ବାବୁ ମେନେଜର ଥିଲେ । ସେ ମଧ୍ୟ ଅତି ଉତ୍ତମ ସହଯୋଗୀ । ମୁନୁବାବୁ ପରେ ମ୍ୟୁନିସିପାଲ୍ କାଉନ୍‌ସିଲର ହୋଇଥିଲେ । ସମ୍ମିଳନୀ ପାଇଁ ଚାରିଆଡୁ ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମିଳିଲା । 'ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ଅନ୍ୟତମ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ତଥା ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପୃଥ୍ୱୀଶ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟତମ ଖ୍ୟାତନାମା ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଓମ୍ ମେହେଟା ଦିଲ୍ଲୀରୁ ଆସିବାକୁ ରାଜି ହେଲେ । ସେହିପରି ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବସ୍‌ରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର, କଟକ ସମେତ ଆଖପାଖର

ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ସମ୍ବଲପୁର ଆସିବାର ଆୟୋଜନ ହେଲା । ମୋଟ ଉପରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ଅତି ସୁନ୍ଦର ପ୍ରସ୍ତୁତି । ସମ୍ମିଳନୀ ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅସୁବିଧା ନାହିଁ ।

ସେତବେଳେ ମୋର ବଡ଼ ଭଉଣୀ, ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳର ପ୍ରମୁଖ ନାରୀନେତ୍ରୀ ଶ୍ରୀମତୀ ସୈରିନ୍ଧ୍ରୀ ନାୟକ ଝାରସୁଗୁଡ଼ାର ବିଧାୟିକା ଥାଆନ୍ତି । ସେହିପରି ଅତି ଆତ୍ମୀୟ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଶ୍ରୀବଲ୍ଲଭ ପାଣିଗ୍ରାହୀ ସମ୍ବଲପୁରର ବିଧାୟକ ଏବଂ ମୋର ମଉସା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବନମାଳୀ ବାବୁ ସମ୍ବଲପୁରର ଲୋକସଭା ସଦସ୍ୟ ଥାଆନ୍ତି । ଏଥିରେ ପୁଣି ସେତେବେଳେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ ଶ୍ରୀମତୀ ନନ୍ଦିନୀ ଶତପଥୀ । "ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବରେନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣ ଧଳ ଥିଲେ ନନ୍ଦିନୀ ଦେବୀଙ୍କର ଖାସ୍ ଲୋକ ।

ଆପଣ କହନ୍ତୁ, ଆଉ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବ ? ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଅତି ସୁରୁଖୁରୁରେ ଚାଲିଲା । ସମ୍ମିଳନୀ ପାଇଁ ଏକ ଅଭ୍ୟର୍ଥନା କମିଟି ଗଠନ କରାଗଲା । ଏହାର ଅଧକ୍ଷ ପଦରେ ଲୋକସଭା ସଦସ୍ୟ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବନମାଳୀ ବାବୁ ରହିଲେ । ବିଧାୟିକା ଶ୍ରୀମତୀ ସୈରିନ୍ଧ୍ରୀ ନାୟକ ଓ ପୌରସଭା ଅଧକ୍ଷ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସାହାଣୀ ଅଭ୍ୟର୍ଥନା କମିଟିର ଉପାଧକ୍ଷ ରୂପେ ରହିଲେ ଏବଂ ମୁଁ ହେଲି ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ।

ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱକେଶନ ବହିଦାର, ମୁଁ ଓ ଶ୍ରୀ ବିମଳ ହୋତାଙ୍କୁ ନେଇ ସମ୍ମିଳନୀ ପରିଚାଳନା କମିଟି ଗଠନ କରାଗଲା ।

ଏହାଛଡ଼ା ସ୍ମରଣିକା ପ୍ରକାଶନ ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହିଲେ ଶ୍ରୀ ବସନ୍ତ କୁମାର ମହାନ୍ତି । ଅତିଥିମାନଙ୍କ ରହିବା ଓ ଯାତାୟତ ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହିଲେ ଶ୍ରୀ ଅରୁଣ କୁମାର ବେହେରା । ସମ୍ମିଳନୀର ସାଜସଜା ଓ ଶୃଙ୍ଖଳାରକ୍ଷା ଦାୟିତ୍ୱରେ ଶ୍ରୀ ସୁଭାଷ୍ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଣିଗ୍ରାହୀ ଏବଂ ଖାଦ୍ୟପେୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଶ୍ରୀ ତାରାକାନ୍ତ ଗୁରୁ ରହିଲେ । ଶ୍ରୀ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ମିଶ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଓ ଶ୍ରୀ ଗୋବିନ୍ଦ ନାରାୟଣ ଅଗ୍ରୱାଲ ପ୍ରଚାର ତଥା ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହିଲେ । ଶ୍ରୀ ଦେବଦତ୍ତ ପଣ୍ଡା ଅତିଥିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହୀରାକୁଦ ଓ ହୁମା ଇତ୍ୟାଦି ସ୍ଥାନ ପରିଦର୍ଶନର ସୁବ୍ୟବସ୍ଥା ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହିଲେ ।

କହୁଁ କହୁଁ ସମ୍ମିଳନୀ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଦିନ ମେ ୮ ତାରିଖ ଶନିବାର (୧୯୭୬ ମସିହା) ଉପନୀତ। ସକାଳ ନ ପାଉଣୁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଓ କଟକର ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବଡ଼ ବସ୍‌ରେ ସମ୍ବଲପୁର ହାଜର। ସେହିପରି ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ତଥା ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶାର ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ଦଳଦଳ ହୋଇ କାର, ଜୀପ, ବସ୍, ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚି ଗଲେ। ଏହାପରେ ସକାଳ ୯ଟା ସମୟରେ "ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ"ର ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ଶ୍ରୀ ପୃଥ୍ୱୀଶ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ସସ୍ତ୍ରୀକ ପହଞ୍ଚି ଗଲେ। ତାଙ୍କ ସହ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ଅନ୍ୟତମ ପ୍ରମୁଖ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ଶ୍ରୀ ଓମ୍ ମେହେଟା ମଧ୍ୟ। ସେ ଆସିଥିଲେ ଅଣସ୍ତ୍ରୀକ।

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପୃଥ୍ୱୀଶ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀଙ୍କୁ ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ନିଜର ଅତିଥି ରୂପେ (ଷ୍ଟେଟ ଗେଷ୍ଟ) ଗ୍ରହଣ କରିଥିବାରୁ ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ ସାମାନ୍ୟ ହାଲୁକା ହୋଇଗଲା।

ଅତିଥିଙ୍କ ଗହଳିରେ ଅଶୋକ ହୋଟେଲ ଗହଗହ- ମହମହ। ଖାଦ୍ୟପେୟରେ ହୋଟେଲର ଭଣ୍ଡାର କୋଠରୀ ଭରପୂର। କଟକ, ଭୁବନେଶ୍ୱରର ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ଅର୍ଜୁନ ଭାଇ, ଅର୍ଜୁନ ଭାଇ ଡାକରେ ମୁଁ ପୁଲକିତ। ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ମିଳନୀ ଯୋଗୁଁ ଦୁଇଦିନ ଧରି ସମ୍ବଲପୁର ସହର ମୁଖରିତ। ସହରର ପାନ ଓ ଚା' ଦୋକାନମାନଙ୍କରେ ଆଉ କୌଣସି ବିଷୟ ନୁହେଁ, କେବଳ ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ମିଳନୀ ବିଷୟରେ ଚର୍ଚ୍ଚା।

ଏହି ଦୁଇ ଦିନ ବ୍ୟାପୀ ଅନୁଷ୍ଠିତ ସମ୍ମିଳନୀର ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଥିଲା- "ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ନୂତନ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ନିର୍ବାଚନ। ଖ୍ୟାତନାମା ବରିଷ୍ଠ ଓ ବଳିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ "ସମାଜ"ର ଭୁବନେଶ୍ୱର ପ୍ରତିନିଧି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ନାରାୟଣ ରଥ ପୁନର୍ବାର ସଭାପତି ରୂପେ ନିର୍ବାଚିତ ହେଲେ ଏବଂ ବିପୁଳ କରତାଳି ମାଧ୍ୟମରେ ଉପସଭାପତି ରୂପେ ମୋର ନାମ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ ଘୋଷଣା କରାଗଲା। ଗୋଟାଏ ରାଜ୍ୟର ଉପସଭାପତି ହେବା କମ୍ ଗୌରବର କଥା ନୁହେଁ। ସେତେବେଳେ ମୋର ବୟସ ଥିଲା ୪୦ ବର୍ଷ। ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଧା।

ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ସମ୍ପୃକ୍ତି

୧୯୭୪ ମସିହା ଶେଷ ଭାଗର କଥା । ଦିଲ୍ଲୀର ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ପ୍ରଥମ ଦ୍ୱିବାର୍ଷିକ ସମ୍ମିଳନୀ ୧୯୭୪ ମସିହା ଡିସେମ୍ବର ୧୪ ଓ ୧୫ ତାରିଖ ଦିନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଲା । ଏହି ସମ୍ମିଳନୀରେ ମୋର ନେତୃତ୍ୱରେ ସମ୍ବଲପୁରରୁ ୬ ଜଣ ସାମ୍ବାଦିକ ଯୋଗ ଦେଇଥିବା ବେଳେ, ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡର ଶ୍ରୀ ସୁନୀତ ଘୋଷ ଓ କଟକରୁ ମାତୃଭୂମିର ପ୍ରତିନିଧି ଶ୍ରୀ ପ୍ରବୀର ଚନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଏହିପରି ଓଡ଼ିଶାରୁ ମୋଟ ୮ ଜଣ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲୁଁ । ଆମ ସମ୍ବଲପୁରରୁ ମୁଁ ଓ ଶ୍ରୀ ତାରାକାନ୍ତ ଗୁରୁ, ବରଗଡ଼୍‌ରୁ ଶ୍ରୀ ବିପିନ ବିହାରୀ ଅଗ୍ରଓ୍ୱାଲ ଓ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ଦାଶ, ବେଲପାହାଡ଼ରୁ ଶ୍ରୀ ଗଜେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ମହାନ୍ତି ଓ ବ୍ରଜରାଜନଗରରୁ ଶ୍ରୀ ଦଣ୍ଡପାଣି ନାୟକ ।

ଓଡ଼ିଶାରୁ ଯୋଗ ଦେଇଥିବା ମୋଟ ୮ ଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସମ୍ବଲପୁରରୁ ୬ ଜଣ ଥିବାରୁ ପ୍ରାଥମିକ ଅବସ୍ଥାରୁ ଦିଲ୍ଲୀରେ ସମ୍ବଲପୁରର ସୁନାମ ଭଲ ଭାବରେ ପ୍ରଚାରିତ ହୋଇଥିଲା । ମୋର ନାମ ମଧ୍ୟ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ନେତୃବୃନ୍ଦଙ୍କ କାନରେ ଭଲ ଭାବରେ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ଏହି ପ୍ରଥମ ଦ୍ୱିବାର୍ଷିକ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଦିଲ୍ଲୀ, ଉତ୍ତରପ୍ରଦେଶ ଓ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗରୁ ବହୁସଂଖ୍ୟାରେ ସାମ୍ବାଦିକ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ସମ୍ବଲପୁର ଓଡ଼ିଶାର ସମ୍ମାନ ରଖିଥିଲା କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ।

ଏହି ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ଲେଖି "ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ସଭାପତିଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇଥିଲି । ପ୍ରସ୍ତାବ ବିଷୟବସ୍ତୁ ହେଲା- କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ମାଡ଼ଗୋଳ ହେଉଥିବା ବେଳେ ସମ୍ବାଦ ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ଉପରେ ମାଡ଼ ହୋଇଥାଏ । ଏଣୁ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଏହିପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ରେଡ଼କ୍ରସ୍ ଭଳିଆ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ପାଇଁ "ଲାଲ ରଙ୍ଗ ଉପରେ ଧଳା କ୍ରସ୍" ପ୍ରତୀକ ଚିହ୍ନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ତେବେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାରେ ଅସୁବିଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବୋଧହୁଏ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ"ର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟି ଗ୍ରହଣ କରି ନ ଥିଲା ।

ସେ ଯାହାହେଉ, ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ଏହି ପ୍ରଥମ ଦ୍ୱିବାର୍ଷିକ ସମ୍ମିଳନୀ ସମସ୍ତ ଦିଗରୁ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଓ ଫଳପ୍ରଦ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସମ୍ମିଳନୀ ଉପଲକ୍ଷେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଆଲୋଚନାଚକ୍ରରେ ସର୍ବଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର, ରବିରାୟ, ସୁବ୍ରମଣ୍ୟମ ସ୍ୱାମୀ, ମଧୁ ଲିମାୟ, ଗିରିଲାଲ ଜୈନ, ଜି.ଏସ୍. ଭାର୍ଗବ, ପି.ଜି. ମାବଲେଙ୍କର, ବି.ଜି. ଭର୍ଗିସ୍, ଏସ୍. ମୁଲଗାଓଙ୍କର, ଏ.କେ. ଜୈନ, ସି. ରାଘବନ, ସି.ଜି. ମିରଚାନ୍ଦନୀ, କୁଲଦୀପ ନାୟାର, ସୁରେନ୍ଦ୍ର ନିହାଲ ସିଂହ, ପ୍ରେମ ଭାଟିଆ, କ୍ରିଷ୍ଣକାନ୍ତ, ସି.ଏଲ. ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର, ଡି.ଡି. ଦେଶାଇ ଭି.ଏମ୍. ତାରକୁଣ୍ଡେ, ଏସ୍.କେ.ରାଉ, ମୀନାକ୍ଷି ସୁନ୍ଦରମ, ଆବୁ ଆବ୍ରାହମ, କେ.ଆର. ମାଲକାନି, ବିକ୍ରମ ମହାଜନ, ଏଚ.କେ.ଗୌର, କେ.ଏନ୍. ମଲ୍ଲିକ, ପୃଥ୍ୱୀଶ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ, ଏସ.ଆର. ଶୁକ୍ଳ, ଓ ସୁନୀତ ଘୋଷ ପ୍ରମୁଖ ବିଜ୍ଞମାନେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

ସମ୍ମିଳନୀର ଦୁଇଦିନିଆ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପରେ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉଚ୍ଚଧରଣର ଦିବାଭୋଜନ ଓ ରାତ୍ରଭୋଜନ ତଥା ସାଂସ୍କୃତିକ ନୃତ୍ୟଗୀତରେ ଆପ୍ୟାୟିତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ସମ୍ମିଳନୀରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ମୋତେ "ଜାତୀୟ ପରିଷଦ"ର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ମୋର ପକ୍ଷରେ ଏହାହିଁ ଥିଲା ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ ତଥା ଜାତୀୟସ୍ତରରେ ମୋର ସମ୍ପୃକ୍ତିର ଅୟମାରମ୍ଭ ।

ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟି ସଦସ୍ୟ

ଇତିମଧ୍ୟରେ ଉଭୟ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ ଓ ଦିଲ୍ଲୀସ୍ଥିତ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ପରିଚାଳନାରେ ମୁଁ ଓତଃପ୍ରୋତଃ ଭାବେ ଜଡ଼ିତ । ଉଭୟ ସଂସ୍ଥାର ନେତୃବୃନ୍ଦଙ୍କ

ସହ ଘନିଷ୍ଠତା ଦିନକୁ ଦିନ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ମୁଁ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ଉପସଭାପତି ଏବଂ ଦିଲ୍ଲୀସ୍ଥିତ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର "ଜାତୀୟ ପରିଷଦ" ସଦସ୍ୟ ହୋଇସାରିଛି ।

୧୯୮୧ ମସିହା ଫେବ୍ରୁଆରି ୭ ଓ ୮ ତାରିଖ ଦିନ ଆଗ୍ରାଠାରେ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ଚତୁର୍ଥ ଦ୍ୱିବାର୍ଷିକ ଜାତୀୟ ସମ୍ମିଳନୀ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଲା । ଏହି ସମ୍ମିଳନୀ ଅତି ଜାକ୍‌ଜମକରେ ହୋଇଥିଲା । ୟୁନିୟନର ଦ୍ୱିବାର୍ଷିକ ଜାତୀୟ ସମ୍ମିଳନୀରେ ହିଁ ନୂତନ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ନିର୍ବାଚନ ହୋଇଥାଏ । ଏଥିରେ ମୁଁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସମିତିର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ନିର୍ବାଚିତ ହେଲି । ଏହି ସଫଳତାରେ ସମଗ୍ର ଦେଶର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ଆସିଥିବା ବଡ଼ ବଡ଼ ନାମକରା ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ମୋତେ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇ କରମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ । ହଠାତ୍ ମୋର ପରିଚୟ ବଢ଼ିଗଲା ।

ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର କର୍ମକର୍ତ୍ତା ରୂପେ ଜଣେ ସଭାପତି, ଚାରିଜଣ ଉପସଭାପତି, ଜଣେ ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ, ଚାରିଜଣ ସମ୍ପାଦକ, ଚାରିଜଣ ସମ୍ପାଦକ ଏବଂ ୧୪ ଜଣ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟିର ସଦସ୍ୟ ଥାଆନ୍ତି । ମୋଟ ୨୪ ଜଣଙ୍କୁ ନେଇ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟି ଗଠିତ । ସାରା ଦେଶର ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ପ୍ରାୟ ୧୦ ହଜାର ସଭ୍ୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ୨୪ ଜଣ କର୍ଣ୍ଣଧାର । ସେଥିରେ ପୁଣି ସମ୍ବଲପୁରର ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଏହା ମୋ' ପାଇଁ ତଥା ସମ୍ବଲପୁର ପାଇଁ କମ୍ ଗୌରବର କଥା ନୁହେଁ ।

ଏହାପରେ ମୋର ପଦୋନ୍ନତି ହେଲା । କଲିକତାରେ ୧୯୮୩ ମସିହା ଜାନୁଆରୀ ୨୨ ଓ ୨୩ ତାରିଖ ଦିନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ ପଞ୍ଚମ ଦ୍ୱିବାର୍ଷିକ ସମ୍ମିଳନୀରେ ମୁଁ ସମ୍ପାଦକ ପଦ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହେଲି । ମୋତେ ପ୍ରାର୍ଥୀ କରାଇଥିଲେ ଦିଲ୍ଲୀର ସାମ୍ବାଦିକମାନେ । ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନରେ ମୋର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ସମର୍ଥକ ଅଟନ୍ତି ଦିଲ୍ଲୀର ସାମ୍ବାଦିକମାନେ । ତେବେ ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥୀପତ୍ର ଦେଲା ପରେ ପ୍ରାର୍ଥୀପତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ନେବାକୁ ମୋର ଉପରେ କଲିକତାର ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ଅନୁରୋଧ ପରେ ପ୍ରବଳ ଚାପ ପକାଇଲେ । କଲିକତାରେ ସମ୍ମିଳନୀ ହେଉଥିବାରୁ ମୋର ପ୍ରତି ବଦଳରେ ତାଙ୍କର

କଲିକତାର ଜଣେ ଯେପରି ସମ୍ପାଦକ ପଦ ପାଇବ ସେଥିପାଇଁ କଲିକତାର ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ପ୍ରବଳ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ। ମୁଁ ତ ସାଦାସିଧା ଲୋକ- ସେମାନଙ୍କୁ ମୁଁ କହିଲି, ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋତେ ପ୍ରାର୍ଥୀପତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ନ କହି ମୋର ପ୍ରାର୍ଥୀପତ୍ର ଦେଇଥିବା ଦିଲ୍ଲୀର ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ କୁହ। କଲିକତାର ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଏହା ସମ୍ଭବ ହେଲା ନାହିଁ। ଘମାଘୋଟ ନିର୍ବାଚନ ଲଢ଼େଇରେ ମୁଁ ଜିଣିଲି ଏବଂ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ଜନୈକ (ଚାରିଜଣଙ୍କୁ ଜଣେ) ସମ୍ପାଦକ ପଦରେ ରହିଲି।

ଏହି ଦ୍ୱିବାର୍ଷିକ ନିର୍ବାଚନରେ ଦିଲ୍ଲୀର ହିନ୍ଦୁସ୍ତାନ ଟାଇମସ୍‌ର ବ୍ୟୁରେ ଚିଫ୍ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପୃଥିବୀଶ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ସଭାପତି ରୂପେ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ। ନବ ଭାରତ ଟାଇମସ୍‌ର ଡ. ନନ୍ଦ କିଶୋର ତ୍ରିଖା ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ ନିର୍ବାଚିତ ହେଲେ। କିଏ ଜାଣେ କାହିଁକି ଏହି ଦୁଇଜଣ ଖ୍ୟାତନାମା ସାମ୍ବାଦିକ ତଥା ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ମୋତେ ଭାରି ଭଲ ପାଉଥିଲେ।

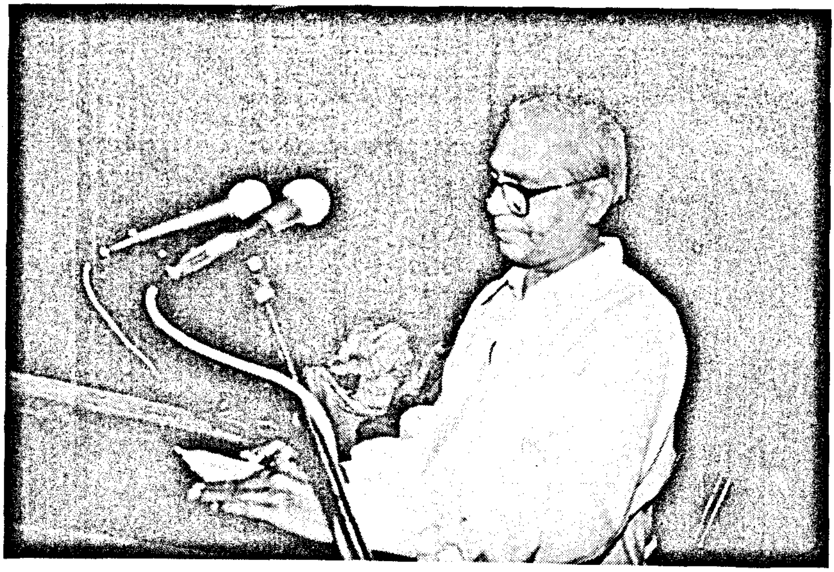

ମଣୌରୀଠାରେ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ଅଧିବେଶନରେ ଭାଷଣ ପ୍ରଦାନ

☎ : 51107/54278

ORISSA UNION OF JOURNALISTS

affiliated to national union of journalists (india)
UNIT-II, ASHOK NAGAR
BHUBANESWAR : 751 009

REG. NO. 631

Report of Orissa placed in the National Executive Meeting of N.U.J(I) held on the 3rd and the 4th of December in Dehra Dun and Mussourie.

Mr.President & Friends,

As the outset I on hajhalf of every member of Orissa Union Journalists extend my hearti felt thanks to the journalists friends of Dehra Dun and Office bearers of Uttar Pradesh Journalists Association of Lucknow.it is a matter of great pleasure and pride that despite diverse odds the National Executive Meeting of the National Union of Journalists is held on in historically important and attractive places like Dehra Dun and Mussourie.

Frieds,I feel it a privilage to announce that the Orissa Union of Journalists is making headway steadily.In Orissa the member of the O.U.J.(Orissa Union of Journalists)is far greater thab that of the other Journalists Union.The Orissa Union Journalists takes in to its folds only genuine jougnalists.It goes to our credit that the cousciaus educated mass of Orissa regard the Orissa Union Journalist as a Union of Gentlemen Journalists.

In the past the Orissa Union Journalist has procured for the journalists from the Government of Orissa such facilities as free treatment of ailments,reservation of suites in Inspection Bungalows and Circuit House like Government Officers,reservation of seats for travelling in State Transport Buses etc.At present the Orissa Union Journalist has started dialogue with the Government togi give prax pensions to the journalists,tahes are also are to give facilities to the bournalists for travelling in concessional rates.Our efforts and likely to breed results soon.

Of late Press Accreditaion Committee has been formed. Three members of the Orissa Union Journalists Messrs.Barendra Krushna Dhal,Aurjun Ranjan Panda and Rabirayan Mohanty have been taken in as members of this committee.kmHowever it has been felt necessary to hold meetings and seminars of Exevutive Committee in different parts of the State for activising journalists of the District and Sub-Division levels. We would take care of this.

At the end impressing on you the ardent desire of the journalists of Sambalpur as well as Orissa I offer to put forth our proposal before you to hold in the early part of 1984 a meeting of the National Executive in Sambalpur.We request you to accept our offer.

I again extent my heart-felt thanks to the Journalists of Dehra Dun and the office bearers of Uttar Pradesh Journalists Association and beg leave of you.

4-12-83
(Arjun Ranjan Panda.)
Vice President,O.U.J. &
Secretary,N.U.J(I)Sambalpur
Orissa.

PRESIDENT
NARAYAN RATH

VICE-PRESIDENTS
ARJUN RANJAN PANDA
POORNA CHANDRA MISHRA

GENERAL SECRETARY
BARENDRA KRUSHNA DHAL

SECRETARIES
S. A. MANAN
SUDHIR KUMAR DAS

TREASURER
PRADOSH PATNAIK

ମଶୌରୀଠାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ବୈଠକରେ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଭାଷଣ ।

୧୯୮୩ ମସିହା ଡିସେମ୍ବର ୩ ଓ ୪ ତାରିଖ ଦିନ ଡେରାଡୁନ ତଥା ମଶୋରିରେ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟିର ବୈଠକ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା। ଏହି ଲେଖା ଲେଖିବା ସମୟରେ କାଗଜପତ୍ର ଘାଣ୍ଟିବା ବେଳେ ମଶୋରି ଅଧିବେଶନରେ ମୁଁ ପାଠ କରିଥିବା ଭାଷଣର କପି ମୋର ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡ଼ିଲା। ଏହି ବହି "ମୋ' ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ" ଲେଖିବା ସମୟରେ ମୁଁ ବହୁତ ଉତ୍ସାହିତ ତଥା ଉନ୍ମାଦିତ ହୋଇପଡ଼ିଛି। ଆବଶ୍ୟକତା ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ମୋଶରି ଭାଷଣର ଏହି କପିକୁ ବହିରେ ଛାପି ଦେଇଛି।

ସେ ଯାହା ହେଉ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦୁଇଟି ଦ୍ୱିବାର୍ଷିକ ସମ୍ମିଳନୀରେ ମୁଁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟି ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇ ପରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟିର ନିମନ୍ତ୍ରିତ ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ରହିଲି। ଏହିପରି ୧୯୮୧ରୁ ୧୯୯୦ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୀର୍ଘ ଦଶବର୍ଷ ଧରି ମୁଁ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟିର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ରହିଲି।

ସାରା ଭାରତ ପରିଦର୍ଶନ

ହାରାହାରି ୧୯୭୫ ମସିହାରୁ ୧୯୯୫ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୀର୍ଘ ୨୦ ବର୍ଷ କାଳ ମୁଁ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ ସହ ନିବିଡ଼ ଭାବେ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ଥିଲି। ତାହା ପୁଣି ଉଚ୍ଚସ୍ତରରେ ଥିଲି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ। ମୋର ସରଳତା ତଥା ଶୃଙ୍ଖଳିତ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ବୋଧହୁଏ ୟୁନିୟନର ନେତୃବୃନ୍ଦଙ୍କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରିଥିଲା। କେତେକେ ମୋତେ ପଣ୍ଡାଜୀ କହୁଥିବା ବେଳେ ଆଉ କେତେକ ପଣ୍ଡା, ଆଉ କେତେକ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ରୂପେ ସମ୍ବୋଧନ କରୁଥିଲେ। ମୋର ସହ ଆଳାପ କରିବାରେ ସେମାନେ ଆନନ୍ଦ ପାଉଥିଲେ।

ସମ୍ବିଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତି ତିନି ମାସରେ ୟୁନିୟନର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟିର ଅଧିବେଶନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଉଥିଲା। ତାହା ପୁଣି ଭାରତ ଭୂମିର ଏକ ବଡ଼ ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନରେ। ମୁଁ ଦୀର୍ଘ ଦଶ ବର୍ଷ ଧରି ୟୁନିୟନର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟିର ସଦସ୍ୟ ହୋଇଥିବାରୁ ପ୍ରାୟ ୪୦ ଟି ସ୍ଥାନ ପରିଦର୍ଶନ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଥିଲି। ଏଥିଯୋଗୁଁ ମୁଁ ଦିଲ୍ଲୀ, କଲିକତା,

ମାଡ୍ରାସ୍, ବମ୍ବେ, ଶ୍ରୀନଗର, ଜମ୍ମୁ, ପହେଲ ଗାଓଁ, ଗୁଲମାର୍ଗ, ଦାର୍ଜିଲିଙ୍ଗ, ଶିମଲା, ମଶୋରୀ, ଡେରାଡୁନ, ବାଙ୍ଗାଲୋର, ହାଇଦ୍ରାବାଦ, ବେନାରସ୍, ପାଟ୍ନା, ସିଲିଗୁଡ଼ି, ଲକ୍ଷ୍ନୌ, ଜୟପୁର, ଆଗ୍ରା, ହରିଦ୍ୱାର, ଆଲିପୁର, ଉଦୟପୁର, ଅମୃତସର, ଜଲନ୍ଧର, ଲୁଧିଆନା, ତିରୁପତି, ମହିଶୁର, ଗେଙ୍ଗଟକ୍, କପୁରତଲା, ଘାଟିଆଲା ଇତ୍ୟାଦି ଆହୁରି ଅନେକ ଛୋଟ ବଡ଼ ସହର ତଥା ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଛି । ଗୋଟାଏ ସ୍ଥାନରେ ଅଧିବେଶନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଲେ ତାହାର ଆଖପାଖ ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଲିବାକୁ ତଥା ଦେଖିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ପକ୍ଷରୁ ହେଉଥିଲା । ୟୁନିୟନ ପକ୍ଷରୁ ହେଉଥିଲା ଅର୍ଥ ସରକାରୀ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଥିଲା । ଏଥିପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅସୁବିଧା ହେଉ ନ ଥିଲା । ଜଣେ କୋଟିପତି ପରିବାରର ବିବାହୋତ୍ସବରେ ଯୋଗ ଦେବା ଭଳି ଅଭ୍ୟର୍ଥନା ମିଳୁଥିଲା । ଏଥିସହ ରାଜ୍ୟପାଳ, ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ତଥା ମନ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ଶିଳ୍ପପତିମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତ୍ରଣ କ୍ରମେ ଜୋର୍‌ଦାର୍ ଭୋଜିଭାତ, ନାଚ-ଗୀତ ହସ କୌତୁକ ଆସର ହେଉଥିଲା । ହସ- କୌତୁକ ଆସର ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କର ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ହେଉଥିଲା । ଏହା ବିଳମ୍ବ ରାତ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହେଉଥିଲା । ଥରେ କଲିକତାର ଗ୍ରେଣ୍ଡ ହୋଟେଲରେ ତତ୍‌କାଳୀନ କେନ୍ଦ୍ରମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ସାଙ୍ଗମା ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ଆପ୍ୟାୟିତ କଲେ । ଚୁସ୍ତ ରାତ୍ରଭୋଜନ ପରେ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କର ହସ-କୌତୁକ ଆସର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ପ୍ରାୟ ୩୦ ଜଣ ସାମ୍ବାଦିକ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ସମସ୍ତେ ପଛକୁ ପଛ ରହି ଛୁଆପିଲାଙ୍କ ଭଳିଆ ରେଲଗାଡ଼ି ତିଆରି କରି, ତୁତୁତ୍ ଶବ୍ଦ ସହ ହୋଟେଲର ଚାରିପଟେ ବୁଲିଲେ । ଏହା ବହୁତ ସମୟ ଧରି ଚାଲିଲା । ଆମ୍ଭେମାନେ ମୁଁ, ଅରୁଣ ବେହେରା, ଦେବଦତ୍ତ ପଣ୍ଡା ଏବଂ ଆଉ କେତଜଣ କେନ୍ଦ୍ରମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ସାଙ୍ଗମାଙ୍କ ସହ ବସି ହସ-କୌତୁକରେ ଏହି ରେଲଗାଡ଼ିର ମଜା ନେଉଥିଲୁ । ଶ୍ରୀ ସାଙ୍ଗମା ମଧ ଖୁବ୍ ମଜାକିଆ ଲୋକ, ପୁରୁଣା ବନ୍ଧୁତା ଥିଲା ଭଳିଆ ବିଳମ୍ବ ରାତ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହ ହସ-କୌତୁକରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥିଲେ । ସେହିପରି ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଥରେ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟିର ଅଧିବେଶନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଅଶୋକା ହୋଟେଲରେ ଓଡ଼ିଶା ବନ ଉନ୍ନୟନ ନିଗମ ପକ୍ଷରୁ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ରାତ୍ରଭୋଜନରେ ଆପ୍ୟାୟିତ କରାଗଲା ।

ସେତେବେଳେ ଆମ ସମ୍ବଲପୁରର ଶ୍ରୀ ଗୋପରଞ୍ଜନ ଦୁବେ ବନ ଉନ୍ନୟନ ନିଗମର ଜନୈକ ଉଚ୍ଚ ପଦସ୍ଥ ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ। ରାତ୍ରି ଭୋଜନ ପରେ ପଶ୍ଚିମ ବଙ୍ଗର ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କର ହସ-କୌତୁକ ଆସର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା। ଆମେ ସମ୍ବଲପୁରର ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ଗୋଟାଏ କୋଣରେ ବସି ହସ-କୌତୁକର ମଜା ଉଠାଉଥାଉଁ। ବୟସରେ ବଡ଼ ହୋଇଥିବାରୁ ଦୁବେ ମହାଶୟ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଟିକିଏ ଦୂରରେ ବସିଥିଲେ। ସେପଟେ ବଙ୍ଗାଳୀ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କର ହସ-କୌତୁକ ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ ଅଶ୍ରୁ ଦା' ନାମକ ଜଣେ ବୟସ୍କ ବଙ୍ଗାଳୀ ସାମ୍ବାଦିକ କୌଣସି କାରଣରୁ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ। ତେବେ ଅନ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କର ଭଲମନ୍ଦ ବୁଝିବେ କଅଣ, ଅଶ୍ରୁ ଦା'ଙ୍କୁ କାନ୍ଧରେ ଉଠାଇ ରାମନାମ ସତ୍ୟ ହେ, ରାମ ନାମ ସତ୍ୟ ହେ କହି ଚାରିଆଡ଼େ ବୁଲିଲେ। ମୋର ଜଣେ ବଙ୍ଗାଳୀ ସାଥି ମୋତେ ଟାଣି ନେଇ ତାଙ୍କର ଶବ ଯାତ୍ରାରେ ସାମିଲ କରିଦେଲେ। ମୁଁ ମଧ ଅଶ୍ରୁ ଦା' ପାଖକୁ ଯାଇ, ତାଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ କହିଲି- ଅଶ୍ରୁ ଦା' ତୁମାର କି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା, ପଡ଼େ ଗେଲେନ, ତୁମାର ନାମେରେ ମନେ ଆମାର ଅଶ୍ରୁ ନିର୍ଗତ ହଚ୍ଛେ। ଏହିପରି ଅନର୍ଗଳ ବଙ୍ଗାଳୀ କହି ଚାଲିଲି। ମୋର କୌତୁକିଆ ବଙ୍ଗାଳୀ କଥା ଶୁଣି ବଙ୍ଗାଳୀ ସାମ୍ବାଦିକ ବନ୍ଧୁମାନେ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ପାଉଥିଲେ।

ମୁଁ ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଧିବେଶନରେ ଯୋଗ ଦେଉଥିଲି। ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭଲ ଜିନିଷ ଉପହାର ମଧ ମିଳୁଥିଲା। ତେବେ ଅସୁବିଧାବଶତଃ ଗୁଆହାଟି ଓ ଯୋଧ୍ପୁର ଅଧିବେଶନକୁ ଯାଇପାରିନଥିଲି।

ମୋର ପୂରା ମନେ ଅଛି, ୧୯୮୫ ମସିହାର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ବେନାରସ୍‌ରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ ଅଧବବେଶନର କଥା। ସେତେବେଳେ ଆମର ସମ୍ବଲପୁରର ବରପୁତ୍ର ଜାତୀୟସ୍ତରର କଳାକାର ଶ୍ରୀ ଯଦୁନାଥ ସୂପକାର ବେନାରସ୍‌ରେ ପ୍ରାୟ ସ୍ଥାୟୀ ବାସିନ୍ଦା ରୂପେ ରହୁଥିଲେ। ଏବଂ ଆମର ଅଧିବେଶନ କାଳରେ ହିଁ ସେ ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ଉପାଧି ପାଇଥିଲେ। ଏହା ଆମର ସମ୍ବଲପୁରିଆଙ୍କ ପାଇଁ ଗର୍ବର ବିଷୟ। ଏଣୁ ମୁଁ ଆମର ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ଜାତୀୟ ସଭାପତି ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ଖ୍ୟାତନାମା ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅରୁଣ ବାଗଚିଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲି, ସଦ୍ୟ ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ଉପାଧି ପାଇଥିବା

ଯଦୁନାଥ ସୂପକାରଙ୍କୁ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ ପକ୍ଷରୁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଜ୍ଞାପନ କରିବାକୁ। ମୁଁ ଆଗରୁ କହି ସାରିଛି ମୁଁ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ଆଗ ଧାଡ଼ିର ସଦସ୍ୟ। ଶ୍ରୀ ବାଗଚି ମୋର ପ୍ରସ୍ତାବରେ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲେ ଏବଂ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଆୟୋଜନ କରାଗଲା। ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ମଞ୍ଚରେ ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ, ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ଯଦୁନାଥ ସୂପକାର କଲିକତାର ସ୍ଥିତ ଶାନ୍ତି ନିକେତନର ଛାତ୍ର ଥିବା ବେଳେ ଶ୍ରୀ ଅରୁଣ କୁମାର ବାଗଚି ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି ନିକେତନର ଛାତ୍ର ଥିଲେ। ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଦେଖି ଚିହ୍ନି ପାରିବା ପରେ ସ୍ୱତଃ ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ପକାଇଲେ। ଏହି ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆନନ୍ଦରେ ପୁଲକିତ। ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ମୋର ଗୁଣ କୀର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ।

"ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ଦୈନିକ ରୂପ ଧାରଣ

୧୯୮୦ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ ତାରିଖ ଦିନ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ଦୈନିକ ରୂପ ଧାରଣ କଲା। ଏହାକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କଲେ ତତ୍‌କାଳୀନ ରେଭିନ୍ୟୁ ଡିଭିଜନେଲ କମିସନର ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଏସ୍. ସୁନ୍ଦରାଜନ। ମୋ ପକ୍ଷରେ ଏହା ଏକ ଦୁଃସାହସିକ ପଦକ୍ଷେପ। ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଉତ୍ସବରେ ମୋର ଭାଷଣରେ ମୁଁ କହିଥିଲି- "ମଝିରେ ବନ୍ଦନ ହୋଇ ଦୈନିକ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ଯଦି ୬ ମାସ ସୁରୁଖୁରୁରେ ଚାଲେ ଦୀର୍ଘଜୀବୀ ହେବାରେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"କୁ କେହି ରୋକି ପାରିବେ ନାହିଁ।

ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ମହାପୁରୁ ମଧ୍ୟ (ମୃଦୁ ହସି) ବୋଧହୁଏ ତଥାସ୍ତୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇଥିଲେ। ତାଙ୍କରି ଆଶୀର୍ବାଦରେ ହିଁ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚି ରହିଛି। ଏବେ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଚତୁର୍ପାଶ୍ୱରେ ଜୀବାଣୁ, କୀଟାଣୁ, ଭୁତାଣୁ ଘେରି ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ଶରୀରକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରୁନାହାନ୍ତି। "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ରହିଛି। "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ସହାୟକ ରୂପେ କୌଣସି ରାଜନୈତିକ ଦଳ ନାହିଁ। କୌଣସି ମନ୍ତ୍ରୀ ବା ବିଧାୟକ ନାହାନ୍ତି। କୌଣସି ଶିଳ୍ପପତି କି ପୁଞ୍ଜିପତି ନାହାନ୍ତି। "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଗରିମାକୁ ମୁଣ୍ଡରେ ଧରି ଦଣ୍ଡାୟମାନ।

ହଁ, "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ତାର ଶୈଶବ ଅବସ୍ଥାରୁ ଆଜିଯାଏ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସନାତନ ଧର୍ମ ନିରପେକ୍ଷତାକୁ ବଜାୟ ରଖିଛି । ଅଗ୍ନିଶିଖା ଦୈନିକ ହେବା ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ସମ୍ବଲପୁର ତଥା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ଛାତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳନ ହୋଇଥିଲା । ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କଠାରୁ ଚାନ୍ଦା ସଂଗ୍ରହକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ବ୍ୟବସାୟୀ ଓ ଛାତ୍ରନେତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମାଡ଼ଗୋଳ ହୋଇଥିଲା । ସେତେବେଳେ ବ୍ୟବସାୟୀ କହିଲେ ମାରଓ୍ବାଡ଼ୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ବୁଝାଉଥିଲା । ତେବେ ମାରଓ୍ବାଡ଼ୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଓ ଛାତ୍ର ସମାଜ ମଧ୍ୟରେ ଗରିଲା ଆକ୍ରମଣ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ଭୟଭୀତ୍ ହୋଇ ସମ୍ବଲପୁର ମାରଓ୍ବାଡ଼ୀ ପଡ଼ାର ଅନେକ ବ୍ୟବସାୟୀ ଏକତ୍ର ରହିବା ପାଇଁ କ୍ଷେତରାଜପୁରକୁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ । କେତେକ ଓଡ଼ିଶା ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ । ଏହିପରି ଅବସ୍ଥା କେବଳ ସମ୍ବଲପୁର ନୁହେଁ । ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଘଟିଥିଲା ।

ସେତେବେଳେ ଛାତ୍ର ସମାଜର ନେତୃତ୍ୱ ନେଇଥିଲେ ଶ୍ରୀ ସୁରେଶ ପୂଜାରୀ (ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାଜପାର ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସଚିବ), ଶ୍ରୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବହିଦାର (ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ), କୁମାରୀ ରାଧାରଣୀ ପଣ୍ଡା (ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଧାୟିକା), ଶ୍ରୀ ଭକ୍ତ ଚରଣ ଦାସ (ପୂର୍ବତନ କେନ୍ଦ୍ରମନ୍ତ୍ରୀ), ଶ୍ରୀ ପ୍ରଦୀପ ପୁରୋହିତ (ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଧାୟକ), ଶ୍ରୀ ଦିଲେଶ୍ୱର ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ (ବର୍ତ୍ତମାନ ହୋଟେଲ ତ୍ରିବେଣୀର ମାଲିକ) ପ୍ରମୁଖ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନର ଆହୁରି ଅନେକ ଛାତ୍ରନେତା ।

ସମ୍ବଲପୁର ମାରଓ୍ବାଡ଼ି ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ନେତା ଥିଲେ । ରସତଲିଆ ପରିବାର, ଝୁନ୍‌ଝୁନ୍‌ବାଲାପ ରିବାର ବଲାଙ୍ଗିରର ଗୁପ୍ତା ପରିବାର ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନର ମାରଓ୍ବାଡ଼ୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ନେତୃବୃନ୍ଦ । ନିଜ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ସପକ୍ଷରେ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ ପାଇଁ ମାରଓ୍ବାଡ଼ି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ପକ୍ଷରୁ ଦିଲ୍ଲୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଥାନରୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ଅଣାଯାଇଥିଲା ।

ତେବେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ନିରପେକ୍ଷ ସମ୍ବାଦ ଅର୍ଥାତ ଯାହା ଘଟୁଥିଲା ତାହାହିଁ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲା । ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ସମ୍ବାଦର ଶିରୋନାମାକୁ ଲୋକେ ଖୁବ୍ ପସନ୍ଦ କରୁଥିଲେ । ଅଗ୍ନିଶିଖା ବାହାରିବା ସମୟରେ ପ୍ରତିଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଅଗ୍ନିଶିଖାପ୍ରେସ୍

ସମ୍ମୁଖରେ ଲୋକଙ୍କ ଗହଳି ହେଉଥିଲା। ଅଗ୍ନିଶିଖାକୁ ନିଜ ଆୟତ୍ତରେ ରଖିବାକୁ ମାରୱାଡ଼ି ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ନେତୃବୃନ୍ଦଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରବଳ ଉଦ୍ୟମ ହୋଇଥିଲା। କିନ୍ତୁ ତାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ନଥିଲା ଏପରିକି ମୋତେ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ ଗିରଫ୍ କରିବାକୁ ଚକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥିଲା। ଜଣେ ବଡ଼ ପୋଲିସ ଅଫିସର୍ ଏହି ଚକ୍ରାନ୍ତରୁ ମୋତେ ରକ୍ଷା କରିଥିଲେ।

ସେ ଯାହା ହେଉ ଅଗ୍ନିଶିଖା ନିରପେକ୍ଷ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ ଯୋଗୁଁ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ସୁନାମ ଚାରିଆଡ଼ ଚହଟି ଯାଇଥିଲା। ଏହି ଛାତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳନ ଯୋଗୁଁ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ମାରୱାଡ଼ି ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଥିବା ଆଧିପତ୍ୟ ପ୍ରାୟତଃ ଧରାଶାୟୀ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା।

ଭଗବାନଙ୍କର ମହାନ୍ ଅବଦାନ

ଭଗବାନ ମୋତେ ତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି। କେବଳ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ନୁହେଁ, ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି। ଭଲ ପାଉଥିବାରୁ ମୋତେ ଏକ ଉପହାର ଦେବାକୁ ଚାହିଁଲେ। ଏକ ସାଧାରଣ ଉପହାର ନୁହେଁ, ମହାନ୍ ଅବଦାନ। ଯାହା ପାଇ, ମୁଁ ଆଜୀବନ ଉପଭୋଗ କରିଛି।

ଏବେ ଉପାଖ୍ୟାନ ଆରମ୍ଭ:

୧୯୮୧ ମସିହାର କଥା। ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ରେଭିନ୍ୟୁ ଡିଭିଜନେଲ କମିସନର୍ ରୂପେ ଶ୍ରୀ ଏସ୍. ସୁନ୍ଦରାଜନ ଥିଲେ। ଏକ ଶୁଭ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ଦଲାଇପଡ଼ା ମହାନଦୀ କୂଳ ସ୍ଥିତ ପଡ଼ିଆରେ ଏକ ଉତ୍ସବ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା। ଏଥିରେ ଶ୍ରୀ ସୁନ୍ଦରାଜନ ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ। ମୁଁ ମଧ ସମ୍ବାଦ ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ଯାଇଥିଲି। ସଭାପରେ ଶ୍ରୀ ସୁନ୍ଦରାଜନ ସଭାସ୍ଥଳ ଛାଡ଼ି ଆସୁଥିବା ବେଳେ ମୁଁ ତାଙ୍କର ସଙ୍ଗରେ ଥିଲି। ଆଳାପ ବେଳେ ଶ୍ରୀ ସୁନ୍ଦରାଜନ କହିଲେ, ପଣ୍ଡା ବାବୁ ଆପଣ ନିଜର ଏକ ପ୍ରେସ୍ କରୁନାହାନ୍ତି ? ମୁଁ କହିଲି, ଆପଣ ଜମି ଦିଅନ୍ତୁ। ସେ କହିଲେ, କାଲି ଅଫିସକୁ ଆସନ୍ତୁ ତା'ର ପରଦିନ ମୁଁ ଆର୍.ଡି.ସି.ଙ୍କ

ଘର ଅଫିସରେ ହାଜର। ଶ୍ରୀ ସୁନ୍ଦରାଜନ ମହାଶୟ ତହସିଲଦାର ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନ ରଥଙ୍କୁ ଡକାଇଲେ (ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନ ରଥ ପରେ ବୌଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ହୋଇଥିଲେ) ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନ ରଥ ମଧ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଆର୍.ଡସି.ଙ୍କ ଅଫିସ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ। ଶ୍ରୀ ସୁନ୍ଦରାଜନ ତହସିଲଦାର ଶ୍ରୀ ରଥଙ୍କୁ କହିଲେ, ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କୁ ଏକ ଭଲ ନଜୁଲ ଜମି ଦିଅନ୍ତୁ। ସେ ଛାପାଖାନା କରିବେ।

ଏହାର ପରଦିନ ସାକ୍ଷୀପଡ଼ାରେ ରହୁଥିବା ତହସିଲ ଅଫିସର ଅମିନ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ମୋର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ।

ସେତେବେଳ ଧର୍ମଶାଳା ଗଳି ସ୍ଥିତ ଏକ ଭଡ଼ାଘରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ୍ ଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ସମ୍ମୁଖରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଭଡ଼ା ଘରେ ଆମର ଔଷଧ ଦୋକାନ "କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ" ଥିଲା। ମୋତେ ଔଷଧ ଦୋକାନରେ କାର୍ଯ୍ୟ ସହ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ୍ କାମ କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା। ଏହାର ନିକଟରେସେତେବେଳର ଗେଟୀ ସିନେମା ନିକଟରେ ଏକ ସରକାର ନଜୁଲ ଜମି ଥିଲା। ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ସୁବିଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅମିନ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ସେହି ଜମି ଅଗ୍ନିଶିଖା ପାଇଁ ଦେବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ।

ସେତେବେଳେ ଶ୍ରୀମାନ୍ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଦୀକ୍ଷିତ୍ ରାଜସ୍ୱମନ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ। ଏହା ସେ ଜାଣିପାରି ବହୁତ ଖୁସି ହେଲେ। ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଥିଲେ ଶ୍ରୀ ଅଜିତ କୁମାର ତ୍ରିପାଠୀ। ସେ ତ ମୋର ଖାସ୍ ହିତୈଷୀ। ମନ୍ତ୍ରୀ, ଆର୍.ଡି.ସି. ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଏବଂ ତହସିଲଦାର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସାକାର କରିବା ପାଇଁ ଆଗ୍ରହୀ। ଫାଇଲ କାମ ତୋଫାନ ମେଲ୍ ଭଳିଆ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଚାଲିଲା। ଏହି ତୋଫାନ ମେଲର ଚାଳକ ସଦୃଶ ଥିଲେ ସେ ସମୟର ଜିଲ୍ଲା ଲୋକସମ୍ପର୍କ ଅଧିକାରୀ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ତ୍ରିନାଥ ମିଶ୍ର। ମସିହା ୧୯୮୨ରେ ନଭେମ୍ବର ୨୮ ତାରିଖ ଦିନ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅଜିତ୍ କୁମାର ତ୍ରିପାଠୀଙ୍କ ସ୍ୱାକ୍ଷରରେ ୧୨ ଡିସ୍‌ମିଲ୍ ଜମି ଅଗ୍ନିଶିଖା ନାମରେ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରେସନ୍ ହେଲା। ସେ ଦିନ ମୋର ପାଦ ତଳେ ଲାଗି ନାହିଁ।

ମୋର ଜୀବନର ମହାସମର

ଭଗବାନଙ୍କର ଲୀଳାଖେଳା ବୁଝିବା ମୁସ୍କିଲ। ଯେ ବୁଝିପାରେ ସେ ସୁଖୀ ହୁଏ। ବୁଝି ନ ପାରିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଦୁଃଖୀ ହୁଏ। ମୁଁ କିଛି ପରିମାଣରେ ବୁଝିପାରିଛି। ସେଥିପାଇଁ ଅବସ୍ଥାକୁ ସମ୍ଭାଳି ନିଏ।

ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ୍ ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କଠାରୁ ୧୨ ଡିସ୍‌ମିଲ୍ ଜମି ସିନା ପାଇଗଲି ଏଥିପାଇଁ ମୋତେ ବହୁତ ସଂଗ୍ରାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା। ମହାସଗର, ୧୯୮୦ ରୁ ୨୦୦୬ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ। ଦୀର୍ଘ ୨୬ ବର୍ଷ ଧରି ମହାସମର କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା।

ଯେଉଁ ୧୨ ଡିସ୍‌ମିଲ୍ ଜମି ମିଳିଥିଲା ତାହା ଆବର୍ଜନାପୂର୍ଣ୍ଣ ନଜୁଲ ଜମି ଥିଲା। ଏହି ଜମିରେ ରିକ୍ସା ଷ୍ଟେଣ୍ଡ କରିବାକୁ ସମ୍ବଲପୁର ମ୍ୟୁନିସିପାଲିଟି ନିଜ ହାତକୁ ନେଲା। ତେବେ ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷ ଧରି ରିକ୍ସା ଷ୍ଟେଣ୍ଡ ହେଲା ନାହିଁ। ଫଳତଃ କେତେକ ଛୋଟ ଦୋକାନଦାର ସେଠାରେ ଠେଲା ବସାଇଲେ। ମ୍ୟୁନିସିପାଲିଟି ସେମାନଙ୍କର ଠାରୁ ବାର୍ଷିକ ଲାଇସେନ୍ସ ଫି ଆଦାୟ କଲା। ତେବେ ସରକାର ଅଗ୍ନିଶିଖାକୁ ଏହି ଜମି ଦେବା ପାଇଁ ଚାହିଁବାରୁ ମ୍ୟୁନିସିପାଲ୍‌ଟି ଏହି ଦୋକାନୀମାନଙ୍କୁ ଜମି ଛାଡ଼ି ଦେବା ପାଇଁ କହିଲା। ଦୋକାନୀମାନେ ହାଇକୋର୍ଟର ଆଶ୍ରୟ ନେଲେ। ହାଇକୋର୍ଟ ପକ୍ଷରୁ ଦୋକାନୀମାନଙ୍କର ଆବେଦନକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଗଲା ଏବଂ ୩୧-୩-୧୯୮୨ ସୁଦ୍ଧା ଜମି ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ଆଦେଶ ହେଲା। କିନ୍ତୁ ଦୋକାନୀମାନେ ଜମି ଛାଡ଼ିଲେ ନାହିଁ।

ତେବେ ୧୨ ଡିସିମିଲ୍ ଜମିରୁ ଖାଲିଥିବା ଦେଢ଼ ଡିସ୍‌ମିଲ୍ ଜମି ଉପରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପକ୍ଷରୁ ଗୃହ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରାଯିବାରୁ ଦୋକାନୀମାନେ ପୁଣି ହାଇକୋର୍ଟରେ ଆବେଦନ କଲେ "ଜମି ଅଗ୍ନିଶିଖାକୁ ଦିଆ ନ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଉ।" ତେବେ ହାଇକୋର୍ଟ ପକ୍ଷରୁ କୁହାଗଲା- ତୁମେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜମି ଛାଡ଼ି ନାହିଁ କାହିଁକି ? ତୁରନ୍ତ ଜମି ଛାଡ଼ି ଦିଅ। ଆସନ୍ତା ୧୯୮୩ ଏପ୍ରିଲ୍ ପହିଲା ସୁଦ୍ଧା ଜମି ଛାଡ଼ି ନ ଥିଲେ ତୁମ୍ଭର

ଉପରେ କୋର୍ଟ ଅବମାନନା ଦୋଷାରୋପ ହେବ।" ସେମାନେ ତଥାପି ଜମି ଛାଡ଼ିଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ହାଇକୋର୍ଟରେ ମାମଲା ପଡ଼ି ରହିଲା।

ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପକ୍ଷରୁ ପୁଣି ହାଇକୋର୍ଟର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରାଗଲା।

ଅଗ୍ନିଶିଖା ପକ୍ଷରୁ ହାଇକୋର୍ଟର ଅଭିଜ୍ଞ ତଥା ଖ୍ୟାତନାମା ଓକିଲ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମନୋଜ ମିଶ୍ର ମକଦ୍ଦମା ଲଢୁଥିଲେ। ସେ ଅତି ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତି। ପ୍ରଥମେ ମୋର ଭଣଜା ସମ୍ବଲପୁରର ବିଶିଷ୍ଟ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଶରତ କୁମାର ନାୟକଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ଓକିଲ ମନୋଜ ବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥିଲି। ମୁଁ ଓକିଲ ମନୋଜ ବାବୁଙ୍କୁ କହିଲି- ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ ଜଣେ ସାଧାରଣ ସମ୍ବାଦିକ ସବୁବେଳେ ଅର୍ଥାଭାବରେ ଥାଉଁ। ତେବେ ଆପଣଙ୍କୁ କେତେ ଫିସ୍ ଦେବାକୁ ହେବ ଥରକେ କହି ଦିଅନ୍ତୁ। ମୁଁ ବାରମ୍ବାର ଦେଇପାରିବି ନାହିଁ। ଆମେ ସମ୍ବଲପୁରିଆ ଲୋକ ସିଧା-ସଳଖ ଚାଲିବା ଲୋକ। ମନୋଜ ବାବୁ କହିଲେ- ହଁ, ମ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଲୋକଙ୍କୁ ମୁଁ ଜାଣେ। ଆପଣଙ୍କର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୁଁ ଫିସ୍ କଥା କହିବି ନାହିଁ। ଆପଣ ଯାହା ଦେବେ ମୁଁ ସେଥିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ।"

ମୁଁ ମକୋନ ବାବୁଙ୍କ କଥାରେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଗଲି। ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ହୋଇ ଧରିଥିବା କେତେଖଣ୍ଡ ନୋଟ ଧରାଇଦେଲି। ସେ ମଧ୍ୟ ଟଙ୍କା ନ ଗଣି ନିଜ ଡ୍ରୟରରେ ରଖିଥିଲେ। ତାଙ୍କର ଅପିସରେ ସୁବବେଳେ ଭିଡ଼। ତେବେ ମୁଁ ଆସିଥିବା ଜାଣିବା ମାତ୍ରେ ଭିତରକୁ ଡାକୁଥିଲେ ଏବଂ ମକଦ୍ଦମା ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରୁଥିଲେ। ମୁଁ ଏହି ମାମଲା ପାଇଁ କେବେ ବି ହଇରାଣ ହୋଇନାହିଁ। ବେଶି ଖର୍ଚ୍ଚାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ହୋଇନାହିଁ। ଏହି ପୁସ୍ତକ ଲେଖିବା ଅବସରରେ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ମନୋଜ ମିଶ୍ରଙ୍କ ନିକଟରେ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରୁଅଛି।

ଶେଷରେ ୨୦୦୪ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୨୬ ତାରିଖ ଦିନ ପୁଣି ହାଇକୋର୍ଟର ଜଜ୍‌ମେଣ୍ଟ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ସପକ୍ଷରେ ଏବଂ ଜବରଦଖଲ୍‌କାରୀଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ ଆଦେଶ ହେଲା। ଦୀର୍ଘ

୨୪ ବର୍ଷ ପରେ ୧୯୮୦ ମସିହାରୁ ମୋର ମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ବୋଝ ୨୦୦୪ ମସିହାରେ ଅପସରି ଗଲା । ହଁ, ଏହି ମାମଲା ହାଇକୋର୍ଟରେ ଚାଲିଥିବା ବେଳେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ବହୁତ ଭୟଭୀତ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ ହୋଇଥିଲା । ଥରେ ରାତି ୩ଟା ସମୟରେ ପ୍ରେସ୍ ଭିତରକୁ ଦୁଇଜଣ ପଶି ନିଆଁ ଲଗାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଜଗୁଆଳି ନିଆଁକୁ ଆୟତ୍ତ କରି ମୋର ନିକଟକୁ ଫୋନ କରିବାରୁ ମୁଁ ସ୍କୁଟରରେ ରାତି ସାଢ଼େ ୩ଟାରେ ଯାଇଥିଲି । ସେହିପରି ଆଉଥରେ ପ୍ରେସ୍‌ର ଏକ କୋଣରେ ନିଆଁ ଲଗାଇ ଦିଆଗଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅଗ୍ନିଶମ ଦଳ ପହଞ୍ଚି ନିଆଁକୁ ଆୟତ୍ତ କରିଥିଲେ । ଆଉ ଥରେ ସାମାନ୍ୟ ଦୂରରେ ଥାଇ ବଡ଼ ଛୁରି ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ଭୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରାଯାଇଥିଲା । ମୁଁ କୌଣସିଥିରେ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ନ ଥିଲି ।

ଆମ ଜବରଦଖଲକାରୀ ସବୁବେଳେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ

ତଥାପି ଜବରଦଖଲ୍‌କାରୀମାନେ ଜମି ଛାଡ଼ିଲେ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ହାଇକୋର୍ଟର ୬ ଗୋଟି ଆଦେଶ ଏପରିକି କୋର୍ଟ ଅବମାନନା ଆଦେଶ ପରେ ମଧ୍ୟ ଜବରଦଖଲ୍‌କାରୀମାନେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଖାତିର୍ କଲେ ନାହିଁ । ଜବରଦଖଲ୍‌କାରୀମାନଙ୍କୁ ଜମିରୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ତହସିଲଦାର ତଥା ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କୁ ଗୁହାରି କଲି । କିଛି ଫଳ ମିଳିଲା ନାହିଁ ।

ଜବରଦଖଲ୍‌କାରୀମାନେ ପ୍ରାୟ କରି ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସବୁବେଳେ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ହଟାଇବା ସହଜ ନୁହେଁ । ଏହା କେବଳ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୁହେଁ, ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହିପରି ଅବସ୍ଥା ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ।

ମୁଁ ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନ ଦେଖି ପୁଣି ଆମର ଜୋର୍‌ଦାର୍ ଓକିଲ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମନୋଜ ମିଶ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହେଲି । ମୁଁ ଅଯଥା ହଇରାଣ ହେଉଥିବା ଦେଖି ସେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖିତ ହେଲେ ଏବଂ ମୋତେ ଆଶ୍ୱାସନା ବାଣୀ ଶୁଣାଇ ଧୈର୍ଯ୍ୟଚ୍ୟୁତ ନ ହେବାକୁ କହିଲେ ।

ମନୋଜ ବାବୁ ପୁଣି ହାଇକୋର୍ଟରେ ଆବେଦନପତ୍ର ଦାଖଲ କଲେ । ପୁଣି ମାମଲା ଆଗକୁ ଗଡ଼ିଲା ।

ଶେଷରେ ପୁଣି ୨୦୦୫ ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୬ ତାରିଖରେ ହାଇକୋର୍ଟର ଜଜ୍‌ମେଣ୍ଟ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା ଏବଂ ସେଥିରେ କୁହାଗଲା ଯେ, ଆବେଦନକାରୀ (ମୁଁ) ପୁଣି ତହସିଲଦାର୍‌ଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଆନ୍ତୁ ।

ମୁଁ ହାଇକୋର୍ଟର ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ତହସିଲଦାର ତଥା ତଦାନିନ୍ତନ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବିଶାଳ ଗଗନଙ୍କ ପାଖକୁ ହାଇକୋର୍ଟର ଅର୍ଡ଼ର କପି ସହ ବାରମ୍ବାର ଯାଇ ଗୁହାରି କଲି । କେଜାଣେ କାହିଁକି ସେମାନେ ମୋର ଗୁହାରି ପ୍ରତି ସହାନୁଭୂତିଶୀଳ ନ ଥିଲେ ।

ଶେଷରେ ବାଧ ହୋଇ ହାଇକୋର୍ଟ ଆଦେଶର ୬ ମାସ ପରେ ୨୦୦୬ ମସିହାର ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ପୋଲିସ୍ ଫୋର୍ସ ସହ ତହସିଲଦାର ଆସି ପ୍ରଥମେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଛାପାଖାନାର କିଛି ଅଂଶକୁ ବୁଲ୍‌ଡୋଜର ସାହାଯ୍ୟରେ ଭାଙ୍ଗି ଜବରଦଖଲ୍‌କାରୀଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ହଟାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଦୀର୍ଘ ୨୬ ବର୍ଷ ପରେ, ୧୯୮୦ ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ମହାସମର ୨୦୦୬ ମସିହାରେ ଶେଷ ହେଲା । ମୁଁ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁଲି । ସ୍ୱଚ୍ଛ ନିର୍ମଳ ଦେଖାଯାଉଛି । ଦେଦୀପ୍ୟମାନ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବଙ୍କୁ ନମଃ ଜ୍ଞାପନ କଲି ।

କାଳବିଳମ୍ବ ନ କରି ଅଗ୍ନିଶିଖା ଭବନ ନିର୍ମାଣ ଅରମ୍ଭ କରିଦେଲି । ଆପଣ ଭାବୁଥିବେ ଟଙ୍କା କୁଆଡୁ ଆସିଲା ? ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇରହିଥିଲି । ଚାରିଆଡୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ପାଇଲି । ଅନ୍ୟର ପ୍ରରୋଚନାରେ ପଡ଼ିଥିବା ତଥାକଥିତ ଶତ୍ରୁମାନେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଆମେ ଭୁଲ ବାଟରେ ଯାଉଥିଲୁଁ କହିଲେ ।

ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ବର୍ଗଫୁଟ ପରିମିତ ଜମି ଉପରେ ତଳମହଲା କୋଠା ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଖୁବ୍‌ଶୀଘ୍ର ଶେଷ ହୋଇଗଲା । ଟିକିଏ ଅଟକି ଯାଇ ପୁଣି ପ୍ରଥମ ମହଲା ଘର ତିଆରି ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ ହେବାରୁ ପୁଣି ଦଶଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ବେଙ୍କ ଋଣରେ ପ୍ରଥମ ମହଲା କୋଠା ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଗଲା । ପ୍ରତିମାସ ଅଠର ହଜାର ପାଞ୍ଚ ଶହ ଟଙ୍କା ବେଙ୍କ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ସେ ଯାହା ହେଉ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ପେଣ୍ଠସ୍ଥଳ ଗେଟୀ ରୋଡ୍‌ରେ ପାଞ୍ଚ ହଜାର୍ ବର୍ଗଫୁଟ ଚଟାଣର ତଳମହଲା ଏବଂ ତହିଁର ଉପରେ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ବର୍ଗଫୁଟର ପ୍ରଥମ ମହଲା । ମୋଟ ଦଶ ହଜାର ବର୍ଗଫୁଟ ଚଟାଣର ବିରାଟ "ଅଗ୍ନିଶିଖା ଭବନ" ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଠିଆ ହୋଇଛି । ଏହା ମୋର ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ ପାଇଁ କମ୍ ଗର୍ବର କଥା ନୁହେଁ ! ଯେ ଦେଖୁଛି ମୋତେ ବାଃ ବାଃ କରି ମୋର ଭୂୟସୀ ପ୍ରଶଂସା କରୁଛି । ଆଜି ଏହି ୨୮-୮-୨୦୧୬ ଦିବସରେ ଅଶୀ ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମ କରି ଏକାଶୀ ବର୍ଷ ବୟସରେ ପଦାର୍ପଣ । ଏହା ମୋ ପ୍ରତି ଭଗବାନଙ୍କର ଅପାର କରୁଣା ।

ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଆବାସିକ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନଶନ- ଧାରଣା ।

ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ୧୯୮୦ ମସିହାରୁ ୨୦୦୬ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୀର୍ଘ ୨୬ ବର୍ଷ ଧରି ମୋତେ ମହାସମରର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଏହି ମହାସମର ଚାଲିଥିବା ବେଳେ ୧୯୯୭ ମସିହାରେ ମୋତେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଆବାସିକ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଅହୋରାତ୍ର ୨୪ ଘଣ୍ଟା ଧରି ଅନଶନ ଓ ଧାରଣା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଶେଷରେ ମୋତେ ଗିରଫ କରା ନ ଯାଇ ପୋଲିସ ଦ୍ୱାରା ଜବରଦସ୍ତି ଉଠାଇ ନେଇ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଭର୍ତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହାର ପରଦିନ ମୁଁ ପୁଣି ଡି.ଆଇ.ଜି.ଙ୍କ ଆବାସିକ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଗଲି, ମୋର ଉପରେ ପୋଲିସର୍ ଅନ୍ୟାୟ ଅତ୍ୟାଚାର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ

ଡି.ଆଇ.ଜି.ଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ମୋତେ ଅନୁମତି ଦିଆ ନଯିବାରୁ ମୁଁ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଡି.ଆଇ.ଜି.ଙ୍କ ଆବାସିକ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ପୁଣି ଅହୋରାତ୍ର ଅନଶନ- ଧାରଣାରେ ରହିଲି । ଏ ବିଷୟ ଟେଲିଗ୍ରାମ ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦିଆଗଲା । ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ନିର୍ଭର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମିଳିବାରୁ ଅନଶନ- ଧାରଣାରୁ ଉଠିଥିଲି ।

ମୋର ଏହି ସାହସିକତା ତଥା ଦୃଢ଼ତା ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ମୁଁ ମହାସମରର ବିଜୟ ପଥେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲି ।

ଅଗ୍ନିଶିଖା ଛାପାଖାନା

ଏଥିପୂର୍ବରୁ "ଅଗ୍ନିଶିଖା ଭବନ"ର ଉପାଖ୍ୟାନ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି । ଏବେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା ଛାପାଖାନା" ବିଷୟକୁ ଆସିବା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ଛୋଟ ମଜାଦାର ଉପନ୍ୟାସ । ଏଥିରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।

ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ଯେ, ୨୮.୧୧.୧୯୮୨ ଦିନ ୧୨ ଡିସ୍‌ମିଲ୍ ଜମି ଅଗ୍ନିଶିଖା ନାମରେ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରି ହେଲା । ତେବେ ଏହାର ଠିକ୍ ପରେ ପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୮୩ ମସିହାର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ଏକ ଛାପାଖାନା ନିଲାମ ହେବ ବୋଲି ବିଜ୍ଞାପନ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା ।

ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ହେଲା- ବିଜେପୁର ଜମିଦାର ଶ୍ରୀ ତୁଳସୀ ଗର୍ତିଆ ଜଣେ ସଂସ୍କୃତି ପ୍ରେମୀ ବ୍ୟକ୍ତି । ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିବା ତାଙ୍କର ବଡ଼ ସଉକ । ସେ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କର ଅର୍ଥ ନିଗମଠାରୁ ଋଣ ନେଇ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ଅଇଁଠାପାଲିଠାରେ ଜାତୀୟ ରାଜପଥ କରରେ ଏକ ବଡ଼ ଛାପାଖାନା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ । ଜମିଦାର ଲୋକ, ଛାପାଖାନା ଚଲାଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ଋଣ ପରିଶୋଧ ନ କରି ପାରିବାରୁ ଅର୍ଥ ନିଗମ ଛାପାଖାନାକୁ ନିଲାମ କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ନିଲାମ ନୋଟିସ ବିଜ୍ଞାପନ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ପ୍ରାୟ ଅଧ ଏକର ଜମି, ସେଥିରେ ପୁଣି ଛାପାଖାନାର ଗୃହ ରହିଛି । ମୁଁ ଏହି ନିଲାମ ନୋଟିସ୍ ବିଜ୍ଞାପନ ପଢ଼ି ନାଚି ପକାଇଲି । ତେବେ ଏତେ ଟଙ୍କା ପାଇବି କେଉଁଠୁ ?

ସେହି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ମୋର ହର୍ତ୍ତାକର୍ତ୍ତା ବିଧାତା ମୋତେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ପଠାଇଲେ। ଭୁବନେଶ୍ୱର ସଚିବାଳୟକୁ ଯାଇ ମୋର ହିତୈଷୀ, ରାଜସ୍ୱମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଦୀକ୍ଷିତଙ୍କୁ ଭେଟିଲି। ତାଙ୍କୁ କହିଲି- ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ ନିଲାମ ଡାକରେ ପୁଞ୍ଜିପତି ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କୁ ପାରିବି ନାହିଁ। ମୁଁ ଯାହା ଜାଣିଛି, ସେମାନେ ଛାପାଖାନାର ଜମି ପାଇଁ ଲାଳାୟିତ, ଛାପାଖାନା ପାଇଁ ନୁହେଁ। ଆମର ସମ୍ବଲପୁରରେ ତ ଅର୍ଥ ନିଗମ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଭଡ଼ାଘରେ ଅଛି। ଛାପାଖାନାର ଜମିକୁ ନିଲାମ ନ କରି ଅର୍ଥ ନିଗମ ସେଠାରେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ କରୁ। ଜମି ଓ ଘରକୁ ନିଲାମ କରା ନ ଯାଇ କେବଳ ଛାପାଖାନାକୁ ନିଲାମ କରାଯାଉ। ଏହା ମୋର ପାଇଁ ସହାୟକ ହେବ। ମୋର କଥା ମନ୍ତ୍ରୀ ଦୀକ୍ଷିତ ବାବୁଙ୍କ ମନକୁ ପାଇଲା। ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିଜ କୋଠରୀକୁ ସେତେବେଳେ ଶିଳ୍ପମନ୍ତ୍ରୀ ଥିବା ସୁନ୍ଦରଗଡ଼ର ଶ୍ରୀ କିଶୋର ପଟେଲଙ୍କୁ ଡାକିଲେ। ଦୁଇ ମିନିଟରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କିଶୋର ପଟେଲ ପହଞ୍ଚିଗଲେ। ଶିଳ୍ପ ବିଭାଗର ଅଧୀନରେ ଅର୍ଥ ନିଗମ ଥିଲା। ଶିଳ୍ପମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କିଶୋର ପଟେଲ ମଧ ମୋର ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜି ହେଲେ। ଜମି ଓ ଘର ନିଲାମ ବନ୍ଦ ହେଲା। କେବଳ ଛାପାଖାନାକୁ ନିଲାମ କରାଗଲା।

ଛାପାଖାନା ନିଲାମ ଡାକ ପାଇଁ ଆମ୍ଭେମାନେ ମାତ୍ର ଚାରିଜଣ ଥିଲୁଁ। ମୁଁ ଷାଠିଏ ହଜାର ଟଙ୍କାରେ ଛାପାଖାନା ପାଇଲି। ଅର୍ଥ ନିଗମରୁ ଅଧିକ ସତୁରି ହଜାର ଟଙ୍କା ଅର୍ଥାତ୍ ମୋଟ ଏକ ଲକ୍ଷ ତିରିଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ଋଣ ଆଣି ମୁଁ ପାଇଥିବା ନଜୁଲ୍ ଜମିର ଗୋଟାଏ ଅଂଶରେ ଆଜ୍‌ବେସ୍‌ଟସ୍ ଛାଉଣିରେ ଏକ ସେଡ୍ ନିର୍ମାଣ କରି ସେଥିରେ ନିଲାମରେ ପାଇଥିବା ଛାପାଖାନା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲି। ମୋର ଏହି ସଫଳତା ପାଇଁ ମୋର ଆତ୍ମୀୟ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଆଇ.ଏ.ଏସ୍. ଅଫିସର ଶ୍ରୀ ଫକୀର ପାଣିଗ୍ରାହୀ ବହୁ କଷ୍ଟ ସ୍ୱୀକାର କରି ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ। ତାଙ୍କର ଏହି ଋଣ ମୁଁ କେବେ ବି ପରିଶୋଧ କରିପାରିବି ନାହିଁ। ମୁଁ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଆନ୍ତରିକ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରୁଅଛି। ମୁଁ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଋଣୀ।

ପ୍ରସ୍ତାବିତ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ଭବନର ଶିଳାନ୍ୟାସ, ଏକ ଉତ୍ସବ ମାଧ୍ୟମରେ ତତ୍‌କାଳୀନ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅଜିତ୍ କୁମାର ତ୍ରିପାଠୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା ।

ତେବେ ଏଠାରେ ଅତି ଦୁଃଖର ସହ କହିବାକୁ ପଡୁଛି ଯେ, ଏହି ଶିଳାନ୍ୟାସ ଉତ୍ସବକୁ ମଧ୍ୟ ପଣ୍ଡ କରିଦେବା ପାଇଁ କେତେଜଣ ପ୍ରବଳ ଉଦ୍ୟମ କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦମନ କରିବା ପାଇଁ ପୋଲିସ ବାହିନୀର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ସବ ପାଳନରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅସୁବିଧା ହୋଇ ନ ଥିଲା ।

ବନ୍ୟାରେ ଛାପାଖାନାର କାନ୍ଥ ଭୁଷୁଡ଼ି ପଡ଼ିଲା

ଏହିପରି ଦୁଃଖେକଷ୍ଟେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ପ୍ରକାଶନ ସୁରଖୁର୍‌ରେ ଚାଲିଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ଷେ ପରେ ୧୯୮୪ ମସିହାରେ ପ୍ରବଳ ବର୍ଷା ଓ ବନ୍ୟାରେ ଛାପାଖାନା ସେଡ଼ର ଗୋଟାଏ ଅଂଶ ଭୁଶୁଷି ପଡ଼ିଲା । ଏଥିରେ ଛପାଇ ମେସିନ ଅଳ୍ପକେ ରକ୍ଷା ପାଇଗଲା । ଆଜ୍‌ବେସ୍‌ଟସ୍ ଛାଉଣି ଧରାଶାୟୀ ହେବା ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଲା । ମୋ ପାଇଁ ବଡ଼ ବିପଦ ପରିସ୍ଥିତି ।

ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ମୋର ହିତୈଷୀ ପରମ ବନ୍ଧୁ ସମ୍ବଲପୁର ଅଟୋ ମୋବାଇଲ ଦୋକାନର ମାଲିକ ଶ୍ରୀ କିଶୋରୀ ମୋହନ ପତି ସ୍ୱତଃ ଛାପାଖାନାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଗଲେ । ବହୁ କଷ୍ଟରେ ଶ୍ରମିକ ଯୋଗାଡ଼ କରି ତଳେ ପଡ଼ିଯାଉଥିବା ଅଂଶରେ ଟେକଣାମାନ ଦେଇ ବିପଦକୁ ହାଲୁକା କଲେ । ସେ ସାହାଯ୍ୟ କରି ନ ଥିଲେ ଅବସ୍ଥା ଅସମ୍ଭାଳ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତା । ମୁଁ ଜୀବନରେ ତାଙ୍କୁ ଭୁଲି ପାରିବି ନାହିଁ । ସେହିପରି ମୋର ଶାଳକ ଶ୍ରୀ ସନ୍ତୋଷ ସୂପକାର ନିଜ ଘରୁ ବଡ଼ ବଡ଼ କାଠ ଖମ୍ବ ଆଣି ଛାଉଣିରେ ଟେକଣା ଦେଲେ । ସେତେବେଳର ଯୁବନେତା ଶ୍ରୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବହିଦାର ମଧ୍ୟ ଟିଣ ଚାଦରମାନ ଆଣି ପଡ଼ି ଯାଇଥିବା କାନ୍ଥ ସ୍ଥାନରେ ଟିଣ ଚାଦରମାନ ଘେରି ଦେଲେ । ବିପଦ ସମୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ।

ତେବେ ଏହି ବିପର୍ଯ୍ୟୟ, ନଦୀର ବନ୍ୟା ଚାଷ ଜମିରେ ପଟୁମାଟି ପକାଇବା ଭଳି ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ୍ ପାଇଁ ହିତକର ହୋଇଥିଲା । ମୁଁ ବାଧ ହୋଇ ଏପଟୁ-ସେପଟୁ ଟଙ୍କା ଯୋଗାଡ଼ କରି ଏହି ଆଜ୍‌ବେସ୍‌ଟସ୍ ସେଡ୍ ପ୍ରତିବଦଳରେ ପକ୍କା ଘର କରିଦେଲି । ଏହି ଦେଢ଼ ଡିସିମିଲ୍ ଜମି ଉପରେ ଥିବା ଛୋଟିଆ । ପକ୍କା ଘରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରକାଶନ କାର୍ଯ୍ୟ ସୁର୍‌ଖର୍‌ରେ ଚାଲିଲା । ଇତିମଧ୍ୟରେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ଉଭୟ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଓ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇ ସାରିଥିଲା । ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରମୁଖ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ରୂପେ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ସୂଚନା ଓ ଲୋକସମ୍ପର୍କ ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ଏବଂ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଡି.ଏ.ଭି.ପି. ପକ୍ଷରୁ ବିଜ୍ଞାପନ ମଧ୍ୟ ମିଳିବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଅଗ୍ନିଶିଖାର ସୁନାମ ଯୋଗୁଁ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ମ୍ୟୁନିସିପାଲିଟି, ଏନ୍.ଏ.ସି. ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରୁ ବିଜ୍ଞାପନ ମଧ୍ୟ ଭଲ ମିଳୁଥିଲା । ମୋଟ ଉପରେ କହିବାକୁ ଗଲେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ଆର୍ଥିକ ଅବସ୍ଥା ସ୍ୱଚ୍ଛଳ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେହି ୧୯୮୫ ମସିହାରୁ ଅଗ୍ନିଶିଖା ସମୃଦ୍ଧି ପଥରେ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲା । ସମୃଦ୍ଧି ପଥରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ବାଧାବିଘ୍ନ ରହିଲା ନାହିଁ । ମୋର ମନ ସଦାସର୍ବଦା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ରହିଲା । ଶରୀରର ଓଜନ ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଲା ।

୧୯୯୮ରେ ଅଫସେଟ୍ ମେସିନ୍

ଇତିମଧ୍ୟରେ ଭାରତରେ ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ଛପା ମେସିନ୍ ଯୁଗ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ସାରା ଭାରତର ଚାରିଆଡ଼େ ପ୍ରେସ୍ ମାନଙ୍କରେ ବିଶେଷ କରି ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଛାପାଖାନାମାନଙ୍କରେ ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ମେସିନ୍ ରହିଲାଣି । ମୁଁ ଯେଉଁଆଡ଼େ ଗସ୍ତରେ ଯାଉଥିଲି ସେହି ସ୍ଥାନର କୌଣସି ଛାପାଖାନାକୁ ଯାଇ ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ମେସିନ୍ ଦେଖି ଫେରୁଥିଲି । ମୋର ଏକମାତ୍ର ଚିନ୍ତା ରହିଲା ଅଗ୍ନିଶିଖା ଛାପାଖାନା ପାଇଁ ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ମେସିନ ଆଣିବା ପାଇଁ । ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ମେସିନ୍ ପାଇଁ ବିପୁଳ ପରିମାଣର ଟଙ୍କା ଦରକାର । ଏତେ ପରିମାଣର ଟଙ୍କା ଯୋଗାଡ଼ କରିବା ମୋ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନ ଥିଲା ।

ଇତିପୂର୍ବେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ୧୯୮୫ ମସିହାରୁ ଅଗ୍ନିଶିଖା ସମୃଦ୍ଧି ପଥରେ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲା । ଏହାର ଅର୍ଥ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ଖର୍ଚ୍ଚ ତୁଳନାରେ ଆୟ ଅଧିକ ହେଲା । ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ମେସିନ୍ ପାଇଁ ଟଙ୍କା ଜମା କରିବାରେ ଖୁବ୍‌ଜୋର୍‌ରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲି । ଗୋଟାଏ ସେକେଣ୍ଡହେଣ୍ଡ ପୁରୁଣା ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ମେସିନ ପାଇବା ଆଶାରେ ରହିଲି । ସେପଟେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଭବନ ପାଇଁ ଜମି ମାମଲା ଚାଲିଛି । ଗୋଟାଏ ପରେ ଗୋଟାଏ ହାଇକୋର୍ଟର ଅଡ଼ର ଅଗ୍ନିଶିଖା ସପକ୍ଷରେ ହେଉଛି । ମାମଲା ତୁଟୁ ନାହିଁ । ତେବେ ସେ ବିଷୟ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଓକିଲ ନାମକରା ଅଭିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମନୋଜ ମିଶ୍ର ସମ୍ଭାଳୁଛନ୍ତି । ମୋତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାକୁ ପଡୁ ନଥିଲା ।

ତେବେ ମଝିରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ରମାନଙ୍କରେ ଏକ ବଡ଼ ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ପ୍ରେସ୍‌ର ନିଲାମ ଇସ୍ତାହାର ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା । ଏହି ପ୍ରେସ୍ ଭୁବନେଶ୍ୱର ସ୍ଥିତ ରସୁଲଗଡ଼ ଶିଳ୍ପାଞ୍ଚଳରେ ଥିଲା । ଏହି ପ୍ରେସ୍‌ରେ ଇଂରାଜି ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର The Orissa Times ପ୍ରକାଶ ହେଉଥିଲା । ଏହି ପ୍ରେସ୍ ପାଇଁ ମଧ ବଡ଼ ଆକାରର ଋଣ ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥ ନିଗମ ଯୋଗାଇ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଓଡ଼ିଶା ଟାଇମ୍‌ସ୍‌ର ମାଲିକ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରି ନ ପାରିବାରୁ ଶେଷରେ ଅର୍ଥନିଗମ ପ୍ରେସ୍‌କୁ ଜବତ୍ କରି ନିଲାମ କରିବାକୁ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ବିଜ୍ଞାପନ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । ନିଲାମରେ ଏହି ପ୍ରେସ୍ ପାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ରବଳ ଉଦ୍ୟମ କଲି । ବାରମ୍ବାର ଭୁବନେଶ୍ୱର ଧାଇଁଲି । ସମ୍ବଲପୁରରେ ଥିବା ଜଣେ ବଡ଼ ମାରବାଡ଼ି ବ୍ୟବସାୟୀ ତଥା ବଡ଼ ପୁଞ୍ଜିପତିଙ୍କ ଉପରେ ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା । ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେମୋର ଭଲ ସମ୍ପର୍କ ଥିଲା । ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲି- ଭାଇ, ମୁଁ ବଡ଼ ସୁବିଧାଟିଏ ପାଇଛି । ଭୁବନେଶ୍ୱରର ରସୁଲଗଡ଼ ଶିଳ୍ପାଞ୍ଚଳରେ ଥିବା ବଡ଼ ସେଡ୍ ସହ ବଡ଼ ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ପ୍ରେସ୍ ନିଲାମ ହେଉଛି । ତେବେ ତୁମେ ଜମି ସହ ସେଡ୍‌କୁ ନିଅ ଏବଂ ମୁଁ କେବଳ ଛାପାଖାନାକୁ ନେବି । କଅଣ ଭାବିଲେ କିଏ ଜାଣେ ସେ ମୋର ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜି ହେଲେ ନାହିଁ ।

ସେ ଯାହା ହେଉ ମୁଁ ଅଣ୍ଟାଭିଡ଼ି ନିଲାମ ଡାକିବା ପାଇଁ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ପହଞ୍ଚିଗଲି । ନିଲାମ ଡାକରେ ମୁଁ ୧୯ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗଲି । ମୁଁ କେବଳ ୧୯ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ମାସିକ ସୁଧ ହିସାବ କରୁଥାଏଁ । ଆଉ ଆଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସାହସ ହେଲା ନାହିଁ । ଶେଷରେ ୨୫ ଲକ୍ଷ

ଟଙ୍କାରେ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ନିଲାମରେ ନେଲେ । ମଜାକିଆ ହେଲା ସେହି ନିଲାମଧାରୀ ମଧ୍ୟ ଆଦୌ ଟଙ୍କା ପରିଶୋଧ କଲେ ନାହିଁ । ମୁଁ ନେଇଥିଲେ ବୋଧହୁଏ ନିଶ୍ଚୟ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିଥାଆନ୍ତି ।

ସେ ଯାହାହେଉ ସେଥିରେ ମୁଁ ଆଉ ମୁଣ୍ଡ ପୂରାଇଲି ନାହିଁ । ଗୋଟାଏ ନୂଆଁ ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ମେସିନ ଆଣିବା ପାଇଁ ମନସ୍ଥ କଲି । ନୂଆଁ ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ପାଇଁ ଋଣ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଅତି କମ୍‌ରେ ଋଣର ସୁଧ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଥିପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସକ୍ଷମ ହେବାରୁ ଶେଷରେ ୧୯୯୮ ମସିହାରେ ଗୋଟଏ ନୂଆଁ ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ମେସିନ୍ ନେଇ ଆସିଲି । ମୋର ଏହି ସାହସିକତା ତଥା ପାରଙ୍ଗମତା ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ଯେତେବେଳେ ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ମେସିନ୍‌ରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ବାହାରିଲା ଅଗ୍ନିଶିଖାର ସୁନାମ ବହୁଗୁଣରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ସାରା ଚହଟି ଗଲା ।

ଅଗ୍ନିଶିଖା ନବକଳେବର ଉତ୍ସବରେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ନବୀନ୍ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଅଗ୍ନିଶିଖା ଛାପାଖାନାକୁ ଅଫ୍‌ସେଟ୍ ମେସିନ ଆସିଯିବା ପରେ ମୋର ଉତ୍ସାହ ବହୁତ ପରିମାଣରେ ବଢ଼ି ଯାଇଥିଲା । ଅଗ୍ନିଶିଖାର ନବକଳେବର ଉତ୍ସବ ୨୦୦୪ ମସିହା ଜୁନ ୩ ତାରିଖରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଲା । ଏଥିରେ ତତ୍‌କାଳୀନ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ନବୀନ ପଟ୍ଟନାୟକ ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ବାଣିଜ୍ୟ ଓ ପରିବହନ ମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଜୟନାରାୟଣ ମିଶ୍ର ଏବଂ ରେଢ଼ାଖୋଲ ବିଧାୟକ ଶ୍ରୀ ସନାତନ ବିଶି ସମ୍ମାନିତ ଅତିଥି ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ବି.ଜେଡ଼ି ଓ ବିଜେପିର ମିଳିତ ମନ୍ତ୍ରୀମଣ୍ଡଳ ଥିଲା ।

ଉତ୍ସବର ପ୍ରାୟ ଏକ ମାସ ପୂର୍ବେ ଉତ୍ସବର ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି ହେବା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଯାଇଥିଲି । ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲେ । ଏଥିପାଇଁ ମୋତେ ଆଇ.ଏ.ଏସ୍. ଅଫିସର୍ ଶ୍ରୀ ଯୁଗଳ କିଶୋର ମହାପାତ୍ର ଓ ସୂଚନା ଓ ଲୋକସମ୍ପର୍କ ବିଭାଗର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଥିବା ଶ୍ରୀ ବୈଷ୍ଣବ ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି ଆନ୍ତରିକ ସହିତ

ଅଗ୍ନିଶିଖାର ନବକଳେବର ଉତ୍ସବରେ
ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନବୀନ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ସହ ମଞ୍ଚାସୀନ

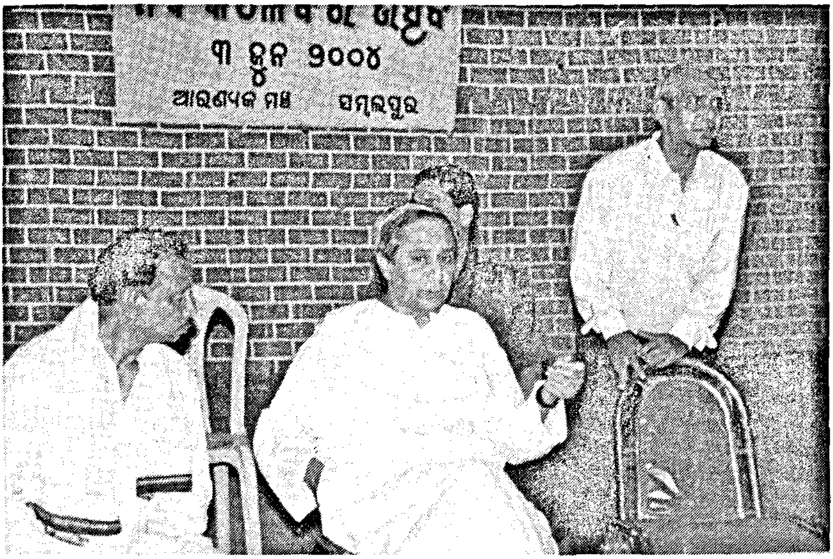

'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ନବକଳେବର ଉତ୍ସବରେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ

ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ। ଯୁଗଳ ବାବୁ ତ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ବାସିନ୍ଦା ସେ ମୋ ବଡ଼ ଶୁଭେଚ୍ଛୁ ସେହିପରି ବୈଷ୍ଣବ ବାବୁ ଚାକିରି ଜୀବନର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଜିଲ୍ଲା ସୂଚନା ଓ ଲୋକସମ୍ପର୍କ ଅଧିକାରୀ ରୂପେ ଥିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କ ସହ ଆନ୍ତରିକତା ଓ ଘନିଷ୍ଠତା ଜମି ଉଠିଥିଲା।

ସେ ଯାହାହେଉ ଗୋଟାଏ ଉତ୍ସବରେ ମୁଖ୍ୟଅତିଥି ରୂପେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଯୋଗ ଦେବା ମୋର ଭଳିଆ ଜଣେ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି ପାଇଁ କମ୍ ଗୌରବର କଥା ନୁହେଁ। ମୁଁ ସମ୍ବଲପୁର ଫେରି ଆସି ଉତ୍ସବ ପାଇଁ ବ୍ୟାପକ ଆୟୋଜନ କଲି। ଆମ ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ବ୍ରହ୍ମପୁରା ମନ୍ଦିର ସ୍ଥିତ ଆରଣ୍ୟକ ସମାଜର ପ୍ରେକ୍ଷାଳୟ ବଡ଼ଦୁଆରଠାରେ ଉତ୍ସବ ସମାରୋହ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା। ସେତେବେଳେ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ରୂପେ ଥିବା ଶ୍ରୀ ସୁରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ଆଗ୍ରହର ସହ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ। ଦୁଇଦିନ ପୂର୍ବରୁ ସେ ନିଜେ ଉତ୍ସବ ସ୍ଥାନ ପରିଦର୍ଶନ କରି ମନ୍ଦିରର ପ୍ରେକ୍ଷାଳୟର ମଞ୍ଚ ଉପରକୁ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ କେଉଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମାର୍ଗ ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କରିବେ ତାହା ଠିକ୍ କରିଥିଲେ।

୨୦୦୪ ମସିହା ଜୁନ୍ ମାସ ୩ ତାରିଖ ଅପରାହ୍ନ ଉପନୀତ । ଆରଣ୍ୟକ ସମାଜର ପ୍ରେକ୍ଷାଳୟ ବଡ଼ଦୁଆର ଜନଗହଳିରେ ଭରପୂର । ଅଗ୍ନିଶିଖାର ନବକଳେବର ଉତ୍ସବରେ ଯୋଗ ଦେବା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନବୀନ୍ ପଟ୍ଟନାୟକ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ସମୟରେ ଉପସ୍ଥିତ । ବିପୁଳ ଉତ୍ସାହ ଉଦ୍ଦୀପନା ବାତାବରଣରେ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଜ୍ଞାପନ କରାଗଲା । ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଆନନ୍ଦରେ ପୁଲକିତ ।

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନବୀନ ପଟ୍ଟନାୟକ ତାଙ୍କର ଭାଷଣରେ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଭୂୟସୀ ପ୍ରଶଂସା କରି ଏହା ଏକ ପୁରୁଣା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ରୂପେ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରି ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିଲେ ।

ମୋର ଭାଷଣରେ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଜନ୍ମ ୧୯୬୮ ମସିହାରୁ ୨୦୦୪ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୩୬ ବର୍ଷର ଇତିହାସ ସହ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ସେବା ବିଷୟ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଥିଲା । ଉପସ୍ଥିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଏହାର ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ଭଲମନ୍ଦ ବୁଝୁଥିବା ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ଶ୍ରୀ ରାଧାବଲ୍ଲଭ ମିଶ୍ର ମୋତେ କୁଣ୍ଢେଇ ପକାଇଥିଲେ ।

ସେ ଯାହାହେଉ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ନବକଳେବର ଉତ୍ସବ ଅତି ସୁନ୍ଦର ରୂପେ ସଫଳତାର ସହ ସମାପନ ହୋଇଥିଲା । ଓଡ଼ିଶାର ସମସ୍ତ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ତଥା ଇଂରାଜୀ, ହିନ୍ଦୀ ଇତ୍ୟାଦି ବଡ଼ ବଡ଼ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ରୂପେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । ଏଥିରେ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ସୁନାମ ବହୁଗୁଣରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥିଲା ।

ମାନହାନି ମକଦ୍ଦମାରେ ଦୁଇବର୍ଷ କାରାଦଣ୍ଡ

କୁହାଯାଏ ସାମ୍ବାଦିକତା କାର୍ଯ୍ୟ ସହଜ ନୁହେଁ । ଟିକିଏ ଏପଟ-ସେପଟ ହୋଇଗଲେ ବିପଦ । ୧୯୯୬ ମସିହାର କଥା । ଶ୍ରୀ ମନୋହର ଲାଲ ଶର୍ମା ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ରେଢ଼ାଖୋଲରେ ରହୁଥିଲେ । ସେ ପେଟ ପୋଷିବା ପାଇଁ ଝାନ୍ସି ଅଞ୍ଚଳରୁ ରେଢ଼ାଖୋଲକୁ ଆସିଥିଲେ । ପ୍ରଥମରେ ଅବକାରୀ ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ଲାଇସେନ୍ସ ପାଇ ଏକ ଗଞ୍ଜେଇ, ଅଫିମ ଠେଲା ଦେଲେ । ଧୀରେ ଧୀରେ ଉପରକୁ ଉଠି ରେଢ଼ାଖୋଲ ବ୍ଲକର ଷ୍ଟୋରେଜ ଏଜେଣ୍ଟ ହୋଇଗଲେ । ତାଙ୍କର ଗୋଦାମରେ ସରକାରୀ କଣ୍ଟ୍ରୋଲ ଜିନିଷ ଚିନି, ଗହମ ଇତ୍ୟାଦି

ରହିଲା ।

ଥରେ ତାଙ୍କର ଗୋଦାମରୁ ଚିନି, ଗହମ ଇତ୍ୟାଦି ଚୋରି ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି ପ୍ରଚାର କରି ଶ୍ରୀ ଶର୍ମା ଥାନାରେ ଲିଖିତ ଅଭିଯୋଗ କଲେ । "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ରେ ସମ୍ବାଦ ବାହାରିଲା ଚୋରି ହୋଇନାହିଁ, ଆତ୍ମସାତ୍ ହୋଇଛି । ଏହା ଏକ ବଡ଼ ଧରଣର ଫନ୍ଦି । ଶ୍ରୀ ଶର୍ମାଙ୍କର ସବୁ ଫନ୍ଦି ବ୍ୟର୍ଥ ହେଲା ଏବଂ ସେ ବଡ଼ ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିଲେ । ଏଥିରୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ସମ୍ପାଦକ ଅର୍ଥାତ୍ ମୋର ନାମରେ ମାନହାନି ମକଦ୍ଦମା କଲେ ।

ମୁଁ ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନ ପାଇ ବାଧ ହୋଇ ରେଢ଼ାଖୋଲ ଏସ୍.ଡି.ଜେ.ଏମ୍ କୋର୍ଟକୁ ଧାଇଁଲି । ଶ୍ରୀ ଶର୍ମା ଲନ୍ଦଫନ୍ଦିଆ ଲୋକ ବୋଲି ରେଢ଼ାଖୋଲର ଲୋକଙ୍କୁ ଜଣା । ମୁଁ ଅଯଥା ହଇରାଣ ହେଉଥିବା ଦେଖି ରେଢ଼ାଖୋଲର ଗଣ୍ୟମାନ୍ୟ ଲୋକେ ତଥା ଓକିଲ ଓ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ମୋତେ ସହାନୁଭୂତି ଜଣାଇ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ, କୋର୍ଟ ତାର ମାର୍ଗରେ ଯିବ । ମୁଁ ତ ଚଉଠି ଚାନ୍ଦ ଦର୍ଶନ ଫାନ୍ଦରେ ପଡ଼ିଥିଲି ମୋର ମନ୍ଦଭାଗ୍ୟକୁ ଶ୍ରୀ ଶର୍ମା ଓ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଘର ସାମନା ସାମନି ଥିଲା । କୋର୍ଟ ମୋର ବିପକ୍ଷରେ ଯିବ ବୋଲି ମୋର ମନରେ ଧାରଣା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ।

ଶେଷରେ ୩୧.୧.୧୯୯୭ ଦିନ କୋର୍ଟର ଫଇସଲା ହେଲା ଏବଂ ସେଥିରେ ମୋତେ ଦୁଇବର୍ଷ କାରାଦଣ୍ଡ ଘୋଷଣା କରାଗଲା । ନୋହିଲେ ପାଞ୍ଚହଜାର ଟଙ୍କାର ଜାମିନ୍‌ରେ ଯାଇ ଉପର କୋର୍ଟରେ ଅପିଲ୍ କରାଯାଇ ପାରିବ । ମୁଁ ତ ପୂର୍ବରୁ ଆଶଙ୍କାରେ ଥିଲି ଆଗରୁ ଟଙ୍କା ସହ ଜାମିନ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିଲି । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମର ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ସନ୍ତୋଷ ପୁରୋହିତ ଜାମିନ୍ ଟଙ୍କା ଜମା କରିଦେଲେ ।

ମୁଁ ହସି ହସି କୋର୍ଟ ବାହାରକୁ ଆସିବା କ୍ଷଣି ରେଢ଼ାଖୋଲର ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ମୋତେ ଘେରି ଯାଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ଅବସ୍ଥାରେ ସହାନୁଭୂତି ଓ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଜଣେ ସୁଦ୍ଧା ସାମ୍ବାଦିକ ଏହି ଘଟଣାର ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ କଲେ ନାହିଁ । କୌଣସି ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ଟିକିଏ ସୁଦ୍ଧା ସମ୍ବାଦ ବାହାରିଲା ନାହିଁ ।

ଏଥିରେ ଆପଣ କହନ୍ତୁ, ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଅବହେଳା କରି ନାହାନ୍ତି କି ? ଏଠାରେ ମୁଁ କହୁଛି, ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଅବହେଳା କରିନାହାନ୍ତି । କାରଣ, ସାମ୍ବାଦିକତାର ଆଚାର ସଂହିତା ଅନୁଯାୟୀ, ଯେଉଁ ସମ୍ବାଦରେ ଅନ୍ୟଜଣେ ଅଯଥା ବିନା କାରଣରେ ଦୁଃଖ- କଷ୍ଟ ପାଇବ ସେହିପରି ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ସେ ଯାହାବି ହେଉ, ଏହି ମାମଲାରେ ବିନା ଫିସ୍‌ରେ ରେଢ଼ାଖୋଲରେ ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କରିଥିବା ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ସନ୍ତୋଷ ପୁରୋହିତ ମୋର ଉପକାର କରିଥିବାରୁ ତାଙ୍କଠାରେ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି । ମୁଁ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଋଣୀ ହୋଇ ରହିଛି ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ରେଢ଼ାଖୋଲର ସମସ୍ତ ଓକିଲ ତଥା ବାର ସମ୍ପୃକ୍ତ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉପର ମହଲରେ ଦୃଢ଼ ଅଭିଯୋଗ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଫଳରେ ଉପର ମହଲ ପକ୍ଷରୁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅପସାରଣ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଶ୍ରୀ ମନୋହର ଲାଲ ଶର୍ମା ମଧ୍ୟ ଆଉ ରେଢ଼ାଖୋଲରେ ନାହାନ୍ତି ।

ହଁ, ଅପିଲ ମାମଲା ସମ୍ବଲପୁର ସବ୍‌ଜଜ୍ କୋର୍ଟକୁ ବିଚାର ପାଇଁ ଆସିଲା । ମୋର ଅଲିଅଳ ଭଣଜା ନାମକରା ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଶରତ କୁମାର ନାୟକ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପକ୍ଷରୁ ମାମଲାର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ରହିଲେ ଏବଂ କୋର୍ଟର ଗୋଟାଏ ଶୁଣାଣିରେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ । ଏହିପରି ସୁରୁଖୁରୁରେ ମାମଲାର ଅନ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ମୋତେ କୋର୍ଟକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିନାହିଁ ।

ଆଉ ଏକ ମାମଲା

ଏହିପରି ଆଉ ଏକ ମାମଲା ଦେବଗଡ଼ରେ ହୋଇଥିଲା । ଗୋଟାଏ ହତ୍ୟା ଘଟଣାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ହତ୍ୟାକାରୀକୁ ପୋଲିସ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛି ବୋଲି "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ରେ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା । ଏହି ସମ୍ବାଦରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର

ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମାନହାନି ମାମଲା ରୁଜୁ କଲେ। ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ ମୁଁ ଦେବଗଡ଼ ଏସ୍.ଡି.ଜେ.ଏମ୍.ଙ୍କ କୋର୍ଟକୁ ଧାଇଁଲି। ଏହା ୧୯୮୪ ମସିହାର କଥା।

ମୁଁ ଦେବଗଡ଼ ଯାଇ, ଦେବଗଡ଼ର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଅତୁଲ୍ୟ ଦାଶଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମା ଲଢ଼ିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲି। ସେ ଆଗ୍ରହର ସହ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କଲେ। ମୋରଠାରୁ ଫିସ୍ ନେବାକୁ ମନା କଲେ। ମୁଁ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଅଛି। ଏଣୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ କୋର୍ଟରେ ହାଜର ନ ହେବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଉ ବୋଲି କୋର୍ଟରେ ଆବେଦନ କରାଗଲା ଏବଂ କୋର୍ଟ ପକ୍ଷରୁ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା। ମୋତେ କୋର୍ଟରେ ହାଜର ହେବାକୁ ପଡ଼ିନାହିଁ।

ଦେବଗଡ଼ରୁ ମୁଁ ସମ୍ବଲପୁର ଫେରି ଆସି ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ମିଶ୍ରଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କଲି। ମିଶ୍ର ମହାଶୟ ମୋତେ ଦେଖି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରକାଶ କରି, କୁଆଡ଼େ ଆସିଲେ ବୋଲି ପଚାରିଲେ। ମୁଁ କହିଲି- ଏଃ ଅଯଥା ହଇରାଣ ! ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ପ୍ରକାଶିତ ଦେବଗଡ଼ର ଏକ ସମ୍ବାଦ ଉପରେ ଦେବଗଡ଼ ପୋଲିସ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ମୋର ନାମରେ ମାନହାନି ମକଦ୍ଦମା କରିଦେଇଛନ୍ତି। ସେ ଫଇସଲା ଯାହାହେଉ ମୋତେ ଦେବଗଡ଼କୁ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ପଡୁଛି।" ଏସ୍.ପି. ଶ୍ରୀ ମିଶ୍ର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଫୋନ୍‌ରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପୋଲିସ୍ ଇନ୍ସପେକ୍ଟରଙ୍କୁ ଫୋନ୍‌ରେ କହିଲେ- ଆରେ ତୁମେ ମୋର ଅନୁମତି ନ ନେଇ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କିପରି ମକଦ୍ଦମା କରିଅଛ ? ତୁମେ ଶୀଘ୍ର ମକଦ୍ଦମା ପ୍ରତ୍ୟାହାର କର।" ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ବିଭାଜନ ହୋଇ ନ ଥିଲା। ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ଅଧୀନରେ ଦେବଗଡ଼ ସବ୍‌ଡିଭିଜନ୍ ଥିଲା। ତେବେ ଦୁଇଦିନ ପରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପୋଲିସ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ସମ୍ବଲପୁର ଆସି "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ପ୍ରେସ୍‌ରେ ହାଜର। ସେ ମୋତେ କହିଲେ- ଆଜ୍ଞା ମୁଁ କେସ୍ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ନେଇଅଛି। କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ। ତେବେ ଆପଣଙ୍କୁ ମୋର ଗୋଟାଏ ଅନୁରୋଧ ଥିଲା।" ମୁଁ କହିଲି କଅଣ ? ଏସ୍.ପି.ଙ୍କୁ କହି ମୋତେ ଟିକିଏ ହୀରାକୁଦକୁ ବଦଳି କରାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ବୋଲି ସେ କହିଲେ। ମୁଁ କହିଲି- ନା ନା ଏ କାମ ମୋର ଦ୍ୱାରା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ।

ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍

୧୯୮୦ ଦଶକର କଥା। ଇତିମଧ୍ୟରେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଖୁବ୍ ବଢ଼ିଯାଇଛି। ଏଥିସହ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କର ସଂଘର ସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲା। ନୂଆଁସଂଘ ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ କାହାକୁ ମନା କରିହେବ ନାହିଁ। ତେବେ ଆମେ କେତେଜଣ ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକତା ରହିବାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କଲୁଁ। ବିଭିନ୍ନ ସଂଘ ରହୁ, ତେବେ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ରହିବା ପାଇଁ ବଡ଼ ବଡ଼ ସହର ଭଳି ସମ୍ବଲପୁରରେ ଏକ ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସ୍ଥିର କଲୁ।

"ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍"ର ସମ୍ବିଧାନ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରାଗଲା। ଏହାକୁ ସୋସାଇଟି ଆକ୍ଟରେ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରି ମଧ୍ୟ କରାଗଲା। କୌଣସି ସାମ୍ବାଦିକ, ସମ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ସମ୍ବାଦପତ୍ରର କର୍ମଚାରୀ ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍‌ର ସଭ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ ବୋଲି ସମ୍ବିଧାନରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଲା।

ଜନ୍ମବାସରରେ ସାମ୍ବାଦିକ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ 'କୋଶଳ'ର ସମ୍ପାଦକ ତ୍ରିବିକ୍ରମ ତ୍ରିପାଠୀଙ୍କ ଅଭିନନ୍ଦନ।

"ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍"ର ସଭାପତି ରୂପେ ମୋତେ ନିର୍ବାଚିତ କରାଗଲା। ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟ ରହିଲେ। ସକ୍ରିୟ ଭାବେ ସୁରୁଖୁରରେ ସଭାସମିତି, ସେମିନାର ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍ ଚାଲିଲା। ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସିନେମା- ମୋଦିପଡ଼ା ରାସ୍ତାରେ ଥିବା ଅଗ୍ନିଶମ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ନିକଟ ପ୍ରଧାନ ରାସ୍ତା କରରେ ୨୨ ଡିସିମିଲ ନଜୁଲ ଜମି ମିଳିଲା। ଏଥିପାଇଁ ୬ ହଜାର ଟଙ୍କା ଜମା କରିବାକୁ ପ୍ରଶାସନ ପକ୍ଷରୁ କୁହାଗଲା। କିନ୍ତୁ, ଜଣେ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ବଦମାସିରେ ଏହା ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଗଲା। ଶେଷରେ ଶ୍ରୀ ହେମନ୍ତ କୁମାର ମହାପାତ୍ର ସଭାପତି ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଅଇଁଠାପାଲି ଛକ ନିକଟରେ ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍ ପାଇଁ ଜମି ମିଳିଲା। ମହାନଦୀ କୋଇଲା କମ୍ପାନୀ ପକ୍ଷରୁ ଦୁଇ ମହଲା ବିଶିଷ୍ଟ ବିରାଟ ଅଟ୍ଟାଳିକା ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲା। ଏଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀ ମେହନ୍ତ କୁମାର ମହାପାତ୍ର ଧନ୍ୟବାଦାର୍ହ। ସେ ଏଥିପାଇଁ ନିଷ୍ଠାର ସହ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିଛନ୍ତି।

ବଲାଙ୍ଗିର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍ ମୁଁ ଦେଖିଛି। ଏହା ମଧ୍ୟ ଦୁଇ ମହଲା ବିଶିଷ୍ଟ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଛି। ରାଉରକେଲା ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ ରାତ୍ରି ଯାପନ କରିଛି। ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ସୁବିଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିଲ୍ଲାରେ ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍ ଥିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି।

ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ କୋଠାଘର ଏବଂ ସ୍ଥାୟୀ ଆୟ ପାଇଁ ଦୋକାନ ଘର ସିନା ରହିଛି, ଏହା ଅଧିକ ସୁଦୃଶ୍ୟ ହେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି। ବାହାରୁ ଆସୁଥିବା ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ପାଇଁ ଅତିଥି- ପ୍ରକୋଷ୍ଠ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ। ସାମ୍ବାଦିକତା ପୁସ୍ତକର ଏକ ଲାଇବ୍ରେରୀ ଆଲମିରା ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ। ସୁନ୍ଦର ପୁଷ୍ପ, ଲତାର ଉଦ୍ୟାନ ନିହାତି ଦରକାର। ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍ ସମ୍ବିଧାନର ନିୟମାବଳୀ ଯେପରି ଅମାନ୍ୟ ନ ହୁଏ ସେଥିପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ। ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ପରଲୋକଗତ ଖ୍ୟାତନାମା ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କର ଫଟୋ ଚିତ୍ର କ୍ଲବର ସଭା ଗୃହର କାନ୍ଥରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା

ଜଣେ ବରିଷ୍ଠ, ବିଶିଷ୍ଟ ସାମ୍ବାଦିକ ତଥା ସମାଜସେବୀ ରୂପେ ସମଗ୍ର ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ମୋତେ ସମ୍ମାନ, ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା, ପ୍ରଶଂସା ପତ୍ର, ଉପଢ଼ୌକନ ତଥା ପୁରସ୍କାର ଦିଆଯାଇଛି । ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ କେତେକ ସାମ୍ବାଦିକ ତଥା ସମ୍ପାଦକ ସଂଘ ପକ୍ଷରୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଦିଆଯାଇଛି । ଏହାଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଆନନ୍ଦ ପାଇଛି, ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଏଥିଯୋଗୁଁ ବୋଧହୁଏ ମୋର ଆୟୁ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଛି । ମୋରଠାରୁ ବୟସରେ ସାନ ଅନେକ ବନ୍ଧୁ, ଆତ୍ମୀୟଙ୍କର ପରଲୋକ ହୋଇଯାଇଛି । ଯେଉଁ ସଂସ୍ଥା, ସଂଗଠନ ପକ୍ଷରୁ ମୋତେ ସମ୍ମାନ, ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଇତ୍ୟାଦି ଦିଆଯାଇଛି ସେଗୁଡ଼ିକର କର୍ମକର୍ତ୍ତା ତଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଦସ୍ୟ ସଦସ୍ୟାଙ୍କ ପ୍ରତି ଏହି ଲେଖା ମାଧ୍ୟମରେ ମୁଁ ଆନ୍ତରିକ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି । ସେମାନେ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସମୃଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଆନ୍ତୁ ବୋଲି ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

ଉପଢ଼ୌକନ ସହ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ।

ସ୍ଥାନାଭାବ ଯୋଗୁଁ ଏହି ଲେଖାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ନାମ ତଥା ବିବରଣୀ ଦେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ଯେତିକି ସମ୍ଭବ ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଉଛି।

Biju pattnaik Global Excellence Award-2015 in Journalism ୧୯୯୪ ମସିହାରେ ସ୍ଥାପିତ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍ର ଏକବିଂଶ ବାର୍ଷିକୋତ୍ସବ ଗତବର୍ଷ ଭୁବନେଶ୍ୱର ସ୍ଥିତ ଜୟଦେବ ଭବନଠାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା। ଅତିଥିଙ୍କ ସମାଗମରେ ଜୟଦେବ ଭବନ ଭରପୂର ଥିଲା। ସେହିପରି ୬ ଜଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମ୍ମାନିତ ଅତିଥିଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ମଞ୍ଚ ମଧ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା। ବିପୁଳ କରତାଳି ମାଧ୍ୟମରେ ମୋତେ ଉପରୋକ୍ତ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା। ମୁଁ ଆନନ୍ଦରେ ପୁଲକିତ ହୋଇଥିଲି। ମଞ୍ଚ ଉପରୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବା ମାତ୍ରେ ଉପସ୍ଥିତ ବହୁ ସାମ୍ବାଦିକ ମୋତେ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜ୍ଞାପନ କରିଥିଲେ।

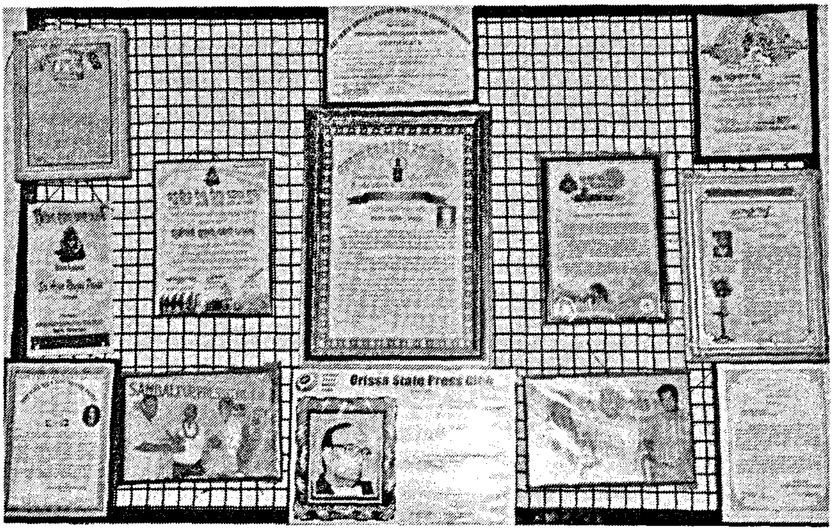

ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଉପଢୌକନ ଓ ପ୍ରଶଂସାପତ୍ର ସହ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା

ଓଡ଼ିଶା ସମ୍ବାଦପତ୍ର ସଂଘ ପକ୍ଷରୁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା

୨୦୧୨ ମସିହାରେ ଅଖିଳ ଭାରତ କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ମଧ୍ୟମ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ମହାସଂଘର ଓଡ଼ିଶା ଶାଖାର ଷଷ୍ଠ ବାର୍ଷିକୋତ୍ସବ ବାଲେଶ୍ୱରରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ତତ୍‌କାଳୀନ କେନ୍ଦ୍ରମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ କୁମାର ଜେନା ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି ରୂପେ ଯୋଗଦାନ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଶଂସାପତ୍ର ତଥା ଉପଢୌକନ ସହ ମୋତେ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଜ୍ଞାପନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ସମ୍ପାଦକ ସମିତି ପକ୍ଷରୁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା

୨୦୦୭ ମସିହାରେ ଅଖିଳ ଭାରତ କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ମଧ୍ୟମ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ସମ୍ପାଦକ ସମିତିର ଓଡ଼ିଶା ଶାଖା ପକ୍ଷରୁ ରାଉରକେଲାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ସମ୍ମିଳନୀରେ ମୋତେ ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଜ୍ଞାପନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ଲେଖକ ସମ୍ମିଳନୀରେ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା

"ଚଲାପଥ" ପକ୍ଷରୁ ୧୯୯୮ ମସିହାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ଲେଖକ ସମ୍ମିଳନୀରେ ମୋତେ ପ୍ରଶଂସାପତ୍ର ତଥା ଉପଢୌକନ ସହ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଜ୍ଞାପନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ପେନସନ୍ ପ୍ରଦାନ

ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ କଲ୍ୟାଣ ବୋର୍ଡ଼ ପକ୍ଷରୁ ବରିଷ୍ଠ ତଥା ବିଶିଷ୍ଟ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ପେନସନ ଦିଆଯାଏ । ୨୦୧୫ ମସିହାଠାରୁ ଏହି ବୋର୍ଡ଼ ପକ୍ଷରୁ ମୋତେ ପେନସନ ଦିଆଯାଉଛି । ଗତବର୍ଷ ଭୁବନେଶ୍ୱର ସ୍ଥିତ ଜୟଦେବ ଭବନଠାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଏକ ଉତ୍ସବରେ ମୋତେ ପେନସନ ଉପହାର ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ପେନସନକୁ ମୁଁ କୃତିତ୍ୱର ପୁରସ୍କାର ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ ।

ଏହାଛଡ଼ା ୨୦୦୪ ମସିହାରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ପକ୍ଷରୁ, ୨୦୧୪ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ପକ୍ଷରୁ, ୨୦୦୯ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍ ପକ୍ଷରୁ ମୋତେ ମହାସମାରୋହରେ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଜ୍ଞାପନ କରାଯାଇଛି ।

ଏଥିସହ ୨୦୧୧ ମସିହାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ବଲାଙ୍ଗିର ପୁସ୍ତକ ମେଳାରେ ମୁଖ୍ୟବକ୍ତା ରୂପେ ମୋତେ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇ ପଣ୍ଡିତ ପ୍ରୟାଗଦତ୍ତ ଯୋଷୀ ସ୍ମୃତି ସମ୍ମାନରେ ଯଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଟିଟିଲାଗଡ଼ର ଘଣ୍ଟାଶୁଣୀ ସାହିତ୍ୟ ସଂସଦ ପକ୍ଷରୁ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଉତ୍ସବରେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ମୁଖ୍ୟଅତିଥି ରୂପେ ଯୋଗ ଦେବାର ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇ ପ୍ରଶଂସାପ ତ୍ର ତଥା ଉପଢୌକନ ସହ ସମ୍ମାନିତ କରାଯାଇଥିଲା । ୨୦୧୪ ମସିହାରେ ବୁର୍ଲା ସ୍ଥିତ “ତ୍ୟାଗ” ପକ୍ଷରୁ ଏବଂ ୨୦୧୫ ମସିହାରେନରସିଂହ ବିଷ୍ଣୁପ୍ରିୟା ସେବା ଟ୍ରଷ୍ଟ ପକ୍ଷରୁ ମୋତେ ପ୍ରଶଂସା ପତ୍ର ଉପଢୌକନ ତଥା ସ୍ମରଣିକା ସ୍ୱରୂପ ଉପହାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ।

ଏହାଛଡ଼ା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ, ବିଭିନ୍ନ ସଂସ୍ଥା ଓ ସଂଗଠନ ପକ୍ଷରୁ ହୋଇଥିବା ଉତ୍ସବାନୁଷ୍ଠାନମାନଙ୍କରେ ମୁଁ ସଭାପତି, ମୁଖ୍ୟଅତିଥି, ସମ୍ମାନିତ ଅତିଥି କିମ୍ବା ମୁଖ୍ୟବକ୍ତା ରୂପେ ମୋତେ ସମ୍ମାନିତ କରାଯାଇଛି । ଏହିପରି ରୂପେ ମୋତେ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା, ସମ୍ମାନ, ପୁରସ୍କାର ଇତ୍ୟାଦି ଅର୍ପଣ କରିଥିବା ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକର କର୍ମକର୍ତ୍ତା ତଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଦସ୍ୟ- ସଦସ୍ୟାଙ୍କର ନିକଟରେ ଏହି ଲେଖା ମାଧ୍ୟମରେ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରୁଅଛି ।

ସମ୍ବଲପୁରର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ର ସହ ସମ୍ପର୍କ

ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ର ସ୍ଥାପନର ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୬୩ ମସିହାରୁ ମୁଁ ଜଣେ ସ୍ଥାୟୀ ଆଲୋଚକ ରୂପେ ରହିଛି । ମୋର ଆଲୋଚନାର ବିଷୟ-ବସ୍ତୁ ଗୋଟାଏ ଦୁଇଟି ବିଷୟରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ନ ରହି ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଆଲୋଚନା କରିଅଛି । ମୋର ଆଲୋଚନାକୁ ଶ୍ରୋତାମାନେ ପସନ୍ଦ କରିଫୋନରେ ମୋର ପ୍ରଶଂସା

କରନ୍ତି । ପ୍ରାଥମିକ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରଜ୍ଞା-ପୁରୁଷ ଡ. ଶ୍ରଦ୍ଧାକର ସୁପକାରଙ୍କ ଠାରୁ ଉଚ୍ଚପ୍ରଶଂସା ପାଇ ପୁଲକିତ ତଥା ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇଥିଲି । ଅନେକ ଗୋଷ୍ଠୀ ଆଲୋଚନାଚକ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥାଏଁ ।

ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ରର ପ୍ରାଥମିକତା ସମୟରେମୁଁ ଅନେକ ଆଦିବାସୀ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ପରିବେଷଣ କରିଅଛି । ଆମ ଘର ପାଖରେ ଗୋଟାଏ ଆଦିବାସୀ ପଡ଼ା ଥିବାରୁ ଆଦିବାସୀ ପୁଅ-ଝିଅଙ୍କୁ ସାମିଲ କରି ଆଦିବାସୀ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କରୁଥିଲି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭଲ ହେଉଥିବା ମତ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା ଏବଂ ମୁଁ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଶଂସିତ ହେଉଥିଲି । ସେତେବେଳେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ସର୍ବଭାରତୀୟ ଆକାଶବାଣୀ ମାସିକ ପତ୍ରିକାରେ ମଧ୍ୟ ମୋର ଫଟୋ ସହ ମୋର ଉଚ୍ଚପ୍ରଶଂସା କରାଯାଇଥିଲା ।

ସମ୍ବଲପୁରରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବା ବଡ଼ ଧରଣର ଫୁଟ୍‌ବଲ, ଟେବୁଲ୍-ଟେନିସ୍ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରତିଯୋଗିତାର ପର୍ଯ୍ୟାଲୋଚନା ଖେଳ ପରେ ବହୁବାର ମୋର ଦ୍ୱାରା ଆକାଶବାଣୀରେ ପ୍ରଚାରିତ ହୋଇଛି । ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ରର ଏକ ଜନପ୍ରିୟ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ "ଟିକେ ଶୁନୁନ୍ ତ" ମୋର ଦ୍ୱାରା ଧାରାବାହିକ ଭାବେ ପ୍ରଚାରିତ ହୋଇଛି । ଏଥିରେ ମୋର ଢାଞ୍ଚା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଧରଣର ଥିଲା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ହେଉଥିବା "ବଜେଟ୍"ର ପର୍ଯ୍ୟାଲୋଚନାରେ ମୁଁ ବହୁବାର ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଛି । କେତେଥର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଭୂମିକାରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।

ଆକାଶବାଣୀ ପକ୍ଷରୁ ସର୍ବଭାରତୀୟ ସ୍ତରରେ ସମସ୍ତ ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ହେଉଥିବା ବାର୍ଷିକ ନାଟକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ହୋଇଥାଏ । ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ର ପକ୍ଷରୁ କେଉଁ ନାଟକକୁ ପ୍ରେରଣ କରାଯିବ ତାହାର ଚୟନ ପାଇଁ ଏକ କମିଟି ଗଠନ କରାଯାଏ । ଏହି କମିଟିର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ମୁଁ ବହୁବାର ରହିଛି ।

ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ରର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଉପଦେଷ୍ଟା କମିଟିର ମୁଁ ସଦସ୍ୟ ଥିଲି ।

"ଆଞ୍ଚଳିକ ସମ୍ବାଦ" ପରିବେଷଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପାଇଁ ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଜଣେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସାମ୍ବାଦିକ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ସରକାରୀ ସମ୍ବାଦଦାତା ନ ଥିଲେ ମୋତେ ପାଉଣା ସହ ସମ୍ବାଦ ଦେବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଉଥିଲା । ମୁଁ ଯୁବ ସାମ୍ବାଦିକ ଥିବା ସମୟରେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରୁଥିଲି ।

ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘ

ପିଲାଟି ଦିନରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ହାଇସ୍କୁଲ ଛାତ୍ରାବସ୍ଥାରୁ ଭୋର୍‌ରୁ ଉଠି ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ କିମ୍ବା କିଛି ଖେଳ ବା ବ୍ୟାୟାମ୍ କରିବା ମୋର ଅଭ୍ୟାସ । ମୋତେ ୪୦ ବର୍ଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବା ୧୯୭୬ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ଥିଲା । ଏହାପରେ ମୋର ସାମ୍ବାଦିକତା କାର୍ଯ୍ୟ ବଢ଼ିଯିବାରୁ ମୁଁ ଭୋର୍‌ରୁ ଉଠି ଲେଖାପଢ଼ା କାମ କଲି ।

୧୯୯୬ ମସିହାରେ ମୋର ଆଜୀବନ ବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱମ୍ବର ପୂଜାରୀ ତାଙ୍କର ଚାକିରୀ ଜୀବନ ଶେଷ କରି ରାଉରକେଲାରୁ ସମ୍ବଲପୁର ଫେରିଲେ । ସେ ରାଉରକେଲା ଇସ୍ପାତ କାରଖାନାରେ କ୍ରୟ ବିଭାଗର ମେନେଜର ଥିଲେ । ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର କଲେଜ ପାଖ ପଣ୍ଡିତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ଗଳିରେ ଥିବା ମୋର ନିଜସ୍ୱ ଗୃହ ସମ୍ମୁଖରେ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱମ୍ବର ପୂଜାରୀଙ୍କର ଘର । ମୋର ଘର ସମ୍ମୁଖରେ ତାଙ୍କର ଘର କରିବାରେ ମୋର ସହାୟତା ଥିଲା । ସେ ମୋର ଆଜୀବନ ବନ୍ଧୁ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ମୋର ସମ୍ପର୍କୀୟ ଭାଇ ମଧ୍ୟ । ଉଭୟଙ୍କର ପରିବାର ଗୋଟାଏ ପରିବାର କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ସେ ବୟସରେ ମୋର ଠାରୁ ଏକ ବର୍ଷ ସାନ । ଦିନେ ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀମତୀ ପ୍ରଭାବତୀ ଦେବୀ ଆମ୍ଭ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲେ । ଆମ୍ଭର ତ ପୂର୍ବରୁ ଅଭ୍ୟାସ ଥିଲା, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଗ୍ରହଣ କଲୁଁ ।

ସମ୍ବଲପୁର ସହରରେ ଅତି ସୁରମ୍ୟ ବୁଢ଼ାରଜା ପାହାଡ଼ ଅଛି । ବୁଢ଼ାରଜା ଅଞ୍ଚଳର ରାସ୍ତା ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ପ୍ରଶସ୍ତ । ଆମେ ଦୁଇଜଣ ବୁଢ଼ାରଜା ଅଞ୍ଚଳକୁ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣରେ ଯାଇ ଗୋଟାଏ ଗୁଡ଼ିଆ ଦୋକନାରେ ଆଡ୍ଡା ମାରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲୁ । ଗୁଡ଼ିଆ ଦୋକାନର ମାଲିକ ଆମର ପୂର୍ବ ପରିଚିତ ଥିଲେ । ସେ ଆମର ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ରାମଲାଲ ହଲୱାଇର

ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘର ସଭାପତି ରୂପେ ପୂର୍ବତନ ସଭାପତି ଶ୍ରୀ ମଗନ ଭାଇ ପଟେଲଙ୍କୁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଜ୍ଞାପନ।

ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘର ସଭାପତି ରୂପେ ପୂର୍ବତନ ସଭାପତି ଶ୍ରୀ ପ୍ରେମାନନ୍ଦ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା।

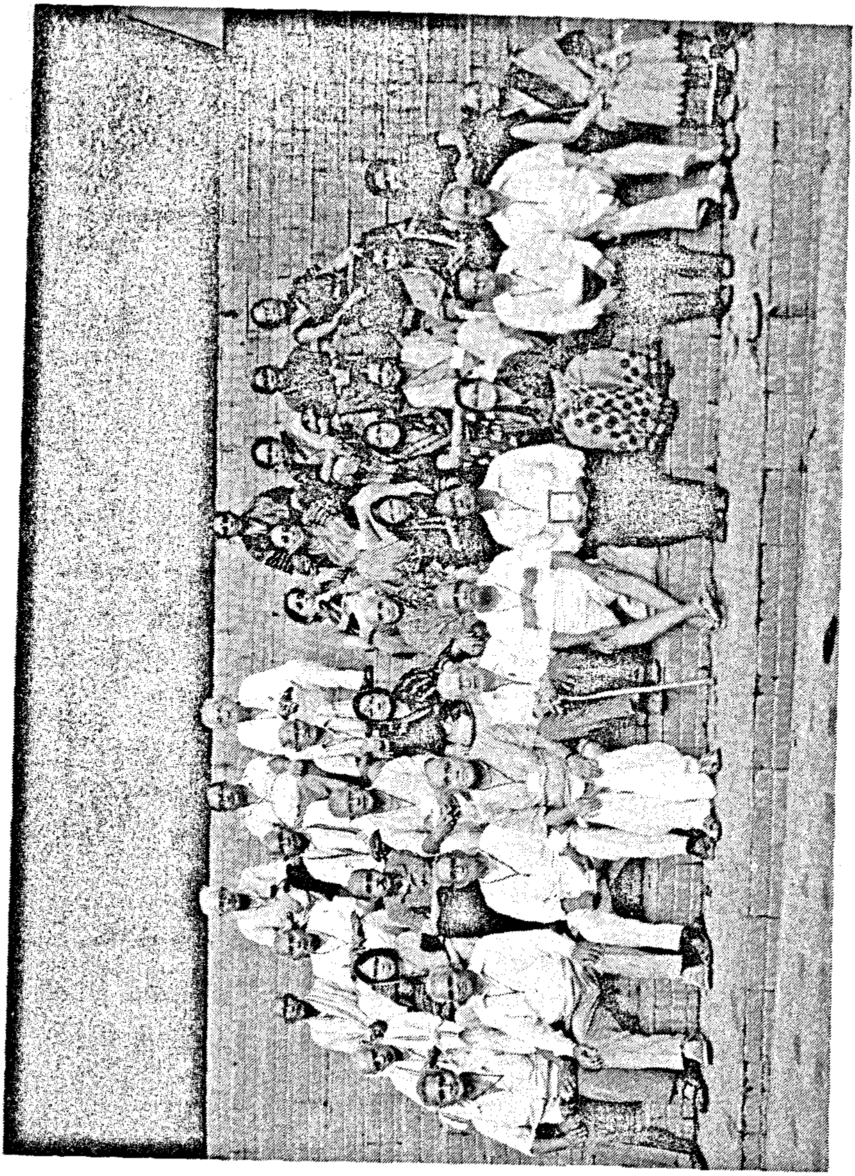

ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘର ସଦସ୍ୟ- ସଦସ୍ୟାଙ୍କ ଗହଣରେ ହରିଶଙ୍କର ଠାରେ ସଭାପତି ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା।

ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘର କୋରାପୁଟ ଗସ୍ତ ଅବସରରେ ସମ୍ବଲପୁର ରେଲ ଷ୍ଟେସନଠାରେ ଡି.ଆର୍.ଏମ୍. ଶ୍ରୀ ବିନୟ କୃଷ୍ଣ ପଟେଲଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଦାୟ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ସମୟରେ ସଭାପତି ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଓ ପୂର୍ବତନ ଲୋକସଭା ସଦସ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଭବାନୀ ଶଙ୍କର ହୋତା।

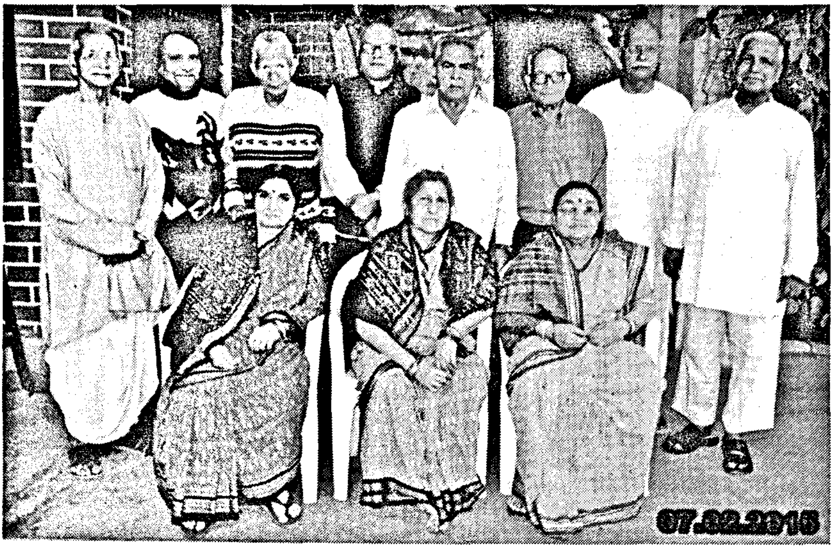

ଏକ ସମାବେଶରେ ସୁହୃଦ୍ ସଂସଦର ସଦସ୍ୟ-ସଦସ୍ୟା। ଶ୍ରୀମତୀ ସୁଚିତ୍ରା ପୂଜାରୀ, ଆରତି ପଣ୍ଡା, ମନସା ବେହେରା, ଡା; ଯତୀନ୍ଦ୍ର ମୋହନ ପୂଜାରୀ, ଶ୍ରୀ ମହେଶ ବେହେରା, ଡ. ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ମଶ୍ର, ଶ୍ରୀ ଭକ୍ତ ପ୍ରସାଦ ବାବୁ, ଶ୍ରୀ ନିମାଇଁ ଚରଣ ପଣ୍ଡା, ଇଂ. ବିଶ୍ୱନାଥ ସୂପକାର, ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱମ୍ବର ପୂଜାରୀ ଓ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା।

ପୁଅ । ସେ ଆମକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ଗୁଡ଼୍‌ମର୍ଣ୍ଣିଙ୍ଗ କହି ଦୁଇ କପ୍ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଚା' ଧରାଇ ଦେଉଥିଲେ । ସେଠାରେ ଆମ ବେଶ୍ ହସ-କୌତୁକ ଚାଲେ । ଗୁଡ଼ିଆ ଦୋକାନୀଙ୍କୁ ଆମେ 'ଗୁଡ୍ ମର୍ଣ୍ଣିଙ୍ଗ' ନାମରେ ଡାକିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲୁଁ । ଆମର ହସ-କୌତୁକକୁ ଦେଖି ଜଣେ ପରେ ଜଣେ ସର୍ବଶ୍ରୀ ଗୋପୀନାଥ ମିଶ୍ର, ଚମାରପାଢ଼ୀ, ବାସୁଦେବ ପ୍ରଧାନ, ଭବାନୀ ଶଙ୍କର ହୋତା, ସୁରୁବାବୁ ମେହେର, କରୁଣାକର ସୂପକାର, ଦେବଦତ୍ତ ପଣ୍ଡା, ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ମିଶ୍ର ପ୍ରମୁଖ ହସ-କୌତକ ଆଡ୍ଡାରେ ଜୁଟିଲେ । ଆମ୍ଭେମାନେ ଗୁଡ଼୍‌ମର୍ଣ୍ଣିଙ୍ଗର ଗୁଡ଼ିଆ ଦୋକାନରୁ ଚୌକି ଆଣି ବସୁ ଥିବାରୁ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ ଏବଂ ଚାରିଗୋଟି ଚୌକି କିଣି ଆଣି ଯୋଗାଇ ଦେଲି । ଏହାପରେ ଇଞ୍ଜିନିୟର କରୁଣା ସୂପକାର ମଧ୍ୟ ଚାରୋଟି ଚୌକି ଦାନ କଲେ । ଏହିପରି ପ୍ରାୟ ଚାରିବର୍ଷ ଗଲାପରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏକ ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘ ଗଠନ କରିବାକୁ ଆଲୋଚନା କଲୁଁ । ୨୦୦୧ ମସିହାରେ ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଲା । ଏହାର ପ୍ରଥମ ସଭାପତି ରୂପେ ଶ୍ରୀ ପ୍ରେମାନନ୍ଦ ପଣ୍ଡା ରହିଲେ । ସଂଘ ପକ୍ଷରୁ ରେଢ଼ାଖୋଲ, ବୃନ୍ଦାମାଲ, ଆଠମଲ୍ଲିକ ଇତ୍ୟାଦି ସ୍ଥାନକୁ ପରିଭ୍ରମଣରେ ଗଲୁଁ ।

୨୦୦୭ ମସିହାରେ ପୂର୍ବତନ ଲୋକସଭା ସଦସ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଭବାନୀ ଶଙ୍କର ହୋତା ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘର ସମ୍ବିଧାନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ ସୋସାଇଟି ଆକ୍ଟରେ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରେସନ୍ ମଧ୍ୟ କରାଗଲା । ଏହାପରେ "ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘ"ର ସୁନାମ ପ୍ରଚାରିତ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସଦସ୍ୟ- ସଦସ୍ୟା ସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସଂଘର ବାର୍ଷିକୋତ୍ସବ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷର ପ୍ରଥମ ରବିବାର ଦିନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥାଏ । ଏଥିରେ ଶତାଧିକ ସଦସ୍ୟ- ସଦସ୍ୟା ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି । ନୂତନ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ନିର୍ବାଚନ ହୁଏ । ସଂଘର ପ୍ରଥମ ସଭାପତି ଶ୍ରୀ ପ୍ରେମାନନ୍ଦ ପଣ୍ଡା ହୋଇଥିବା ବେଳେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଶ୍ରୀ ମଗନ ଭାଇ ପଟେଲ, ଡା: ଭାଗୀରଥି ପଣ୍ଡା, ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ଡା. ଜ୍ୟୋତି ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ଡା: ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ପାଢ଼ୀ, ଡା: ହିମାଂଶୁ ଭୂଷଣ ମହାପାତ୍ର, ଶ୍ରୀ ଗୋପୀନାଥ ମିଶ୍ର ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଡା: ସୁରୁବାବୁ ମେହେର ସଭାପତି ପଦ ଅଳଙ୍କୃତ କରିଛନ୍ତି । ଡ; ମେହେର ରାମାୟଣ ପ୍ରବଚନ ଦେବାରେ ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି ।

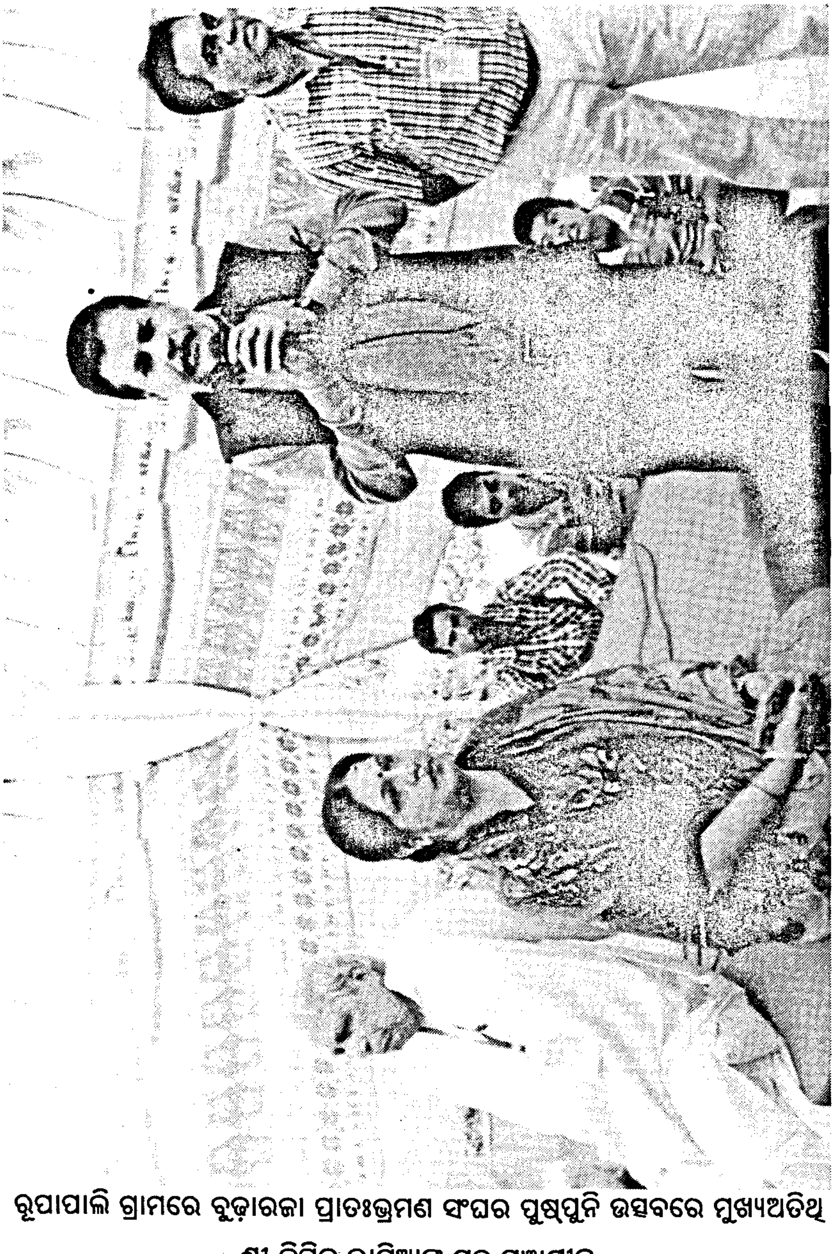

ରୂପାପାଲି ଗ୍ରାମରେ ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘର ପୁଷ୍ପୁନି ଉତ୍ସବରେ ମୁଖ୍ୟଅତିଥି ଶ୍ରୀ ବିପିନ ଭାଟିଆଙ୍କ ସହ ମଞ୍ଚାସୀନ

ସଂଘ ପକ୍ଷରୁ ବର୍ଷକୁ ଦୁଇଥର ପର୍ଯ୍ୟଟନର ଆୟୋଜନ କରାଯାଇଥାଏ। ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସରେ ରାଜ୍ୟ ଭିତରେ କିମ୍ବା ଆଖପାଖ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଯିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୁଏ। ସେହିପରି ସେପ୍ଟେମ୍ବର ମାସରେ ରାଜ୍ୟ ବାହାରକୁ ୭ ଦିନିଆ ଗସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ହୁଏ। ପର୍ଯ୍ୟଟକ ଦଳରେ ୬୦ ରୁ ୮୦ ଜଣ ସଦସ୍ୟ- ସଦସ୍ୟା ସାମିଲ ହୁଅନ୍ତି। ଏହା ଅତି ଉପଭୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ। ନେପାଳ ପର୍ଯ୍ୟଟନରେ ୮୦ ଜଣ ଯାଇଥିଲେ। ପାଖ ପର୍ଯ୍ୟଟନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ସଂଘ ପକ୍ଷରୁ ଅମରକଣ୍ଟକ, ଚନ୍ଦ୍ରହାସିନୀ, ଡୁଡୁମା ପ୍ରପାତ, ଗୁପ୍ତେଶ୍ୱର, କପିଳାସ, ଯୋରନ୍ଦା, ନୃସିଂହନାଥ, ହରିଶଙ୍କର, ଦେଉଳଝରି, ପାତାଳି ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର, ସୋନପୁର, ବ୍ରହ୍ମପୁର ଇତ୍ୟାଦି ସ୍ଥାନକୁ ଗସ୍ତ କରାଯାଇଛି। ସେହିପରି ଦୂର ଅର୍ଥାତ୍ ୭ ଦିନିଆ ପର୍ଯ୍ୟଟନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ କନ୍ୟାକୁମାରୀ, ରାମେଶ୍ୱରମ୍, ଶ୍ରୀଶୈଳମ୍, ଦ୍ୱାରିକା, ମାଉଣ୍ଟ ଆବୁ, ସୋମନାଥ, ଉଜ୍ଜୟନ, ବାବା ବୈଦ୍ୟନାଥ ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନକୁ ଗସ୍ତ କରାଯାଇଛି।

ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଥିବା ହସ-କୌତୁକ ଆଡ୍ଡା ସ୍ଥଳର ଏବେ

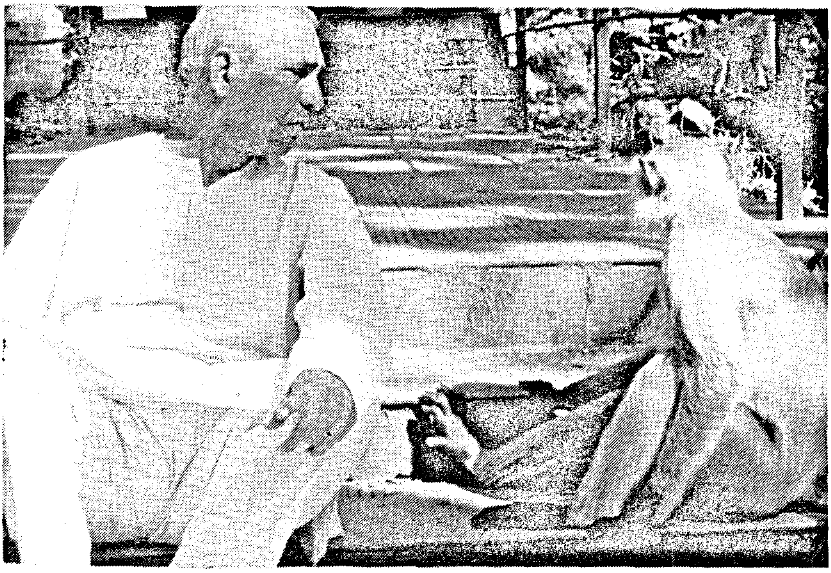

ଆଦିମ ଯୁଗ ବିଷୟକ ଆଳାପ।

ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଛି । ସଦସ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ଯୋଗୁଁ ଏବେ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ବେଙ୍କ୍ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ଏଥିରେ ପ୍ରାୟ ୨୦ ଜଣ ସଦସ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘର ସିଣ୍ଡିକେଟ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ । ସର୍ବଶ୍ରୀ ସୁରୁବାବୁ ମେହେର ଗଣେଶ ପ୍ରସାଦ ପଟେଲ, ସଦାନନ୍ଦ ସୋନବର୍ଷା, ହିମାଂଶୁ ଭୂଷଣ ମହାପାତ୍ର, ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ବିଶ୍ୱମ୍ଭର ପୂଜାରୀ, ଗୋପୀନାଥ ମିଶ୍ର, ପଦ୍ମନାଭ ଯୋଶୀ, ମଗନ ଭାଇ ପଟେଲ, ରମଣୀ ରଞ୍ଜନ ପୁରୋହିତ, ମହେଶ ପ୍ରସାଦ ପୂଜାରୀ, ଜ୍ୟୋତିରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ପାଢ଼ୀ, ଭବାନୀ ଶଙ୍କର ହୋତା, ଦେବଦତ୍ତ ପଣ୍ଡା, ଭକ୍ତ ପ୍ରସାଦ ନନ୍ଦ, ଅଶୋକ କୁମାର ଦୀକ୍ଷିତ, ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଦୀକ୍ଷିତ ପ୍ରମୁଖ ଏଥିରେ ସାମିଲ ହୋଇଛନ୍ତି । ହସ-କୌତୁକ ମାଧମରେ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର, ରେଡ଼ିଓ, ଟିଭିର ସମ୍ବାଦ ସମେତ ସାମାଜିକ ରାଜନୈତିକ, ଅର୍ଥନୈତିକ, ଇତିହାସ, ଭୂଗୋଳ, ମାଡ଼ଗୋଳ ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା ହୋଇଥାଏ । ମଝି-ମଝିରେ ୮୪ ବର୍ଷୀୟ ଶ୍ରୀ ହରିଶଙ୍କର ପତି ଭିଜିଟିଙ୍ଗ୍ ପ୍ରଫେସର ରୂପେ ଆସି ସଂସ୍କୃତ କ୍ଲାସ୍ ନେଇଥାଆନ୍ତି । ଏଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ସେ ଲେକ୍‌ଚର୍ ଦିଅନ୍ତି ଯେ, ତାକୁ କେହି ଭୁଲି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ହସ-କୌତୁକ ଆଡ୍ଡା ସଂଲଗ୍ନ ଚା' ଦୋକାନ ରହିଛି । ଦୋକାନର ମାଲିକ ଅଶୋକ ବାବୁ ମୁଲ୍ ମୁଲ୍ ହସ ମୁଖରେ ଆସି ଅତି ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ଚା' ବିସ୍କୁଟ୍ ପରିବେଷଣ କରନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ମାସକୁ ଶହେ ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ପଡ଼େ । ବରିଷ୍ଠ ନାରଗିକଙ୍କ ହସ-କୌତୁକ ଆଡ୍ଡାର ଦୃଶ୍ୟ ଅତି ମନୋହର ବୋଲି ଲୋକ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘର ସଦସ୍ୟ-ସଦସ୍ୟା ସଂଖ୍ୟା ୨୪୦ ରେ ସୀମିତ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନର କର୍ମକର୍ତ୍ତାମାନେ ସଭ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହାନ୍ତି । ସେହିପରି ଗସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ପର୍ଯ୍ୟଟକ ସଂଖ୍ୟା ୬୦ରେ ସୀମିତ ରଖାଯାଇଛି । ଏଥିଯୋଗୁଁ ନିରାଶ ହୋଇ ଫେରୁଥିବା ସଦସ୍ୟଙ୍କ ମଧରେ ଅସନ୍ତୋଷ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଘର ପାଣ୍ଠି ପ୍ରାୟ ୫ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ବେଙ୍କରେ ଗଚ୍ଛିତ ଅଛି ।

ବରିଷ୍ଠ ନାଗରିକମାନଙ୍କର ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘ ଓଡ଼ିଶାରେ ଶୀର୍ଷ ସ୍ଥାନରେ ରହିଛି । ତେବେ ସଂଘର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ତଥା ସମାବେଶ ସ୍ଥଳ ନାହିଁ ।

ସମ୍ବଲପୁର ପବ୍ଲିକ୍ ଲାଇବ୍ରେରୀ

୧୯୯୮ ମସିହାରେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ"କୁ ଅଫସେଟ୍ ମେସିନ ଆସିଲା। "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ପାଇଁ ଏହା ଏକ ବଡ଼ ଧରଣର ସଫଳତା। ଏହି ସଫଳତା ହାସଲ ପରେ ମୁଁ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ୍‌ରେ ଏକ ଲାଇବ୍ରେରି ସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ଚିନ୍ତା କଲି, ଯେଉଁଥିରେ କି କେବଳ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଲେଖକ ତଥା ସାହିତ୍ୟିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ ପୁସ୍ତକ ରହିବ। କାରଣ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଲେଖକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ ପୁସ୍ତକ ଯେତେ ଖୋଜିଲେ ମଧ୍ୟ ସହଜରେ ମିଳେ ନାହିଁ। ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶନର ବର୍ଷେ ଦୁଇବର୍ଷ ପରେ ସେହି ପୁସ୍ତକ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ନାହିଁ। ଏପରିକି ଲେଖକଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ନ ଥାଏ। ପୁସ୍ତକର ବିକ୍ରି କିମ୍ବା ସରବରାହ କିମ୍ବା ପ୍ରଚାର ହୁଏ ନାହିଁ। ଯତ୍ନ ସହକାରେ ରଖାଯାଏ ନାହିଁ। ଏହାର ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରତିକାର ପାଇଁ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ପକ୍ଷରୁ "ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ପୁସ୍ତକ ପାଠାଗାର" ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ ଜୋରସୋର୍‌ରେ ଚାଲିଥାଏ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ପ୍ରଫେସର ଆଦିତ୍ୟ ପ୍ରସାଦ ପାଢ଼ୀ ଓ ସାହିତ୍ୟପ୍ରେମୀ ଇଂ. କରୁଣାକର ସୁପକାର ସମ୍ବଲପୁର ସହରରେ ଏକ ପବ୍ଲିକ୍ ଲାଇବ୍ରେରିର ଆବଶ୍ୟକତା ଉପଲବ୍ଧି କରି ଏଥିପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାରମ୍ଭ କଲେ। ଉଭୟଙ୍କର ପାଖରେ ଜନସମ୍ପର୍କ ଭରପୂର। ଏହି ଯୋଜନାରେ ସେମାନେ କେତେକ ସମଭାବାପନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସାମିଲ୍ କଲେ। ମୋତେ ମଧ୍ୟ ସାମିଲ୍ କରାଗଲା। ସମ୍ବଲପୁର ପବ୍ଲିକ୍ ଲାଇବ୍ରେରିର ସମ୍ବିଧାନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଗଲା। ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପ୍ରସ୍ତୁତି ପରେ ୨୦୦୩ ମସିହା ଏପ୍ରିଲ ୨୩ ତାରିଖ ଦିନ ଇଞ୍ଜିନିୟର କରୁଣାକର ସୁପକାରଙ୍କ ବୁଢ଼ାରଜା ସ୍ଥିତ ବାସଭବନରେ ଏକ ସଭା କରାଯାଇ ପ୍ରସ୍ତାବଗୁଡ଼ିକ ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା। ପ୍ରଫେସର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ପତି ଓ ପ୍ରଫେସର ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ ନାୟକଙ୍କୁ ଉପଦେଷ୍ଟା କରାଗଲା। ଏକ ୧୨ ଜଣିଆ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟିରେ ପ୍ରଫେସର ଆଦିତ୍ୟ ପ୍ରସାଦ ପାଢ଼ୀ ସଭାପତି ପଦରେ ଏବଂ ଶ୍ରୀ ରଘୁନାଥ ମିଶ୍ର ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ ରହିଲେ ଏବଂ ସର୍ବଶ୍ରୀ ଅରବିନ୍ଦ ମହାପାତ୍ର, ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ବାଳକୃଷ୍ଣ କର, ଭାଗବତ ପ୍ରସାଦ ନନ୍ଦ, ବିରଞ୍ଚି ନାରାୟଣ ପତି, ଦିଲ୍ଲୀପ କୁମାର ପାଢ଼ୀ, କରୁଣାକର ସୁପକାର, କ୍ଷୀରୋଦ

ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର, ଡ. ନାରାୟଣୀ ପଣ୍ଡା, ଓ ଶରତ ନାରାୟଣ ବେହେରା ସଭ୍ୟ ରୂପେ ରହିଲେ। ଏମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ।

ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ "ସମ୍ବଲପୁର ପବ୍ଲିକ୍ ଲାଇବ୍ରେରି"କୁ ସୋସାଇଟି ଆକ୍ଟ ଅନୁଯାୟୀ ପଞ୍ଜୀକୃତ ମଧ୍ୟ କରାଗଲା। ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ବେହେରା ଜିଲ୍ଲାସ୍କୁଲ ପାଖରୁ ସର୍କିଟ ହାଉସକୁ ଯିବା ରାସ୍ତାରେ ୫ ଡିସ୍‌ମିଲ ଜମି ସରକାରଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯୋଗାଇ ଦିଆଗଲା। ଶକୁନ୍ତଳା ବିଦ୍ୟାଧର ଟ୍ରଷ୍ଟ ତରଫରୁ ଜନସେବୀ ଡାଃ ସାହେବ ସାହୁ ୩ ଲକ୍ଷ ୮୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ଜମିର ମୂଲ୍ୟ ବାବଦକୁ ପ୍ରଦାନ କଲେ। ତତ୍‌କାଳୀନ ରାଜସ୍ୱ କମିଶନର ଶ୍ରୀ ଅଶୋକ ଦଲୱାଇଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତା;୧୨.୪.୨୦୦୬ ଦିନ ଏକ ଉତ୍ସବ ମାଧ୍ୟମରେ ଲାଇବ୍ରେରି କୋଠାର ଭିତ୍ତିସ୍ଥାପନ କରାଗଲା। ନିଷ୍ଠାପର ଉଦ୍ୟମ କଲେ ସଫଳତା ମିଳେ। ତଦନୁସାରେ ସାଂସଦ ପାଣ୍ଠିରୁ ଶ୍ରୀ ପ୍ରସନ୍ନ ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ୪ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ସୁଶ୍ରୀ ପ୍ରମିଳା ବହିଦାର ୮ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା, ଶ୍ରୀ ଅମରନାଥ ପ୍ରଧାନ ୩ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା; ବିଧାୟକ ପାଣ୍ଠିରୁ ଶ୍ରୀ ଜୟନାରାୟଣ ମିଶ୍ର ୫ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା, ଶ୍ରୀ କିଶୋର ମହାନ୍ତି ୫ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା, ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ବିକାଶ ପରିଷଦ ପାଣ୍ଠିରୁ ତତ୍‌କାଳୀନ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରଫେସର ନିରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ୧୨ ଲକ୍ଷ ୫୯ ହଜାର ଟଙ୍କା ଏବଂ ମହାନଦୀ କୋଇଲା କମ୍ପାନୀ ପକ୍ଷରୁ ୧୫ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା, ଏହିପରି ମୋଟ ୫୨ ଲକ୍ଷ ୫୯ ହଜାର ଟଙ୍କା ଲାଇବ୍ରେରି ପାଣ୍ଠିକୁ ଆସିଗଲା। ପୂର୍ତ୍ତ ବିଭାଗ ଜରିଆରେ ଏକ ଦର୍ଶନୀୟ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାର ଭବନ ନିର୍ମାଣ କରାଗଲା। ଗ୍ରନ୍ଥାଗାରରେ ରହିଛି ଏକ ବଡ଼ ହଲ୍ ଯାହାକି ଗ୍ରନ୍ଥାଗାର ଓ ପାଠାଗାର ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ, କମ୍ପ୍ୟୁଟର ପ୍ରକୋଷ୍ଠ, ସଭାଗୃହ, କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ, ଅଭ୍ୟର୍ଥନା ପ୍ରକୋଷ୍ଠ ଏବଂ ବରିଷ୍ଠ ନାଗରିକଙ୍କ ପାଇଁ ତଳ ମହଲାରେ ଏକ ହଲ ଏବଂ ସ୍ନାନାଗାର ଆଦିର ସୁବ୍ୟବସ୍ଥା। ଏହାକୁ ତା.୨.୪.୨୦୧୨ ଦିନ ଏକ ଉତ୍ସବ ମାଧ୍ୟମରେ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କଲେ ଅନ୍ତର୍ଜାତିକ ଖ୍ୟାତି ସମ୍ପନ୍ନ କବି ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ଜୟନ୍ତ ମହାପାତ୍ର।

ସମ୍ବଲପୁର ପବ୍ଲିକ ଲାଇବ୍ରେରିକୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଓଡ଼ିଆରେ ସମ୍ବଲପୁର ସାର୍ବଜନୀନ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାର ନାମକରଣ କରିଅଛୁ। ତେବେ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାରରେ ୫ ପ୍ରକାର ସଦସ୍ୟ ଅଛନ୍ତି। ସର୍ବନିମ୍ନ ୨୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିବା ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ପେଟ୍ରନ ବା ପୃଷ୍ଠପୋଷକ କୁହାଯାଏ।

ପ୍ରଫେସର ଆଦିତ୍ୟ ପ୍ରସାଦ ପାଢ଼ୀ, ଇଂ. କରୁଣାକର ସୂପକାର, ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ଡା: ନାରାୟଣୀ ପଣ୍ଡା, ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ମଦନଲାଲ ଝୁନ୍‌ଝୁନ୍‌ୱାଲା, ଡା. ରାସେଶ୍ୱରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ, ଡା. ଦିପ୍ତିବାଳା ପଟ୍ଟନାୟକ, ପ୍ରତ୍ୟେକେ ୨୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ଦେଇଛନ୍ତି। ଏହାଛଡ଼ା ଶ୍ରୀ ଜୟଶଙ୍କର ପଟ୍ଟନାୟକ ୫୧ ହଜାର ଟଙ୍କା, ଇଞ୍ଜିନିୟର ଜଗଦୀଶ ପଣ୍ଡା ଏକ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଓ ଶ୍ରୀମତୀ ପ୍ରଣତି ମିଶ୍ର ଏକ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରି ପୃଷ୍ଠପୋଷକ ହୋଇଛନ୍ତି। ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୧୦ ଜଣ ପୃଷ୍ଠପୋଷକ ହୋଇଛନ୍ତି।

ପାଞ୍ଚହଜାର ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କଲେ ଆଜୀବନ ସଦସ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ। ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୩୨ ଜଣ ଆଜୀବନ ସଦସ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି।

ସେହିପରି ମାସକୁ ଏକ ହଜାର ଟଙ୍କା ଲେଖାଏଁ ଦାନ କରି ୧୯ ଜଣ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ସଦସ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି। ଏହାଛଡ଼ା ୧୬୦ ଜଣ ବାର୍ଷିକ ସଦସ୍ୟ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ପ୍ରାୟ ୭୦୦ ଜଣ ଛାତ୍ର ସଦସ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାରରେ ୧୨ ହଜାର ପୁସ୍ତକ ସୁସଜ୍ଜିତ ଭାବେ ରହିଛି। ପାଠାଗାର ପ୍ରକୋଷ୍ଠରେ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ସୁବିଧା ରହିଛି।

ଲେଫ୍ଟନେଣ୍ଟ କର୍ନେଲ ମହେଶ ପ୍ରସାଦ୍ ପୂଜାରୀ ତାଙ୍କ ପିତା ସ୍ୱର୍ଗତ ଡାକ୍ତର ବିଦ୍ୟାଧର ପୂଜାରୀଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାରକୁ ଆଠଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଦାନ କରିଛନ୍ତି। ଏହି ଟଙ୍କାରେ ଡା: ବିଦ୍ୟାଧର ପୂଜାରୀ ଯୁବ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇ ଯୁବକ- ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ମାଗଣାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଛି। ଏହି ପାଣ୍ଠିରୁ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ତଥା ପୁସ୍ତକ ଆଦି ମଧ୍ୟ କ୍ରୟ କରାଯାଇଛି। ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାୟ ସାତଶହ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଶିକ୍ଷା ପାଇ ଉପକୃତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ସମ୍ବଲପୁର ସ୍ଥିତ ସେଣ୍ଟ ଯୋସେଫ୍ କନଭେଣ୍ଟ ବିଦ୍ୟାଳୟର ପୁରାତନ ଛାତ୍ର ସଂଘ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାରକୁ ୫ଟି କମ୍ପ୍ୟୁଟର ପ୍ରଦାନ କରି କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଶିକ୍ଷାରେ ସହଯୋଗ କରିଛନ୍ତି। ଏହାଛଡ଼ା ଭାରତୀୟ ଷ୍ଟେଟ ବେଙ୍କ ଗୋଟାଏ ୱାଟର କୁଲର ଏବଂ ଇନଷ୍ଟିଚ୍ୟୁଟ ଅଫ୍ ଟେକ୍‌ନୋଲଜି ଏକ ଜେରକ୍ସ ମେସିନ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବାରୁ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାର ବହୁତ ଉପକୃତ ହୋଇଛି।

ଏହାଛଡ଼ା ଗ୍ରନ୍ଥାଗାରରେ ପ୍ରତିମାସ ପ୍ରାୟ ଦୁଇଟି ଆଲୋଚନା ସଭା ହୋଇଥାଏ। ଏହି ଆଲୋଚନା ସଭାରେ ଭାଷଣ ଦେବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ତଥା ରାଜ୍ୟ ବାହାରୁ ବିଜ୍ଞ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷଙ୍କୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଇଥାଏ। ପ୍ରତିବର୍ଷ ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ ସ୍ମାରକୀ ବକ୍ତୃତା ତଥା ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ବେହେରା ସ୍ମାରକୀ ବକ୍ତୃତାର ଆୟୋଜନ କରାଯାଇଥାଏ। ଏହି ସଭାମାନଙ୍କରେ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାର ସଦସ୍ୟ- ସଦସ୍ୟା ତଥା ସହରର ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗଦେଇ ଥାଆନ୍ତି।

ସମ୍ବଲପୁର ସାର୍ବଜନୀନ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାର ପାଇଁ ବଡ଼ ଗୌରବର ବିଷୟ ଯେ, ଏବେ ସମ୍ବଲପୁର ସ୍ଥିତ "ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ମୁକ୍ତ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ" ଗ୍ରନ୍ଥାଗାରରେ ଏକ ପଠନ କେନ୍ଦ୍ର ଆମର ଗ୍ରନ୍ଥାଗାରରେ ଖୋଲିଛି। ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପକ୍ଷରୁ ଏଠାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଏବଂ ସାଇବର ସିକ୍ୟୁରିଟିରେ ଡିପ୍ଲୋମା ପାଠ୍ୟକ୍ରମରେ ଶିକ୍ଷାଦାନର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି।

ମୋଟ ଉପରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ସମ୍ବଲପୁର ସାର୍ବଜନୀନ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାର ଏବେ ଓଡ଼ିଶାର ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଖ୍ୟାତିସମ୍ପନ୍ନ ଅନୁଷ୍ଠାନ ହୋଇଯାଇଛି। ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାର କୋଠାରେ ଆଉ ଏକ ମହଲା ନିର୍ମାଣର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଯାଇଛି। ଏଥିରେ ଉପରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଲିଫ୍ଟ ସ୍ଥାପନ ମଧ୍ୟ କରାଯିବ।

ଇତିମଧ୍ୟରେ ସମ୍ବଲପୁର ସାର୍ବଜନୀନ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାରରେ ୪ ଜଣ ସଂସ୍ଥାପନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟିର ସଦସ୍ୟ, ବାଳକୃଷ୍ଣ କର, ଶରତ ନାରାୟଣ ବେହେରା, କ୍ଷୀରୋଦ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର ଓ ଦିଲ୍ଲୀପ ପାଢ଼ୀଙ୍କର ପରଲୋକ ହୋଇଯାଇଚି। ପ୍ରଫେସର ଶଙ୍କର ପ୍ରସାଦ ପତି, ପ୍ରଫେସର ଦୀପକ କୁମାର ବେହେରା, ଶ୍ରୀ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ହୋତା ଓ ଶ୍ରୀ ସପନ ମିଶ୍ର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟିର ନୂତନ ସଦସ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି। ଲେଖା ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ଯିବା ବେଳେ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାରର ସଭାପତି ପ୍ରଫେସର ଆଦିତ୍ୟ ପ୍ରସାଦ ପାଢ଼ୀ, ସମ୍ପାଦକ ଶ୍ରୀ ରଘୁନାଥ ମିଶ୍ର ଓ ବୟୋଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସଦସ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଅରବିନ୍ଦ ମହାପାତ୍ରଙ୍କର ଉଚ୍ଚପ୍ରଶଂସା ତଥା ସୁନାମ କୀର୍ତ୍ତନ ନ କରି ମୁଁ ରହିପାରୁନାହିଁ। ଏହି ତିନିଜଣ ଯଶସ୍ୱୀ ସଦାବେଳେ "ସମ୍ବଲପୁର ସାର୍ବଜନୀନ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାର" ସୁନାମ ପାଇଁ ତଥା ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଉନ୍ନୟନ ପାଇଁ ଯୋଜନାବଦ୍ଧ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟରତ।

ଦେବପ୍ରତିମ ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା

ଦେବପ୍ରତିମ ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ ମୋର ବଡ଼ଖାବାପା । ମୋର ମା' ପୂଜନୀୟା ଜାନକୀ ଦେବୀଙ୍କର ବଡ଼ଭଉଣୀ ପୂଜନୀୟା କମଳା ଦେବୀଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ ହେଉଛନ୍ତି ପୂଜ୍ୟପାଦ ଡାକ୍ତର ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ । ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ୧୮୯୩ ମସିହା ନଭେମ୍ବର ୧୦ ତାରିଖ କାର୍ତ୍ତିକ ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ୱିତୀୟା । ୧୯୬୧ ମସିହା ଡିସେମ୍ବର୍ ୫ ତାରିଖ ମାର୍ଗଶିର କୃଷ୍ଣ ତ୍ରୟୋଦଶୀ ଦିନ ୬୮ ବର୍ଷ ବୟସରେସେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହୋଇଥିଲେ ।

ବଡ଼ଖା ବାପା ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ

ସାଧାରଣ ମାନବ ଜୀବନରୁ ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ ଦେବତ୍ୱ ଲାଭ କରିଥିଲେ ତାଙ୍କର ଅସାଧାରଣ ସାଧନା, ଅଧ୍ୟବସାୟ ତଥା ନିଷ୍ଠାପୂର୍ଣ୍ଣ ତ୍ୟାଗ ବଳରେ । ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳବାସୀ ତଥା ତାଙ୍କର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିଥିବା ଲୋକେ ତାଙ୍କୁ ଦେବତା ରୂପେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଗ୍ରହଣ କରି ତାଙ୍କୁ ସେହିପରି ସମ୍ମାନ ଓ ଭକ୍ତି ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପଦସ୍ପର୍ଶ ଓ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟହ ବହୁସଂଖ୍ୟାରେ ନରନାରୀ ତାଙ୍କ ବାସଗୃହକୁ ତ ଆସୁଥିଲେ, ଏପରିକି ସମ୍ବଲପୁରର ଗ୍ରୀଷ୍ମକାଳୀନ ଦ୍ୱିପହରରେ ରାସ୍ତାର ଆଲକାତରା ତରଳି ଯାଇଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ଡା: ପୂଜାରୀ ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିବା ସମୟରେତାଙ୍କର ଗୋଡ଼ତଳେ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପଡ଼ିଯାଇ ତାଙ୍କର ଭକ୍ତମାନେ ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତି ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିଲେ ।

ଡାକ୍ତର ପୂଜାରୀଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗବାସ ପରେ ପରେ ତାଙ୍କର ଅନନ୍ୟ ଭକ୍ତ ପ୍ରଜ୍ଞାପୁରୁଷ ଡ. ଶ୍ରଦ୍ଧାକର ସୂପକାର ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କର ଜୀବନୀ ରଚନା କରି "ଅମର ଜୀବନ" ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଡାକ୍ତର ପୂଜାରୀ ପ୍ରତିଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଯାଉଥିବା "ସତସଙ୍ଗ" ଆଶ୍ରମରେ ତାଙ୍କର ଏକ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରି ପୂଜା କରାଗଲା । ଡାକ୍ତର ପୂଜାରୀଙ୍କ ନାମରେ ନାମିତ ପ୍ରସୂତି ଚିକିତ୍ସାଳୟରେ ମୋର ବଡ଼ଭଉଣୀ ନାରୀନେତ୍ରୀ ସୈରିନ୍ଧ୍ରୀ ନାୟକଙ୍କ ଉଦ୍ୟମରେ ଡା: ପୂଜାରୀଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରାଗଲା । ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର କଲେଜର ଛାତ୍ରାବାସର ନାମ ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ ଛାତ୍ରାବାସ କରାଗଲା ।

ତେବେ ପରଲୋକର ଚାରି-ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପରେ ଡାକ୍ତର ପୂଜାରୀଙ୍କୁ ଲୋକ କ୍ଷିପ୍ରଗତିରେ ଭୁଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ମୋର ମନରେ ଏହା ଗଭୀର ରୂପେ କଷ୍ଟ ଦେଇଥିଲା । ମୁଁ ତାଙ୍କର ଦାୟାଦ ତଥା ପୂଜକ ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରକ୍ଷା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ମୋର ମନରେ ଆନ୍ଦୋଳନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ତଦନୁସାରେ ମୁଁ ଅଣ୍ଟାଭିଡ଼ି ବାହାରି ପଡ଼ିଲି ।

ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଚିନ୍ତା କଲି ଡା: ପୂଜାରୀଙ୍କର ଅତିପ୍ରିୟ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ବାଲିବନ୍ଧା ସ୍ଥିତ "ସତ୍‌ସଙ୍ଗ ଆଶ୍ରମ ଏବଂ ହୁମା ନିକଟ ବଉଁଶରା ଗ୍ରାମ ସ୍ଥିତ କଲ୍ୟାଣ ଆଶ୍ରମ" ଅଧିକ ସକ୍ରିୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ଉତ୍ସବ ପ୍ରତିବର୍ଷ କାର୍ତ୍ତିକ ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ୱିତୀୟା ତିଥିରେ ଏବଂ ଶ୍ରାଦ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମାର୍ଗଶିର କୃଷ୍ଣ ତ୍ରୟୋଦଶୀ ତିଥିରେ ପାଳନ କରିବାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଗଲା । ଏଥିରେ ଡା: ପୂଜାରୀଙ୍କର ଦାୟଦ ଏବଂ ଭକ୍ତମାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରାଣରେ ସହଯୋଗ କଲେ । ଡା: ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ରଙ୍କର ବଦାନ୍ୟତାରେ ୧୯୩୫ ମସିହାରେ "ସତ୍‌ସଙ୍ଗ ଆଶ୍ରମ" ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦିନରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଗତ ୮୧ ବର୍ଷ ହେଲା ପ୍ରତିଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ "ସତ୍‌ସଙ୍ଗ ଆଶ୍ରମରେ ଗୀତାପାଠ ହେଉଅଛି । ସେହିପରି ୧୯୪୧ ମସିହାରେ ଛିପ୍ଲିମାଠାରେ କଲ୍ୟାଣ ଆଶ୍ରମ ଶ୍ରୀ

ବ୍ରଜମୋହନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ବଦାନ୍ୟତାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ହୀରାକୁଦ ବନ୍ଧ ଯୋଜନାର ଅଂଶବିଶେଷ ଛିପ୍ଲିମା ହୋଇଥିବାରୁ କଲ୍ୟାଣ ଆଶ୍ରମଙ୍କୁ ଉଠାଇ ଦିଆଗଲା । ମହାନଦୀର ଅପରପାର୍ଶ୍ୱରେ ଥିବା ବଉଁଶରା ଗ୍ରାମରେ ୧୯୪୯ ମସିହାରେ କଲ୍ୟାଣ ଆଶ୍ରମ ସ୍ଥାପନ କରାଗଲା । ଡା: ପୂଜାରୀ କଲ୍ୟାଣ ଆଶ୍ରମରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବୃକ୍ଷଲତା ରୋପଣ କରିଥିଲେ । ଡା: ପୂଜାରୀ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁଙ୍କ ସହ ତ୍ରୟୋଦଶୀ, ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ମାସକୁ ୩ ଦିନ କଲ୍ୟାଣ ଆଶ୍ରମରେ ରହି ସତ୍‌ସଙ୍ଗ, ଧ୍ୟାନ ଓ ସାଧନା କରୁଥିଲେ ।

ଡା: ପୂଜାରୀଙ୍କୁ ଲୋକଙ୍କର ସ୍ମୃତିଗୋଚର କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ୧୯୬୯ ମସିହାରେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ ବିଶେଷାଙ୍କ ପ୍ରକାଶ କଲି । ଏଥିରେ ଡା: ପୂଜାରୀଙ୍କର ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । ଲୋକେ ଏହି ବିଶେଷାଙ୍କର ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିଲେ ।

ଏହାପରେ ୧୯୭୧ ମସିହାରେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ ସାହିତ୍ୟ ବିଶେଷାଙ୍କ ପ୍ରକାଶ କରାଗଲା । ଏଥିରେ ଡା: ପୂଜାରୀ ଯୁବାବସ୍ଥାରେ ଲେଖିଥିବା ପ୍ରବନ୍ଧ, ଗଳ୍ପ, କବିତା ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହାପରେ ୧୯୭୩ ମସିହାରେ ଡା: ପୂଜାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ "କୈଳାସ ପଥେ" ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଅନ୍ୟତମ ବିଶେଷାଙ୍କ ରୂପେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା । ଡା: ପୂଜାରୀ ୪୩ ବର୍ଷ ବୟସରେ ୧୯୩୬ ମସିହା ଅପ୍ରିଲ ୩ ତାରିଖରୁ ଅଗଷ୍ଟ ୬ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୀର୍ଘ ୪ ମାସ ଧରି ସାରା ହିମାଳୟ ଗୁଡ଼ିଆ ବାବାଙ୍କ ସହ ପର୍ଯ୍ୟଟନ କରିଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ହିମାଳୟ ଯାତ୍ରା ଅତି ବିପଦସଙ୍କୁଳ ଥିଲା । ଡା: ପୂଜାରୀ ମଧ୍ୟ ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ବହୁବାର ମୃତ୍ୟୁମୁଖରୁ ବଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲେ । ହିମାଳୟ ପର୍ଯ୍ୟଟନର ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ଡା: ପୂଜାରୀ ନିଜ ଡାୟରୀରେ ଲେଖୁଥିଲେ । ଏହି ଡାୟରୀ ମୋର ହସ୍ତଗତ ହେଲା । ମୁଁ କାଳବିଳମ୍ବ ନ କରି ଏହାକୁ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ବିଶେଷାଙ୍କ ରୂପେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲି ।

ଡା: ପୂଜାରୀ ତାଙ୍କର ଛାତ୍ରାବସ୍ଥାରେ "ସୁନାବହୂ" ନାମରେ ଏକ ଅତିସୁନ୍ଦର, ହୃଦୟସ୍ପର୍ଶୀ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ। ସେ ସମୟରେ ଏହି ପୁସ୍ତକର ହିନ୍ଦୀ ଅନୁବାଦ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା। ତେବେ 'ସୁନାବହୂ' ପୁସ୍ତକ ଦୁଷ୍ପ୍ରାପ୍ୟ ହୋଇଗଲା। ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲା ନାହିଁ। "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ବିଶେଷାଙ୍କ ରୂପେ ୧୯୮୬ ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶ କରାଗଲା।

୧୯୮୮ ମସିହାରେ ପୂଜ୍ୟପାଦ ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ଜଣାଶୁଣା ଫାର୍ମାସିଷ୍ଟ ଆୟୁର୍ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଦୟାନିଧି ବେହେରା ଏକ ପୁସ୍ତକ ରଚନା କଲେ। ପୁସ୍ତକର ନାମ "ବିଲାତି-ସୂଜା କାହାଣୀ"। ଏଥିରେ ଡା: ପୂଜାରୀଙ୍କ ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ସହନଶୀଳତା ଓ ଉଦାରତା ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଛି। ଏକ ସତ୍ୟ ଘଟଣାକୁ ନେଇ ପୁସ୍ତକରେ ଗଳ୍ପ ରୂପ ଦିଆଯାଇଛି। ଆର୍ଥିକ ସୁବିଧା ପାଇଁ ଶ୍ରୀ ବେହେରା ପୁସ୍ତକକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ ଅନୁରୋଧ କଲେ। ଏହା ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମନେ କରି ମୁଁ "ବିଲାତି-ସୂତା କାହାଣୀ" ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶନର ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିଥିଲି।

୧୯୬୧ ମସିହାରେ ଡା: ପୂଜାରୀଙ୍କର ପରଲୋକଗମନ ପରେ ପରେ ଡ. ଶ୍ରଦ୍ଧାକର ସୂପକାର ଡା: ପୂଜାରୀଙ୍କ ଜୀବନୀ ପୁସ୍ତକ "ଅମର ଜୀବନ" ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ। ପରେ ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲା ନାହିଁ। ଡା: ପୂଜାରୀଙ୍କ ଜନ୍ମ ଶତବାର୍ଷିକୀ ପାଳନ ସମୟରେ "ଅମର ଜୀବନ" ପୁସ୍ତକର ପୁନଃ ପ୍ରକାଶନର ଆବଶ୍ୟକତା ହେଲା। ଏହି ମହତ୍ କାର୍ଯ୍ୟ ମୋତେ ହିଁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା। ଏହାକୁ ୧୯୯୩ ମସିହାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ପ୍ରକାଶ କରାଗଲା। ଏବେ ୨୩ ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ "ଅମର ଜୀବନ" ମୋର ପାଖରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସଂଖ୍ୟାରେ ଗଚ୍ଛିତ ଅଛି।

ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ ଜୀବନର ଶେଷ କାଳରେ "ବେଦମାତା ଗାୟତ୍ରୀ" ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରିଥିଲେ। ସେ ତା.୨୮.୩.୧୯୫୯ରେ ଲେଖା ଆରମ୍ଭ କରି

ତା.୫.୪.୧୯୬୦ରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥିଲେ। ଏହା ଅପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଦୀର୍ଘ ୫୧ ବର୍ଷ ଧରି ପଡ଼ିରହିଥିଲା। ମୁଁ ଓ ମୋର ବଡ଼ଭାଇ ଡା: ଯତୀନ୍ଦ୍ର ମୋହନ ପୂଜାରୀ ଏହାକୁ ପୁସ୍ତକ ଆକାରରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କଲୁଁ। ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ସୁବିଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହା ସମ୍ବଲପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ ଭଲ ହେବ ବୋଲି ଚିନ୍ତା କଲୁଁ। ତତ୍‌କାଳୀନ କୁଳପତି ପ୍ରଫେସର ଅରୁଣ କୁମାର ପୂଜାରୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲୁଁ। ସେ ମଧ୍ୟ ଅତି ଆଗ୍ରହର ସହ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜି ହେଲେ। ତଦନୁସାରେ ୨୦୧୧ ମସିହାରେ "ବେଦମାତା ଗାୟତ୍ରୀ" ଏକ ଉତ୍ସବ ମାଧ୍ୟମରେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହେଲା। ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରଫେସର ଅରୁଣ କୁମାର ପୂଜାରୀଙ୍କୁ ଯେତେ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଯିବ। ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଆମେ କୃତଜ୍ଞ। "ବେଦମାତା ଗାୟତ୍ରୀ" ବିକ୍ରି ପାଇଁ ସମ୍ବଲପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ପାଠାଗାରରେ ଗଚ୍ଛିତ ଅଛି।

ଏହାଛଡ଼ା ଦେବପ୍ରତିମ ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କ ଜୀବନର ଅଲୌକିକତା ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ମୋର ଅନେକ ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ତଥା ସ୍ମରଣିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି। ମୋର ଅନେକ ଆଲୋଚନା ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଚାରିତ ହୋଇଛି। ବହୁ ସଭା-ସମିତିରେ ବକ୍ତୃତା ଉପସ୍ଥାପିତ କରିଛି।

ଦେବପ୍ରତିମ ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କ ପୂଜା -ଅର୍ଚ୍ଚନା ପାଇଁ ମୁଁ ଏତେଗୁଡ଼ିଏ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିବାରୁ ଆପଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିବେ। ହଁ, ମୁଁ ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ ହୋଇଥିବାରୁ ବୋଧ ହୁଏ ଏହା ସମ୍ଭବ ହୋଇଛି। ପୁଣି, ତାଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦରେ ହିଁ ଆଜି ମୁଁ ୮୦ ବର୍ଷ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ସୁସ୍ଥ, ସବଳ ଥାଇ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସମୃଦ୍ଧିରେ ରହିଛି।

ଶେଷ କଥା

ଜୀବନରେ ମୁଁ ଯେତିକି ପାଇବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ, ସେଥିରୁ ବହୁତ ବେଶି ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇଛି । ମୁଁ ଯାହା ନୁହେଁ, ସେଥିରୁ ଅଧିକ ଅଟେ ବୋଲି ଲୋକେ କହନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ମୋର ଯେତିକି ବୁଦ୍ଧି, ବିଦ୍ୟା, ଜ୍ଞାନ ତଥା ଶକ୍ତି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅଛି, ସେଥିରୁ ଅଧିକ ଅଛି ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରି ସମାଜ ମୋତେ ଯଶ-ମାନ, ଖ୍ୟାତି, ପ୍ରଶଂସା ଦେଇଛି । ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରିଥାଏଁ । ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏଁ । ବାସ୍ତବିକ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ କାଳ୍ପନିକ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏଁ ।

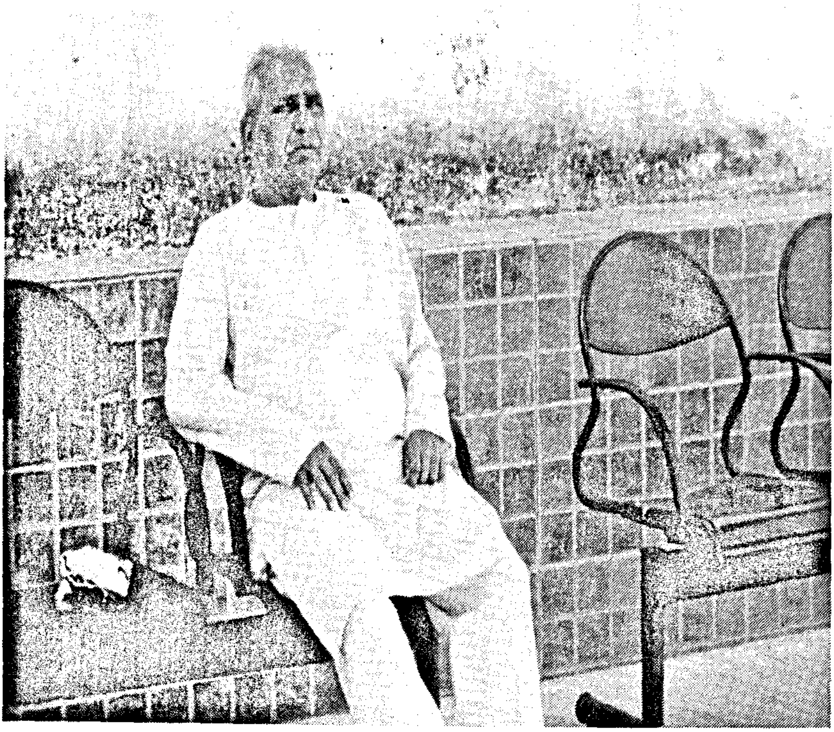

ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ।

ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରାୟତଃ ଅଶାନ୍ତି, ଅସନ୍ତୋଷ, ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ, ପ୍ରକଟ କରେଁ ନାହିଁ। ବରଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ତୁଳନାରେ ମୋତେ ଅଧିକ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ଆନନ୍ଦ ଦେଇଛନ୍ତି ବୋଲି ତାଙ୍କଠାରେ ଖୋଲା ହୃଦୟରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥାଏଁ।

ମଣିଷର ଷଡ୍-ରିପୁ, ଅର୍ଥାତ୍ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ, ମତ (ଗର୍ବ) ଓ ମତ୍ସର୍ଯ୍ୟକୁ ମୁଁ ଅଭ୍ୟାସ ମାଧ୍ୟମରେ ବହୁଳ ପରିମାଣରେ ଦମନ କରିପାରିଛି। କ୍ରୋଧକୁ ସର୍ବାଧିକ ପରିମାଣରେ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାୟ ୯୫ ପ୍ରତିଶତ ଦମନ କରିପାରିଛି। ଏଥିଯୋଗୁଁ ବୋଧହୁଏ ଉତ୍ତମ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଆଶାତୀତ ଧନ ଓ ଦୀର୍ଘାୟୁ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ପାଇପାରିଛି। ମୋର ଅଧିକାଂଶ ସାଙ୍ଗ ସାଥି, ସମ୍ପର୍କୀୟ ମୋରଠାରୁ ଅଳ୍ପ ବୟସରେ ପରଲୋକ ଗମନ କରିଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସୁସ୍ଥ, ସବଳ ଥାଇ ହସଖୁସିରେ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛି। ବୟସ ପାଇଁ ଲୋକେ ମୋର ପ୍ରଶଂସା କରି ଆନନ୍ଦ ଦେଇ ଥାଆନ୍ତି।

ମୁଁ ଏବେ ପୁଣି ଜନ୍ମର ପ୍ରାଥମିକ ଅବସ୍ଥା, ଅର୍ଥାତ୍ ଶୈଶବ ମନୋଭାବରେ ରହିବାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରୁଛି। ଅନ୍ୟର କଥା ମାନି ଚଳିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି। ସବୁବେଳେ ହସ-କୌତୁକ ବାତାବରଣରେ ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଅଛି। ଅନ୍ୟ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ସ୍ୱତଃ ହସ-କୌତୁକ ଢାଞ୍ଚା ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଉଛି। ଏଥିରେ ସତର୍କତା ରହୁନାହିଁ। ଶିଶୁଙ୍କ ଭଳି ଅଳ୍ପ ଭୋଜନ କରୁଛି। ପାଖରେ ବିସ୍କୁଟ, ମୁଢ଼ି, ମୁଗଫଲି, ମିନ୍‌କି ରଖିଛି।

ଶେଷ କଥାର ସର୍ବଶେଷରେ ଖୋଲାଖୋଲି ଭାବେ କହୁଛି- ମୋର ଆଉ କିଛି କରିବାର ନାହିଁ। ଅର୍ଥାତ୍, ଷଡ଼-ରିପୁର କାମନାକୁ ପ୍ରାୟତଃ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଦମନ କରିପାରିଅଛି। ଭଗବାନ ମୋତେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପରିମାଣରେ ସବୁକିଛି ଦେଇଛନ୍ତି। ମୋର ସାମ୍ପାଦିକ ଜୀବନ ସଫଳତା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ। ମୋର ଏବେ କିଛି ଅଭାବ ନାହିଁ। ଦୀର୍ଘ ୮୦ ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆଜି ୮୧ ତମ ବର୍ଷରେ ପଦାର୍ପଣ କରିଅଛି। ଜୀବନର ସବୁ ମଜା ନେଇଛି। ଜୀବନରେ ଅନେକ ପାହାଡ଼, ପର୍ବତ ଆରୋହଣ କରିଛି। ଅକର୍ମଣ୍ୟ ହୋଇ ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ପାଇବା ପୂର୍ବରୁ ସ୍ୱର୍ଗାରୋହଣର ମଜା ନେବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି। ତେବେ ସେ ହାତ ଧରି ନେଲେ ତ!

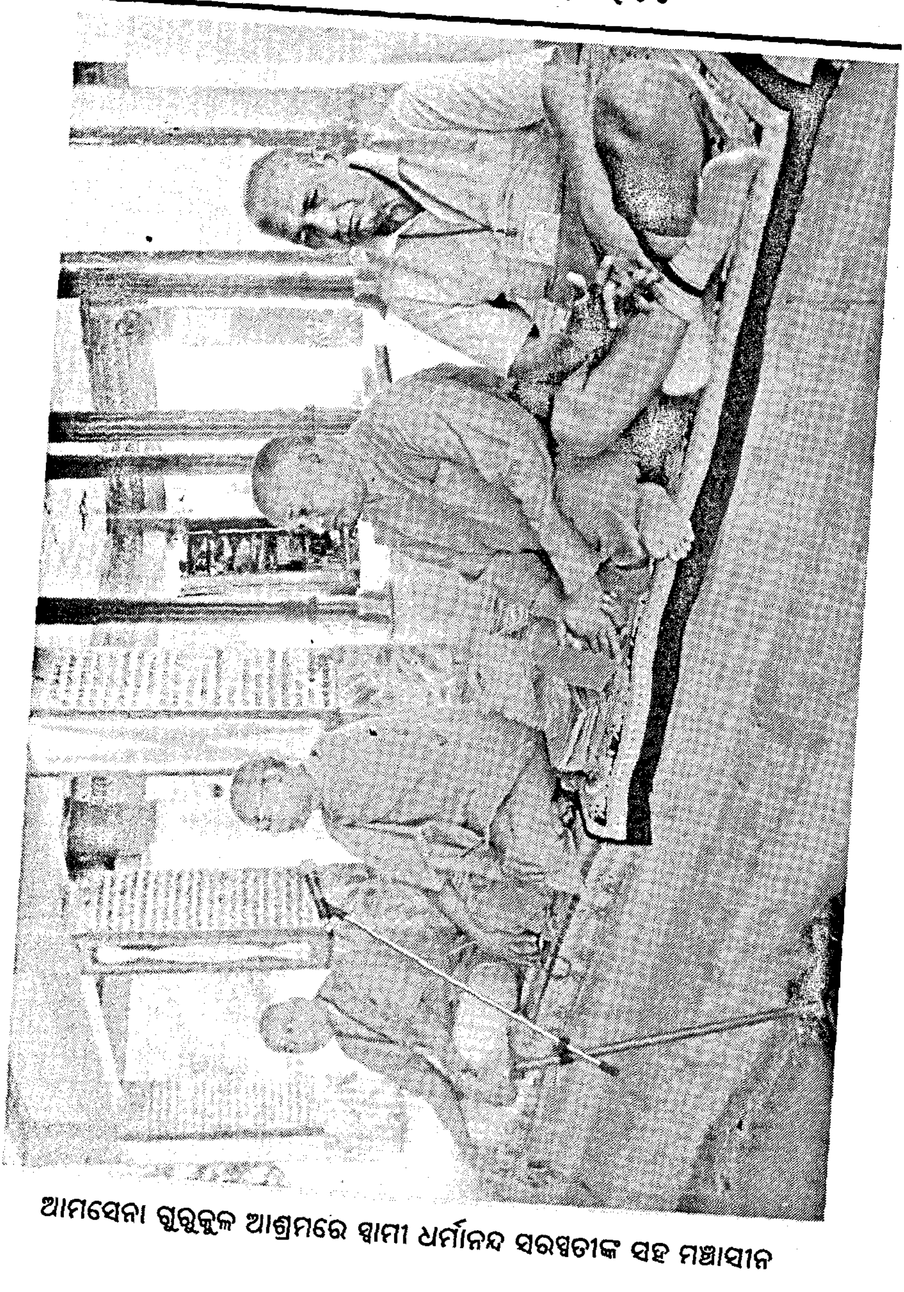

ଆମସେନା ଗୁରୁକୁଳ ଆଶ୍ରମରେ ସ୍ୱାମୀ ଧର୍ମାନନ୍ଦ ସରସ୍ୱତୀଙ୍କ ସହ ମଞ୍ଚାସୀନ

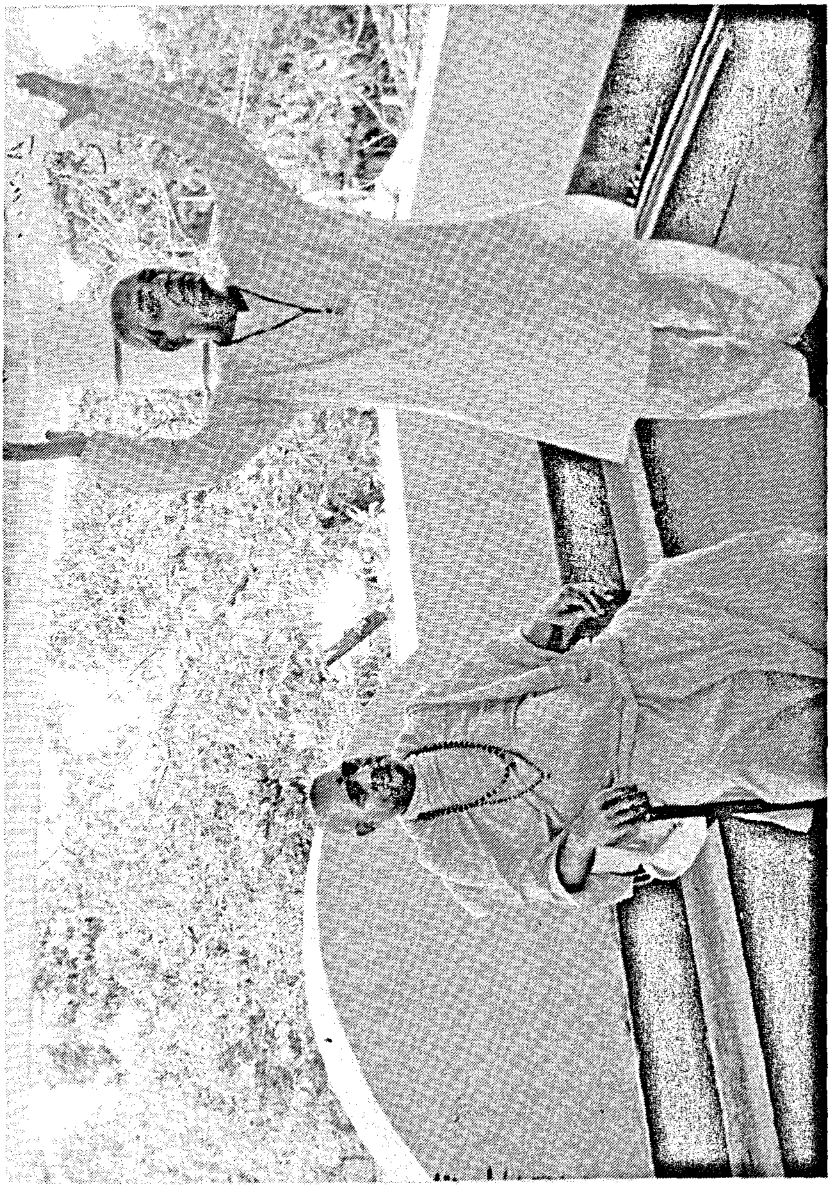

ସ୍ୱାମୀ ସତ୍ୟପ୍ରଜ୍ଞାନନ୍ଦ ସରସ୍ୱତୀଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଭାଷଣ ପ୍ରଦାନ ବେଳେ ଭାବ ବିହ୍ୱଳ

NATIONAL JOURNALIST WELFARE BOARD

Ref. No.

Date

ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ କଲ୍ୟାଣ ବୋର୍ଡ଼ ଦ୍ୱାରା ଅଳଙ୍କୃତ ପେନ୍‌ସନ୍ ସମ୍ମାନ ।

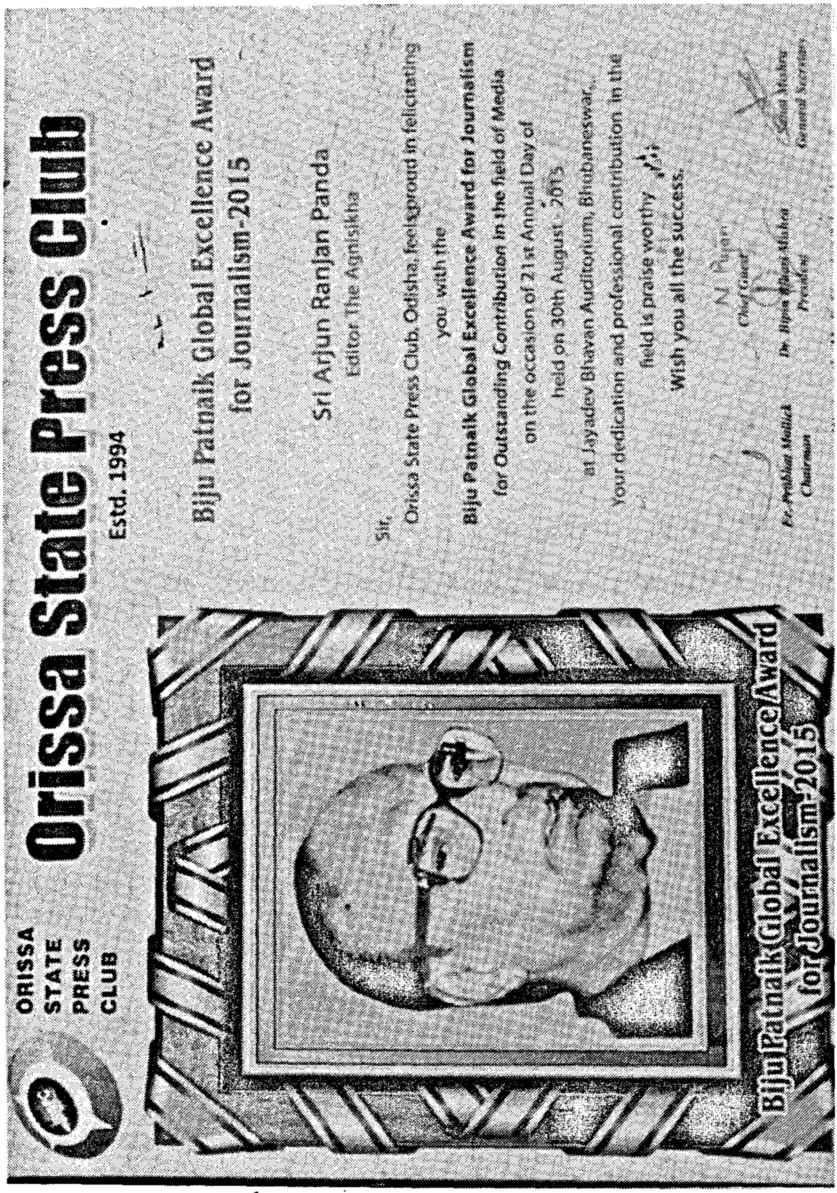
Orissa State Press Club
Estd. 1994
ORISSA STATE PRESS CLUB

Biju Patnaik Global Excellence Award for Journalism-2015

Sri Arjun Ranjan Panda
Editor The Agnisikha

Sir,
Orissa State Press Club, Odisha feels proud in felicitating you with the
Biju Patnaik Global Excellence Award for Journalism
for Outstanding Contribution in the field of Media
on the occasion of 21st Annual Day of
held on 30th August, 2015
at Jayadev Bhavan Auditorium, Bhubaneswar.
Your dedication and professional contribution in the field is praise worthy.
Wish you all the success.

Chief Guest
President
Chairman
General Secretary

ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍ ପକ୍ଷରୁ ବିଜୁ ପଟ୍ଟନାୟକ ଗ୍ଲୋବେଲ୍ ଏକ୍ସଲେନ୍ସ ପୁରସ୍କାର-୨୦୧୫

ତୁମରି ଜନମ ଦିବସେ

- ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର -

ଆଜି ଏ ତୁମରି ଜନମ ଦିବସେ
କରୁ ଆମେ ଶୁଭ କାମନା
ଏସନ ସମୟେ ମନରେ ଆମର ଜାଗଇ ଲକ୍ଷ ଭାବନା ।
ବଡ଼ ଭାଇ ସମ ଆମକୁ ସମାଜେ
ଦେଇଅଛ କେତେ ଶରଧା
ତାହାରି ବଳରେ ବଳୀୟାନ୍ ହୋଇ
ଛିନ୍ନ କରିଛୁ ଉପଧା ।
'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ଅଗ୍ନିକୁ ଜାଳି
ଦେଖାଇଛ ଜ୍ୟୋତି ସମାଜେ
ତାହାରି ଦୀପ୍ତି ସତତ ବ୍ୟାପ୍ତି
ଆମ ଏ ମୁଲକେ ବିରାଜେ ।
ହସ ହସ ତୁମ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳ
ମନେ ଆମ ଆଣେ ପୁଲକ
ତୁମରି ଜୀବନ ସାଧନା ଆମକୁ
କରିଛି ଜୀବନେ ସରକ ।
କର୍ମରେ ତୁମେ ଚିର ଚଞ୍ଚଳ
ପରାଭବ ଲଭେ ବୟସ
ଅର୍ଜୁନ ନାମ ସାର୍ଥକ ତୁମ
ରହିଥାଅ ଯେଣୁ ସରସ ।
ବିଭୁପାଦେ ଆମେ କରୁଛୁ ମିନତି
ଲଭ ହେ ଦୀର୍ଘ ଜୀବନ
ନିରାମୟ ରୁହ କଣ୍ଟକହୀନ
ହେଉ ସଦା ତୁମ ଅୟନ ।

ସାଇ ସଦନ, ତୃତୀୟଗଳି, ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର କଲୋନୀ,
ଘର ନମ୍ବର R3/B6 , ବୁଢ଼ାରଜା, ସମ୍ବଲପୁର

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଓଡ଼ିଶାରେ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କର ଗର୍ବ

- ବରେନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣ ଧଳ -

ବନ୍ଧୁ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଅଶୀ ଛୁଇଁଲା । ଏଇ ସେଦିନ ହଠାତ୍ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ମୋ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ନଭେମ୍ବର ୧୬ ତାରିଖ-୨୦୧୫ ମସିହା, ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲି ହଠାତ୍ କଥା କଣ ? ଏଇମିତି ଚାଲି ଆସିଲି । କଥା ହେଲୁ । ଅଗ୍ନିଶିଖା କଥା ପଡ଼ିଲା, କହିଲେ କଷ୍ଟେ - ମଷ୍ଟେ ଚାଲିଛି । ଅଗ୍ନିଶିଖା ଆଉ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରିବ । ମୁଁ କହିଲି, ଅଗ୍ନିଶିଖା କଣ ସେଇ ସମ୍ବଲପୁରରେ କେବଳ ଅଗ୍ନିତେଜ ବିକିରଣ କରୁଥିବ ? ଅନେକ ଦିନ ଧରି ଦେଖିନି । ପଠାଅ ଗୋଟେ କପି । ତାପରଠୁ ପାଉଛି । ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକର ହାତ ଗଢ଼ା କାଗଜ । ଯେଉଁଥିରେ କଳା ଟଙ୍କାର ସ୍ପର୍ଶ ଲାଗିନି । ତେଣୁ ଛୋଟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଅଗ୍ନି ଭଳି ଝଟକୁଛି ।

ଅର୍ଜୁନ ରଂଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସହ ମୋର ସମ୍ପର୍କ ଗତ ୫୫ ବର୍ଷର । ସେ ମାତୃଭୂମିରେ ୧୯୫୭ ରେ ଯୋଗ ଦେଲେ । ମୁଁ ୧୯୬୦ ରେ ବି.ଏ. ପାଶ୍ କରି କଟକ ଷ୍ଟାଫ୍ ରିପୋର୍ଟର ରୂପେ ଯୋଗ୍ ଦେଲି । ସମ୍ଭବତଃ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପରେ ମାତୃଭୂମି ପକ୍ଷରୁ ଭବାନୀପାଟଣା, ବଲାଙ୍ଗିର, ବରଗଡ଼ ଓ ସମ୍ବଲପୁରକୁ ମୋତେ ପଠାଗଲା । ମାତୃଭୂମି କିଭଳି ସର୍କୁଲେସନ ଅଛି- ଲୋକଙ୍କ ମତାମତ ଆଦି ବୁଝିବା ପାଇଁ ମୋତେ କୁହାଗଲା । ସେତେବେଳେ ଭବାନୀପାଟଣାରେ ମାତୃଭୂମି ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ ରାସ ବିହାରୀ ମୁଣ୍ଡ, ବରଗଡ଼ରେ ବିପିନ୍ ଅଗ୍ରଓ୍ୱାଲ ଏବଂ ସମ୍ବଲପୁରରେଅର୍ଜୁନ ରଂଜନ ପଣ୍ଡା । ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଜୁନ ଥିଲେ ସମ୍ଭବତଃ ସର୍ବକନିଷ୍ଠ । ସମ୍ବଲପୁରରେ ବସ୍‌ରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ କିଏ ବୋଲି ଜଣକୁ ପଚାରିବାରେ ସେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ବଡ଼ ପାଟିରେ ଡାକ ପକାଇଲେ । ତାଙ୍କ ସହ ସେହି ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତ । ମୋ ରହିବା ପାଇଁ ସରକାରୀ ଡାକ ବଙ୍ଗଳାରେ ଗୋଟିଏ ରୁମ୍ ବୁକ୍ କରିଦେଇଥିଲେ । ସେଇଠି ତାଙ୍କ ସହ ଚାକ୍ଷୁଷ ପରିଚୟ । ସେହି ଦିନଠାରୁ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ବନ୍ଧୁତ୍ୱ କାଏମ୍ ରହିଛି । ୧୯୭୦ ମସିହାରେ ଆମେ କେତେଜଣ ସାମ୍ବାଦିକ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଫେଡ଼େରେସନ୍ ଅଫ୍ ଓ୍ୱାର୍କିଂ ଜର୍ଣ୍ଣାଲିଷ୍ଟରୁ (ଆଇଏଫ୍‌ଡବ୍ଲୁଜେ) ବାହାରି ଆସି

ଆଉ ଏକ ନୂଆ ସାମ୍ବାଦିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଏଥିପାଇଁ ରାଜ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଥିବା ସାମ୍ବାଦିକ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ଯୋଗାଯୋଗ ହେଲା । ସେଇ କ୍ରମରେ ମୁଁ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କଲି ଓ ସେ ଆମ ସହ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ସଂଗଠନ ଗଢ଼ିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ବୋଲି ମତ ଦେଇଥିଲେ ।

ସେ କେବଳ ସାହାଯ୍ୟ କରି ନ ଥିଲେ । ତାଙ୍କରି ଜରିଆରେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଅଧିକାଂଶ ସାମ୍ବାଦିକ ଆମର ନୂତନ ଅନୁଷ୍ଠାନ "ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ୧୯୭୨ ରେ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ଜାତୀୟସ୍ତରରେ ଗଠିତ ନ୍ୟାସନାଲ ୟୁନିୟନ ଅଫ୍ ଜର୍ଣ୍ଣାଲିଷ୍ଟ (ଇଣ୍ଡିଆ) ସହ ଅନୁବନ୍ଧିତ ହେଲା । ସେହି ଦିନଠାରୁ ଅର୍ଜନୁ ବାବୁ ରାଜ୍ୟସ୍ତର ଉପସଭାପତି ଓ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅନୁଷ୍ଠାନର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କମିଟି ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ରହି ଆସିଥିଲେ ।

ଏଥିରେ ଦ୍ୱିମତ ନାହିଁ, ଅର୍ଜୁର୍ନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଓଡ଼ିଶାର ଅଳ୍ପ କେତେ ଜଣ ହାତ ଗଣତି ସାମ୍ବାଦିକ ଓ ସମ୍ବାଦ ଲେଖକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟତମ । ସବୁଠୁ ବଡ଼ କଥା ହେଉଛି ସେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିବା ଅଗ୍ନିଶିଖା ଦୈନିକ ଖବର କାଗଜ ଗତ ୪୮ ବର୍ଷ ଧରି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ଅଗ୍ନିଶିଖା କଳେବର ଶୀର୍ଣ୍ଣକାୟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଦଧୀଚିଙ୍କ ହାଡ ଭଳି ଟାଣ । ଶିଳ୍ପପତି, ବେପାରିଙ୍କ ଠାରୁ ଚାନ୍ଦା ଆଣି, ରାଜନୀତିକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବ୍ଲାକମେଲ କରି ଓଡ଼ିଶାରେ ଅନେକ ଖବର କାଗଜ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି । ମାତ୍ର ସେ ସବୁ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ସ୍ୱଳ୍ପ ସମୟ ବ୍ୟବଧାନରେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଉଛି । ଏପରିକି ରାଜନୀତିକ ଦଳମାନଙ୍କର ମୁଖପତ୍ର ରୂପେ ଅନେକ ଖବର କାଗଜ ପ୍ରକାଶ ପାଇ ବର୍ଷେ/ ଦୁଇବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି । ମାତ୍ର ଅଗ୍ନିଶିଖା ତାର ଶିଖାବିସ୍ତାର କରି ବଞ୍ଚିରହିଛି । ବାଳକୃଷ୍ଣ କରଙ୍କ ଏକକ ଉଦ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା ମାତୃଭୂମି ଭଳି ଅଗ୍ନିଶିଖା ତାର ଶିଖା ବିସ୍ତାର କରି ବଞ୍ଚିଛି । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ସେଥିପାଇଁ ଅଭିନନ୍ଦନ ।

ଆଜି ୮୦ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ତରୁଣ । ସେଦିନ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ତାଙ୍କୁ ସୂଚନା ଭବନରେ ପୁରସ୍କୃତ କରିବା ବେଳେ କିଛି ବନ୍ଧୁ ମୋତେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଲେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ କେବଳ ସମ୍ବଲପୁରର ନୁହେଁ ଓଡ଼ିଶାର ଗୌରବ । ସେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ରହିଗଲେ । ତଥାପି

ତାଙ୍କ କୃତି ଅନେକ ତଥାକଥିତ ବିଖ୍ୟାତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଯଥେଷ୍ଟ ଉଚ୍ଚରେ।

ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ କଲମ, ଶରୀର ଆଉ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅଧିକ ପ୍ରସାରିତ କରନ୍ତୁ। ସେ ଶହେ ବର୍ଷ ପାର କରି ସାମ୍ବାଦିକତାରେ ଓଡ଼ିଶାର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରନ୍ତୁ। ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସମଗ୍ର ଜୀବନ ସାମ୍ବାଦିକତା, ସମାଜ ଓ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ। ତାହାହିଁ ତାଙ୍କୁ ଏ ରାଜ୍ୟରେ ଏକ ଆଦର୍ଶ ପୁରୁଷ ରୂପେ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବ। ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର ଜୟ ହେଉ।

ଅଶୋକ ନଗର,

ଭୁବନେଶ୍ୱର-୭୫୧୦୦୯

■ ■ ■ ■

ସମ୍‌କର୍‌ ଲାଗି ଜୀଉଁ

- ମଙ୍ଗଳୁ ଚରଣ ବିଶ୍ୱାଳ -

ମଏଧାନେ ମାଖନୁର ମାଁ ମୁନ୍‌ଗା ଗଛ୍‌ ତଲେ ଅଏଁଠା ବାସନ୍‌ ମାଜୁଥାନ୍‌। ମାଖନୁର୍‌ ବା’ ପାଖର୍‌ ହାଟ୍‌କେ ଯାଇଥାନ୍‌। ମାଖନୁର୍‌ ମାଁ ସୋର୍‌ କଲେ, ଶୁଖୁଆ ପାଏ ଆନ୍‌ତେ। ମୁନ୍‌ଗା ଡାହି ଫୁଲେଇଥାଏ। କଷି କାଁଢ଼େ କାଁଢ଼େ ଲମ୍‌ଲାନ। ତାଙ୍କର୍‌ ତାଙ୍କର୍‌ କାଣା କଲେ କଲେ କର୍‌ବରାଲେ। ଖାର୍‌ ସର୍‌ସର୍‌ ଉଦା ହାତେ ଛିଁଇତେ ଛିଁଇତେ ଗଛ ଡାହିକେ ? କହେଲେ ହଏଗୋ ମାଖନୁର ବା’, ପାଏବ ବଏଲେ ଶୁଖୁଆ ପାଏ ଆନ୍‌ବ। ମୁଇଁ ମଲା ଲେଖେଁ ପାଶ୍‌ରି ଦେଲି ଗୋ’। ତାର୍‌ ବା ହାଟୁ ଫିର୍‌ଲେ ମାଛି ଅଂଧିଆ ସଁଝେ। କରି ଆର କାନି କାଣା ଯେ ଗଁଠେଇ ଥାନ୍‌। ଦେଖି ଦେଖ

ବଏଲା ବେଲ୍‌କେ ଶୁଖୁଆ ଇମା ! ଶୁଖୁଆକେ ହେତାଲ ? ତୁଇ କହେଲୁ ଆର ନାଇଁ ଆନ୍‌ତି ! ! ନ ଗା ଆଁଏଷ୍ ବିଷର୍‌କେ ବଡ଼ା ଚାର୍ ବର୍‌ସୁ ବଲି ଅଲଗ୍ ଧରିଛେଁ । ବାଏବି ଶାଗ୍ ପତର୍ ସାଁଗେ ନାଇଁ ବିଟଲେଇ ।

ଇଟା ତ ସମ୍ବାଦ୍ ! ଆମର୍ ମୁନ୍‌ଗା ଗଛ୍‌ଟା ସାମ୍ବାଦିକର୍ କାମ୍ କରିଛେ । ଆଘେଁ ଏନ୍ତା ଏନ୍ତା ବାର୍ତା ପଠଉଥିଲେ । ଲୁକେ ।

କାଏଁ କାମ୍ ପଡ଼ିଥାଏ ଯେ, ମୁଇଁ ସଖାଲୁ ସଖାଲୁ ସମ୍ବଲ୍‌ପୁରେ ହାଜର । ଆମର୍ ଆଡ଼ର୍ ବସ୍ ଟୁରାଭି ବେଲ୍ ଉଦାକେ ସମ୍ବଲପୁରେ ଠିଆ, ଗୁଡ଼ାନୁ ବାହରି କୁକ୍ରା ଯେନ୍ତା, ଏଢ଼େ ସଖାଲୁ କାର କାଣା ଭାସିଯାଉଛେ ଯେ ଦୁକାନ୍ ଖୁଲ୍‌ବାଟା ଟହଲ୍ ମାର୍‌ମି କେନ ? 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ଅଫିସ ତ ବଢ଼େ ସଖାଲୁ ଖୁଲ୍‌ସି, ଯାଏଁସି ତ । ଝନାଦୋ ଭିତ୍ରେ ବଇଥାନ୍ ଝନେ ତଙ୍କର୍ ସମିଆଥି ଆଏଲେ । ସାମ୍‌ନା ଦୁକାନ୍ ତାଁକର ଘଡ଼ିକେ ମିଲାଲା । କହେଲା, ଠକା ବେଲ୍‌କେ ଆଏସନ୍ ହୋ ପଁଡ଼ା ମାହାପୁରୁ !

ଦୁକାନୀ ଆଁଟେ କିର୍ଲାଲା, ହଏହୋ ମୁଂଗ୍ଲୁ, ଇନ୍‌କେ ଆସ, ହେନେ କାଣା କରୁଛ ? ଗଲି ଆର ଦେଖ୍‌ଲି ସଜାବୁଜା କାରବାରର ଦୁକାନ୍ । ମୋର ଆକାବାକା ଚେହେରାନୁ ଠକାଲା । ଚିନ୍‌ହି ନାଇଁ ପାର୍‌ବାର୍ ଲେଖେଁ ଲାଗୁଛେ । ସୋର୍ କର କି.ଏମ୍. କଲେଜ୍‌ନ ପଢୁଥିଲାଁ । ହେ ପଁଡ଼ା ବାବୁ ବି । ସଥେ ତ ! ମାରିହା ମିତାର ଲାଗ୍‌ଲା ମୋତେ । ବନେ ଘଡ଼େ ଦୁଃଖ ସୁଖ ହେଲୁଁ ମୋର ଷ୍ଟୋଭ୍ ଟାକେ ଦେଲି । ସାଜିଥିବ ଫିର୍‌ଲା ବେଲେକେ ନେମି । ଯା' ହଉ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ଅଫିସ୍‌ଟା' ଦେଖ୍‌ଲିଁ ।

ଥରେ ଶ୍ରୀପୁରାର୍ ଚମାର୍ ପାଢ଼ୀ (ପୂର୍ବର୍ ଟ୍ରେଜେରି ଅଫିସର, ସମ୍ବଲପୁର) ଫୋନ୍ କଲେ ଆମର ଦଲେ ତମର ଘର୍‌କେ ଯିମୁ । ରଟୋ କରି ଆସ ବଏଲି । "ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘ'ର ଇ ସଖାଲ ବୁଲା ଲୁକେ ଆଏଜେ କାଣା ସାଁଗ ପାଢ଼ୀ ଉପର୍‌କେ ଛୁ" । ପଛେ ଜାନ୍‌ଲି ଆମର୍ ଇ ପଁଡ଼ା ବାବୁ ସେ ଦଲର ମୁଖିଆ ।

ଏନ୍ତା ଏନ୍ତା ଚିନ୍‌ହାର୍ ଜନାର୍ ହଉଁ ହଉଁ "ଅଗ୍ନିଶିଖା'ନ ଧୁମ୍ ଛୁକଲା ଛଡ଼େଇ ଲେଖ୍‌ଲି "ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ ଦାନୀ ନୁ ନବେରେ ନୀଳମାଧବ ତକ୍" ।

ଦିନ ବେଲା ବଏଠା ଯହ ଜାଲ୍‌ଲେ ସଁଝେ ଜାଲି ହବା ? ଅଦରକାରୀ ଜିନିଷ ଠୁଲାବାକେ ଗାଂଧୀ ମହାତ୍ମା କହୁଥିଲେ। "ପରିଗ୍ରହ"। ନ ସବୁ ଦର୍‌କାରୀ ଖବର୍ କାଗଜ୍ ରେଲ୍‌ଗାଡ଼ି ରୁଥି ଆଏଲା ବାଗିର୍ ପଁଡ଼ା ଆଁଗ୍ୟାଁର ଟେବୁଲ ନ ଗଦା। ଯେପାରୁଛ ପଢ଼।

ପଁଡ଼ା; ପାଢ଼ୀ ଲେଖେଁ ସାଁଗିଆ ସାପକାତି ମିତାର ଛାଡି ହବା। ହେଲେ ନିଜର୍ ବଏସେରା କେ ? ନଁ, ଇ ପଁଡ଼ା ବାବୁ ବଦ୍‌ନାମିଅାଁ ବଏସରାକେ ଛି କର୍‌ସନ୍।

ଋତୁ ବଦଲ ଲେଖେଁ ସମିଅାଁ ଏ ହେବେ ବଦ୍‌ଲି ଯାଉଛେ। ପାଟ ପୁରଷାନୁ ନିର୍ମଲ ଧାର୍‌ଟେ, ପଝର୍ ଯେନ୍ତା ବୁହୁଥିଲା। ଅଜା ଆର ବାପ ଭିତ୍ରେ ସେ ଧାର ନିର୍ମଳ ଥିଲା। ବାପ-ପୋ ମଝି ସେ ଧାର୍ ଏହେଦେ ପୁହୁରିଆ ହେଲାନ। ପୋ-ନାତି ବେଲ୍‌କେ ଧୁବେନ ଯୋର ହଇଛେ। ଦିନ ଆଏବା ସେ ଯୋର ମୁନୁଷ୍ ମୁନୁଷ ମଝି ଆର ଗୁଟେ ମହାନଏଦ୍ ବନାବା।

ହାଟୁଁ ଫୁଲ କୁଟ୍‌ନୀ ଆର ଶୁଖୁଆ କୁଚନୀ ଫିରୁଥାନ୍। ଅଁଧାର ଅଜଗର୍ ଲେଖେଁ କଲେ କଲେ ଗଁଗି ଆଉଥାଏ। ଇ ରାଏତ୍ ଘଡ଼କ ଆମର ଘରେ ରହିଯିବୁଗା ବହେନ୍, ଝନେ ଆଉ ଝନ୍‌କୁ କହେଲା। ସେ ବି ହଁ କଲା ଫୁଲ୍‌ବାଲୀର୍ ଘର ଚାରିକୁଡି ଫୁଲ ଉପ୍ରେ ଫୁଲ। କହରେ ଫାଟି ପଡୁଛେ। ହେଲେ ଶୁଖୁଆବାଲୀର ଆଖି ନିଦ ନାଇଁ। ଶୁଖୁଆର ଗଁଧିଥି ଶୁଇ ପହଟିଛେ। ଫୁଲର ମହକେ ଆଏବା ନିଦ ? କହେସନ୍ ତେଲେନ୍ ଜାନି ଚକେଲ୍। କହ, 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ସଚା ସାମ୍ୟାଦିକ କାଣା କର୍‌ବା ?'

ଆମର୍ ଇ ପଁଡ଼ା ହଉଛନ୍ ଅର୍ଜୁନ୍ ରଂଜନ ପଣ୍ଡା !!! କଷିନୁ ଏହେଦେ ପାର୍‌ଲା ଅଶୀ !!! ମାହାପୁରୁ ତାଁକୁ 'ଉମର୍' ଦଉନ୍। ତାଁକୁ 'ମୁଡ଼ାହାତ'ଟେ।

ଠିକନା- ବାରହ୍ମୁରି, ପର୍‌ମାନ୍‌ପୁର

ଜି- ସମ୍ବଲପୁର, ପିନ୍- ୭୬୮୨୦୦

■ ■ ■ ■

'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ଜନମ୍ ଜୀବନ୍ ଦାତା

ପ୍ରଫେସର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ତ୍ରିପାଠୀ

ଆଖର୍ ପାଖର୍ ଖବର୍ ଲେଖି କରି କଟକ୍‌କେ ପଠାବାର୍‌ଟା ଯେ ଗୁଟେ ବୁର୍‌ତି ହେଇପାର୍‌ବା ଇଟାକେ ଅର୍ଜୁନ୍ ରଂଜନ୍ ପଂଡ଼ା ନିକେ ଯୁଆନ୍ ଥିଲା ବେଲେ ପ୍ରମାଣ କରି ଦେଖେଇ ଦେଇଥିଲେ । ତାଁକର୍ ସାମ୍‌ବେଦିକ୍ ଜୀବନ୍ ମୂଲ୍ ହେଲା ବେଲ୍‌କେ ସାରା ଓଡ଼ିଶା ନ 'ସମାଜ, ପ୍ରଜାତଂତ୍ର, ମାତୃଭୂମି...' ଇ ତିନ୍‌ଟା କାଗଜ୍ ରୋଜ୍ ବାହାରୁଥିଲା । 'ମାତୃଭୂମି'ର୍ ନିରପେକ୍ଷତାକେ ବହୁତ୍ ଲୋକ୍ ପସନ୍ଦ କରୁଥିଲେ । ଇ କାଗଜ୍‌ଟା କାହାର୍ ପ୍ରଚାର୍ ପତ୍ର ନାଇଁ ହେଇ କରି, ଗୁଟେ ବିଚାର୍‌ପତ୍ର ଆର୍ ସମାଚାର୍ ପତ୍ର ହେଇ ପାରିଥିଲା ।

ଭାଏଲ୍ ହେଥିର୍ ଲାଗି ଗୁଟେ ସ୍ୱାଧୀନ୍ ସଂସ୍କାର୍ ସେ ବେଲର୍ ଯୁଆନ୍ ପିଲା ଅର୍ଜୁନ୍ ରଂଜନ୍ ପଂଡ଼ାକଁର ମନ୍ ଭିତ୍‌ରେ ରଁଚି ଯାଇଛେ । ସେହି ସଂସ୍କାର୍‌କେ ସେ ଏଭେଁ ସିଆନ୍ ହେବାର୍ ତକ୍ ଜିଏଁଇ ରଖିଛନ୍ । ସେ ସବୁ ବେଲେ ଦେଇଛନ୍ ଜହ, ପାଇଛନ୍ କମ୍; ବୁନିଛନ୍ ଜହ ଦାଇଛନ୍ କମ୍ । ସାଂବାଦିକ୍ ହେଇ କରି ଦଶ୍ ବର୍‌ଷର୍ ଜାନ୍‌କାରିକେ ମୂଲ୍ ପୁଂଜି କରି ସେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ବାହାର୍ କଲେ । ବେଉସା କି ରାଜ୍‌ନୀତିଥିଁ ତାଁକର୍ ସେନ୍‌ତା କିଛି ଜୋର୍ ନାଇଁ ଥାଇ । ହେଲେ ବି ସେ ବେଲର୍ ମାହା ବଲ୍‌ବାନ୍ ମାଥବର୍‌ମାନେ ଯେନ୍‌ଟା ନାଇଁ କରିପାରୁଥାଇଁ, ଅଜୁନ୍ ଏକ୍‌ଲା ସେହି କାମ୍‌ଟା କରି ଦେଖେଇ ଦେଲେ ଆର୍ ୪୮ ବଛର୍ ଧରି କରି ଦେଖେଇ ଚାଲିଛନ୍ । ଅର୍ଜୁନ୍ ବାବୁ ସେବାଧର୍ମୀ ସାଂବାଦିକ୍ ଆନ୍ । ହେଥିର୍ ଲାଗି ସେ କେଭେଁ ହାରି ନାଇଁ, ଅଥା ନାଇଁ ହେଇ । ଇଟା ନ ତାଁକର୍ ଅସଲ୍ ବିଶେଷତ୍ୱ ଆଏ । ମୁଇଁ ତ ଇନ୍‌ତା ବୁଝିଛେଁ । ମୋର୍ ପିଲାଦିନୁ ମୁଇଁ ଅର୍ଜୁନ୍ ପଂଡ଼ାକୁଁ ଚିହ୍ନିଛେଁ, ଜାନିଛେଁ । 'କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସି' ଗୁଟେ ନାଁକରା ଉସୋ ଦୁକାନ ବଲି ସମଲ୍‌ପୁରର୍ ସଭେ ଜାନିଛନ୍ । ମୁଇଁ ସେଠାନେ ତାଁକୁ କେତ୍‌ନି କେତେ ଥର୍ ଭେଟିଛେଁ, କେଭେଁ ନାଇଁ ଗନି । ସମଲ୍‌ପୁରେଁ ରହେବାର୍‌ଟା ମୋର୍ ହାତେଁ, ବୁତେଁ କି ଭାଏଗେଁ ନାଇଁ ଥାଇ । ହେଲେ ବି ସମଲ୍‌ପୁର୍ ମୋର୍ ଭିତ୍‌ରେଁ ଇନ୍‌ତା ରହିଛେ ଯେ, ମୁଇଁ ଥିବାର୍ ତକ୍ ଜରୁର୍ ରହିଥିବା ବାଗିର୍ ଲାଗୁଛେ ।

ଅର୍ଜୁନ୍ ବାବୁ ସମଲ୍‌ପୁର୍ ନ ରହି ଆସିଛନ୍। ସମଲ୍‌ପୁର୍ ବଦ୍‌ଲୁଛେ, ଅର୍ଜୁନ୍ ବାବୁ ଯେନ୍‌ତା ଥିଲେ ସେନ୍‌ତା ରହିଛନ୍। ନିଜର୍ ଉପ୍‌ରେ ଜବର୍ ବିଶ୍ୱାସ 'ନାଇଁ ଥିଲେ ଇନ୍‌ତା ଢଁଗେ ରହି ହେସି ଭାଏଲ୍ ? ତାଁକର୍ ସମିଆ ଭିତ୍‌ରେ ଯେନ୍ 'କଳିଙ୍ଗ, ଜନଶକ୍ତି, ଗଣତନ୍ତ୍ର, ସ୍ୱରାଜ୍ୟ, ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର, ମାତୃଭୂମି, ଖବର, ଜନଭାଷା, କୋଶଲ୍' ବାଗିର୍ କାଗଜ୍ ବାହାରୁଥିଲେ, ସେରାକ ଆଉର୍ ନାଇଁ ଦିଶ୍‌ବାର୍। ଲେକିନ୍ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ବାହାରୁଛେ, ଦିଶୁଛେ। ଇ କାଗଜ୍‌କେ ଅର୍ଜୁନ୍ ବାବୁ ଜନମ୍ ଆର୍ ଜୀବନ୍ ଦେଇଛନ୍। 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ବାହାରୁଥାଉ, ଦିଶୁଥାଉ... ଇ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏତ୍‌କେ ଅର୍ଜୁନ୍ ବାବୁ ଜରୁର୍ କରୁନ୍।

୬ସି-୯୨୫/୧୫, ସେକ୍ଟର-୯, ସିଡିଏ, କଟକ୍-୭୫୩୦୧୪

■ ■ ■ ■

ସମ୍ବଲପୁରର ସ୍ୱାଭିମାନ

ଡ. ଦ୍ୱାରିକା ନାଥ ନାୟକ

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ, ଅର୍ଜୁନ ରଂଜନ ପଣ୍ଡା, ସମ୍ପାଦକ ଦୈନିକ ଅଗ୍ନିଶିଖା। ନାଁଟି ସିନା ଅର୍ଜୁନ, ହେଲେ ରୂପ ଓ ସ୍ୱରୂପରେ ସାକ୍ଷାତ୍ ଧର୍ମବୀର ଯୁଧିଷ୍ଠିର। କାଗଜର ନାଁ ସିନା ଅଗ୍ନିଶିଖା ହେଲେ ନିଆଁ ଜଳାଇବା ନୁହେଁ, ନିଆଁକୁ ଆୟତ୍ତ କରିବା, ତାକୁ ଲିଭାଇ ଶାନ୍ତ, ସରଳ, ଶୃଙ୍ଖଳିତ ପରିବେଶଟିଏ ତିଆରି କରିବାର ଦମ୍ ଅଛି। ଅଗ୍ନିଶିଖା, କେତେ ଉତ୍‌ଥାନ ପତନ ଦେଇ ଗତି କରି ଜିଁବାର ସଂଗ୍ରାମ କରିଛି, ତାହା ଇତିହାସ କହିବ। ହେଲେ, ଏଯାଏଁ ସମ୍ବଲପୁରର ଏକମାତ୍ର ଦୈନିକ ମୁଖପତ୍ର ଭାବରେ ନିଜର ସ୍ୱାଭିମାନକୁ ବଜାୟ ରଖିଛି। ଦୀପାବଳୀରେ ଛୋଟ ମାଟି ଦୀପ ଜାଳି ଅନ୍ଧାରକୁ ଦୂରେଇ ଦେବାର ପ୍ରୟାସ କରୁଛି ଅଗ୍ନିଶିଖା। ସରଳ, ନିରାଡ଼ମ୍ବର ଜୀବନ ଯାପନ ଶୈଳୀ ଯେଉଁଭଳି ମଣିଷକୁ ମହତ୍ତର କରି ପକାଏ, ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର ସାରଲ୍ୟ, ଅମାୟିକ ଆଚରଣ, ସ୍ୱଭାବ- ସୁଲଭ ସାଧାରଣ

ଶୈଳୀ ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ କରିପକେଇଛି ଅମଳିନ, ଉଚ୍ଚତର। ମୋର ସୌଭାଗ୍ୟ, କିଛି ମାସ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ସହ-ସମ୍ପାଦକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲି। ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସହ ନିକଟତର ହୋଇଥିଲି। ଅବଶ୍ୟ, ପଢ଼ିଲାବେଳୁ କବିତା, ପ୍ରବନ୍ଧାଦି ରଚନା ସମୟ ସମୟରେ ଦେଉଥିଲି ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ। ଯେତେଥର ବି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ଭେଟେ, ସେହି ସ୍ମିତହାସ୍ୟରେ କଥା ଦି'ପଦ ନିଶ୍ଚୟ କହିବେ, ଭଲମନ୍ଦ ପଚାରିବେ, ଅଗ୍ନିଶିଖାକୁ ଲେଖାଦିଅ ବୋଲି ଅନୁରୋଧ ଜଣାଇବେ। ସେହି ଭିତରେ ଯାହା ଏଭଳି ଜଣେ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ପାଖରେ ଅସାଧାରଣ ପ୍ରତିଭା ଦେଖିବାର ମଉକା ପାଇଛି। ଏକ ଲମ୍ବା ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ ଜିଇଁଛନ୍ତି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ, ସମ୍ବଲପୁର ସମ୍ବାଦ-ଜଗତର ବଡ଼-ପଣ୍ଡା। ଦୀର୍ଘଜୀବନ କାମନା କରୁଛି। ଅନୁଜ ମୁଁ, ଶୁଭେଚ୍ଛା ଜଣେଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆଶୀର୍ବାଦ ଭିକ୍ଷା କରୁଛି। ବଂଚିଥିବା ଯାଏଁ ସମ୍ବଲପୁରର ମାଟି, ପାଣି, ପବନର ପ୍ରତିଟି ସ୍ପନ୍ଦନକୁ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ପୃଷ୍ଠାରେ ପ୍ରକାଶିତ କରନ୍ତୁ।

ଧନୁପାଲି, ସମ୍ବଲପୁର

■ ■ ■ ■

ଭାଇ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ

ଡା. ଯତୀନ୍ଦ୍ର ମୋହନ ପୂଜାରୀ

ଦିନେ ବନ୍ଧୁ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ଆସି କହିଲେ- ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସଂକ୍ଷେପରେ ଦି ପଦ ଲେଖିବା ପାଇଁ। ହଁ ତ କହିଦେଲି, କିନ୍ତୁ ବଡ଼ ଅଡୁଆ ଲାଗିଲା। କଣ ଲେଖିବି ? ଏତାଦୃଶ ଲେଖା ଲେଖିବାର ମୋର ଅଭ୍ୟାସ ନାହିଁ। ମୁଁ ଯଦି କିଛି ଲେଖି ବସେ, ସେସବୁ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲେଖା।

ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ପଣ୍ଡା ମୋର ନିଜର ଭାଇ, ବନ୍ଧୁ, ସଖା। ତାଙ୍କର ମୋର ସମ୍ବନ୍ଧ ଏତେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଯେ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ନ ଜାଣିଲା ଭଳି କିଛି ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଲେଖିଲା ବେଳକୁ କଣ ଲେଖିବି କିଛି ବୁଝି ହେଉନାହିଁ।

ପିଲାଟି ଦିନରୁ ଏକାଠି ବଢ଼ି ଆସିଛୁ। ଯଦିଓ ସେ ମୋର ମାଉଁସୀ ପୁଅ ଭାଇ- ତଥାପି ମାଉଁସୀ ପୁଅ କହିବାକୁ ସଂକୋଚ ବୋଧ ହୁଏ। ଆମ ଦୁଇ ପରିବାର ଅଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଏକତ୍ର ଚଳି ଆସିଛୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ। ମୁଁ ଓ ଅର୍ଜୁନ ସମବୟସ୍କ। ମୋର ଜନ୍ମ ୩- ଜୁଲାଇ-୧୯୩୬ ଓ ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ୨୮ ଅଗଷ୍ଟ-୧୯୩୬। ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ମାସ ମୋ ଠାରୁ ଛୋଟ (୧ ମାସ ୨୫ଦିନ)। ପିଲାଟି ଦିନରୁ ଏକତ୍ର ଖେଳକୁଦ ଓ ପାଠପଢ଼ା। ଅନେକ ସମୟ ମାଉଁସୀ ଘରେ କଟିଯାଉଥିଲା।

ଆମେ ସମସ୍ତ ସାଙ୍ଗ ପିଲାଟି ଦିନରୁ ଖେଳକୁଦରେ ରୁଚି ରଖିଥିଲୁ। ଓ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଆମର ଦଳପତି, କେପ୍‌ଟେନ୍ ଭାବେ ଥିଲେ। ଆମର ସମସ୍ତ ବନ୍ଧୁ ବଡ଼ିଭୋର୍‌ରୁ ଉଠୁଥିଲୁ ଓ ଦୌଡ଼କୁଦ, କସରତ ଆଦି କରୁଥିଲୁ। ବାଲ୍ୟକାଳରେ, ବ୍ରହ୍ମପୁରା ମନ୍ଦିର ବଡ଼ଦୁଆର ଓ ଖରାଦିନେ ମହାନଦୀ ବାଲି ଆମର ଖେଳପଡ଼ିଆ ଥିଲା। କେବେହେଲେ ଟେନିସ, ବଲ୍ ତ କେତେବେଳେ ସେଭେନ୍ ଡେସ୍କ, କେତେବେଳେ ଗୋଲିଛିପ୍ ତ କେତେବେଳେ ଗୁଡୁ (କବାଡ଼ି)। ନଦୀ ବାଲିରେ ପ୍ରାୟତଃ (ଗୁଡୁ) ଓ ସେଭେନ୍ ଡେସ୍କ ଖେଳ ହେଉଥିଲା। ଖରାଦିନେ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ବଡ଼ଧାରକୁ ଗଧୋଇ ଯିବାର, ଡଙ୍ଗା ଖେଳିବାର ମଜା ଏବେ ମଧ ମନେ ପଡ଼େ। ପିଲାଟି ଦିନରୁ ଆମମାନଙ୍କର ବଣଭୋଜି, ନଦୀବାଲି ଭୋଜି କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ। କେତେବେଳେ ଆମର ଗେରେଜ ପଛପଟ ବଗିଚାରେ ତ କେତେବେଳେ ବିନାଖଣ୍ଡି ଫାଶକୁଦା ଓ କେତେବେଳେ ମହାନଦୀ ବଡ଼ଧାରର ବଡ଼ପଥର ଛାଇରେ। ଛୁଟିଦିନେ ମୋତିଝରନ୍ ଓ ଫାଶକୁଦାର କଣ୍ଟେଇ କୋଳି ଓ ଲଟି ବୁରୋ ଖାଇଯିବାର ସ୍ମୃତି ଏବେ ମଧ ମନକୁ ଆନନ୍ଦିତ କରେ।

ପିଲାଦିନେ ଗୁପ୍‌ଚୁପ୍ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା। ମଝି ମଝିରେ ଆମେ ଷ୍ଟୋଭ ଓ ତେଲ କଡ଼େଇ ଧରି ଆମର ଗେରେଜ୍ ପଛପଟେ ବଗିଚାରେ ଗୁପ୍‌ଚୁପ୍ ଓ ଚଣା ତିଆରି କରୁ। ସେତେବେଳେ ଧାରଣା ନ ଥିଲା, ଗୁପ୍‌ଚୁପ୍ ବେଲନା, ପିଢ଼ିରେ ବେଲି କରି କରାଯାଏ ବୋଲି। ତେଣୁ ଆମେ ଅଟା, ମଇଦାକୁ ରୁଟି ପରି ବେଲି ଗୋଟେ ଛୋଟ ଟିଣ ଡବାର ଢାଙ୍କୁଣିରେ କାଟି (ଚାଞ୍ଚ ଭାଗରେ। ଛାଣୁଥିଲୁ। ଏବେ ମନେ ପଡ଼ିଲେ ହସ ଲାଗେ। ବଡ଼ ମଜା, ହସଖୁସିରେ ବାଲ୍ୟ କାଳ କଟିଗଲା। ଅର୍ଜୁନ ପିଲାଟି ଦିନରୁ ନିରାମିଷାଶୀ। ତେଣୁ

ଆମର ଯେତେ ଭୋଜି ହୁଏ ସବୁ ନିରାମିଷ ଭୋଜି। ବେଳେବେଳେ ପରଠା, ଆଳୁଦମ୍ ତ ବେଳେ ବେଳେ ଭାତଡାଲି ଆଦି ଆଦି। ବିଶେଷ କରି ପରଠା, ଆଳୁଦମ୍ ଆମର ପ୍ରିୟ ଥିଲା। ଆଜି ଏହି ପରିଣତ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ସେଇ ଭୋଜିର ପରମ୍ପରା ଚାଲୁଅଛି। ସବୁ ଭୋଜି ନିରାମିଷ। ଅନେକ ସମୟରେ ପ୍ରସାଦ (ଭୋଗ)ର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାହୁଏ। ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନକୁ କେବେ ଛୋଟ ବସ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୁଏ ଓ କେତେବେଳେ ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ଯାଉଁ। ଆମର ସମସ୍ତ ବନ୍ଧୁ ପରିବାର ମିଶି ପ୍ରାୟ ୩୦ ଜଣ। ନିକଟସ୍ଥାନ ହେଲେ ନିଜ ନିଜ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଯାଉ। ଆଜିକାଲି ଆମର ଭୋଜିର, ଭୋଜନ ଆଗରୁ କୌଣସି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଷୟ ଉପରେ ଚର୍ଚ୍ଚା ହୁଏ, ଏଥିରେ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ସମସ୍ତେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି। କାରଣ ଆମର ବନ୍ଧୁପ ରିବାର ସମଭାବାପନ୍ନ ଅଟନ୍ତି। ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗିନୀମାନେ ଏକାଠି ବସି ଗପସପ କରନ୍ତି ଓ ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଗାଆନ୍ତି। ଅବଶେଷରେ ଭୋଜନ ହୁଏ। ଜଳଖିଆରେ ପ୍ରାୟତଃ ପକୋଡ଼ି, ମୁଢ଼ି ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୁଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭୋଜି ଉପଭୋଗ୍ୟ ହୁଏ। ବର୍ଷକୁ ଥରେ ନିଶ୍ଚୟ ଏହିପରି ଆୟୋଜନ ହୋଇ ଆସୁଅଛି। ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ୟୋକ୍ତା ଆମର ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ। ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ବର୍ତ୍ତମାନ ବୟସ ପ୍ରାୟ ଅଶୀ ପାଖାପାଖି ଓ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ବୟସ ୭୪-୭୫ ଭିତରେ। ଦୁଃଖର କଥା ଆମର ବନ୍ଧୁ ଭିତରୁ "ମୁନିଆ ପାଢ଼ୀ" (ଗଙ୍ଗାଧର ପାଢ଼ୀ)ଙ୍କ ବିୟୋଗ ହୋଇଯାଇଛି। ସେ ଜଣେ ଉତ୍ସାହୀ ବନ୍ଧୁ ଥିଲେ। ତା ଆଗରୁ ଭିକାରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ବିୟୋଗ ହୋଇସାରିଥିଲା। ବନ୍ଧୁ ବାଞ୍ଛାନିଧି ପୂଜାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟ ବିୟୋଗ ହୋଇଯାଇଛି। ଭଗବାନଙ୍କ ଅଶେଷ କୃପାରୁ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ବୟସ ଅନୁପାତରେ (ଛୋଟ ଛୋଟ ସମସ୍ୟାକୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ) ସୁସ୍ଥ ଥିବାରୁ ଓ ସମସ୍ତେ ସମଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଖେଳୁଆଡ଼ ମନୋବୃତ୍ତି ଥିବାରୁ ଏ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭେଟଘାଟ ହୋଇ ଆସୁଅଛି।

ସାମ୍ବାଦିକତାରେ ଅର୍ଜୁନର ବହୁତ ଅଭିରୁଚି ଥିଲା ତେଣୁ ପଢ଼ା ସମୟରୁ ହିଁ ୧୯୫୭ ସାଲରୁ କଟକରୁ ପ୍ରକାଶିତ ଦୈନିକ "ମାତୃଭୂମି"ର ସେ ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଓ ତାଙ୍କ ଅଧ୍ୟବସାୟ ବଳରେ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ କରିପାରିଥିଲେ। କଲେଜ ପାସ କଲାପରେ ୧୯୬୦ ସାଲ୍‌ରେ ଚିତ୍ତ ଦାଦା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ "କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ" ଔଷଧ ଦୋକାନ (ଧର୍ମଶାଳା ଗଳି) ଚିତ୍ତ ଦାଦାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ, ସହଯୋଗ କରୁଥିଲେ।

୧୯୭୦ ମସିହାରେ ଆମର ବଡ଼ଭାଇ ମନଦାଦା (ମନୋରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା)ଙ୍କ ଉଦ୍ୟୋଗରେ ସେହି ଧର୍ମଶାଳା ଗଳୀ (କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସି ପାଖରେ) ପଣ୍ଡା ପ୍ରକାଶନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଲା । ସେଥିରେ ଅର୍ଜୁନ ଓ ଅଶୋକ ପଣ୍ଡା (ମନ ଦାଦାର ବଡ଼ ପୁଅ) ଉଭୟେ ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲାଉଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତିକାଳରେ ଅନେକ ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ ପରେ ୧୯୮୩ ସାଲରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଠି ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ ଅଛି, ରାମସାଗର ବନ୍ଧ ପାଖ ମହାନ୍ତି ପଡ଼ାକୁ ପ୍ରେସଟି ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହେଲା, ପରେ ପରେ କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସି ମଧ ସେଇ କୋଠାକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହୋଇଥିଲା । ସଂଘର୍ଷମୟ ଜୀବନ ମଧରେ ପ୍ରଥମେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପାକ୍ଷିକ ରୂପରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା, ପରେ ସାପ୍ତାହିକ ଓ ତାପରେ ଦୈନିକ (୪ ପୃଷ୍ଠା ବିଶିଷ୍ଟ) ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା । ଅନେକ ଦିନ ପରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଚିରଦିନର ଆଶା ପୂରଣ କରି ଆଠପୃଷ୍ଠା ଯୁକ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପ ନେଲା ଅଗ୍ନିଶିଖା । ମୋର ମନେ ଅଛି- ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ନିର ଦାଦା ଘରକୁ ଯାଇଥିଲି । ନିରଦାଦା ଆନନ୍ଦରେ କହିଥିଲେ "ଆଜି ଅର୍ଜୁନର ଚିର ଦିନର ଆଶା ଓ ଲକ୍ଷ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା" । ଏହିପରି ଅନେକ ସଂଘର୍ଷମୟ ପରିସ୍ଥିତି ମଧରେ ଗତିକରି ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ବଳିଷ୍ଠ ସମ୍ପାଦନାରେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ମୁଖପତ୍ର ରୂପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ କରିପାରିଥିଲା ।

ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଓଡ଼ିଶା ତଥା ଭାରତବର୍ଷରେ ସେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ କରିପାରିଛନ୍ତି ଓ ବିଭିନ୍ନ ପଦପଦବୀରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ପାରିଛନ୍ତି । ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ଅନେକଥର ଅନେକ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଗଠନ ତରଫରୁ ଉପଢ୍ୌକନ ଓ ମାନପତ୍ର ପାଇବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ଲାଭ କରିଛନ୍ତି । ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଶେଷକରି ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ସେ ଜଣେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ନକ୍ଷତ୍ର କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ।

ଜୀବନର ମଧାହ୍ନ କାଳରେ ସେ ଜଣେ ଉଚ୍ଚକୋଟିର ଖେଳାଳି ଥିଲେ । 'ଟେବୁଲ୍ ଟେନିସ୍', ବେଡ୍‌ମିଂଟନ୍ ଓ ଫୁଟବଲ୍ ତାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଖେଳ ଥିଲା । ସେ ଟେବୁଲ୍ ଟେନିସ୍‌ରେ କଲେଜ୍ ଚମ୍ପିୟାନ୍ ଓ ଜିଲ୍ଲା ଚମ୍ପିୟାନ ହୋଇ ପ୍ରଶଂସିତ ହୋଇଥିଲେ । ସେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା କ୍ରୀଡ଼ା ସମ୍ପାଦକ ମଧ ଥିଲେ ।

ସେ ବିଭିନ୍ନ ସାମାଜିକ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ସଂଗଠନ ସହ ଜଡ଼ିତ ରହି, ଅନେକ ସଂଗଠନର ସଭାପତି ପଦ ଓ ଅନ୍ୟ ପଦପଦବୀର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ପାରିଥିଲେ।

ତାଙ୍କର ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ "ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘ" ନାମରେ ଗୋଟିଏ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରିଭୁକ୍ତ ସଂଘ ଗଠିତ ହୋଇଅଛି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ଭାରତର ବିଭିନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟଟନସ୍ଥଳ ଦର୍ଶନରେ ସଦସ୍ୟମାନେ ଯାଇଥାନ୍ତି। ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ନେପାଳ ଭ୍ରମଣରେ ମଧ ପ୍ରାୟ ୮୦ ସଦସ୍ୟ ଯାଇଥିଲେ।

ସେ ଜଣେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ, ନିର୍ଭୀକ ଓ ନିର୍ବିକାର ପ୍ରକୃତିର ବ୍ୟକ୍ତି ଅଟନ୍ତି। ମୋର ମନେ ପଡ଼େ, ଏକଦା ମୁଁ ଓ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଦୁହେଁ ଦିଲ୍ଲୀ ଯାଇଥିଲୁ। ସେଠାରେ "କରୋଲବାଗ୍"ରେ ଗୋଟାଏ ଲୁଗା ଦୋକାନରେ ଆମେ ଦୁହେଁ ଆମର ଭଣଜା ଶରତ କୁମାର ନାୟକ (ଛୁକୁଲୁ, ଆମର ସୈରିନ୍ଧ୍ରି ନାନୀର ପୁଅ) ଯେ କି ସେତେବେଳେ ସେଠାରେ "ଲ" ପଢୁଥିଲା ସାଙ୍ଗରେ କିଛି କିଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲୁ। ସେ ଦୋକାନର ଜଣେ ବିକ୍ରେତା ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ କହିଲା "ତୁମେ ଗୋଟାଏ ଲୁଗା ଚୋରି କରି ଲୁଚାଇ ରଖିଛ।" ସେଥିରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ କୌଣସି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ହେଲା ନାହିଁ। ସେ ନିର୍ବିକାର, ମୁରୁକି, ମୁରୁକି ହସି ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲା। ମୁଁ ମଧ ହତ୍‌ବାକ୍ ହୋଇଗଲି। ଆମର ଭଣଜାର ହସ୍ତକ୍ଷେପ୍ ଫଳରେ ଦୋକାନି ତାର ଭୂଲ୍ ସ୍ୱୀକାର କରି କ୍ଷମା ଯାଚନା କରିଥିଲା। ସାହସିକତା, ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ସରଳତା, ନିର୍ବିକାରତା ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଅଳଙ୍କାର ଅଟେ।

ଆମର ପୂଜ୍ୟ ପିତା, ଋଷିପ୍ରତିମ, ଜନସେବକ ଡାକ୍ତର ବାପା ଭାବରେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ପରିଚିତ, ଡା: ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କ ସେ ଜଣେ ଉପଯୁକ୍ତ ଦାୟଦ ଅଟନ୍ତି। ମୁଁ ୧୯୫୬ ସାଲରୁ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟତ୍ର ଚାଲି ଗଲି। ପାଠପଢ଼ା ପରେ ୧୯୬୧ ମସିହା (କେବଳ ଦୁଇମାସ ପରେ) ମୁଁ ସରକାରୀ ଚାକିରୀ ପାଇ ବଲାଙ୍ଗିର କାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ମାସରେ ଚାଲିଗଲି। ସେହି ୧୯୬୧ ମସିହା ଡିସେମ୍ବର ୫ ତାରିଖରେ ମୋର ପୂଜ୍ୟପିତାଙ୍କ ଦେହାନ୍ତ ହେଲା। ତାଙ୍କର ଅନେକ ପୁସ୍ତକ ଅପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ରହିଯାଇଥିଲା। ପ୍ରଥମେ ତାହା ମୋର ବଡ଼ବାପା ପୁଅ ବେଣୁମାଧବ ପୂଜାରୀ (ବେଣୁଦାଦା)ଙ୍କ ପାଖରେ ସଂରକ୍ଷିତ ଥିଲା। ସେ ପୁଣି ସେ ସବୁକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଓ ଉଚିତ

ବ୍ୟକ୍ତି ବିଚାର କରି ଶ୍ରଦ୍ଧାକର ସୁପକାରଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ କରିଥିଲେ । ଶ୍ରଦ୍ଧାକର ଦାଦା ଥରେ ମତେ ଡାକି ସେ ସବୁକୁ ମତେ ଦେଲେ । ମୁଁ ବାହାରେ ବିଭିନ୍ନ ଜାଗାରେ ଚାକିରି କରୁଥିଲି ତେଣୁ ଉପଯୁକ୍ତ ମନେ କରି ସେ ସବୁକୁ (ପାଣ୍ଡୁଲିପି ସବୁ) ଭାଇ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ସମର୍ପିତ କଲି । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ସେ ସବୁର ସଦ୍ ଉପଯୋଗ କରି କେତୋଟିକୁ ପ୍ରକାଶିତ କଲେ । ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ "ସୁନାବୋହୂ"ର ପୁନଃ ମୁଦ୍ରଣ, "ଅମର ଜୀବନ"ର ଦ୍ୱିତୀୟ ସଂକରଣ (୧୯୯୩), "କୈଳାସ ପଥେ", ସ୍ମରଣିକା (୧୯୯୩ ମସିହା ଶତବାର୍ଷିକୀ ଅବସରରେ), "ପୂଜାରୀ ସାହିତ୍ୟ"ରେ ଡା. ପୂଜାରୀଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନେକ ପ୍ରବନ୍ଧ, କବିତା ଗଳ୍ପ ଆଦି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡା ଡା. ପୂଜାରୀଙ୍କ ରଚିତ ଉପରୋକ୍ତ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶନ କରି, ଡ. ପୂଜାରୀଙ୍କ ବିଭିନ୍ନ ବିଶେଷତ୍ୱ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆଣି ନିଜକୁ ଡା. ପୂଜାରୀଙ୍କ ଉପଯୁକ୍ତ ଦାୟଦ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣିତ କରି ପାରିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ଡାଃ ପୂଜାରୀଙ୍କ ଜନ୍ମ ତିଥି ଅଥବା ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଦିବସ ପାଳନରେ ସେ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ମୁକ୍ତ କଣ୍ଠରେ, ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ, ନିଃସଙ୍କୋଚ ହୋଇ କହିବି ତାଙ୍କ ବିନା ଏ ସବୁ ସମ୍ଭବ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ ।

ଲେଖାଟି ଦୀର୍ଘ ହୋଇଯିବା ଭୟରେ ଏତିକିରେ ହିଁ, ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ତାଙ୍କର୍ ନିରାମୟ, ସୁସ୍ଥ, ଆନନ୍ଦମୟ ଦୀର୍ଘ ଜୀବନର କାମନା କରି ଲେଖାକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଛି ।

ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ନିବାସ

ଜି.ଏମ୍. କଲେଜ୍ ରୋଡ୍

ସମ୍ବଲପୁର- ୭୬୮୦୦୧

■ ■ ■ ■

ବିଶ ଦାଦାଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ ତହିଁରେ ପଣ୍ଡା ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ

- ଡ଼. କରୁଣାକର ସୁପକାର -

ଜଣେ ନିଷ୍ଠାର ସହିତ ଯେ କୌଣସି କାମରେ କରେ, ତାହେଲେ ନିଶ୍ଚୟ ସଫଳ ହୁଏ । ୧୯୫୭ ଜୁଲାଇ ୧ ତାରିଖରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଷ୍ଠାର ସହିତ ସାମ୍ବାଦିକତା କରି ଆସିଛନ୍ତି, ସେଥିଯୋଗୁଁ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଆଜି ସମସ୍ତଙ୍କ ପରିଚିତ । ସର୍ବ ଭାରତୀୟ ସ୍ତରରେ ନେସନାଲ୍ ଇଉନିୟନ ଅଫ୍ ଜର୍ନାଲିଷ୍ଟର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସମିତିର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ତିନି ଥର ଓ ପରେ ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶାର ଯେଉଁ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଗଲେ ବି ସେଇଠି ଜଣାଶୁଣା ନାଁ । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଅଗ୍ନିଶିଖା ଦିନେ ବି ଅପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ରହିନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ଅନେକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ସବୁ ପ୍ରକାଶନ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲାଣି । କିନ୍ତୁ ଆଜି ଅଗ୍ନିଶିଖା ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଛି ।

୮୦ ବର୍ଷର ଶିଶୁ ହେବେ ସେ । ତାଙ୍କ ବ୍ୟବହାରରୁ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ସେ ଶିଶୁ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ ଦିଅନ୍ତି । ଥରେ ଥରେ ଶିଶୁ ଭଳି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ଖୁବ୍ ପାଖରୁ ଦେଖିଲେ ଜଣାପଡ଼େ ସେ ଶିଶୁ । ତାଙ୍କୁ ଛଳକପଟ କିଛି ଛୁଇଁନାହିଁ ।

୧୯୭୭ରେ, ବୟୋଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ ବିଶ ଦାଦାଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ ଉପଲକ୍ଷେ ମାସେ ଆଗରୁ ସଭା ହୁଏ, ବୋଲି ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଘୋଷଣା କରୁଥିଲେ । ବିଶଦାଦାଙ୍କୁ ଛଳନା କରାଯାଉଥିଲା, ସତରେ କଣ ମାସେ ଆଗରୁ ବିଶଦାଦା ଜୟନ୍ତୀ ଆୟୋଜନ ବାବଦରେ ଆଲୋଚନା ହେଉଥିଲା ? ଥରେ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଟେବଲ ସାମ୍ନାରେ, (ଅଗ୍ନିଶିଖା ଅଫିସ୍‌ରେ) ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୁଁ ବସିଛି, ସ୍ୱର୍ଗତଃ ଶରତ ବେହେରା ମୋ ପାଖରେ ବସିଛନ୍ତି, ହଠାତ୍ ବିଶଦାଦା ସେଇଠିକି ଆସିଲେ । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ହଠାତ୍ ରାଗିଗଲେ, ବିଶଦାଦାଙ୍କୁ କହିଲେ "ତୁମେ ପଳାଅ ଏଇଠୁ । କାଣା

ତାମ୍‌ସା ଚାଲିଛି, ତୁମର ଜୟନ୍ତୀ ସଭା ପାଇଁ ଆୟୋଜନ ଚାଲିଛି । ଜୟନ୍ତୀ କେମିତି ହେବ ? କିଏ ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି ହେବେ । ତୁମେ ଆସିକି ସବୁ ବିଗାଡ଼ି ଦେଲ । ତୁମେ ଗଲ ଏଇଠୁ । ତୁମେ ପଳାଅ । "ଆଉ କେବେହେଲେ ଏହି ସମୟରେଆସିବ ନାହିଁ ।" ବିଶ ଦାଦା ପଳେଇଲେ । ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରିଲି ନାହିଁ । ଆମେ ଅଲଗା ବିଷୟରେ କଥା ହେଉଥିଲୁ । ବିଶ ଦାଦାଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ ବିଷୟରେ ମୋଟେ ଆଲୋଚନା କରୁ ନ ଥିଲୁ । ପରେ ସବୁ କିଛି ବୁଝିଲି । ବିଶ ଦାଦାଙ୍କର ପଟ୍ଟଶିଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ । ଉଭୟେ ମିଶିଗଲେ କୌତୁକ, ମଜା, ମଜଲିସ୍, ନାଟକ, ଅଭିନୟ ଆସରରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ହସି ହସି ପୁଲକିତ ହୋଇପଡୁ ।

ଆଉ ଥରେ ହଠାତ୍ ବିଶ ଦାଦାଙ୍କୁ କହିଲେ "ଏଥର ସମସ୍ତେ ମନା କରୁଛନ୍ତି, ବିଶଦାଦା ଆଗତୁରା ଖର୍ଚ୍ଚ ନ ଦେଲେ, ଆମେ ତୁମର ଜୟନ୍ତୀର ପାଖ ମାଡ଼ିବୁ ନାହିଁ, ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ।" ଦାଦା ମୋ ପଟେ ଦେଖିଲେ, ମୁଁ ମନାକଲି । ଯାହାବି ହେଉ, ଦାଦା ଶହେ ଟଙ୍କା ଦେଲେ । ସେତେବେଳେ ଶହେ ଟଙ୍କା ବହୁତ ହେବ । ଆଉ କେତେଜଣ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଡାକିଲୁ, ଟଙ୍କା ସବୁ ଶ୍ରାଦ୍ଧ କଲୁ । ଧର୍ମଶାଳା ଗଳିରେ ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିଲା । ବିଶଦାଦା ଚାହୁଁଥିଲେ ତାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ହେଉ । ବୋଧହୁଏ ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କୁ ଏହି କଥା ଭଲ ଭାବେ ଜଣାଥିଲା ।

ଏତିକିରେ ଥାଉ । ଏହି ଲେଖା ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କୁ ଶତ ଶତ ପ୍ରଣାମ ଜଣାଉଛି ଓ ତାଙ୍କ ଦୀର୍ଘଜୀବନ କାମନା କରୁଛି ।

ବୁଢ଼ାରଜା, ସମ୍ବଲପୁର-୪

■ ■ ■ ■

ଫଳେନ ପରିଚୟତେ

- ପଦ୍ମଲୋଚନ ପଣ୍ଡା -

ଶ୍ରୀମାନ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ପରିଚୟ ହେଲା । ସେ ତାଙ୍କ ପିତା ବୃନ୍ଦାବନ ପଣ୍ଡା ଏବଂ ମାତା ଜାନକୀ ଦେବୀଙ୍କ ପଞ୍ଚମ ସନ୍ତାନ ତଥା ଚତୁର୍ଥ ପୁତ୍ର । ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ମହାନଦୀ ପୂର୍ବକୂଳବର୍ତ୍ତୀ ହଳଦି ଗ୍ରାମ ।

ଆମର ସମ୍ବଲପୁର ସହରରେ ଆଗରୁ ଅନେକ କର୍ମବୀର ହୋଇଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ସମ୍ବଲପୁରରେ ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭଲ କାମ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ଅଭାବ ନାହିଁ । ତଥାପି ମୋର ଜାଣିବାରେ ଆମର ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ବଲପୁରର ଜଣେ ପ୍ରଧାନ କର୍ମବୀର ତାଙ୍କ ଜୀବନର କର୍ମସୂଚୀ ଦେଖିଲେ "ଫଳେନ ପରିଚୟତେ" ଭକ୍ତିକୁ ସହଜରେ ବୁଝି ହୁଏ ।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ଲେଖିବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ ଭାଇ ଭଉଣୀମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଜାଣିବା ଉଚିତ୍ ହେବ ।

ତାଙ୍କ ବଡ଼ ଭାଇମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଥମ ୰ ମନୋରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ଦ୍ୱିତୀୟ ୰ନିରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଓ ତୃତୀୟ ୰ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା- ତାଙ୍କ ବଡ଼ ଭଉଣୀ (ନାନୀ) ହେଲେ ୰ ସୈରିନ୍ଧ୍ରୀ ନାୟକ, ତାଙ୍କ ସାନ ଭାଇ ଶ୍ରୀ ରମଣିରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ମୋର ସୁସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ମିଶାଇ ଏମାନେ ସାତ ଭାଇ, ଭଉଣୀ ତେବେ ଶେଷ ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ବୟସ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମୋର ବିଶେଷ ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ତେବେ ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରଥମ ପାଞ୍ଚଭାଇଙ୍କୁ ମୁଁ ମୋର କଳ୍ପନାରେ ମହାଭରତର 'ପଞ୍ଚୁପାଣ୍ଡବ'ଙ୍କ ପରି ମନେ କରେଁ । ଏମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ସେମାନଙ୍କ ନିଜ ନିଜ ଜୀବନରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କର୍ମରେ ଦକ୍ଷତା ଅର୍ଜନ କରି ସମ୍ବଲପୁର ମାଟିର ନାମକୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରିଛନ୍ତି- ଯଥା

୧. ୰ ମନୋରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା- ଜଙ୍ଗଲ ବିଭାଗରେ ଡି.ଏଫ୍.ଓ. ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରତ ହୋଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ଅର୍ଜନ କଲେ । ଜଙ୍ଗଲ ପ୍ଲାଂଟେସନ୍ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସେ ଦକ୍ଷ ଥିଲେ ।

୨. ୱ ନିରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା- ସମ୍ବଲପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର କୁଳପତି ହେଲେ ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ତଥା ସାମଗ୍ରିକ ବିକାଶ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଶୀର୍ଷକୁ ଗଲେ। ଶେଷ ଜୀବନରେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ବିକାଶ-ପରିଷଦର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ।

୩. ୱ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା- ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ତଥା ସାମାଜିକ ସେବାରେ ମାନ୍ୟଗଣ୍ୟ ହେଲେ। ବ୍ରହ୍ମପୁରା ମନ୍ଦିରର ପୂଜାସେବାକୁ ସୁନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରିବାରେ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ।

୪. ୱ ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଆମ ଓଡ଼ିଶାର ଜଣେ ଦକ୍ଷ ଏବଂ ପାରଦର୍ଶିତା ସମ୍ପନ୍ନ ସାମ୍ବାଦିକ ତଥା ଦୈନିକ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପରି ଗୋଟିଏ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ପ୍ରଧାନ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ଭାବରେ ସୁଖ୍ୟାତ।

୫. ଉକ୍ତ ପଞ୍ଚୁପାଣ୍ଡବ ମଧ୍ୟରେ ଆମର ରମଣୀବାବୁ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ ଖ୍ୟାତିସମ୍ପନ୍ନ ଟେକ୍ସ ଓକିଲ ତଥା ଉଚ୍ଚକୋଟୀର କ୍ରୀଡ଼ାବିଦ୍ ହେବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ଅର୍ଜନ କଲେ। ସେ ଥିଲେ ଅବିଭାଜିତ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘର ସମ୍ପାଦକ।

ତେଣୁ ମହାଭାରତର ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବଙ୍କ ପରି- ଏହି ପାଞ୍ଚଭାଇ ସମ୍ବଲପୁର ମାଟିରେ ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜ ନିଜ କର୍ମରେ ଶୀର୍ଷସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରି ସମ୍ବଲପୁର ତଥା ନିଜକୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ କରିଛନ୍ତି।

ଭାଇମାନଙ୍କ କଥା ଲେଖିଲା ବେଳେ ତାଙ୍କ ଭଉଣୀ ୱ ସୈରିନ୍ଧ୍ରୀ ନାୟକଙ୍କ ବିଷୟ ସ୍ୱତଃ ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ। ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ସେ ହୀରାକୁଦ ବନ୍ଧ ବିରୋଧୀ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ସକ୍ରିୟ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ। ପରେ ପରେ ରାଜନୀତିରେ ପ୍ରବେଶ କରି କାଉନସିଲ ମେମ୍ବର ତଥା ଓଡ଼ିଶା ବିଧାନସଭାର ସଭ୍ୟା ହୋଇ ଖ୍ୟାତି ଅର୍ଜନ କଲେ। ରାଜନୀତିରେ ପ୍ରବେଶ ଆଗରୁ ସେ ଜିଲ୍ଲା ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷକ ସଂଘର ସଭାପତି ଥିଲେ। ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଉକ୍ତ ସଂଘର ଉପସଭାପତି ଥିଲି। ପରେ ସେ ଶିକ୍ଷକ ସଂଘର ରାଜ୍ୟ ସଭାନେତ୍ରୀ ହୋଇଥିଲେ।

ତେଣୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ- ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଓ ତାଙ୍କ ଭାଇ ଭଉଣୀମାନେ ନିଜ ନିଜର କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି। ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆଉ କିଛି ଜାଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା।

କିଛି ବର୍ଷ ଆଗରୁ ବର୍ତ୍ତମାନର କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ ଔଷଧ ଦୋକାନ ଧର୍ମଶାଳା ଗଳିରେ ସ୍ଥାନିତ ଥିଲା । ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଉକ୍ତ ଦୋକାନରୁ ଔଷଧ ଆଣୁଥିଲି । ସେଠାରେ ୩ ଜଣଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଭେଟଘାଟ ହୁଏ । ସେମାନେ ହେଲେ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ବେନିଭୂଜ ସାହୁ ଏବଂ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା । ସେତେବେଳେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଦୈନିକ ମାତୃଭୂମି ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରତିନିଧି । ଧୀରେ ଧୀରେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ସମ୍ପର୍କ ବଢ଼ିଲା । ଅନେକ ସମୟରେ ଲରମ୍ବା କଲେଜ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞାପନ ତାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲି । ୧୯୫୭ ରୁ ସେ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ହୋଇ ମାତ୍ର ୧୧ ବର୍ଷର ଅଭିଜ୍ଞତା ବଳରେ ୧୯୬୮ରେ ନିଜେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶନ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଏତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣରେ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କଲେ । ସେ ଜଣେ ସାଧାରଣ ସାମ୍ବାଦିକରୁ ଉପରକୁ ଉଠି ଏକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସମ୍ପାଦକ ତଥା ସତ୍ତ୍ୱାଧିକାରୀ ହେବା ସାଧନାର ପରିଚୟ ତଥା ସଫଳତା ଅଟେ ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ତାଙ୍କର ଆଉ ଗୋଟିଏ କାମ ହେଲା ଋଷିପ୍ରତିମ, ପୁଣ୍ୟଶ୍ଳୋକ ଡାକ୍ତର ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସତ୍‌ସଙ୍ଗ ଆଶ୍ରମ ମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ଧାର୍ମିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗ । ଡାକ୍ତର ପୂଜାରୀଙ୍କ ଜନ୍ମଦିନ ଓ ତିରୋଧାନ ଦିବସ ପ୍ରତିବର୍ଷ ସମ୍ବଲପୁର ସହର ସ୍ଥିତ 'ଗୀତାଗୁଡ଼ି' ଆଶ୍ରମ ଏବଂ ହୁମା- ବଉଁସରା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ମହାନଦୀ କୂଳସ୍ଥିତ 'କଲ୍ୟାଣ ଆଶ୍ରମ' ସତ୍‌ସଙ୍ଗ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାଳିତ ହୁଏ । ଉକ୍ତ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ସହଯୋଗ ଫଳରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୃଙ୍ଖଳାର ସହିତ ସଭା-ସମିତିର ଆୟୋଜନ ଏବଂ ଗମନାଗମନର ସୁବିଧା ପ୍ରତିବର୍ଷ ହେଉଅଛି । ଏହା ସାଙ୍ଗକୁ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ ମାଧ୍ୟମରେ ଡାକ୍ତର ପୂଜାରୀଙ୍କ ଲିଖିତ - 'ସୁନାବୋହୁ' ଏବଂ 'କୈଳାସ ପଥେ' ଆଦି ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶନରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଅବଦାନ ରହିଛି ।

ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଁ ଯେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଜୀବନରେ ଅଗାଧ ପରିଶ୍ରମ ଏବଂ ଏକନିଷ୍ଠ ବ୍ରତ ଫଳରେ - 'ଫଳେନ ପରିଚୟତେ' ଉକ୍ତିକୁ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣମାତ୍ରାରେ ସାର୍ଥକ କରିଛନ୍ତି ।

ପଦ୍ମଲୋଚନ ପଣ୍ଡା, ପଟ୍ଟନାଏକ ପଡ଼ା, ସମ୍ବଲପୁର

■ ■ ■ ■

ଜଣେ ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ

- ମହେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ପଣ୍ଡା -

ଆଜିର ଏ ସ୍ୱାର୍ଥ ସର୍ବସ୍ୱ ଦୁନିଆରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଭଳି ଜଣେ ନିସ୍ୱାର୍ଥପର, ପରୋପକାରୀ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଦାର ଏବଂ ନିରହଙ୍କାରୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକାନ୍ତ ବିରଳ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ। ସୁଦୀର୍ଘ ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନରେ, ବହୁ ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ ମଧ୍ୟରେ ସେ ତାଙ୍କର ଏଭଳି ଏକ ନିଆରା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରଖି ପାରିଛନ୍ତି।

ଏକ ସଂସ୍କୃତ ଶ୍ଳୋକରେ କୁହାଯାଇଛି-

'ନିଦ ଲାଭଂ ପରିତ୍ୟଜ୍ୟ ପରାର୍ଥ ସାଧୟନ୍ତି ଯେ,

ସାଧବସ୍ତେ ହି କଥ୍ୟନ୍ତେ ସର୍ବଲୋକ ପ୍ରଶଂସିତ।"

ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ଲାଭ ବା ସ୍ୱାର୍ଥ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ପରୋପକାର କରନ୍ତି, ସେମାନେ ସାଧୁ ବା ସଜ୍ଜନ ଅଟନ୍ତି।'ସୁତରାଂ ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଶଂସିତ ହୁଅନ୍ତି। ପ୍ରକୃତରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ଏହିଭଳି ଜଣେ ସଜ୍ଜନ ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଧୁ ପ୍ରକୃତିର ବ୍ୟକ୍ତି। ଏହିଭଳି ଆଉ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବିଖ୍ୟାତ ଗ୍ରୀକ୍ ଦାର୍ଶନିକ 'ହେରୋଡ଼ଟସ୍'ଙ୍କ ଭଳି ଦିନରେ ଆଲୋକ ବର୍ତ୍ତିକା ଧରି ଖୋଜିଲେ ବି ମିଳିବେ ନାହିଁ।

ସେଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଏକ ସଂସ୍କୃତ ଶ୍ଳୋକରେ ଯଥାର୍ଥରେ କୁହାଯାଇଛି:-

"ଶୈଳେ, ଶୈଳେ ନ ମାଣିକ୍ୟଂ ମୌକ୍ତିକଂ ନ ଗଜେ ଗଜେ

ସାଧବ ନହି ସର୍ବତ୍ର ଚନ୍ଦନଂ ନ ବନେ ବନେ ॥

ଏହା ଅର୍ଥ ହେଲା- ସବୁ ପର୍ବତରେ ମଣି ନାହିଁ। ସବୁ ହାତି ଠାରେ ମୁକ୍ତା ନାହିଁ। ସାଧୁ ବ୍ୟକ୍ତି ସବୁଠାରେ ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ। ସବୁ ବଣରେ ଚନ୍ଦନ ଗଛ ନାହିଁ। ଯାହା କିଛି ବହୁତ ଭଲ ତାହା ସବୁଠାରେ ମିଳି ନ ଥାଏ।

ତାଙ୍କ ଭଳି ଯେଉଁମାନେ ସାମ୍ବାଦିକତା କରୁଛନ୍ତି ବା ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଛନ୍ତି- ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବହୁ ଶତ୍ରୁ ସୃଷ୍ଟି ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ ମାତ୍ର ମୁଁ ଯେତିକି ଜାଣିଛି ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରର ଏକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ । ତାଙ୍କର ଦୀର୍ଘ ଦିନର ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନରେ ସେ ବରଂ ବହୁ ବନ୍ଧୁ, ଶୁଭେଚ୍ଛୁ ଏବଂ ମିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଅଜସ୍ର ପ୍ରଶଂସକ ମଧ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ସହିତ କାହାରି ଶତ୍ରୁତା କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ । ସେ ଅଜାତ ଶତ୍ରୁ ।

'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଛାପିବା ଓ ତାର ସମ୍ପାଦନା ଆରମ୍ଭ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ତଥା ସାରା ଓଡ଼ିଶାର ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ଅଧ୍ୟାୟର ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଛନ୍ତି । ଏହି ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଓଡ଼ିଶାରେ ବିଶେଷ କରି ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ବଡ଼ ଅଭାବ ପୂରଣ କରିପାରିଛି । ଏହା ନିରପେକ୍ଷ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଏବଂ ପୁରାତନ ସମ୍ବାଦପତ୍ର । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର ଦକ୍ଷ ଏବଂ ବଳିଷ୍ଠ ସମ୍ପାଦନାରେ ଏହା ପାଠକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷ ଆଦୃତ ହୋଇପାରିଛି ଏବଂ ସବୁ ଶ୍ରେଣୀର ପାଠକମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟଭାଜନ ହୋଇପାରିଛି ।

ମୋ ଜାଣିବାରେ ଏଭଳି ଏକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଆରମ୍ଭ କରିବା ପଛରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର ନିଜର କୌଣସି ସ୍ୱାର୍ଥ ନିହିତ ନ ଥିଲା । ବରଂ ଏହାଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ସେ ବହୁ କ୍ଷତି ସହିଛନ୍ତି । ଅଶେଷ ବାଧାବିଘ୍ନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛନ୍ତି । ସମୂହ ସ୍ୱାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେ ସର୍ବଦା ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ପଥରେ ଅଟଳ ରହି ଏ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ପ୍ରସାରଣକୁ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କାଳକ୍ରମେ ଏହାର ସମୃଦ୍ଧି ଘଟାଇ ପାରିଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ସେ ଆଜି ଉନ୍ନତିର ଶିଖରରେ ମଧ୍ୟ ପହଞ୍ଚାଇ ପାରିଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତରେ ନିସ୍ୱାର୍ଥପର ସେବାରେ ଏହା ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ସବୁଠାରୁ ଏକ ବଡ଼ ଉପଲବ୍ଧି ।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ସମ୍ବାଦପତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ଓଡ଼ିଶା ବିଶେଷକରି ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର କଳା, ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରାର ପ୍ରଚାର ଏବଂ ପ୍ରସାରକୁ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଓ ନେତୃତ୍ୱରେ ବହୁ ସାହିତ୍ୟ, ସାମ୍ବାଦିକତା, ସାଂସ୍କୃତିକ ଏବଂ ସମାଜ କଲ୍ୟାଣ ସଂସ୍ଥା ଓ ସଂଗଠନମାନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରିଛି । ଏସବୁ ଅନୁଷ୍ଠାନର ନେତୃତ୍ୱ ଓ

ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା କରି ସେ ସମାଜକୁ ଏକ ଅଭିନବ ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶନ ଦେଇଛନ୍ତି। ଏବେ ସେ ସବୁଠୁଁ ବେଶି ସକ୍ରିୟ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ପ୍ରଖ୍ୟାତ ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘର ସେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏ ସଂଘକୁ ବହୁଦିନ ଧରି ନେତୃତ୍ୱ ମଧ ଦେଇ ଆସିଛନ୍ତି।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଏକ ବହୁମୁଖୀ ପ୍ରତିଭାର ଅଧିକାରୀ। ସେ ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ସାମ୍ବାଦିକ, ସୁଲେଖକ ସମାଲୋଚକ, ସମାଜ ସଂସ୍କରକ ଏବଂ କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଗଠକ ରୂପେ ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି। ଦୀର୍ଘଦିନ ଧରି ନିଜର ଅଧବସାୟ, ନିଷ୍ଠା ଓ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ ଦ୍ୱାରା ଜଣେ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିରୁ ସେ ନିଜକୁ ଏକ ଅସାଧାରଣ ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ପରିଣତ କରି ପାରିଛନ୍ତି।

ନୀତିଶାସ୍ତ୍ରରେ କୁହାଯାଇଛି-

"ଯିଏ କୋପ ବା କ୍ରୋଧଶୂନ୍ୟ, ଯାହାମନରେ ତିଳେ ମାତ୍ର ଲୋଭ ନାହିଁ, ସେ ସର୍ବଦା ପ୍ରିୟବାଦୀ ସେ ସର୍ବଦା ପୂଜା ବା ସମ୍ମାନ ପାଇଥାଏ।"

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଏସବୁ ସଦ୍‌ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥିବାରୁ ବିଶେଷ ଭାବେ ସମ୍ମାନିତ ହୋଇଛନ୍ତି। ମୁଁ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଯେତିକି ମିଶିଛି ଓ ତାଙ୍କୁ ଯେତିକି ଜାଣିଛି ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଜଣେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଦ୍ର, ନମ୍ର, ମିଷ୍ଟ ଭାଷୀ ଏବଂ ଅମାୟିକ ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତି। କଥାରେ ଅଛି-

"ନମ୍ରନ୍ତି ଫଳିନ ବୃକ୍ଷାଃ,

ନମ୍ରନ୍ତି ଗୁଣିନ ଜନାଃ।"

ଏ ଉକ୍ତିର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରତିଫଳନ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଠାରେ ଦେଖାଯାଇଥାଏ। ତାଙ୍କ ସହିତ ଯେ ଥରେ ମିଶିଛି, ତାଙ୍କର ଟିକିଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ମମତାର ମଧୁର ସ୍ପର୍ଶ ଯାହାକୁ ମିଳିଛି ସେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ପରମ ବନ୍ଧୁ ହୋଇ ରହିଯାଇଛି। ମୋ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ ଠିକ୍ ତାହାହିଁ ହୋଇଛି।

ମୁଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ସୂଚନା ଓ ପ୍ରସାରଣ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ଅଧୀନରେ ସୁଦୂର ଦିଲ୍ଲୀରେ ଜଣେ ଡାଇରେକ୍ଟର ଭାବେ ଡି.ଏ.ଭି.ପି. ସଂସ୍ଥାରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଥିଲା ବେଳେ କୌଣସି ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ଉପଲକ୍ଷେ ସେ ମୋ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିଥିଲେ। ସାକ୍ଷାତରୁ ପରିଚୟ ଓ

ପରିଚୟରୁ ପରେ ପରେ ବନ୍ଧୁତା ହୋଇଥିଲା । ସେ ବନ୍ଧୁତାର ବନ୍ଧନ କାଳକ୍ରମେ ସୁଦୃଢ଼ରୁ ସୁଦୃଢ଼ତର ହୋଇପାରିଛି । ତାଙ୍କ ଭଳି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବନ୍ଧୁ ରୂପେ ପାଇ ମୁଁ ନିଜକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭାଗ୍ୟବାନ ବୋଲି ମନେ କରୁଛି ।

ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ତାଙ୍କର ସୁଦୀର୍ଘ ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ ସଂପର୍କରେ ଏକ ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଶୁଣି ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିଲା । ଏଥିରେ ତାଙ୍କର ବହୁତ ମହାର୍ଘ ଅନୁଭୂତିମାନ ସ୍ଥାନ ପାଇବା ସ୍ୱାଭାବିକ। ଏହାଛଡ଼ା ତାଙ୍କର ସଫଳ ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବ ନ, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ବହୁମୁଖୀ ପ୍ରତିଭାର ଅନେକ ଦିଗ ବିଶେଷ ଭାବେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇପାରିବ । ଏ ଅବସରରେ ମୁଁ ତାଙ୍କର ସୁଦୀର୍ଘ ନିରାମୟ ଜୀବନର କାମନା କରୁଛି । ଏବଂ ଆଶା କରୁଛି ସେ ସଫଳତାର ସିଢ଼ିର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପାଉଛରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୁଅନ୍ତୁ । ତାଙ୍କର ଯଶସ୍ୱୀ ଲେଖନୀ ଚାଳନା ଅବ୍ୟାହତ ରହିଥାଉ ।

ଡି/ଏମ-୧୯, ବାସନ୍ତୀ ନଗର

ରାଉରକେଲା-୧୨

■ ■ ■ ■

ଏକ ମଜାକିଆ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ : ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଆଞ୍ଚା

- ଶ୍ରୀ ଭାଗବତ ପ୍ରସାଦ ନନ୍ଦ -

ଓଡ଼ିଶାରେ ବହୁଲୋକଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଆଞ୍ଚା ପରି ମଜାକିଆ ଲୋକଟିଏ ଜୀବନରେ ପାଇନାହିଁ । ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଦୁଃଖ ରହିଛି କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଦିନ ଦୁଃଖରେ ବସିବା ଦେଖିନାହିଁ । ଦୁଃଖ ଭିତରେ ବି ଜଣେ ସାକ୍ଷାତ କଲେ ତାକୁ ଆନନ୍ଦ ଦେବାର କ୍ଷମତା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଛି । ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନରେ

ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଓଡ଼ିଶା ଓ ଭାରତବର୍ଷର ଅନେକ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇଛି। ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଥିଲେ ବାଟ କିପରି କଟିଯିବ ଜାଣି ହୁଏ ନାହିଁ, ଭ୍ରମଣ ଜନିତ କଷ୍ଟ ଜଣାପଡ଼େ ନାହିଁ। ଖାଇବା ପିଇବା ସବୁ କଥା ବୁଝନ୍ତି। ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ହାତରୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ମଧ କରନ୍ତି। ଭ୍ରମଣ ସମୟରେ ଦିନଗୁଡ଼ିକ ଆନନ୍ଦରେ କଟିଯାଏ। ଏହିପରି ସହଯାତ୍ରୀ ମିଳିବା ସହଜ କଥା ନୁହେଁ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଗଣମାଧମ ବହୁତ ପ୍ରସାର ଲାଭ କଲାଣି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିଲ୍ଲାର ହେଡ୍‌କ୍ୱାଟର୍‌ଠାରେ ପ୍ରାୟ ୩୦/୪୦ ଜଣ ସାମ୍ବାଦିକ ରହୁଛନ୍ତି। ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ରପତ୍ରିକା ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ। କେତେ ବର୍ଷ ତଳେ ଏହିପରି ଅବସ୍ଥା ନ ଥିଲା କେହି ସାମ୍ବାଦିକ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରୁ ନ ଥିଲେ। ମୋର ଜାଣିବାରେ ବଲାଙ୍ଗିରରେ ଦୁଇଜଣ ତ୍ରିଲୋଚନ ପଟ୍ଟନାୟକ ଓ ରାଧାକାନ୍ତ ବହିଦାର ଥିଲେ। ସେହିପରି ସମ୍ବଲପୁରରେ ୪ ଜଣ ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ ନୃସିଂହଗୁରୁ, ବିଶ୍ୱକେଶନ ବହିଦାର, ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା ଓ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା। ଓଡ଼ିଶାରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ମଧ ଅଳ୍ପ ଥିଲା। ସମାଜ ଓ ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ 'ମାତୃଭୂମି' ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା। ସେହି ମାତୃଭୂମିର ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରତିନିଧି ଥିଲେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା। ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବରେ ତାଙ୍କର ଖାତିର ଥିଲା।

କଥା ଛଳରେ ସମ୍ବଲପୁରର ପୂର୍ବତନ ବିଧାୟକ, ଲୋକସଭା, ରାଜ୍ୟସଭା ସଦସ୍ୟ ଓ ମନ୍ତ୍ରୀ ସ୍ୱର୍ଗତ ବନମାଳି ବାବୁ ଥରେ କହି ଥିଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଥିବା ସମୟରେ ମୁଁ ସଠିକ୍ କଥା ବୁଝିବା ପାଇଁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କୁ ଫୋନ କରେ। ସେ କଂଗ୍ରେସ୍ ବିରୋଧୀ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର 'ମାତୃଭୂମି'ର ପ୍ରତିନିଧି ଥିଲେ ମଧ ସଠିକ୍ କଥା କହେ। ବହୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାର ନିଷ୍ଠାପରତା ଦେଖିଛି।

ବାସ୍ତବିକ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ନିରପେକ୍ଷ ସମ୍ବାଦ ପଠାଉଥିଲେ ମନ ଭିତରେ କିଛି ମତଲବ ନ ଥିଲା।

୧୯୮୦ ମସିହାର କଥା। ଐତିହାସିକ ଛାତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳନ ଚାଲିଥାଏ। ବହୁବାର "ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ମିଳନୀ" ଡକା ହୁଏ। ମୁଁ ବି ସେହି ସମୟରେ ଦୈନିକ ଧରିତ୍ରୀର ପ୍ରତିନିଧି ଥାଏ। ସମ୍ମିଳନୀ ଗୁଡ଼ିକରେ ଯୋଗ ଦେଉଥାଏ। କଥା ଛଳରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ କହିଲେ-

ଗୋଟିଏ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ସମ୍ବଲପୁର ସମ୍ପର୍କରେ ଏହିପରି ଏକ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ତାହା ଦେଖି ମୋତେ ଦୁଃଖ ଲାଗୁଛି । ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ବିଡ଼ି ତିଆରି କରି ଜୀବନ ନିର୍ବାହ କରିବି କିନ୍ତୁ ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବରେ ଏହିପରି ସମ୍ବାଦ କେବେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ପଠାଇବି ନାହିଁ। ଏହିପରି ଦୃଢ଼ମନା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ହେଲେ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ।

୧୯୬୪ ମସିହାର କଥା । ମୁଁ ହୀରାକୁଦ ସ୍ଥିତ ରି-ରୋଲିଂ ମିଲରେ କାମ କରୁଥାଏ । ମୋର ଶଶୁର ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ଦୟାନନ୍ଦ ଶତପଥୀ କହିଲେ- ବାବୁ ଦେହପାହା ଖରାପ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀର ଚିତ୍ତପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ପଚାରିବ । ତାପରେ ଯାହା କରିବା କଥା କରିବ । ଖାଲି ମୋର କଥା ନୁହେଁ, ମିଲରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା କର୍ମଚାରୀ ଓ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ଦେହ ପାହା କଥା ମୋତେ ବୁଝିବାକୁ ହୁଏ, କାରଣ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ପ୍ରତିଦିନ କୌଣସି ନା କୌଣସି କାରଖାନାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସମ୍ବଲପୁରକୁ ଆସିବାକୁ ହୁଏ । ଦ୍ୱିପହରରେ ଆସିଲେ କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ବସିଥାନ୍ତି । କଥାବାର୍ତ୍ତାରୁ ଜାଣିଲି ଯେ ସେ ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ । ଦୈନିକ ମାତୃଭୂମିର ପ୍ରତିନିଧି । ଟିକେ ସମ୍ମାନ ବଢ଼ିଗଲା, ତାଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ମଧ୍ୟ ଆଦର ଥିଲା ।

ପ୍ରାୟ ପ୍ରତିଥର ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ଦୁଇଜଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିବା ଦେଖେ । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, ସେ କହିଲେ ଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ଓ ଲେଖକ ଶଙ୍କର ପ୍ରସାଦ ପାଢ଼ୀ ଆଉ ଜଣକ ଅରୁଣ କୁମାର ସାହୁ । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଶଙ୍କର ପ୍ରସାଦ ପାଢ଼ୀଙ୍କୁ ସମ୍ବଲପୁର ସମ୍ପର୍କରେ ଲେଖିବାକୁ ବହୁତ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲେ । ପାଢ଼ୀଙ୍କ ଲିଖିତ ବହିଗୁଡ଼ିକ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ଥାଇ ବିକ୍ରି ହେଉଥିଲା । ସେହି ଭିତରୁ "ଅକ୍ଷୟ ତାରକା ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର" ଏକ ଅମୂଲ୍ୟ ପୁସ୍ତକ । ତାକୁ ନେଇ ଆଜି ଆମେ ଓଡ଼ିଶାରେ ଗର୍ବ କରୁଛୁ । ଆଉ ଜଣକ ଅରୁଣ କୁମାର ସାହୁ "ଓଡ଼ିଶା ସଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ"ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ସବୁ ପ୍ରକାର ପରାମର୍ଶ ଦେଉଥିଲେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ, ଆଜି ସେହି ଅନୁଷ୍ଠାନ ଓଡ଼ିଶାର ଏକ ଖ୍ୟାତନାମା ଅନୁଷ୍ଠାନ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀମାନଙ୍କର ଏକ ସଂଗ୍ରହାଳୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିପାରିଛି ।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଏକ ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ସମ୍ବଲପୁରରୁ ଏକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ ପାଉ ।

ଆଜି ସେଇଟା ସମ୍ଭବପର ହୋଇଛି, ତାଙ୍କ ସମ୍ପାଦନାରେ "ଦୈନିକ ଅଗ୍ନିଶିଖା" ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି, ବାସ୍ତବିକ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଇତିହାସ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ସେହି ଐତିହାସିକ ପୁରୁଷ ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ମୋର ଶହେ ଥର ନମସ୍କାର ବାସ୍ତବିକ ଏକ ସଫଳ ଜୀବନ, ପଣ୍ଡା ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ।

ବୁଢ଼ାରଜା, ସମ୍ବଲପୁର-୪

ମୋ- ୯୪୩୭୭-୩୮୯୮୧

■ ■ ■ ■

ପଣ୍ଡା ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ : ଚିର କୁମାର ବଦନ

ଡ. ଅରୁଣ ମଜୁମଦାର

ମଣିଷ ନିଜ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି, ଦୃଢ଼ ମନୋବଳ ଏବଂ ନିଷ୍ଠିତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜର୍ ଅନ୍ତଃର୍ନିହିତ ଗୁଣ ଓ ପ୍ରତିଭାଗୁଡ଼ିକୁ କେତେ ବିକଶିତ ବା ଉନ୍ନତ କରିପାରେ ତାହାର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ଜୀବନରୁ ଜଣାପଡ଼େ । ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଜୀବନର ଚଲାପଥରେ ବିଭିନ୍ନ ବାଧାବିଘ୍ନ ତଥା ଅଭାବ ଅସୁବିଧା ଦେଖାଦେଇଥାଏ । ତେବେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କଟାଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ମଣିଷ ପଣିଆର ଲକ୍ଷଣ । ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱରେ ଏହାହିଁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ।

ସେତେବେଳର ପରିସ୍ଥିତିରେ, ସମ୍ବଲପୁର ଭଳି ଏକ ସୁଦୂର ଅନୁନ୍ନତ ଅଞ୍ଚଳରୁ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ତଥା ଗ୍ରାମ୍ୟ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ସତ୍‌ସାହସ, ମନୋବଳ ଏବଂ ସଂଘର୍ଷର ପ୍ରୟୋଜନ ଥିଲା, ତାହା ଶ୍ରୀପଣ୍ଡା ଅତି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର ସହ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିପାରିଛନ୍ତି । ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ତଥା ଦେଶ ବିଦେଶର ଖବର ନିର୍ଭୀକ୍, ନିରପେକ୍ଷ, ସ୍ୱଷ୍ଟ ଓ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ପରିବେଷଣ କରି ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଦୈନିକ ଖବର କାଗଜ

"ଅଗ୍ନିଶିଖା" ସମସ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଦୃତ, ଗ୍ରହଣୀୟ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ହୋଇପାରିଛି । ତାଙ୍କର ଏହି ଚମତ୍କାରିତା ପ୍ରଦର୍ଶନ, ବିଭିନ୍ନ ଅନୁଷ୍ଠାନ, ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ସ୍ୱୀକୃତି , ଉଚ୍ଚପ୍ରଶଂସା ଓ ସମ୍ମାନ ନ ଦେଇ ରହିପାରିନାହାନ୍ତି । ସେ ପୁରୁଣା କାଳରୁ ନୂତନ ଯୁଗର ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ନିଜେ ଦେଖିଛନ୍ତି, ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଥିରେ ନିଜକୁ ସଫଳ ରୂପରେ ଖାପଖୁଆଇ ପାରିଛନ୍ତି । ତେବେ ତାଙ୍କର ଏହି କଠିନ ଜୀବନ ଯାତ୍ରାରେ ସେ ଅନ୍ୟର ବହୁ କଟୁ ସମାଲୋଚନା, ବିରୋଧ, ଈର୍ଷା, ଶତ୍ରୁତା, ହିଂସା ଆଦିର ସାମ୍ନା କରି ସଫଳ ମୁକାବିଲା କରିପାରିଛନ୍ତି ।

ବିଭିନ୍ନ ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସମାଜ ସେବା ସହିତ ସେ ଅଙ୍ଗାଙ୍ଗି ଭାବରେ ଜଡ଼ିତ । ଜୀବନ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ଏବଂ ଗଭୀର ପରିପକ୍ୱତା ସମାଜକୁ ନୂତନ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ତାଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନର ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ତଥା ସମଗ୍ର ରାଜ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଟି ଚିନ୍ତାଧାରା କାଳକ୍ରମେ ବାସ୍ତବ ରୂପ ନେଉଥିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଏ । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ, କରିଥିବା ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନ ଫଳଫୁଲ ଧାରଣ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ମୁଖ୍ୟତଃ ସମ୍ବଲପୁର "ଆକାଶବାଣୀ" କେନ୍ଦ୍ରର ସ୍ୱୟଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ରୂପ, "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ"ର ଦୁଇ ମହଲା କୋଠାଘର ସହିତ ନବକଳେବର, "ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘ"ର କଳେବର ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ଏକ ବିରାଟ ଦ୍ରୁମରେ ପରିଣତ ହେବା ଇତ୍ୟାଦି । ତାଙ୍କର ଏହି କୃତକର୍ମଗୁଡ଼ିକ ବିଶେଷ ଭାବରେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାବାସୀ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ମନେ ପକାଉଥିବେ । ଏହାସହିତ ଏହି ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକର ଉନ୍ନତି ଓ ବିକାଶ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ସାହ ଯୋଗାଇ ଦେଉଥିବ । ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରାଜନୀତିଠାରୁ ଦୂରରେ ରହି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାଠି ମିଳାଇ ମିଶାଇ ନେଇ ଚଳିବା, ନିର୍ଭୀକ ଓ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ନିଜର ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଭଳି ମହତ୍‌ଗୁଣ ତାଙ୍କୁ ଆଜି ଶିଖରକୁ ପହଞ୍ଚାଇ ପାରିଛି । ଆଜିର ଯୁବପୀଢ଼ି ପାଇଁ ତାଙ୍କର କର୍ମମୟ ଜୀବନ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅନୁକରଣୀୟ ।

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ବିବିଧତାପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଅନ୍ୟଏକ ଦିଗ ହେଉଛି ତାଙ୍କର ଯୁବ ସୁଲଭ ଖେଲୁଆଡ଼ ମନୋବୃତ୍ତି । ସଂସାରର ଯାବତୀୟ ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ, ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ଭୁଲି ବା ମନ ଭିତରେ ଚାପି ରଖି, ସଦାବେଳେ ହସହସ ମୁହଁ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ମେଳାପୀ ତଥା ଶତ୍ରୁମିତ୍ର

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ଭାବରେ ଏକାଠି ବାନ୍ଧି ରଖିବାର ଦକ୍ଷତା ହିଁ ତାଙ୍କର ମାନସିକ ସ୍ଥିରତାର ଭିତିରି ରହସ୍ୟର ପରିଚାୟକ ଅଟେ ।

ଅବଶ୍ୟ ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସମୟ ବଡ଼ ନିର୍ମମ ଓ ନିଷ୍ଠୁର । ଆଜିକାଲି ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ପରଶ୍ରୀକାତରତା, ଅହଂକାର, ହିଂସାଭାବ, ଅନ୍ୟର ଭଲ ସହି ନ ପାରିବା, ଏପରିକି ଅନ୍ୟର ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ଦେଖି ଖୁସି ହେବା, ସବୁକଥାରେକେବଳ ଅନ୍ୟର ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ଖୋଜିବା ଏବଂ ଅପରକୁ ଦୋଷ ଦେବା ଆଦି ଦୁର୍ଗୁଣ ଭରି ରହିଛି । ତଥାପି ଏସବୁକୁ ଗ୍ରାହ୍ୟ ନ କରି ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ହାତି ଚାଲିଲା ପରି ନିଜ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ଚାଲିଥିବାରୁ ସେ ଆଜି ଏପରି ଉଚ୍ଚସ୍ଥାନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ସମ୍ମାନିତ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି । ପୁଣି ଏଭଳି ସମାଜ ମଧ୍ୟରେ ଥାଇ ସୁଦ୍ଧା ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ଅନବରତ ଅନ୍ୟାୟ, ଦୁର୍ନୀତି, ଓ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼େଇ ଜାରି ରଖି ଏକ ସ୍ୱଚ୍ଛ, ସୁସ୍ଥ ତଥା ମୁକ୍ତ ସମାଜ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଓ ସଜାଡ଼ିବା ପ୍ରୟାସକୁ ସମାଜର ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଗର ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷଙ୍କର ସମର୍ଥନ ଓ ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗ ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ସେ ବହୁ ସମୟରେ ଜନସମର୍ଥନ ଲାଭ କରି ପୌର ପାଳିକାରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବାର ସୁଯୋଗ ଲାଭ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ତାଙ୍କର ଜନପ୍ରିୟତାକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରେ ।

ଜଣେ ସୁଦକ୍ଷ କ୍ରୀଡ଼ାବିତ୍ ଭାବରେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା ଟେବୁଲ୍‌ଟେନିସ୍, ଫୁଟବଲ, ବ୍ୟାଡ଼ମିଣ୍ଟନ୍ ଆଦି କ୍ରୀଡ଼ାକ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜର ଅତି ଉଚ୍ଚମାନର ପାରଙ୍ଗମତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିପାରିଛନ୍ତି । ଆଜିର ଦିନରେ ଅଶୀବର୍ଷ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା କର୍ମଚଞ୍ଚଳତା ପାଇଁ ସତେ ଯେମିତି ତାଙ୍କର ବୟସ ଲୁଚିଯାଇଛି । ତାଙ୍କର ଫୁଟବଲ୍ ଜର୍ସି ବା ରେଫରୀ ଡ୍ରେସ୍, ସ୍ପୋର୍ଟିଂ କିଟ୍‌ସ୍ ଅଥବା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣର ଧଳା ଜୋତା- ଡ୍ରେସ୍ ଦେଖି ଯେ କେହି ତାଙ୍କୁ ଚିରକୁମାର ବୋଲି ଭାବିବ ।

ଏହିଭଳି ଏକ ବୈଚିତ୍ର୍ୟମୟ ଆଦର୍ଶର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଚିରଞ୍ଜୀବୀ କରି ରଖନ୍ତୁ ଏବଂ ସମାଜକୁ ସେ ଉଚିତ୍ ଦିଗ୍ଦର୍ଶନ ଦେଉଥାଆନ୍ତୁ ଓ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ରୂପେ ରହି ଥାଆନ୍ତୁ ଏହାହିଁ କାମନା ।

ବରିଷ୍ଠ ଶିକ୍ଷାବିତ୍ ଏବଂ ପୂର୍ବତନ ଅଧକ୍ଷ
ପଣ୍ଡିତ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ମିଶ୍ର ଲେନ୍,
ସମ୍ବଲପୁର-୧, ମୋ-୮୭୬୩୩୮୩୯୩୮

ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ

- ବିଜୟ କୁମାର ମହାନ୍ତି -

ମୁଁ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ମୋର ଛାତ୍ର ଜୀବନରୁ ଜାଣେ । ମୁଁ କୁଚିଣ୍ଡା ହାଇସ୍କୁଲ ଛାତ୍ର ଥିବା ସମୟରୁ ୩ଟି ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଯଥା- "ସମାଜ" "ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର" ଓ ମାତୃଭୂମି"ର ପାଠକ ଥିଲି । ସେତେବଳେ ଏକ ନିରପେକ୍ଷ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଭାବରେ ମାତୃଭୂମିର ଖୁବ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଥିଲା । ଏହାପରେ ମୁଁ ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର କଲେଜର ଛାତ୍ର ଥିବା ସମୟରେ ସେତେବେଳେ ମାତୃଭୂମିର ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବରେ ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଜାଣିଲି । ସେହି ସମୟରେ ସମାଜର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ନୃସିଂହ ଗୁରୁ ଓ ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ରର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସାମ୍ବାଦିକ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ବିଶ୍ୱକେଶନ- ବହିଦାର ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବରେ ଅତି ଜଣାଶୁଣା ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମାତୃଭୂମିର ପ୍ରତିନିଧି ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଜଣେ ମୁଖ୍ୟ ସାମ୍ବାଦିକ, ମାତୃଭୂମିର ନିରପେକ୍ଷତାକୁ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରଖିଥିଲେ ।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ନିରପେକ୍ଷ ସାମ୍ବାଦିକତା ତାଙ୍କର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ କୃତିତ୍ୱ ପ୍ରଦର୍ଶନ । କିନ୍ତୁ ସେ କେବଳ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସୀମିତ ନ ଥିଲେ । ସେ ବହୁମୁଖୀ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରିଥିଲେ । ଯୁବ ଅବସ୍ଥାରୁ ସାମାଜିକ ଓ ରାଜନୈତିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ପ୍ରବେଶ ରହିଥିଲା । ସେ ୧୯୬୩ ମସିହାରେ ସ୍ୱାଧୀନ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହୋଇ ସମ୍ବଲପୁର ପୌର ପରିଷଦକୁ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ । ମୁଁ ସେହି ସମୟରେ ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର କଲେଜର ଛାତ୍ର ଥାଇ ତାଙ୍କର ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରଚାରରେ ଥିଲି । ମୋର ମନେ ପଡ଼େ ସେତେବେଳେ ପୂର୍ବତନ ପୌରପ ରିଷଦ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ସଂଗ୍ରାମ ସାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାଧୀନ

ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ସହ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ । ମୋର ଉଭୟଙ୍କ ସହ ସେତେବେଳରୁ ସୁସମ୍ପର୍କ ରହିଆସିଛି । ଏହାର କାରଣ ଉଭୟେ ସମାଜବାଦୀ ଆଦର୍ଶ ପ୍ରତି ଅନୁରକ୍ତ ।

୧୯୬୩ ମସିହା ପୌର ପରିଷଦ ନିର୍ବାଚନ ପୂର୍ବରୁ ୧୯୬୨ ମସିହାର ଲୋକସଭା ନିର୍ବାଚନରେ ଜାତୀୟସ୍ତରର ସମାଜବାଦୀ ଚିନ୍ତକ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ କିଶନ ପଟ୍ଟନାୟକ ଲୋକସଭା ପାଇଁ ସମ୍ବଲପୁର ଲୋକସଭା ନିର୍ବାଚନ ମଣ୍ଡଳୀରୁ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡା ନିର୍ବାଚନରେ କିଶନ ବାବୁଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ ଜଣାଇଁ ନିର୍ବାଚନରେ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ । ମୁଁ ସେତେବେଳେର କଲେଜ ଛାତ୍ର ଭାବରେ ମଧ ତାଙ୍କ ସହ ଧମା ଅଞ୍ଚଳ ଓ ଚିପିଲିମା ଅଞ୍ଚଳକୁ ପ୍ରଚାରରେ ଯାଇଛି । ସେତେବେଳେ ମାରୱାଡ଼ି ଧର୍ମଶାଳାରେ କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ ଔଷଧ ଦୋକାନ ଥିବା ବେଳେ ଏହା ଏକ ସାମାଜିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ ଓ ରାଜନୈତିକ ଆଲୋଚନାର କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ଥିବା ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ବଡ଼ଭାଇ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଜଣେ ସାମାଜିକ କର୍ମୀ ଓ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ବେନିଭୁଜ ସାହୁ ରାଜନୈତିକ କର୍ମୀ ଭାବରେ ସେଠାରେ ବହୁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହ ଆଲୋଚନା କରୁଥିଲେ । ସେଠାରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ମଧ କେନ୍ଦ୍ର ଥିବା ଖବର କାଗଜ ଗଡ଼ା ତ ଅଗ୍ନିଶିଖା ତଥା ବିଭିନ୍ନ ତତ୍କାଳୀନ ସାପ୍ତାହିକ ପତ୍ରିକା ମଧ ବିକ୍ରୀ କେନ୍ଦ୍ର ଥିଲା । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ସେଠାରେ ସମସ୍ତ ଖବର ସଂଗ୍ରହ କରୁଥିଲେ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ତଥା ଏକ ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଭାବରେ ପ୍ରଥମେ ସପ୍ତାହିକ ଆକାରରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଓ ପରେ ଦୈନିକ ଆକାରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା । ଏହା ସେହି ସମୟରେ ଏକ ସାହାସିକ ପଦକ୍ଷେପ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ । ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଆକାରରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ଖବର କାଗଜର ଏଠାରେ ସଂସ୍କରଣ ନ ଥିଲା ଏଣୁ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁଖପତ୍ର ଥିବା ଅଗ୍ନିଶିଖା ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଭିନ୍ନ ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ସମ୍ବଲପୁର ସଂସ୍କରଣ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ ମଧ ଅଗ୍ନିଶିଖା ତାର ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ବଜାୟ ରଖି ଚାଲିଛି ।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାମ୍ବାଦିକତାକୁ ମୁଖ୍ୟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରି ଆସିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସମାଜର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଭଗରୁ ସେ ନିଜକୁ ଅଲଗା କରି ନାହାଁନ୍ତି । ସେ ରାଜନୀତିରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ନୀତିନିଷ୍ଠ ରାଜନୈତିକ ବିଚାରଧାରା ପ୍ରତି ରୁଚି ରଖି ସେହି ପ୍ରକାର ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆଦର ଓ ସମ୍ମାନ ରଖି ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରତି ସହଯୋଗ ରଖିଛନ୍ତି । ଏଥିସହ ସାଂସ୍କୃତିକ, କ୍ରୀଡ଼ା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାମାଜିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ନିଜକୁ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ରଖି ଏକ ବହୁମୁଖୀ ପ୍ରତିଭାର ଅଧିକାରୀ ଭାବରେ ନିଜର ଏକ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ବଲପୁରର ବହୁ ଅନୁଷ୍ଠାନ ସହିତ ସେ ସଂପୃକ୍ତ ଏବଂ ବହୁ, ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଜାତୀୟସ୍ତରର ସଂଗଠନରେ ସେ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ଭାବରେ ନିଜର ଦକ୍ଷତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି । ସର୍ବୋପରି ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ୍‌ରେ ପ୍ରଥମେ ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିବା ବହୁ ଯୁବକ ବିଭିନ୍ନ ମୁଖ୍ୟସମ୍ବାଦପତ୍ର ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରେସ୍‌ରେ ଗଣମାଧମରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ନିର୍ବାହ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ଜଣେ ମିଷ୍ଟଭାଷୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଅର୍ଜନ କରିବା ସହିତ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କ ତଥା ସମାଜର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରର ବହୁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ସମ୍ମାନର ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ନାଗରିକଭାବରେ ସ୍ମରଣୀୟ ହୋଇରହିବେ । ମୋ ପ୍ରତି ଛାତ୍ର ଜୀବନରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ଅନାବିଳ ସ୍ନେହ, ଶ୍ରଦ୍ଧାକୁ ମୁଁ ଭୁଲିପାରିବି ନାହିଁ । ମୁଁ ତାଙ୍କର କର୍ମମୟ ଜୀବନ ଆହୁରି ଦୀର୍ଘାୟୁ ହେଉ ବୋଲି ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଅଛି । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବଦାନ ବହୁଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ସୃଷ୍ଟି କରିଚାଲିବ । ସେ ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ ହୋଇ ରହିବେ ।

ଅଧ୍ୟକ୍ଷ, ସମ୍ବଲପୁର ଉନ୍ନୟନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ, ସମ୍ବଲପୁର

■ ■ ■ ■

ବରିଷ୍ଠ ତଥା ବିଶିଷ୍ଟ ସାମ୍ବାଦିକ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

- ଅରବିନ୍ଦ ମହାପାତ୍ର -

ସାମ୍ବାଦିକତା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଏକ ବୃତ୍ତି ନୁହେଁ, ଏହା ହେଉଛି ଜନସେବା । ତରୁଣ ଭୂମିପୁତ୍ର ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ସାମ୍ବାଦିକ ହେବା ପାଇଁ ଆଗ୍ରହୀ ହୋଇ ପ୍ରଥମେ ହେଲେ ଦୈନିକ 'ମାତୃଭୂମି'ର ସ୍ଥାନୀୟ ପ୍ରତିନିଧି । ଏ ଦିଗକୁ ଆକଷ୍ଟ ହେବାରେ ସେ ପ୍ରେରଣା ପାଇଥିଲେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା କାହିଁକି ଓଡ଼ିଶାର ଗାନ୍ଧୀ, ବିଶିଷ୍ଟ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ତଥା ଅନନ୍ୟ ସାମ୍ବାଦିକ ନୃସିଂହ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ । ସ୍ୱର୍ଗତ ନୃସିଂହଗୁରୁ ତରୁଣାବସ୍ଥାରେ ସ୍କୁଲ ଛାତ୍ରଥିବା ବେଳେ ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଆହ୍ୱାନରେ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ଝାସ ଦେଇଥିଲେ । ଗାନ୍ଧୀଜୀଙ୍କ ଆଦର୍ଶକୁ ଆପଣେଇ ନେଇ ରଚନାତ୍ମକ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସାମ୍ବାଦିକତାକୁ ଦେଇଥିଲେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ।

ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ବାର୍ତ୍ତାବହ ଥିଲେ କେତେକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର । ଓଡ଼ିଶାରେ ଏ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା ଉତ୍କଳମଣି ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଦୈନିକ 'ସମାଜ' । ଇଂରେଜ ଶାସିତ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟର ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା । ଅଗ୍ରଣୀ ଭୂମିକା । ଉଭୟ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମ ଏବଂ ରଚନାତ୍ମକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ସମ୍ବଲପୁର ପାଇଥିଲା ପ୍ରସିଦ୍ଧି । ଏହାର ସ୍ୱୀକୃତି ସ୍ୱରୂପ ଗାନ୍ଧିଜୀ ଦୁଇଥର ସମ୍ବଲପୁର ଆସିଥିଲେ, ପଣ୍ଡିତ ଜବାହରଲାଲ ନେହେରୁ କର୍ମୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଠକ୍କର ବାପ୍ପା ସମ୍ବଲପୁରକୁ ଆସିଥିଲେ ପରାମର୍ଶଦାତା ରୂପେ । ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁରରୁ କୌଣସି ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶିତ ହେଉ ନ ଥିଲା । ଏଣୁ ଏ ଅଞ୍ଚଳର ସମ୍ବାଦ ବିଶେଷ କରି ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ତଥ୍ୟର ପ୍ରକାଶନ ଥିଲାନ ଗଣ୍ୟ । ସାମ୍ବାଦିକ ନୃସିଂହଗୁରୁ ଏ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରି 'ସମାଜ'ର ପ୍ରତିନିଧିର ଦୟିତ୍ୱ ମଧ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ସମ୍ବଲପୁରରେ ଯେଉଁ ଜଣେ ଦୁଇଜଣ ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ ସେମାନେ ଥିଲେ ସମ୍ବଲପୁର ବାହାରର ବ୍ୟକ୍ତି । ନୃସିଂହ ଗୁରୁଜୀଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଏବଂ ସ୍ୱଚ୍ଛ ସାମ୍ବାଦିକତା ତରୁଣ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ସାମ୍ବାଦିକ

ହେବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରଚୋଦିତ କରିଥିଲା । ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ବିଭିନ୍ନ ସଭାସମିତିରେ ପ୍ରସଙ୍ଗକ୍ରମେ ଏହା କହିଥାନ୍ତି ।

ଓଡ଼ିଶାର ଅଧିକାଂଶ ଦୈନିକ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ସାପ୍ତାହିକ ଭାବରେ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଯେଉଁ ପତ୍ର-ପତ୍ରିକାର ପ୍ରକାଶନ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ସେମାନେ ବରଣ କରିଥିଲେ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ । ଯୁବ ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ନିଷ୍ଠାର ସହ ଦୈନିକ 'ମାତୃଭୂମି'ର ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ପାଦନ କରିଚାଲିଥିଲେ । ସାମ୍ବାଦିକତା ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଏପରି ଆବିଷ୍ଟ କଲା ଯେ ସେ ଆରମ୍ଭ କଲେ ଦୈନିକ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ପ୍ରକାଶନ । ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶନ ଏକ ଜଟିଳ ବ୍ୟାପାର ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ଯୌବନର ଉଦ୍ଦୀପନା ଓ ଜନସେବାବ୍ରତ ତାଙ୍କୁ ଏ ଦିଗରେ ଆଗେଇ ନେଲା । ସୁଖର କଥା ପ୍ରାୟ ଅର୍ଦ୍ଧଶତାବ୍ଦୀ ବ୍ୟାପି 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ନିରପେକ୍ଷ ଭାବରେ ତାର ଆଲୋକ ଓ ଉଷ୍ମତା ବିତରଣ କରିଚାଲିଛି ନାନା ବାଧା ବିଘ୍ନ ସତ୍ତ୍ୱେ ।

ଅଗ୍ନିଶିଖା ଦୈନିକର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟରେ ରହିଛି ବିବିଧତା । ଓଡ଼ିଶାର ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ସବୁ ମୁଖ୍ୟତଃ କଟକରୁ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିବାରୁ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ସମ୍ବାଦ ନାମକୁ ମାତ୍ର ସ୍ଥାନିତ ହୁଏ । ଆମ ଅଞ୍ଚଳର ସମ୍ବାଦ ଅଞ୍ଚଳର ଅଧିବାସୀ ତଥା ଓଡ଼ିଶାବାସୀ ଜାଣିବାର ସୁଯୋଗରୁ ବଞ୍ଚିତ ଥିଲେ । 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ସେ ଅଭାବ ପୂରଣ କରିଚାଲିଛି । କିଛିବର୍ଷ ହେଲା ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରମୁଖ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରମାନେ ସ୍ଥାନୀୟ ସଂସ୍କରଣର ପ୍ରକାଶନ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ସ୍ଥାନୀୟ ସଂସ୍କରଣରେ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଞ୍ଚଳର ସମ୍ବାଦକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେବା ସହ ରାଜ୍ୟ, ରାଷ୍ଟ୍ର ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଆଞ୍ଚଳିକ ସଂସ୍କରଣରେ ପଡ଼ୋଶୀ ଅଞ୍ଚଳର ତଥ୍ୟ ସୁଦ୍ଧା ଅବହେଳିତ ହୋଇଥାଏ । ଆଞ୍ଚଳିକ ସଂସ୍କରଣର ପାଠକମାନେ ପଡ଼ୋଶୀ ଅଞ୍ଚଳର ଅତି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ଜାଣିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୁଅନ୍ତି । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ ଅଞ୍ଚଳର ବିଶିଷ୍ଟ ତଥ୍ୟ ବିସ୍ତାରିତ ଭାବରେ ତଥା ରାଜ୍ୟ, ରାଷ୍ଟ୍ର ଏବଂ ବିଶ୍ୱର ପ୍ରମୁଖ ଘଟଣାବଳୀ । 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ରାଜ୍ୟର ସବୁ ଅଞ୍ଚଳରେ ଉପଲବ୍ଧ ଏଣୁ ପାଠକେ ଅସନ୍ତୁଳିତ ସମ୍ବାଦ ପାଇଥାନ୍ତି ।

ଏତଦ୍‌ସହ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ସାହିତ୍ୟପ୍ରସ୍ଥ ସ୍ଥାନୀୟ ଲେଖକ/ ଲେଖିକାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରୁଥିବାରୁ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର କବି, ଲେଖକ, ସମୀକ୍ଷକ ଆଦିଙ୍କ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ୱାଦର ଲେଖା

ସେହି ସ୍ତମ୍ଭରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥାଏ। ସେଗୁଡ଼ିକର ସଂକଳନ ମଧ୍ୟ ପୁସ୍ତକରୂପରେ ପାଠକେ ପଢ଼ିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଥାନ୍ତି। ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଉଭୟ ଓଡ଼ିଆ ଓ ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷାରେ ପୁସ୍ତକମାନଙ୍କ ପ୍ରକାଶନ ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷା ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ବଳିଷ୍ଠ କରୁଛି। ଏଣୁ ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷା ଆନ୍ଦୋଳନରେ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଭୂମିକା ପ୍ରଶଂସନୀୟ। ସେହିପରି ଅଞ୍ଚଳର ବରେଣ୍ୟ ଭୂମିପୁତ୍ରଙ୍କ ଜୀବନୀ; ସାଂସ୍କୃତିକ ତଥା ସାମାଜିକ ରୀତିନୀତି, ପୂଜାପାର୍ବଣ ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆଣିବାରେ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଭୂମିକା ସ୍ୱାଗତଯୋଗ୍ୟ, ଏହି ଦୈନିକର ସାଫଲ୍ୟରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇ କେତେଖଣ୍ଡ ଦୈନିକ ସମ୍ବଲପୁରରେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଥିଲେ ମାତ୍ର ଏବେ ସେମାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ ମିଳୁନାହିଁ। ଅଗ୍ନିଶିଖା ତିଷ୍ଠି ରହିଛି ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ନିଷ୍ଠା ଓ ଜନପ୍ରିୟତାକୁ ପାଥେୟ କରି। ବହୁ ବାଧାବିଘ୍ନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସାମ୍ବାଦିକ ପଣ୍ଡା ଜନତାର ସେବା କରିଚାଲିଛନ୍ତି ଅଗ୍ନିଶିଖା ମାଧ୍ୟମରେ।

ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ବହୁମୁଖୀ ପ୍ରତିଭାରେ ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ। କେବଳ ଖଣ୍ଡେ ଦୈନିକର ପ୍ରକାଶନରେ ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ସୀମିତ ନୁହେଁ, ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଞ୍ଚଳର ସବୁଠାରୁ ବରିଷ୍ଠ। ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଅଗ୍ରଣୀ। ୧୯୬୦ ରୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସଂଘ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ସୁଦୃଢ଼ ଓ କ୍ରିୟାଶୀଳ। ଏ ଅନୁଷ୍ଠାନର ସେ ପ୍ରାଣକେନ୍ଦ୍ର କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ, ସେହିପରି କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଗଠନ, ସାମାଜିକ ତଥା ସାଂସ୍କୃତିକ ସଂଗଠନ ଆଦିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଓ ପରିଚାଳନାରେ ପଣ୍ଡା ମହାଶୟଙ୍କ ଅବଦାନ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ। ‘ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ’ , ‘ଫ୍ରେଣ୍ଡସ୍ ୟୁନିୟନ୍’, ‘ସମ୍ବଲପୁର ସାର୍ବଜନୀନ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାର’, ‘ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଭ୍ରମଣ ସଂଘ’ ଇତ୍ୟାଦି ବହନ କରନ୍ତି ମହାଶୟ ସ୍ୱାକ୍ଷର। ପୂଜ୍ୟପୂଜା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ରହିଥାଏ ଅଗ୍ରଣୀ ଭୂମିକା, ମହାଶୟଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ଓ ସହଯୋଗ ରହିଥାଏ ଅକ୍ଷୟ ତାରକା ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ବେହେରା, ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ପୁରୁଷ ଡାକ୍ତର ଜାନର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ, ଜନେତା ବନମଳୀ ବାବୁ, ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଗାନ୍ଧୀ ନୃସିଂହ ଗୁରୁ, ନାରୀନେତ୍ରୀ ସୈରିନ୍ଧ୍ରୀ ଦେବୀ ଆଦିଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ ବା ପୁଣ୍ୟତିଥି ପାଳନ ଅବସରରେ। ଅଞ୍ଚଳ ତଥା ସମ୍ବଲପୁରର ଜନଜୀବନର ବିଭିନ୍ନ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ଏବଂ ଅଞ୍ଚଳର ବିକାଶ ନିମନ୍ତେ ସେ ସର୍ବଦା ଆଗୁସାର। ସେ ସମ୍ବଲପୁର ପୌରପରିଷଦର ସଦସ୍ୟ

ଥିଲେ ଗୋଟିଏ ଅଞ୍ଚଳର ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ । ସେହିପରି ଆକାଶବାଣୀ, ସମ୍ବଲପୁରର ସେ ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଆଲୋଚକ ହେବା ସହ ରାଜ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ର- ପତ୍ରିକାରେ ମହାଶୟଙ୍କ ଅନେକ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଅଛି ।

ପଣ୍ଡା ମହାଶୟ ପରିଣତ ବୟସରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲିଖିତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମମାନଙ୍କରେ ସେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥାନ୍ତି ଯୁବସୁଲଭ ଆଗ୍ରହ । ମହାଶୟଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱ ଓ ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶନ ସଦାସର୍ବଦା ଅପେକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ସମ୍ବଲପୁରର ଜନସାଧାରଣ, ମହାଶୟଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ବେଶ ଆକର୍ଷଣୀୟ । ଶାନ୍ତଶିଷ୍ଟ ଏବଂ ମୁହଁରେ ସବୁବେଳେ ହସ ଏବଂ ଚଳଚଞ୍ଚଳ ମଧ୍ୟ । କେବଳ ସମ୍ବଲପୁର ବା ରାଜ୍ୟ ନୁହେଁ ସେ ରାଷ୍ଟ୍ରସ୍ତରୀୟ ଜଣେ ଖ୍ୟାତି ସମ୍ପନ୍ନ ସାମ୍ବାଦିକ ଏବଂ ସମଗ୍ର ରାଜ୍ୟର ଜଣେ ଅତି ପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ।

ମୋଦିପଡ଼ା, ସମ୍ବଲପୁର-୨

■ ■ ■ ■

ମୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡା

- ଶ୍ରୀ ସୁବାସ ଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକ -

ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ସମ୍ପାଦକ, ଅଗ୍ନିଶିଖା, ସମ୍ବଲପୁର ବାବଦରେ ମୁଁ ଯାହା ଜାଣିଛି ତାହା ମୋର କ୍ଷୁଦ୍ର ବୁଦ୍ଧିରେ ଲେଖୁଛି । ମୋର ପିତା ସ୍ୱର୍ଗତ ରଘୁନାଥ ନୟକ ଜଣେ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ତଥା ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସାମ୍ବାଦିକ ଓ ସମାଜସେବୀ ଥିଲେ । ତାଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଅନେକ କଥା ଶୁଣିଥିଲି । ମୋର ପିତା ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଜଣେ ଉଚ୍ଚଶ୍ରେଣୀର ସାମ୍ବାଦିକ ତଥା ମହାନ ସମାଜସେବୀ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଥିଲେ । ମୁଁ ଲୋକସଭା ସଦସ୍ୟ ଥିବା ସମୟରେ ଲୋକସଭାରେ ଯାହା କିଛି ଆଲୋଚନା ତଥା ଦାବୀ କରୁଥିଲି ତାହା 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ରେ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ । ଏବେ ସୁଦ୍ଧା ସେଗୁଡ଼ିକ ସଂରକ୍ଷିତ । କଳାହାଣ୍ଡି ଜିଲ୍ଲାର ଲୋକମାନଙ୍କ ଅଭାବ ଅସୁବିଧା

ସମ୍ପର୍କରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା"ରେ ବହୁଳ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ। ସମ୍ବଲପୁରରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ଫଳରେ କଳାହାଣ୍ଡି ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକମାନଙ୍କ ମନରେ ଆନନ୍ଦର ଲହରୀ ଖେଳି ଯାଇଥିଲା। ଗୋଟାଏ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଚଲାଇବା ବହୁତ କଷ୍ଟକର।

ମୁଁ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବି ଯେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ୧୯୬୮ ମସିହାରୁ ଦୀର୍ଘ ୪୮ ବର୍ଷ ହେଲା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କର ସେବା କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇପାରିଛି।

ମୁଁ ଜାଣିବାରେ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ଜଣେ ଉତ୍ତମ ଲେଖକ, ସଂଗଠକ, ସମାଜସେବୀ ଏବଂ ଏକ ଉତ୍ସାହୀ କ୍ରୀଡ଼ାପ୍ରେମୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି। ପରର ଦୁଃଖରେ ସେ ସର୍ବଦା ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ ଓ ସହଯୋଗ କରି ଆସୁଛନ୍ତି। ତାଙ୍କୁ ୮୦ ବର୍ଷ ହୋଇଥିଲେ ହେଁ ଜଣେ ଯୁବକ ଭଳିଆ ଜନହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଆସୁଛନ୍ତି। ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଶଂସନୀୟ। ମାଁ ସମ୍ବଲେଶ୍ୱରୀ ଓ ମା ମାଣିକେଶ୍ୱରୀ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଆହୁରି ଶକ୍ତି ଦିଅନ୍ତୁ। ସେ ଆହୁରି ଏପରି ଜନସେବା କରି ଚାଲନ୍ତୁ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାକୁ ଆମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ଜାତି ଧର୍ମ ନିର୍ବିଶେଷରେ ତଥା ଦଳଗତ ନିର୍ବିଶେଷରେ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ସହଯୋଗ କରିବା। ସମ୍ବଲପୁରର ବିକାଶ ଦିଗରେ ସଦାସର୍ବଦା କାର୍ଯ୍ୟରତ। ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସେ ଯେତେ ପରିଚିତ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ପରିଚିତ ଜଣେ ସମାଜସେବୀ ରୂପେ। ୮୦ ବର୍ଷରେ ମଧ ଆଜି ୨୩୦ ଜଣ ବରିଷ୍ଠ ନାଗରିକଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ କରି ଏକ ସଂଘ କରି ପାରିଛନ୍ତି। ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ପୁତୁରା ଶ୍ରୀ ଦୀପକ କୁମାର ପଣ୍ଡା ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ଅତି ସୁପରିଚିତ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି। ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରି ଏକାଧିକ ଐତିହାସିକ ପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟ ସେ ଲେଖିପାରିଛନ୍ତି। ମୁଁ ସର୍ବଶେଷରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ପାଠକ ବୃନ୍ଦ ତଥା ସମସ୍ତ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ଏବଂ କର୍ମଚାରୀ ମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛି। ମାଁ ସମ୍ବଲେଶ୍ୱରୀ ଓ ମାଁ ମାଣିକେଶ୍ୱରୀ ସମସ୍ତଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ କରନ୍ତୁ। ଏହାହିଁ ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା।

ପୂର୍ବତନ ଲୋକସଭା ସଦସ୍ୟ

ଭବାନୀପାଟଣା- ୭୬୬୦୦୧,

ମୋ- ୯୪୩୭୯୧୩୯୩୯, ୯୪୩୭୦୭୦୯୩୩

■ ■ ■ ■

ସଦା ରହନ୍ତି ଆନନ୍ଦେ

- ଶ୍ରୀ ସୁଭାଷ୍ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଣିଗ୍ରାହୀ -

୧୯୭୫ ମସିହାରେ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ "ଧରିତ୍ରୀ"ରେ ଯୋଗ ଦେଲି ସେବେଠାରୁ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଘନିଷ୍ଠତା ବଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ସେତେବେଳେ ଆମେ ମାତ୍ର ୧୦/୧୨ ଜଣ ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲୁଁ । ତେଣୁ ଆମ ଭିତରେ ଖୁବ୍ ନିବିଡ଼ ସମ୍ପର୍କ ରହିଥିଲା । ସେତେବେଳେ ସେ 'ମାତୃଭୂମି'ର ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ ଏବଂ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ସମ୍ପାଦକ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ ।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଲେଖିବା ଅପେକ୍ଷା ଘଟିଯାଇଥିବା କେତେକ ଘଟଣା ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ ସେ କିଭଳିଆ ଜାଣି ପାରିବେ ।

ସ୍ୱର୍ଗତ ବିମଳ ହୋତା, ମୋର ଭଣଜା, ଯୁବ କଂଗ୍ରେସର ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ନେତା ଏବଂ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଭଲ ବନ୍ଧୁ । ଭଣଜା ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଫୋନ୍ କରି କହିଲେ, ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଫୋନ୍ କରିଥିଲେ ଗତ ରାତିରେ ତାଙ୍କ ଘରୁ ଚୋରି ହୋଇଯାଇଛି । ଚାଲ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୋ ପାଟିରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା- ସେ ଫାଙ୍କା ମାରୁଛନ୍ତି । ଅନେକ ଦିନ ହେଲା ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇ ନାହୁଁ ତ ସେଥିପାଇଁ ସେ ଇଟା ବାହାନା ମାରୁଛନ୍ତି । ଭଣଜା କହିଲେ, ନାଇଁ ମତେ ସତରେ ଚୋରି ହେଲା ଭଳିଆ ଲାଗୁଛି, ଆସ ଯିବା । ମୁଁ କହିଲି ଠିକ୍ ଅଛି । ଚାଲ ଚାହା ପିଇକି ଆସିବା ତାଙ୍କ ଘରୁ । ଦୁହେଁ ପହଞ୍ଚି ଗଲୁଁ । ଦେଖିଲୁଁ, ସତରେ ଚୋରି ହୋଇ ଯାଇଛି । ବହୁ (ଭାଉଜ- ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ) ଅତି ସରଳ, ସାଦାସିଧା । ସେ ଆଲମାରି ତାଲା ପକାଇ ଚାବିଟି ଆଲମାରି ଉପରେ ଥୋଇ ଦେଇଥିଲେ । ଚୋର ରାତ୍ରୀରେ ଆସି ଆରାମରେ ଚାବି ନେଇ ଆଲମାରି ଖୋଲି ସବୁ ସୁନା ଅଳଙ୍କାର ଆଉ ଯାହା ଟଙ୍କା ଥିଲା ନେଇ ବାଡ଼ି ପଛପଟ ଦେଇ ପଳାଇଛି । ଏବେକାର ଭଳି ସେତେବେଳେ ଏତେ ଘରଦ୍ୱାର ତିଆରି ହୋଇ ନ ଥିଲା । ଚୋରି ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଚେହେରାରେ ଆଉ ବ୍ୟବହାରରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ନ ଥିଲା । ସାଧାରଣ ଦିନ ଭଳି କଥାବାର୍ତ୍ତା ବ୍ୟବହାର କରୁଥାନ୍ତି । ଆମେ ପଚାରିଲୁ, ଚୋରକୁ କେହି ଦେଖି ପାରିଲ ନାହିଁ । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ କହିଲେ, ପଛପଟେ ଥିବା ଗୁହାଳର ଗାଈ

ପାଖକୁ ଯାଇ ପଚାରିଲି- ଗାଇ ତୁ ଚୋରକୁ ଦେଖିଛୁ ? ସେ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ମନା କଲା। କୁଅଁ ପାଖକୁ ଗଲି ସେଠି ଯେଉଁ କଇଁଛ ଅଛି ତାକୁ ମଧ ପଚାରିଲି- ଆରେ କଇଁଛ ଚୋରକୁ ଦେଖିଛୁ ? ସେ ମଧ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ପାଣି ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲା। ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର ଥଟ୍ଟା ତାମ୍‌ସା କରିବା ସବୁବେଳେ ଅଭ୍ୟାସ। ବିମଳ ଭଣଜା କହିଲେ, ସବୁ ସୁନା ନେଇ ପଳାଇଲା, ଭରଣା ହୋଇ ପାରିବା ଅସମ୍ଭବ। ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଟିକେ ବିରତି ନେଇ କହିଲେ- ହଁ ହୋଇପାରିବ। ବିମଳ ଭଣଜା ପଚାରିଲେ, କେମିତି ? ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ କହିଲେ- ସେକେଣ୍ଡ ମ୍ୟାରେଜ୍ କଲେ।

ଚୋରି ହେବା ପରେ ପରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଅତିରିକ୍ତ ଏସ୍.ପି. ସୟଦଙ୍କୁ ଫୋନ୍ କଲେ। ସେ ଯୁବ ଆଇ.ପି.ଏସ୍. ଅଧିକାରୀ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହ ଭଲ ସମ୍ପର୍କ ଥାଏ। ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସୟଦ ରିଭଲ୍‌ଭର ଧରି ଜିପ୍‌ରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ହାଜର। ସବୁ ଶୁଣିବା ପରେ ଖେତ ପଟେ ବୁଲି ବୁଲି ଯାଇ ଫାଟକ ରେଳ ଷ୍ଟେସନ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଲେ। କାଳେ ଚୋରମାନେ ବୋକାରୋ-ମାଡ୍ରାସ୍ ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ଯାଉଥିବେ ଭାବି ଧରିବା ପାଇଁ। ଚାଲି ଚାଲି ପୁଣି ଘରକୁ ଫେରିଲେ। ସେ ସମୟରେ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କର କିପରି ମହତ୍ୱ ଥିଲା ଏଥିରୁ ଜାଣିହେବ।

ଆଉ ଏକ ଘଟଣା। ୧୯୭୯-୮୦ ମସିହାରେ ଶ୍ରୀ ସୁରେଶ ପୂଜାରୀଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ଛାତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳନ୍ ଚାଲିଥାଏ। ଏହି ବିରାଟ ଐତିହାସିକ ଆନ୍ଦୋଳନ ସମ୍ବଲପୁରରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା। ସୁରେଶ ପୂଜାରୀଙ୍କୁ ପୋଲିସ ୱାରେଣ୍ଟ ନେଇ ବୁଲୁଥାଏ ଗିରଫ କରିବା ପାଇଁ। ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା ସତ୍ତ୍ୱେ ଗିରଫ କରିପାରୁନଥାଏ। ଅନ୍ୟ ଛାତ୍ରନେତା ସୂର୍ଯ୍ୟ ବହିଦାର, କୁମାରୀ ସିପ୍ରା ମହାନ୍ତି, କୁମାରୀ ରାଧାରାଣୀ ପଣ୍ଡା ମଧ ନେତୃତ୍ୱର ଅଗ୍ରଭାଗରେ ଥିଲେ। ଦଧିବାମନ ମନ୍ଦିର ନିକଟରେ ଥିବା ସୂର୍ଯ୍ୟ ବହିଦାରଙ୍କ ଘରେ ଥରେ ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ମିଳନୀ ହେଉଥାଏ। ହଠାତ୍ ଜଣେ ଡି.ଏସ୍.ପି. କବାଟ ପେଲି ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲେ। ହାତ ଯୋଡ଼ି କହିଲେ- ଆଜ୍ଞାମାନେ କ୍ଷମା କରିବେ। ୱାରେଣ୍ଟ ଅଛି- ସୁରେଶକୁ ଗିରଫ୍ କରିବି। ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ରାଗିଗଲେ, କହିଲେ- "ଗେଟ୍‌ଆଉଟ", ଆପଣ ବାହାରି ଯାଆନ୍ତୁ। ଦେଖୁଛନ୍ତି ପ୍ରେସ୍ ମିଟ୍ ଚାଲିଛି ଆପଣ ପଶି ଆସୁଛନ୍ତି ? ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଡି.ଏସ୍.ପି. ଘର ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲେ। ଘରର ଛାତ ଡେଇଁ ସୁରେଶ ଉଭାନ୍ ହୋଇଗଲେ।

୧୯୭୫ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର (ଓୟୁଜେ) ବାର୍ଷିକ ସମ୍ମିଳନୀ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଲା । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ଆୟୋଜକ । ପୋଲିସ ଥାନା ସମ୍ମୁଖ ଗଳିରେ ନୂଆଁ ହୋଇ "ଅଶୋକ ହୋଟେଲ" ତିଆରି ହୋଇଥିଲା । ବଚୁ ଭାଇ ପଟେଲ୍ ହୋଟେଲର ମାଲିକ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ । ପୂରା ହୋଟେଲଟା ବୁକ୍ କରାଗଲା । ନନ୍ଦପଡ଼ାର ମୁନୁ ବାବୁ (ପରେ ମ୍ୟୁନିସିପାଲିଟି କାଉନ୍‌ସିଲର ହୋଇଥିଲେ) ହୋଟେଲର ମେନେଜର । ତିଳେମ ।ତ୍ର ଅସୁବିଧା ନାହିଁ, ସବୁପ୍ରକାର ଉତ୍ତମ ସୁବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ଏହି ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗ ଦେବା ପାଇଁ ଦିଲ୍ଲୀରୁ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଟାଇମ୍‌ସର ମୁଖ୍ୟ ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ପ୍ରିଥବୀଶ୍ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ସସ୍ତ୍ରୀକ ଓ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ସମାଚାରର ମୁଖ୍ୟ ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ଓମ୍ ମେହେଟା ଆସିଥିଲେ । ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବସ୍ ଯୋଗେ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ଆସିଥିଲେ । ଏହାଛଡ଼ା ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ମଧ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ଆସିଥିଲେ । ଏହା ହେଉଛି ସମ୍ବଲପୁରର ଅଦ୍ୟାବଧି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ସାମ୍ବାଦିକ ସମାବେଶ ।

ମୋର ମନେ ଅଛି, ଦିଲ୍ଲୀର ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ଓମ୍ ମେହେଟା ତାଙ୍କର ଭାଷଣରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର ଭୂୟସୀ ପ୍ରଶଂସା କରି କହିଥିଲେ "ପାଣ୍ଡାଜୀ ଆପ ଅଚ୍ଛେ ଅରଗାନାଇଜର ହୋ, ଆପ ଦିଲ୍ଲୀ ଆ ଯାଓ", ହେଲେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ତାଙ୍କର ଅତି ପ୍ରେମମୟୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଆରତୀ ଦେବୀ, ବଡ଼ ଝିଅ ମିଟଡ଼ୋ (ସାଗରିକା) ଏବଂ ସାନଝିଅ ରାମଦୁଲାରୀ (ଗୀତାଞ୍ଜଳି) ଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦିଲ୍ଲୀ ଯାଆନ୍ତେ ବା କିପରି ?

ସେ ସମୟରେ ଆମର ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କର ଘନ ଘନ ଖାଇବା- ପିଇବା, ଭୋଜିଭାତ, ମଜା-ମଜଲିସ ହେଉଥିଲା । ଘରକୁ ଫେରିବା ସମୟ ବିଳମ୍ବ ରାତି ହୋଇଯାଉଥିଲା । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ବହୁଙ୍କୁ କହୁଥିଲେ ଗାଡ଼ି ଖରାପ ହୋଇଗଲା । ଗାଡ଼ିକୁ ଠେଲି ଠେଲି ଅଥା । ସାଦାସିଧା ବହୁ ମଧ ସେଥିରେ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ । ସାମ୍ବାଦିକ ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କର ରୋଷେଇ କରିବାର ବହୁତ ସଉକ୍ ଥିଲା । ହସ-କୌତୁକ ଆସର ଯୋଗାଇବା ପାଇଁ ରାଜନେତା, ବ୍ୟବସାୟୀ ତଥା ପ୍ରଶାସକମାନଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିବାକୁ ପଡୁଥିଲା ।

ରାଉରକେଲାରେ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ବାର୍ଷିକ ସମ୍ମିଳନୀ ହେଉଥାଏ। ବ୍ରାହ୍ମଣୀ କ୍ଲବ୍‌ଠାରେ ଆଇ.ଡି.ଏଲ୍ କମ୍ପାନୀ ପକ୍ଷରୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କେତେଜଣ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବେ ରାତ୍ର ଭୋଜନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଥିଲା। ଜଣେ ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥ ଆୟୋଜକ ଅଧିକାରୀ ଥଟ୍ଟାରେ କହିଲେ - "ଇଏ ଲୋଗ୍ କ୍ୟା ଖାନାପିନା କର୍‌ତେ ହେଁ, କିସିକା ଭି ଦମ୍ ନହିଁ ହେ।" ଏ କଥା ମୁଁ ଶୁଣି, ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ କହିଲି। ସେ ତ ଅପାରଗ ଲୋକ। ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ କହିଲେ, ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କୁ କୁହ। ଅଫିସର ଓ ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଅରୁଣ ବାବୁ ବିଜୟୀ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରି ସମସ୍ତେ ତାଳି ମାରିଲେ।

ଥରେ ଆର.ଡି.ସି.ଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା କ୍ରମେ ରେଙ୍ଗାଲି ବନ୍ଧ ଯୋଜନାର ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ପରିଦର୍ଶନରେ ସମ୍ବଲପୁରରୁ ସାମ୍ବାଦିକ ଦଳ ରେଙ୍ଗାଲି ଗଲୁଁ। ଏହା ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦ ଦାୟକ ହୋଇଥିଲା। ଶୀତ ଦିନ ରାତିରେ ଫେରିବା ବେଳେ ବିମଳ ହୋତାଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ଯୋର୍‌ରେ ପରିସ୍ରା ଲାଗିଲା। ଆମର ନିୟମ ଥିଲା ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଅନୁମତି ଦେଲେ ଯାଇ ଗାଡ଼ି ରହିବ। ଗାଡ଼ି ତିଲେଇବଣି ଛକ ନିକଟରେ ରହିଲା। ବିମଳ ଦୂରକୁ ନ ଯାଇ ଗାଡ଼ି ପାଖରେ ପରିସ୍ରା ଛାଡ଼ିଦେଲେ। ତାହା ଜଣେ ପଞ୍ଜାବୀ ଲୋକର ଘର ସାମ୍ନା। ପଞ୍ଜାବୀ ଜଣକ ରାଗି ଯାଇ ବିମଳ ଉପରେ ଗାଳି ବର୍ଷିଲା। ବିମଳ କହିଲେ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ସେ ପିଶାବ ଲଗ୍‌ତାଥା। ତଥାପି ପଞ୍ଜାବୀ ଗାଳି ବନ୍ଦ କଲା ନାହିଁ। ବିମଳ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହିଲେ- ଆରେ କୁକୁର୍ ଆନ୍‌ତ ମୋର୍ ବନ୍ଧୁକଟା। କୁକୁର ମଧ୍ୟ ହଁ ସାର୍ କହି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲା। ଆମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲୁଁ। ପଞ୍ଜାବୀ ଆମର ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ସତରେ ଏମାନେ ଗୁଳି ଚଳାଇ ଦେବେ ଭାବି ଡରରେ ଦୌଡ଼ି ପଳାଇଲା। ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟାଏ ଲେଖାଏ ଗଛ ମୂଳେ ଆରାମରେ ପରିସ୍ରା ଛାଡ଼ିଲୁ। ଡି.ପି.ଆର ଓ ଅଫିସର ପିଅନର ନାମ କୁକୁର ଥିଲା। ପଞ୍ଜାବୀର ଭୟ ଓ ତାର ଦୌଡ଼ିବା ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରି ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟା ଧରି ହସିଲୁଁ ଏବେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଘଟଣା ଆମର ହସର ବିଷୟ ହୋଇରହିଛି।

ସେହିପରି ଆଉ ଏକ ଘଟଣା, ପଦ୍ମପୁର ଅଞ୍ଚଳରେ ମରୁଡ଼ି ପଡ଼ିଥାଏ। "ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡ"ର ପ୍ରଖ୍ୟାତ ସାମ୍ବାଦିକ ସ୍ୱରୂପ ଜେନା ଦଳ ପଦ୍ମପୁର ଗସ୍ତରେ ଆସିଲେ। ସ୍ୱରୂପ ଜେନା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ଗସ୍ତରେ ଆସିଲେ। ସମ୍ବଲପୁରରୁ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ନିଶ୍ଚୟ

ଧରିବେ। ପଦ୍ମପୁର ଅଞ୍ଚଳ ବୁଲିବା ପରେ ପଦ୍ମପୁରରୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ଅଙ୍ଗନଦୀ ପୋଲ ଉପରେ ବୁଢ଼ୀଟିଏ ଏକୁଟିଆ ଯାଉଥାଏ ଆମ ଗାଡ଼ି ଆସୁଥିବାର ଜାଣି ସେ ପୋଲର ଗୋଟାଏ କରରୁ ଅନ୍ୟ କରକୁ ଗଲା ଏବଂ ପୁଣି ଫେରି ଆସିଲା। ଗାଡ଼ି ମଧମ ଗତିରେ ଥିଲା। ତଥାପି ବୁଢ଼ୀର ଦେହରେ ଗାଡ଼ି ସାମାନ୍ୟ ଠେଟେଇ ହେଲା। ବୁଢ଼ୀ ତଳେ ମୂର୍ଚ୍ଛା ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲା। ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ପାଣି ପାଣି ପାଟିକଲେ। ଡ୍ରାଇଭର୍ ଗାଡ଼ିରୁ ଗୋଟିଏ ବୋତଲ୍ ଆଣି ମୁଣ୍ଡରେ ଢାଳି ଦେଲା। ବୁଢ଼ୀ ଆଖି ଖୋଲି ମୁଣ୍ଡ ସାମାନ୍ୟ ଟେକିଲା। ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବୁଢ଼ୀକୁ ଗାଡ଼ିରେ ବସାଇ ପଦ୍ମପୁର ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ନେଇଯାଇ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଜିମାରେ ଛାଡ଼ିଦେଲେ। ପରେ ଥାନାକୁ ଯାଇ ସବୁ ବିବରଣୀ ଦେଇ ସାମ୍ବାଦିକ ଦଳ ବରଗଡ଼ ସିମେଣ୍ଟ କାରଖାନାର ଗେଷ୍ଟହାଉସ୍‌କୁ ଫେରିଲେ। ସେଠାରେ ରହିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଥିଲା।

ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ମୋର ସମ୍ପର୍କ ଅତି ନିବିଡ଼ ଥିଲା। ଅବିଭକ୍ତ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ଓଡ଼ିଶାର ଗୋଟିଏ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ବିରାଟ ଜିଲ୍ଲା ଥିଲା। ଓଡ଼ିଶାର ଦ୍ୱିତୀୟ ରାଜଧାନୀ ସଦୃଶ ଥିଲା। ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର ଗସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଆମେ ସଙ୍ଗରେ ଯାଉଥିଲୁଁ। ଏହାଛଡ଼ା ଆମ୍ଭେ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ନିଜ ପକ୍ଷରୁ ମଧ ଗସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରୁଥିଲୁଁ। ଉତ୍ତମ ସାମ୍ବାଦିକତା ସହ ନିଜେ ବହୁତ ମଜାମଜ୍‌ଲିସ୍ କରୁଥିଲୁଁ। ଆମର କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଉ ନ ଥିଲା। ବରଗଡ଼, ଦେବଗଡ଼, ରାଉରକେଲା, ରାଜଗାଙ୍ଗପୁର, ବ୍ରଜରାଜନଗର ଏହିପରି ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଉଥିଲୁଁ। ସବୁବେଳେ ବ୍ୟଙ୍ଗ, ହସ-କୌତୁକ ଆସର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆନନ୍ଦ- ଉଲ୍ଲାସର ମାଧମ ଥିଲା।

ଥରେ ମୁଁ ରାଜଗାଙ୍ଗପୁର ସିମେଣ୍ଟ କାରଖାନାକୁ ଯିବାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କରିସାରିବା ପରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ଫୋନ କରି କହିଲି- ଶନିବାର ଯାଇ, ରବିବାର ରହି, ସୋମବାର ସକାଳେ ଫେରି ଆସିବା। ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ କହିଲେ - ଆରେ କେମିତି ହେବ ? ମୁଁ ତ ଠିକ୍ କରିଛି ଶୁକ୍ରବାର ଦିନ "ସୁଇସାଇଟ୍" କରିବା ପାଇଁ। ମୁଁ ଉତ୍ତର ଦେଲି ଚିନ୍ତା କରିବାର କିଛି ନାହିଁ। ମୁଁ ମଧ ଆପଣଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ 'ସୁଇସାଇଟ୍' କରିବି। ଆମେ ରାଜଗାଙ୍ଗପୁରରୁ ଫେରିବା ପରେ ଏକା ସାଙ୍ଗେ 'ସୁଇସାଇଟ' କରିବା।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ବହୁବର୍ଷ ଧରି ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍‌ର ସଭାପତି ଥିଲେ ଏବଂ ମୁଁ ସମ୍ପାଦକ ଥିଲି। ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କରୁଥିଲୁଁ। ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବେଶ ତାଳମେଳ ଥିଲା। ମୁଁ ଯୁବକ ହିସାବରେ ବହୁତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କରୁଥିଲି। ମୋର ସବୁ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ସେ ସମ୍ମତି ଜଣାଇ ମୋତେ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲେ। ସେ ସମୟରେ ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍‌ର ଆଜିପରି ଆୟ ନ ଥିଲା। କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କରିବାକୁ ବହୁତ କଷ୍ଟ ହେଉଥିଲା।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଓଡ଼ିଶା ୟୁନିୟନ ଅଫ ଜର୍ଣ୍ଣାଲିଷ୍ଟର ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ। ସେଥିପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ଓ ସର୍ବଭାରତୀୟ ସମ୍ମିଳନୀମାନଙ୍କରେ ତାଙ୍କର ବେଶ୍ ଗୁରୁତ୍ୱ ଏବଂ ସମ୍ମାନ ରହୁଥିଲା। ସେ ପ୍ରାୟ ସବୁ ସର୍ବଭାରତୀୟ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗ ଦେଉଥିଲେ। ମୁଁ ୧୯୮୧ ମସିହାରେ ଦିଲ୍ଲୀ ପି.ଟି.ଆଇରେ ଯୋଗ ଦେବା ପରେ ସମ୍ବଲପୁରରୁ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ, ଅରୁଣ ବାବୁ, ଦେବଦତ୍ତ ପଣ୍ଡା ପ୍ରମୁଖ ସର୍ବଭାରତୀୟ ଏନ.ୟୁ.ଜେ. ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗ ଦେବା ପାଇଁ ଦିଲ୍ଲୀ ଆସିଥିଲେ। ଚାଣକ୍ୟପୁରୀଠାରେ ଥିବା ଯୁବ ହଷ୍ଟେଲଠାରେ ଦୁଇଦିନିଆଁ ସମ୍ମିଳନୀରେ ମୁଁ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲି। ସେଠି ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଓଡ଼ିଶାର ସୁନାମ ବର୍ଦ୍ଧନ କରୁଥାନ୍ତି। ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଢେର ସମ୍ମାନ ଦେଉଥାନ୍ତି। ମୋତେ ଗର୍ବ ଲାଗୁଥାଏ। ଫେରିବା ଦିନ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ନିଜାମୁଦ୍ଦିନ ଷ୍ଟେସନକୁ ମଧ୍ୟ ଆସିଥିଲି।

ଏହି ସମ୍ମିଳନୀ ପରେ ମୋର ଯେତେବେଳେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କ ସହ ଦେଖାହୁଏ ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ପଚାରୁ ଥିଲେ "ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ କୈଶା ହେ"। ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଜଣେ ହସି ମଜାକର ଲୋକ। ଦୁଃଖ ସମୟରେ ଭାଙ୍ଗି ନ ପଡ଼ି ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହ ହସି ହସି ପାର୍ କରିଦିଅନ୍ତି। ପ୍ରକୃତରେ କହିବାକୁ ଗଲେ "ଜୀବନ ନିର୍ବାହ କଳା" (ଆର୍ଟ ଅଫ୍ ଲିଭିଙ୍ଗ) ତାଙ୍କଠାରୁ ଶିଖିବା ଦରକାର। ତାଙ୍କର ଆନନ୍ଦମୟ। ଦୀର୍ଘଜୀବନ କାମନା କରୁଛି।

ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ

■ ■ ■ ■

ଆଉ ଜଣେ ଅର୍ଜୁନ

- ଡ. ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ଦାଶ -

ମୋର ଯାହା ମନେ ପଡୁଛି ବୋଧ ହୁଏ ୧୯୭୧-୭୨ ମସିହାରେ, ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଇଣ୍ଟରମିଡ଼ିଏଟ୍ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷର ଛାତ୍ର । ଦେଖାହେଲା ଜଣେ ସଚେତନ ଭାଷା, ସଂସ୍କୃତି ପ୍ରେମୀ ଶ୍ରୀ ଅରୁଣ କୁମାର ସାହୁଙ୍କ ସହିତ । ସମ୍ବଲପୁର ପଞ୍ଚାୟତ ଅଫିସର ଅଡ଼ିଟର ଥିଲେ । ସେ ମତେ ସାଙ୍ଗରେ ଫ୍ରେଜର୍ କ୍ଲବ୍'କୁ ନେଲେ ଏବଂ ସେଠି ମୋ ଆଗରେ ଗୋଟିଏ ମୋଟା ପଟାବନ୍ଧା ଖାତା ଖୋଲି ରଖିଲେ । ଅନେକ ଖବର କାଗଜ କଟିଂ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ନଥିପତ୍ରରେ ଅରୁଣ ଆଜ୍ଞା ଅଠା ଲଗେଇ ରଖିଥିଲେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ଜାତି କିପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ଏବଂ humilated ତାହାର ପୁରା ବିବରଣୀ ସେଇ ଖାତାର ପୃଷ୍ଠା ମାନଙ୍କରେ ଥିଲା । ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ବୁଝାଇ ଚାଲିଥିଲେ ସାହୁ ମହାଶୟ ଏବଂ ମୋ ଯୁବକ ସୁଲଭ ପ୍ରାଣରେ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥିଲା ଓଡ଼ିଆତ୍ଵର ବହ୍ନି ।

ତାଙ୍କ କଥାରେ ମୁଁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହେଲି ଏବଂ ଭାଷା, ଜାତି, ସଂସ୍କୃତିର ପ୍ରଚାର ଓ ପ୍ରସାର ନିମନ୍ତେ ନୂଆ କରି ଗଠିତ "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ'ର ସାଧାରଣ ସଭ୍ୟ ଭାବେ ଯୋଗଦାନ କଲି । ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜର କୌଣସି ଅଫିସ ଗୃହ ନ ଥିଲା ଧର୍ମଶାଳା ଗଳିରେ ସେ ସମୟରେ 'ପଣ୍ଡା ପ୍ରକାଶନୀ' ନାମକ ଏକ ଛାପାଖାନାର ଦୁଇଟା କପ୍ ବୋର୍ଡ଼ରେ ଅନୁଷ୍ଠାନର ନଥିପତ୍ର ରହିଥିଲା । ପଣ୍ଡା ପ୍ରକାଶନୀ ସାମ୍ନାରେ ଥିବା "କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ" ଔଷଧ ଦୋକାନ ଥିଲା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ବୈଠକଖାନା । ସେଇଠି ପ୍ରଥମ କରି ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜର ଅନ୍ୟତମ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସହିତ ପରିଚୟ ହେଲା । ଆମେ ସବୁ କଲେଜ ପଢୁଆ ଥିଲୁ ଏବଂ ଆଜ୍ଞା ଆମଠୁ ବୟସରେ ବେଶି ବଡ଼ ଥିଲେ, ତଥାପି କେଜାଣି ସମ୍ପର୍କଟି ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ହୋଇଗଲା । ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସମିତିର ଅନେକ ସଭା ଏଇ 'ପଣ୍ଡା ପ୍ରକାଶନୀ' ଭିତରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଉଥିଲା । ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଆଜ୍ଞାଙ୍କ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସହଯୋଗରେ ଅନୁଷ୍ଠାନର ବିକାଶ ତ୍ଵରାନ୍ଵିତ

ହୋଇଥିଲା । ସମୟ ମିଳିଲେ ଆମେ କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ ଯାଉଥିଲୁ ଏବଂ ସେଇଠି ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜର ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା ହେଉଥିଲା । ୰ ଚତୁର୍ଭୁଜ ସାହୁ, ୰ ଅରୁଣ ସାହୁ, ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଆଦି ସମ୍ମାନାସ୍ପଦ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ସହିତ ଆମ ଭଳିଆ କଲେଜ ପଢୁଆ ଛାତ୍ରଙ୍କ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ି ଉଠିଥିଲା ଏବଂ ଆମେ ସେମାନଙ୍କର ଉପଦେଶ ଓ ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶନ ପାଇପାରୁଥିଲୁଁ ।

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା ସେତେବେଳେ 'ମାତୃଭୂମି'ର ସମ୍ବଲପୁର ସମ୍ବାଦଦାତା ଥିଲେ । ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଦିଓ ସେତେବେଳେ ଶ୍ରୀ ନୃସିଂହ ଗୁରୁ, ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱକେଶନ୍ ବହିଦାର ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା ଭଳି ଅନୁଭବୀ ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ, ତଥାପି ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ନିଜର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଥିଲେ । 'ମାତୃଭୂମି'ରେ ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳର ସମ୍ବାଦ ନିୟମିତ ଭାବେ ଗୁରୁତ୍ୱର ସହିତ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିଲା । ପ୍ରଦେଶ ସ୍ତରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିବା ସମ୍ବାଦପତ୍ର ମାନଙ୍କରେ ଆମ ଅଞ୍ଚଳର ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରଚାରିତ ହେଉ ନ ଥିବା ଦେଖି ଏ ଅଞ୍ଚଳରୁ ଏକ ନିରପେକ୍ଷ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶିତ କରିବାର ସ୍ୱପ୍ନ ନେଇ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ନାମରେ ଏକ ସାପ୍ତାହିକ ଖବର କାଗଜ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରନ୍ତି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା । ଛୋଟ ଚାରିପୃଷ୍ଠା ବିଶିଷ୍ଟ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ନିଜ ବିକିରଣ ପ୍ରସାରିତ କରିପାରିଥିଲା । ଆଞ୍ଚଳିକ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରସାରଣକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ଆସିଥିବା 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' କିଛି ବର୍ଷ ପରେ ଦୈନିକ ଖବର କାଗଜ ରୂପେ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କଲା । ପ୍ରେସ୍ ସମସ୍ୟା, ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ସମସ୍ୟା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବାଧାବିଘ୍ନକୁ ଯୁଝି ଚାଲିଥିଲା 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' । ସମ୍ବଳ ଓ ସ୍ଥାବର ଅଭାବ ଭିତରେ କିନ୍ତୁ ଖବର କାଗଜଟି ଅନାଦୃତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ଏବଂ ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ସଭାପତି, ରାଜ୍ୟସ୍ତରରେ ଉପସଭାପତି ଏବଂ ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସମିତିର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ଅନେକ ବର୍ଷ ରହି ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବିକାକୁ ଉଚ୍ଚସ୍ତରକୁ ନେଇ ପାରିଥିଲେ ।

ପଣ୍ଡା ମହାଶୟଙ୍କ ସେ ସମୟର ବର୍ଷିୟାନ ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱକେଶନ ବହିଦାର (ବିଶଦାଦା)ଙ୍କ ସହିତ ଗଭୀର ସମ୍ପର୍କ ଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ବିଜୟାଦଶମୀ ଦିନ ବିଶଦାଦାଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ ଉତ୍ସବ ସେ ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ୟୋକ୍ତା ଥିଲେ । ମୋ ଜାଣିବାରେ ବିଶଦାଦା

ବଞ୍ଚିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାୟ ୧୦/୧୨ ବର୍ଷ ଏ ଜୟନ୍ତୀ ଉତ୍ସବ ପାଳିତ ହେଉଥିଲା । ଖୁସି, ବାସି, ହସ ଓ ମଜାକ୍ ଭିତରେ ଏ ଜୟନ୍ତୀ ଉତ୍ସବରେ ଯେ ଯୋଗ ଦେଇଛି ସେ ହିଁ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ଯେ, ଏ ଭଳିଆ ଆୟୋଜନ ସମଗ୍ର ଦେଶରେ କିପରି ନିଆରା । ନିଜେ ପଣ୍ଡା ମହାଶୟ ଜୀବନଟାକୁ ହସଖୁସିରେ କଟାଇବାର ଏକ ଦାର୍ଶନିକ ମନୋଭାବ ସବୁବେଳେ ରଖି ଆସିଛନ୍ତି ।

ସମ୍ବଲପୁରର ଅନେକ ସାଂସ୍କୃତିକ ସଂଗଠନ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ରହି ଏହାର ସାଂସ୍କୃତିକ ବାତାବରଣକୁ ଋଦ୍ଧିମନ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର "Sense of humer" ବହୁତ ବେଶି । ବୟସର ଉତ୍ତରାର୍ଦ୍ଧରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଏବେ ବି ଖୁବ ଯୁବ ସୁଲଭ ତାଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଓ ଚାଲିଚଳନ । ଏ ଭଳିଆ ମଣିଷଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ଆଜି ଏ ପ୍ରକାଶନ ଅବସର ଆମର କାମନା ।

ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ
ସମ୍ବଲପୁର ମହିଳା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ
ଗୋପାଳମାଳ, ସମ୍ବଲପୁର-୪

■ ■ ■ ■

ମୋର ଆଜୀବନ ପରମ ବନ୍ଧୁ

- ବିଶ୍ୱମ୍ବର ପୂଜାରୀ -

ଅତି ପିଲାଦିନର କଥା ଆଉ ମୋର ମନେ ପଡୁନାହିଁ । ମାତ୍ର ତାର ସହିତ ମୋର ଘନିଷ୍ଠତା ପିଲାଦିନରୁ, ଛାତ୍ରାବସ୍ଥାରୁ ଥିଲା । ଆମର ଘର ଗୋଟିଏ ପଡ଼ାରେ; ସମ୍ବଲପୁର ଝାଡୁଆପଡ଼ା । ପିଲାଦିନରୁ ହିଁ ତାହାର ସାହସିକତା, ସାଂଗଠନିକ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ନେତୃତ୍ୱ ବିପଦ ବେଳେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ନ ହରାଇବା, ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନ, ଅନ୍ୟକୁ ପାରୁପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା

ଇତ୍ୟାଦି ଏ ସବୁ ଗୁଣ ଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ସେତେବେଳେ ଏ ସବୁ ଗୁଣର ମାହାତ୍ମ୍ୟ ଆମେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରିନଥିଲୁ । । କିନ୍ତୁ ଏବେ ସବୁ ମନେ ପଡୁଛି । ଆମର ପଡ଼ାରେ ବ୍ରହ୍ମପୁରା ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ଅଛି । ସେହି ମନ୍ଦିର ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ପଶ୍ଚିମାଞ୍ଚଳର ସବୁଠୁ ବଡ଼ । ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର, ସେଠାରେ ତିନୋଟି ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ଥିଲା । ବଡ଼ଦୁଆ, ସାନଦୁଆର ଓ ମଝି ଦୁଆର । ଆମେ ପ୍ରାୟତଃ ବଡ଼ ଦୁଆରରେ ଖେଳାଖେଳି କରୁଥିଲୁଁ । ପାଠପଢ଼ା, ଖାଇବା, ଶୋଇବା ସମୟ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ବାକି ସବୁବେଳେ ଆମେ ବାଳୁତ ପିଲାମାନେ ବ୍ରହ୍ମପୁରା ମନ୍ଦିରରେ ହାଜର । ଖରାବେଳେ ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ଓ ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳେ ବଡ଼ ଦୁଆରରେ । ବର୍ଷାଦିନ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ବାକି ୯ ମାସ ଆମେ ମହାନଦୀ ବାଲିରେ ବିତାଉଥିଲୁଁ । ସେତେବେଳେ ହୀରାକୁଦ ବନ୍ଧ ହୋଇ ନ ଥିଲା । ସାନ୍‌ଧାର ଓ ବଡ଼ଧାରକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ମହାନଦୀର ଚାରିଆଡ଼େ ବାଲୁକା ପ୍ରାନ୍ତର । ଟିକିଏ ବଡ଼ ହେବା ପରେ କୈଶୋର ଅବସ୍ଥାରେ ଆମେ ନଦୀ ବାଲିରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ପ୍ରାୟ ରାତି ୭ଟା ୮ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖେଳୁଥାଉ । ଖରାଦିନେ ଆଉ ଅଧିକ ସମୟ; ନଦୀରେ ଗାଧୋଇବା, ଭୋଜି କରିବା, ମାଛ ମାରିବା ବଡ଼ଧାରରେ ଡଙ୍ଗା ଖେଳିବା ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ହୁଏ । ଥରେ ଏମିତି ଖରା ଦିନେ ନଦୀରେ ଭୋଜି କରୁ କରୁ ବେଶୀ ରାତି ହୋଇଗଲା । ହଠାତ୍ ନଦୀର ଅନ୍ୟ କୂଳରୁ ଗୋଟିଏ ଲଣ୍ଠନ ଆଲୁଅ ଦେଖାଗଲା । ଉତ୍ସୁକତାରୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଯାହା ବି କରୁଥିଲୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ସେଆଡ଼କୁ ଅନାଇ ରହିଥାଉ । ଧୀରେ ଧୀରେ ଦେଖାଗଲା ଚାରି ପାଞ୍ଚଟା ଲୋକ ଲଣ୍ଠନଟିଏ ଧରି କାନ୍ଧରେ ଗୋଟିଏ ଶବ ଧରି ଆସୁଛନ୍ତି । ସେହି କିଶୋର ବୟସରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଡରିଗଲୁ । ମାତ୍ର ଅର୍ଜୁନ ସାହସ ଦେଖାଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଯାଇ ପଥର ଆଢୁଆଳରୁ ଅନାଇ ଦେଖୁଥାଏ । ବିଜୁଳି କୁଦ (ପଟୁମାଟିର ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପାହାଡ଼ ଭଳିଆ କୁଦ)ରେ ଲଣ୍ଠନଟିଏ ରଖିଦେଇ ସେମାନେ ଶବକୁ କାନ୍ଧରୁ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ତଳେ ରଖି ଚାଲିଗଲେ । ବୋଧହୁଏ ବସନ୍ତ ରୋଗରେ ପୁରୁଷ କିମ୍ବା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲା । ସେ ସମୟରେ ବସନ୍ତ ଓ ହଇଜାରେ ବହୁତ ମୃତ୍ୟୁ ହେଉଥିଲା । ଏବେ ବି ଭାବିଲେ ଲୋମ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠେ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭୟରେ ସେଠୁ ଦୌଡ଼ି ପଳାଇଲୁ । କିନ୍ତୁ ଅର୍ଜୁନ ନ ଡରି ପଛେ ପଛେ ଆସିଲା । ଆଉ ଦିନକର କଥା- ମହାନଦୀ ବାଲିରେ ଲୋକେ ବଙ୍ଗଳା, ଫୁଟି, କାକୁଡ଼ି ଇତ୍ୟାଦି ଚାଷ କରୁଥିଲେ । ଏକଡ଼ ଏକଡ଼ ଜମିମାନେ

ନଦୀ ବାଲି । ଆମର ଫୁଟି କାକୁଡ଼ି ଖାଇବାରେ ବିଶେଷ ଆନନ୍ଦ ନ ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟାମି ବଙ୍ଗଲାବାରି ଭିତରକୁ ପଶି ସେସବୁ ଫଳ ତୋଳିବା । ଥରେ ଗୋଟିଏ ବାରିରେ ପଶିଥିଲୁ ଆଉ ମାଲିକ ଲୋକଟି ଆସିଗଲା । ଗାଳିଗୁଲଜ କରି କରି ବାଡ଼ି ଖଣ୍ଡେ ଧରି ଆମର ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇଲା । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଗମ୍ ଭାଗ୍ । ଖରାଦିନେ ଖୋଲା ଦେହ; ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଗେଞ୍ଜିଟିଏ ପିନ୍ଧିଥାଏ । ଜହ୍ନର ଝାପ୍‌ସା ଆଲୁଅରେ ଦୂରକୁ ବେଶ୍ ଦେଖାଯାଉଥାଏ । ଲୋକଟି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ମୋ ପଛରେ ଦୌଡୁଥାଏ । ଶେଷରେ ମୋତେ ପାଖରେ ପାଇ ବାଡ଼ିରେ ମୋ ପିଠିରେ ପାହାରେ ଦେଲା । ସମସ୍ତେ ଡରି ପଳାଇଲେ କିନ୍ତୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଗଲା ନାହିଁ । କହିଲା ଲୋକଟି ଏମିତି ମାରି ଦେଇ ଚାଲିଯିବ ? ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡାକି ଏକଜୁଟ କଲା । କହିଲା ଲୋକଟିକୁ ଧର; ଆମେ ସମସ୍ତେ ଲୋକଟା ପଛରେ ଧାଇଁ ତାର ଉପରେ ଝାମ୍ପ ଦେଲୁ । ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଲୋକଟାର ବାଡ଼ିଟିକୁ ଟାଣି ଆଣି ମୋତେ ଦେଲା ଆଉ କହିଲା, ଲୋକଟାକୁ ମାର୍ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଦେଲି ପାହାରେ । ଦେଖିଲି ଲୋକଟା ଖୁବ୍ ଡରିଗଲାଣି । ଆମେ ୮/୧୦ ଟା ପିଲା ତାହାରି ଉପରେ ମାଡ଼ି ବସିଥାଉଁ । ଲୋକଟା ଭୟରେ ଚିହ୍ନାର କରୁଥାଏ । ଆମେ ତାହାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଲୁଁ । ନଦୀ କୂଳରେ ଗୋଟାଏ ହନୁମାନ ମନ୍ଦିର ଥାଏ ଏବେ ଆକାର ବଦଳିଗଲାଣି । ଲାଲ୍ ରଙ୍ଗର ବିରାଟ ମୂର୍ତ୍ତି, ଆଉ ତାହାର ଦୁଇ ପାଖରେ ଦୁଇଟା କୋଠରୀ- ପଛକୁ ଗୋଟାଏ ଭଣ୍ଡାର ଘର ଭଳିଆ ଛୋଟ କୋଠରୀ ଥାଏ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଟିକିଏ ବଡ଼ ହୋଇଯାଇଥାଉଁ (ଚଉଦ ପନ୍ଦର ବର୍ଷ) । ଆମର ସେହି ହନୁମାନ ମନ୍ଦିରରେ ଆଡ୍ଡା ବସେ । ସେହି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ନେତୃତ୍ୱରେ କେଉଁଠୁ ଗୋଟିଏ କେରମ୍‌ବୋଡ଼ ଆସିଗଲା । ତାସ୍, ଚେସ୍ ବି ଆସିଗଲା । ଇତିମଧ୍ୟରେ ଯୁବବସ୍ଥା ଆସିଯାଇଛି । ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ନେତୃତ୍ୱରେ ଫ୍ରେଣ୍ଡସ୍ ୟୁନିୟନ ନାମରେ ଏକ କ୍ରୀଡ଼ା, ସାଂସ୍କୃତିକ ତଥା ସାମାଜିକ ସେବା ପାଇଁ ଏକ ସଂଗଠନ ଗଠିତ ହେଲା । ପରେ ପରେ ହନୁମାନ ମନ୍ଦିରର ପାଖ ପଡ଼ିଆରେ ବେଡ୍‌ମିଣ୍ଟନ୍ ଖେଳ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଆମେ ବୟସରେ ବଡ଼ ହେବାକୁ ଲାଗିଲୁ । ମୋର ସମ୍ବଲପୁର ପାଠପଢ଼ା ଶେଷ ହୋଇଗଲା । ସେତେବେଳେ ଓଡ଼ିଶାରେ ଏମ୍.କମ୍ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ କଲେଜ ନ ଥିଲା । ତେଣୁ ମୁଁ କଲିକତା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପାଠ ପଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କଲି । କଲିକତାରେ ପାଠ ପଢ଼ା ସରୁ ନ ସରୁଣୁ ମୋତେ ଚାକିରୀ ମଧ୍ୟ ମିଳିଗଲା । ମୁଁ କଲିକତାରେ ରହିଗଲି । କିଛି

ବର୍ଷ ପରେ ମୁଁ ରାଉରକେଲାକୁ ବଦଳି ମାଗି ଚାଲି ଆସିଲି । କିନ୍ତୁ ଛୁଟିରେ ପ୍ରାୟତଃ ସମ୍ବଲପୁର ଆସୁଥାଏ । ସେତେବେଳେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ତାଙ୍କର ପାରିବାରିକ ବ୍ୟବସାୟରେ ଲାଗିଥାଏ । ଔଷଧ ଦୋକାନ ଓ ଛାପାଖାନା ସମ୍ଭାଳି ସାମ୍ବାଦିକତା ମଧ୍ୟ କରୁଥାଏ । ପରେ ୧୯୬୮ ମସିହାରେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପ୍ରକାଶନ ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କଲା । ସେହି ସମୟରେ ତାହାର ସାହସ, ପରିଶ୍ରମ, ନିଷ୍ଠା, ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ଉଦାରତା, ଅନ୍ୟ ପ୍ରତି ଆତ୍ମୀୟତା ଆମେ ଦେଖିବା ଲୋକ ଜାଣିଛୁ । ତାପରେ ୧୯୯୬ରେ ମୁଁ ଚାକିରୀରୁ ଅବ୍ୟାହତ ନେଲି । ଏହାର ପୂର୍ବରୁ ତାହାରି ସାହାଯ୍ୟରେ ଜମି ଖଣ୍ଡେ କିଣିଥିଲି ଓ ଘର ଖଣ୍ଡେ ତିଆରି କରିଥିଲି । ପ୍ରାୟ ଏକ ସମୟରେ ଆମେ ଘରବନା ଆରମ୍ଭ କଲୁଁ ଓ ଶେଷ ହେଲା । ଏହିପରି ଭାବରେ ଆମେ ଝାଡୁଆ ପଡ଼ାରୁ ଆସି ପଣ୍ଡିତ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ଗଳିରେ ରହିବା ଆରମ୍ଭ କଲୁଁ । ସେ ଭୋର ୪ଟାରୁ ଉଠି ତାର ସାମ୍ବାଦିକତା ଓ ଖବର କାଗଜ ପାଇଁ ଲେଖାଲେଖି କରୁଥାଏ । ମୋର କିନ୍ତୁ ସେମିତି କିଛି କାମ ନ ଥାଏ । ତେଣୁ ଆମେ ସେହି ବାଲ୍ୟକାଳର ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲୁଁ । ଦୁଇଜଣ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ କିଲୋମିଟର ଚାଲିବା ପରେ ଗୋଟିଏ ସୁବିଧା ଜାଗା ଦେଖି ବସିଯାଉ । ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଚା' ଦୋକାନ ଥାଏ । ଚା ଦୋକାନର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ଝାଡୁଆପଡ଼ାର । ସେ ଆସି ବୁଢ଼ାରଜା ରୋଡ୍ ଅଇଁଠାପାଲିରେ ଚା' ଦୋକାନ କରିଥାଏ । ଆମକୁ ଦେଖି ସେ ଦୁଇଟା ଚୌକି ଦୋକାନ ସମ୍ମୁଖରେ ପକାଇ ଦିଏ ଓ ଦୁଇକପ୍ ଚା' ଦିଏ । ଏମିତି ବସୁ ବସୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ସାଙ୍ଗଠନିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଆରମ୍ଭ ବସିବାର ଦେଖି ଆଉ କିଛି ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣକାରୀ ମଧ୍ୟ ଆସି ଆମ ସଙ୍ଗରେ ବସିବାର ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ତହିଁରୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣକାରୀ ସଂଘ । ନାମ ଦିଆଗଲା ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘ । ଧୀରେ ଧୀରେ ସଭ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିଲେ । ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ଆନନ୍ଦଦାୟକ କୌତୁକିଆ ବ୍ୟବହାର, ଯୋଜନାବଦ୍ଧ ସାଂଗଠନିକ କ୍ଷମତା ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ଆତ୍ମୀୟତା ବଳରେ ଏବେ ବୁଢ଼ାଜରା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘ ସଭ୍ୟ-ସଭ୍ୟା ସଂଖ୍ୟା ୨୩୦ରେ ଉପନୀତ । ଆମେ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲୁଁ । ସଂଘ ପକ୍ଷରୁ ଭ୍ରମଣଯାତ୍ରା- ଅମର କଣ୍ଟକ, କପିଳାସ, ଚନ୍ଦ୍ରହାସିନୀ, ମାଉଣ୍ଟଆବୁ, ଦ୍ୱାରିକା, ନେପାଳ, ବିଶାଖାପାଟଣା, ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଉଜ୍ଜୟିନୀ, ରାମେଶ୍ୱରମ୍, କନ୍ୟାକୁମାରୀ ଏମିତି ଅନେକ ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନ । ଏସବୁ ଯାତ୍ରା ଅର୍ଜ୍ଜୁନର ସୁଚିନ୍ତିତ ତଥା ଯୋଜନାବଦ୍ଧ ଭାବରେ ହୋଇ

ଆସୁଅଛି। ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନ ନିରୂପଣ ଦିନ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଟେଲ ସଂରକ୍ଷଣ, ବସ୍-ଟ୍ରେନ ସଂରକ୍ଷଣ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଯାତ୍ରା ପୂର୍ବରୁ କରାଯାଏ। ଅର୍ଜୁନ ଗୋଟିଏ କଥା ସବୁବେଳେ କହେ ଯଥାସମ୍ଭବ ସର୍ବାଧିକ ଲୋକକୁ ଆନନ୍ଦ ଦିଅ। ସମସ୍ତେ ଯେମିତି ଖୁସିରେ ରହନ୍ତୁ। ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗୁଣ ଅଛି। ସେ ପ୍ରକୃତି ପୁରୁଷ, ଗଛ, ଲତା, ଜଙ୍ଗଲ, ଝରଣା, ନଦୀ, ନାଳରେ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ବସିବା ଗପ ମାରିବାରେ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ପାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ଆନନ୍ଦ ଦିଏ। ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ସୁବିଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେ ଓ ମୁଁ ସ୍କୁଟରରେ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲୁଏ ହୀରାକୁଦ ଜଳଭଣ୍ଡାରରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସୋନପୁର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଭିନ୍ନ ଆକର୍ଷଣୀୟ ସ୍ଥାନ। ସ୍କୁଟରରେ ଆମେ ୭୬ ବର୍ଷ ବୟସର ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ତତଃ ୩୦/ ୪୦ ଜାଗାକୁ ଯାଇଥିବୁଁ। ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୧ଟି ଜିଲ୍ଲାରେ ଏପରି ଏକ ସାର୍କିଟ ହାଉସ୍ କିମ୍ବା ଗେଷ୍ଟ ହାଉସ୍ ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ରହିନାହୁଁ। ସ୍କୁଟର ଯାତ୍ରାରେ ଆମେ କେବଳ ହସ କଥା ହେବା ଓ ହସିବା ଆଉ ହସି ହସି ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରିବା ଆମର ଅଭିପ୍ରାୟ ଥାଏ। ବୟସର ଚାପରେ ସେ ସ୍କୁଟର ଚଳାଇବା ବନ୍ଦ କରିଦେଲା। ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଛୋଟ ସ୍କୁଟି ଚଳାଉଛି। କାରଣ ମୋର ଆଣ୍ଠୁ ଓ ଅଣ୍ଟା ବ୍ୟଥା ଓ ହୃଦ୍‌ରୋଗ ହେତୁ ଚାଲି ପାରୁନାହିଁ। ଏବେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣରେ ଦିନେ ଦିନେ ସହର ବାହାରକୁ କାଇଁଶିର ଇତ୍ୟାଦି ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳକୁ ଚାଲିଯାଉଁ ଏବଂ ବୁଲାବୁଲି କରି ଫେରିବା ସମୟରେ କାଇଁଶିର୍ ଗ୍ରାମରେ ପଟ୍ଟନାୟକ ପକୋଡ଼ି ଦୋକାନରେ ପକୋଡ଼ି ଖାଉଁ। ଦୋକାନର ମାଲିକ, ମାଲିକାଣୀ ତାଙ୍କର ବାପା, ମା', ଦୁଇ ପୁତ୍ର, କୁନିଝିଅ ଆମକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ଆମର ସହ ଆଳାପ କରି ଆମ ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସୁମିଷ୍ଟ ପକୋଡ଼ି ତିଆରି କରି ପରଷି ଦିଅନ୍ତି। ମାଲିକାଣୀ ନିଜ ଘରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଚା' ତିଆରି କରି ଆମକୁ ଆପ୍ୟାୟିତ କରନ୍ତି। ଅର୍ଜୁନର ମିଠା ଓ ହାସ୍ୟରସାତ୍ମକ କଥାରେ ସେମାନେ ଆପଣାର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି। ଏହାହିଁ ତାହାର ସ୍ୱଭାବ- କଥାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ ଦେବା- ପରକୁ ଆପଣାର କରିନେବା।

ଏହିପରି ଲେଖି ବସିଲେ, ଲେଖା ଧାର୍ଯ୍ୟ ଆକାରରୁ ବଡ଼ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଅର୍ଜୁନ ବ୍ୟଙ୍ଗାତ୍ମକ ହସ ସହ ମୋର ଉପରେ ରାଗିଯିବ। ରସଗୋଲା ଦୁଇଟା ଜାଗାରେ ପାଞ୍ଚଟା ବା ତତୋଧିକ ହୋଇଯିବ। ପ୍ରକାଶ ପାଇବାକୁ ଯାଉଥିବା ପୁସ୍ତକର ପେଟ ଖରାପ ହେବ।

ସେ ଯାହାହେଉ ଅର୍ଜୁନ ଭଳିଆ ବନ୍ଧୁ ପାଇ ଥିବାରୁ ମୁଁ ନିଜକୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ମନେ କରେ । ସେ ଶତାୟୁ ହେଉ । ଏହିପରି ସେ ହସ-ଖୁସିରେ ରହିଥାଉ । ଏହା ମୋର ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ଗର୍ଗ
ସମ୍ବଲପୁର-୭୬୮୦୦୧
ଫୋନ- ୦୬୬୩-୨୪୦୨୨୪୧

■ ■ ■ ■

ସୁଖ୍ୟାତ ସାମ୍ବାଦିକ ତଥା ସମାଜସେବୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

- ପଣ୍ଡିତ ବିରଞ୍ଚି ନାରାୟଣ ପତି -

'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଏକମାତ୍ର ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ରୂପେ ତାର ସମ୍ମାନ ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରଖିଛି । ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ଅନୁଭୂତ ହେଉନାହିଁ । ଆଉ କେତେକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଅକାଳ ବିୟୋଗ ଘଟିଛି । ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ରହିଛି । ୧୯୬୮ରୁ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ଏ ଅଞ୍ଚଳର ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣରେ ଏ ଦୈନିକ ତାର ସେବା ଅତୁଟ ରଖିଛି । 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ଜ୍ୟୋତି ଆଖି ଝଲସିଆ ନହେଲେ ମଧ ରାଜ୍ୟର ଆଗ୍ରହୀ ପାଠକମାନଙ୍କୁ ପଶ୍ଚିମାଞ୍ଚଳର ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ ମାଧମରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତତଃ ପକ୍ଷେ ଆଲୋକିତ କରିଚାଲିଛି । କହିବାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହେଲା, ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରମୁଖ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ସବୁ ପଶ୍ଚିମାଞ୍ଚଳର ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣରେ ସେତେ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଅବଶ୍ୟ ଏବେ ଏ ଦୈନିକମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନୀୟ ସଂସ୍କରଣ

ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି । ମାତ୍ର ସେଥିରେ ପ୍ରକାଶିତ ସମ୍ବାଦ ସେହି ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ପରିସରରେ ସୀମିତ । ସମଗ୍ର ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ସମ୍ବାଦ କେବଳ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ହିଁ ପରିବେଷଣ କରିଥାଏ । ଏଣୁ ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ଚତୁର୍ଥସ୍ତମ୍ଭକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ସ୍ୱତଃ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ତାଙ୍କ ଯୁବାବସ୍ଥାରୁ । ସେ ଯୁବାବସ୍ଥାର ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ପ୍ରବେଶ କରି ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ସେବା ପାଇଁ ନିଜେ ବହୁ କଷ୍ଟ ସ୍ୱୀକାର କରି "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି । ଏତିକିରେ ମଧ୍ୟ ସେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନୁହନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସାଂଗଠନିକ ଦକ୍ଷତା ସାମ୍ବାଦିକତା ଓ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶନରେ ସୀମିତ ନୁହେଁ । ସମାଜର ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ତାହା ସଂପ୍ରସାରିତ । ମହାଶୟଙ୍କ କୃତିତ୍ୱର ଏକ ଜାଜ୍ୱଲ୍ୟ ପ୍ରମାଣ, ରାଜ୍ୟର ଏକ ଅଗ୍ରଣୀ ସାମାଜିକ ତଥା ସାଂସ୍କୃତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ 'ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ'ର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ତଥା ତାର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ।

'ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ' ଏବଂ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରାୟ ସମକାଳୀନ । 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଲା । ୧୯୬୮ ରେ ଏବଂ 'ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ' ସଂଗଠିତ ହେଲା ୧୯୭୦ରେ । ଏହି ସାମାଜିକ ତଥା ସାଂସ୍କୃତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍‌ଯୋଗ ପର୍ବର ପ୍ରାରମ୍ଭ ୧୯୬୮ରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ମୁଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ସଂଶିତ ଲେଖାର ଲେଖକ ଅନୁଷ୍ଠାନର ଆଜୀବନ ସଦସ୍ୟ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ତାର ଜନ୍ମଜାତକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେତେଟା ଅବଗତ ନ ଥିଲି । ସମୟାନୁକ୍ରମେ ଅନୁଷ୍ଠାନର ସଭାପତି ଦାୟିତ୍ୱ ମୋ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରାହେଲା ଏବଂ ଏବେ ମଧ୍ୟ ସଭାପତି ରୂପେ ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବାହ କରୁଅଛି । ଏଣୁ ପରିସ୍ଥିତି ମୋତେ ଅନୁଷ୍ଠାନର ଇତିହାସ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜାଣିବା ନିମନ୍ତେ ବାଧ୍ୟ କଲା । ସେଇଠୁ ଜାଣିଲି ଯେ 'ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ'ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକାରେ ଥିଲେ ସାମ୍ବାଦିକ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା । ଟିଟିଲାଗଡ଼ର ୰ ଅରୁଣ କୁମାର ସାହୁ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ରୂପେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଥିଲେ କାର୍ଯ୍ୟରତ । ସମ୍ବଲପୁରରେ ହିନ୍ଦୀ ଭାଷାର ବହୁଳ ବ୍ୟବହାର, ବିଶେଷ କରି ବ୍ୟବସାୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତଥା ସାଧାରଣ ଜନଜୀବନରେ ଏକ ସାଧାରଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା । ଏହା ଦେଖି ସେ ହେଲେ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଶୀଳ । ସେ ଦେଖିଲେ ଅଣଓଡ଼ିଆ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଦୋକାନ ଓ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟମାନଙ୍କରେ ଝୁଲୁଥିବା ସାଇନ୍‌ବୋର୍ଡ୍, ରସିଦ, ପ୍ରଚାରପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦିରେ ହିନ୍ଦୀ ଓ ଇଂରାଜୀ ଭାଷାର ବ୍ୟବହାର ତ ଗ୍ରାହକମାନଙ୍କ ସହ

ହିନ୍ଦୀରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା । ସମ୍ବଲପୁରର ଜନସାଧାରଣ ମଧ୍ୟ ଆଗ୍ରହ ସହକାରେ ହିନ୍ଦୀରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିବାରୁ ସେ ହେଲେ ମର୍ମାହତ । ମର୍ମାହତ ହେବାର କାରଣ ସର୍ବଜନବିଦିତ । ସେ ଅଣ୍ଟା ଭିଡ଼ିଲେ ଏହାର ପ୍ରତିକାର ନିମନ୍ତେ । ସେହି ଟିଟିଲାଗଡ଼ର ଶ୍ରୀ ଯୋଗେନ୍ଦ୍ର ବେହେରା ଏବେ ମାନ୍ୟବର ମନ୍ତ୍ରୀ ସେ ସମୟରେ ରହୁଥିଲେ ସମ୍ବଲପୁରରେ । ସ୍ୱର୍ଗତ ସାହୁ ତାଙ୍କ ସହଯୋଗ କାମନା କଲେ । ସେ ହେଲେ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ- ସ୍ଥାନୀୟ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷଙ୍କ ସହଯୋଗ ହେଲେ ଯାଇ ଏ ଦିଗରେ କୌଣସି ବାସ୍ତବ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ ହେବା ସମ୍ଭବପର । ସ୍ୱର୍ଗତ ସାହୁ ମହାଶୟ ଅନେକ ସ୍ଥାନୀୟ ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କଲେ ମଧ୍ୟ ନିରାଶ ହେଉଥାନ୍ତି । ସଂଯୋଗକୁ ସାମ୍ବାଦିକ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସହ ଭେଟ ହେଲେ । ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ସହଯୋଗର ହାତ ବଢ଼େଇଲେ । ତାଙ୍କରି ମାଧ୍ୟମରେ ସମ୍ବଲପୁରର କେତେଜଣ ବିଶିଷ୍ଟ ନେତୃସ୍ଥାନୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ତଥା ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପିତ ହେଲା । ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗତ ସାହୁଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରାଣରେ ସମର୍ଥନ କଲେ । ସେମାନେ ହେଲେ ପ୍ର. ଦୁର୍ଗାପ୍ରସାଦ ନାୟକ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହଧର୍ମିଣୀ ନାରୀନେତ୍ରୀ ସ୍ୱର୍ଗତା ସୈରିନ୍ଧ୍ରୀ ଦେବୀ, ଶ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ପାଣିଗ୍ରାହୀ, ପ୍ର. ଗୋପାଳ କୃଷ୍ଣ ରଥ, ସ୍ୱର୍ଗତ ଚତୁର୍ଭୁଜ ସାହୁଙ୍କ ତାଙ୍କ ଭାଇ ସ୍ୱର୍ଗତ ବେନିଭୁଜ ସାହୁ, ସ୍ୱର୍ଗତ ସାମ୍ବାଦିକ ବିଶ୍ୱକେଶନ ବାହିଦାର, ସ୍ୱର୍ଗତ ବାମପନ୍ଥୀ ନେତା ତଥା ପୂର୍ବତନ ମନ୍ତ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର, ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ବଡ଼ ଭାଇ ସ୍ୱର୍ଗତ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ପ୍ରମୁଖ । ଏମାନଙ୍କ ସହ ଘନ ଘନ ଆଲୋଚନା ପରେ ସ୍ଥାନୀୟ ପଞ୍ଚାୟତି ଧର୍ମଶାଳା (ଗୋଲବଜାର)ରେ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ, ସମାଜସେବୀ ତଥା ଉଲ୍ଲିଖିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଏକ ସମାବେଶ ଆୟୋଜିତ ହେଲା । ଆଲୋଚନା ପରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ଅଞ୍ଚଳର ସଂସ୍କୃତିର ସୁରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ 'ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ' ନାମକ ଅନୁଷ୍ଠାନର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ନିମନ୍ତେ ସର୍ବସମ୍ମତ ପ୍ରସ୍ତାବ ଗୃହୀତ ହେଲା । ଅନୁଷ୍ଠାନର ପ୍ରଥମ ସଭାପତି, ସମ୍ପାଦକ, ଉପ ସଭାପତି ରୂପେ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯଥାକ୍ରମେ ସ୍ୱଗ୍ରତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର । ପ୍ର. ଗୋପାଳକୃଷ୍ଣ ରଥ ଏବଂ ସାମ୍ବାଦିକ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା । ଦିନଟି ଥିଲା ୧୯୭୦ ର ବିଜୟାଦଶମୀ ତିଥି । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ପଣ୍ଡା ମହାଶୟ କୋଷାଧ୍ୟକ୍ଷ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରିଣୀର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ଅନୁଷ୍ଠାନର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଉନ୍ନତି କଳ୍ପେ ଉଭୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଓ ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ସହଯୋଗ କରିଚାଲିଛନ୍ତି ।

'ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ' ସଦୃଶ ଅନେକାନେକ ଅନୁଷ୍ଠାନ, ସଂଗଠନ, ଜନ ଆନ୍ଦୋଳନ, ସାଂସ୍କୃତିକ ତଥା ପୂଜ୍ୟପୂଜା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମମାନଙ୍କର ପୁରୋଧା ହେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ହୋଇଥାନ୍ତି ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା । ଉଲ୍ଲିଖିତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମମାନଙ୍କରୁ ଏକାଧିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ମୁଁ ମଧ ଯୋଗଦାନର ସୁଯୋଗ ପାଇଛି ଓ ପାଉଛି ଏବଂ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଅବଦାନ ମୋତେ ଏ ଦିଗରେ ଅଭିପ୍ରେରିତ କରିଛି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଆମର ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ତଥା ଅଞ୍ଚଳର ଗର୍ବ ଓ ଗୌରବ ।

ସଭାପତି

ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ୍ ସମାଜ, ସମ୍ବଲପୁର

■ ■ ■ ■

ମୋତେ କହନ୍ତି ଅଲିଅଳ ଭାଣିଜୀ

- ଶ୍ରୀମତୀ ମନସା ବେହେରା -

ସମ୍ବଲପୁର ତଥା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ବରପୁତ୍ର ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା ବହୁମୁଖୀ ପ୍ରତିଭାର ଅଧିକାରୀ । ଏକାଧାରରେ ସେ ଜଣେ ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ସାମ୍ବାଦିକ, ସମ୍ବଲପୁରର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଥମ ନିରପେକ୍ଷ ସମ୍ବାଦପତ୍ର 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ଆକାଶବାଣୀ ସମ୍ବଲପୁର କେନ୍ଦ୍ରର ଜଣେ ସୁନାମଧନ୍ୟ ଆଲୋଚକ, ସମ୍ବାଲପୁର ପ୍ରେସ କ୍ଲବର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ତଥା କ୍ଲବର ସଭାପତି, ସର୍ବଭାରତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ଜାତୀୟସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସମିତିର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ୩ ଥର ନିର୍ବାଚିତ ଏବଂ ଜାତୀୟସ୍ତରରେ ସମ୍ପାଦକ ପଦକୁ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ । ସମାଜସେବୀ, ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟ, ସାହିତ୍ୟ ରଚନା ତଥା କ୍ରୀଡ଼ାକ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ ତାଙ୍କର ପ୍ରଗାଢ଼ ରୁଚି ସାଙ୍ଗକୁ ସାହସିକତା ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳତା, କଷ୍ଟ ସହିଷ୍ଣୁତା ତାଙ୍କୁ ଏକ ବିରଳ ସର୍ବଜନାଦୃତ ପ୍ରତିଭାର ମୁକୁଟ ପିନ୍ଧାଇଛି ।

ଏ ସମସ୍ତ ଦିବ୍ୟ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କର "ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘ" ଏକ ଅଭିନବ, ଅତୁଳନୀୟ, ସର୍ବଜନହୀତକାରୀ ପଦକ୍ଷେପ ଏହି ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘ ହେଉଛି ଦୁଇଶହ ତିରିଶ ଜଣ ସଦସ୍ୟ ବିଶିଷ୍ଟ ଓଡ଼ିଶାର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘ। ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରର ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଏକତ୍ର କରି, ଭିନ୍ନତା ଭିତରେ ଏକତାର ସମନ୍ୱୟ ସ୍ଥାପନ କରି ଏହି ସଂଘ ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ବାସ୍ତବିକ ତାଙ୍କର ଏକ ବଳିଷ୍ଠ ପଦକ୍ଷେପ। ଏପରିକି ଅଶୀବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିବା ବୃଦ୍ଧ,ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ମନରେ ବି ଯୁବକ ସୁଲଭ ଚଞ୍ଚଳତା, ଉନ୍ମାଦନା, ଉତ୍ସାହ, ଭରି ଦେଇଛି ଏହି ସଂଘର ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ। ସେମାନଙ୍କ ନିଃସଙ୍ଗ ଜୀବନ ଯାତ୍ରାକୁ ଦୂରକୁ ଠେଲି ଦେଇ ଗହକ-ମହକ କରିଦେଇଛି ଏହି ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘ। ନିଜେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଆଜି ଅଶୀବର୍ଷରେ ପଦାର୍ପଣ କରିଥିଲେ ହେଁ ଏହି ସଂଘର ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ଅକ୍ଲାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ, ଅଦ୍ୟମ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି। ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘ ତରଫରୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଆମେ ବହୁବାର ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଆନନ୍ଦ- କୀର୍ତ୍ତନ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇ ପାରୁଛୁ। ବିଭିନ୍ନ ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନ ପର୍ଯ୍ୟଟନ ସମୟରେ ଆମର ସମ୍ପର୍କ ମାମୁଁ ଭାଣିଜୀର ହେଲେବି- ମାମୁଁଙ୍କର ଅନାବିଳ ସ୍ନେହ, ଆଦର, ଆନ୍ତରିକତା- ବହୁ ନିକଟତର କରିଛି ଆମକୁ।

ପ୍ରତିବର୍ଷ ଆମର ପରିବାରର ସମସ୍ତେ ମିଶି "ନୂଆଖାଇ ପର୍ବ" ଏକତ୍ର ପାଳନ କରୁ- ଭାବର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ହୁଏ- ବଡ଼ମାନେ ସାନ ମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ, ସାନମାନେ ବଡ଼ମାନଙ୍କୁ ଜୁହାର ଜଣାଇବାରେ ବଳିଷ୍ଠ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପର୍କ ଆହୁରି ସୁଦୃଢ଼ ହୁଏ। ଏକାନ୍ନବର୍ତ୍ତୀ ପରିବାରର କ୍ଷଣିକ- ସୁଖର ଅନୁଭୂତି ଯାହାକି ଆଜିର ଦିନରେ ମିଳିବା ଅସମ୍ଭବ ତାହା ଆମେ ଲାଭ କରୁ। ମାମୁଁଙ୍କର ଆନ୍ତରିକ ଉଦ୍ୟମ, ଅକ୍ଲାନ୍ତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଯୋଗୁଁ ଶତାଧିକ ସଦସ୍ୟ ଆମେ ନୂଆଖାଇର ଆନନ୍ଦ ଏକତ୍ର ଲାଭ କରୁ।

ଏତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ ମାମୁଁ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ସମବୟସ୍କ ଆଜୀବନ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ "ସୁହୃଦ୍ ସଂସଦ" ଏକ ଅଭିନବ ସମ୍ପଦ। ଆମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ସାମିଲ୍ ହୋଇଅଛୁଁ। ଏହା ଆମର ସୌଭାଗ୍ୟ। ପ୍ରତିବର୍ଷ ଆମେ ଗୋଟିଏ ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଉ। ସକାଳୁ ଯାଇ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଫେରିଆସୁ। ସବୁବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସ। ବେଳେବେଳେ ସମୂହ ହସ-କଲ୍ଲୋଳରେ ପରିବେଶ ମୁଖରିତ ହୋଇଉଠେ। ନିକଟସ୍ଥ ଗାଈ-ଗୋରୁ, ଶ୍ୱାନ, ଏପରିକି ବୃକ୍ଷର ଡାଳରେ ବସିଥିବା ପକ୍ଷୀମାନେ ମଧ୍ୟ କଲ୍ଲୋଳ ନ କରି ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ। ଆମର ପୂଜ୍ୟ ଯତୀନ୍ ମାମୁଁ, ବିଶ୍ୱନାଥ ସୂପକାର, ଜୟଦେବ ଡନସନାଙ୍କର ଆଧାତ୍ମିକ ପ୍ରବଚନରେ ଆମ୍ଭେ ଅବଶିଷ୍ଟଙ୍କର ଉନ୍ନତି ଗୁଣାତ୍ମକମାନର ଅଂଶଗ୍ରହଣ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରିଦିଏ। ଯୋଗାଚାର୍ଯ୍ୟ ଜୟଦେବ ଡନସନା, ମୋର ଅର୍ଥାତ୍ ମନସା ବେହେରା ଓ ଶ୍ରୀମତୀ ଜଗଜ୍ଜନନୀ ସୂପକାରଙ୍କ ଭଜନ ଗାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିମୋହିତ କରିଦିଏ। ବିଶେଷ କରି ଡ. ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ମିଶ୍ରଙ୍କ କବିତା ପାଠ ସମୟରେ ଅଧିକ ହାସ୍ୟରୋଳ ପ୍ରକାଶ ପାଏ। ବିନା ପିଆଜ ରସୁଣରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ସୁସ୍ୱାଦୁ ବହୁବାର ନାନା ପ୍ରକାର ଭୋଜନ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ହୋଇ ରହିଯାଏ। ଶେଷରେ ମାମୁଁ କହନ୍ତି ଭଗବାନ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି। ଏହା ଆଜିର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ।

ମାମୁଁଙ୍କର, କୌତୁକିଆ ସ୍ୱଭାବ, ସାନ, ବଡ଼ ନିର୍ବିଚାରରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଆତ୍ମୀୟତା, ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ସୁବିଧା ଅସୁବିଧା ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଧ୍ୟାନ ଯତ୍ନ ତାଙ୍କୁ ଆଜି ସର୍ବଜନାଦୃତ କରିପାରିଛି। ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିନାହିଁ। ତାଙ୍କର ଜୀବନ ସଦା କର୍ମମୁଖର। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ବିନମ୍ର ଜଣାଣ ମାମୁଁଙ୍କୁ ଦୀର୍ଘାୟୁ କରନ୍ତୁ, ତାଙ୍କର ବଳିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ପରାକାଷ୍ଠା ଯୁବପୀଢ଼ିଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଉ, ଅନୁପ୍ରେରିତ କରୁ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ଗଳି, ସମ୍ବଲପୁର-୧

■ ■ ■ ■

ଜଣେ ସହଜ ଓ ସୁଲଭ ମଣିଷ- ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

- ଶ୍ରୀ ଯଦୁନନ୍ଦନ ପଣ୍ଡା -

ମୁଁ ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଲରମ୍ଭାରେ ପଢ଼ିଲା ବେଳେ ମୋ ପାଖକୁ 'ମାତୃଭୂମି' ଖବର କାଗଜ ଆସୁଥିଲା । ଦାଦା (ଅଜା) ବ୍ରଜମୋହନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଆଗ୍ରହ ଯୋଗୁଁ । "ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରତିନିଧି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଠାରୁ ଶୀର୍ଷକରେ ଯାହା ବାହାରେ ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ତାକୁ ପଢୁଥିଲି । ତେଣୁ ମୋର ତାଙ୍କୁ ସଶରୀରେ ଦର୍ଶନର ବହୁପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଜାଣେ ତାଙ୍କର ଲେଖା ମାଧମରୁ । ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ବଡ଼ ଭାଇ ମନୋରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ନିରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଏବଂ ବଡ଼ ଭଉଣୀ ସୈରିନ୍ଧ୍ରୀ ନାୟକଙ୍କୁ ମୋର ମାମୁଁ ଘର ଡ. ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କ ଘରେ ବହୁ ଆଗରୁ ଦେଖିଛି । ଓ ଜାଣିଥିଲି । ମାମୁଁ ଘର ଆଡୁ ହିସାବରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ମଧ ମୋର ମାମୁଁ ହେବେ ।

ସମ୍ବଲପୁରରୁ ପ୍ରଥମେ ଦୈନିକ କୋଶଳ ଖବର କାଗଜ ତ୍ରିବିକ୍ରମ ତ୍ରିପାଠୀଙ୍କ ସମ୍ପାଦନାରେ ବାହରୁଥିଲା ଓ ମାତୃଭୂମି ପ୍ରକାଶନରେ ଅବ୍ୟବସ୍ଥା ପରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସମ୍ପାଦନରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ସମ୍ବଲପୁରର ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୈନିକ ପ୍ରକାଶନ । କୌଣସି ସମ୍ପାଦକଙ୍କୁ ଡାକି ଆପଣ ଗୋଟିଏ ପ୍ରେସ୍ କରନ୍ତୁ ଓ ମୁଁ ଏଥିପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଜମି ଦେବି ବୋଲି କୌଣସି ଜିଲ୍ଲାପାଳ ସ୍ୱତଃ କହି ଜମି ଦେବା ବୋଧହୁଏ ଓଡ଼ିଶାରେ ଏହା ପ୍ରଥମ, ଯାହାକି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇଛି । ଏଥିରୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଚରିତ୍ରର ଗୋଟିଏ ଦିଗ ବେଶ୍ ଉଜାଗର ହୁଏ ।

ବହୁ ବର୍ଷ ତଳେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ମନୋଜ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଉଦ୍ୟମରେ ଇଷ୍ଟଯୋନ ଟେବୁଲ୍ ଟେନିସ ପ୍ରତିଟୋଗିତା ପାଇଁ ମହାନଦୀ କ୍ଲବରେ କଲେକ୍ଟର୍‌ଙ୍କ ସଭାପତିତ୍ୱରେ ସଭା ହେଉଥିଲା । ସେତେବେଳେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଜଣେ ଟେବୁଲ୍ ଟେନିସ୍ ଚମ୍ପିଏନ୍ ଓ ଖେଳପ୍ରେମୀ ବୋଲି ଜାଣିଲି । ଏହି ପ୍ରତିଯୋଗିତା ତାଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ବୁର୍ଲାଠାରେ ସୁରୁଖୁରୁରେ ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଅତି ଜଟିଳ ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ସହଜ ସମାଧାନ କରିବାରେ ସେ ସିଦ୍ଧହସ୍ତ। ପଣ୍ଡିତ ନୀଳମାଧବ ପାଣିଗ୍ରାହୀ ଓ ହରପ୍ରସାଦ ନାୟକଙ୍କ "କିଏ ତୁ ମା ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟୀ" "ତପସ୍ୱିନୀ" କାବ୍ୟକୁ ନେଇ ଝଗଡ଼ାର ସମାଧାନ ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ। ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ଡ. ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ ଓ ନାରୀନେତ୍ରୀ ସୈରେନ୍ଧ୍ରି ନାୟକଙ୍କ ନାମରେ ପାର୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଅବିସ୍ମରଣୀୟ।

ସଭାସମିତିରେ ତାଙ୍କର ସହଜ ବକ୍ତୃତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋହିତ କରିଥାଏ। ବହୁ ଦଶନ୍ଧି ଧରି ତାଙ୍କ ସାମ୍ବାଦିକତା ବହୁ ଲୋକଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଛି। ହେଲେ ତାଙ୍କର ନିରହଙ୍କାର ଭାବ ଓ ଜୀବନଶୈଳୀ ତାଙ୍କୁ ଏକ ଆଦର୍ଶ ବ୍ୟକ୍ତିରେ ପରିଣତ କରିଛି।

ମୁଁ ତାଙ୍କର ଶତାୟୁ କାମନା କରି ସମ୍ବଲପୁରକୁ ଆହୁରି ବହୁ କିଛି ଦେଇ ପାରିବାର ଶକ୍ତି ମାଁ ସମଲେଶ୍ୱରୀ ତାଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତୁ, ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା ସହ ରହିଲି।

ଯଦୁନନ୍ଦନ ପଣ୍ଡା, ଫାଟକ, ସମ୍ବଲପୁର

■ ■ ■ ■

ଅନ୍ୟକୁ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନ ତାଙ୍କର ମହାମନ୍ତ୍ର

ଡ. ବିଜୟ କୁମାର ପ୍ରଧାନ

୧୯୮୦ ମସିହାରେ ଅଣବିଭାଜିତ କଳାହାଣ୍ଡିର ଖଡ଼ିଆଲ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଧ୍ୟାପନା ଚାକିରୀରେ ଯୋଗ ଦେଇ ମୁଁ ମୋର ଜୀବିକା ଆରମ୍ଭ କରେ। ଯା ପୂର୍ବରୁ ସତୁରୀ ଦଶକରେ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ହାଇସ୍କୁଲରେ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଥାଏ ସେତେବେଳେ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ଜୟଦେବ ଡନସନା ପ୍ରମୁଖ ଫ୍ରେଜର୍ କ୍ଲବ୍‌ରେ ସକାଳୁ ଟେବୁଲ୍ ଟେନିସ୍ ଖେଳ ଦେଖିବାର ଆମେ ସୁଯୋଗ ପାଉଁ। ଅର୍ଜୁନ ଆଜ୍ଞାଙ୍କର କ୍ରୀଡ଼ା ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ବହୁଦିନରୁ ମୁଁ ଦେଖି ଆସୁଥିଲି। ଖଡ଼ିଆଲରେ ଅଧ୍ୟାପନା ସମୟରେ ହଠାତ୍ ଏକ ହାତ ଲେଖା ପତ୍ର ମୁଁ ଗ୍ରହଣ କରେ ତାଙ୍କଠୁଁ। ସେତେବେଳେ ପତ୍ର ପତ୍ରିକା କହିଲେ ସମାଜ, ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର, ମାତୃଭୂମି ଆଉ

ଆମ ଅଞ୍ଚଳର ହୀରାଖଣ୍ଡ। ଗମନାଗମନର ବହୁ ଅସୁବିଧା। ସମ୍ବଲପୁରରୁ ସିଧାସଳଖ ଏକମାତ୍ର ସରକାରୀ ବସ୍ ଖଡ଼ିଆଳକୁ। ଅର୍ଜୁନ ଆଞ୍ଜା ମୋତେ ଲେଖନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ସେଠାରେ ତ ଅଧାପନା କରୁଛ, ସେଠାକାର କିଛି ଖବର ଟବର ଲେଖି ଆମ ଅଗ୍ନିଶିଖାକୁ ପଠାଅ, ମୁଁ ତାହା ଛାପିବି ଆଉ ସେ ଅଞ୍ଚଳର ଖବର ଆମ ପତ୍ରିକା ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରସାରିତ ହେବ। ସେତେବେଳେ ମୋବାଇଲ୍, ଫେକ୍ସ, କମ୍ପ୍ୟୁଟର ତ ନ ଥିଲା ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଟିକେ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲି। ପରେ ସାହସ କରି ଖଡ଼ିଆଳ ତଥା ଆଖପାଖ ଅଞ୍ଚଳର ଶିକ୍ଷା, ସଂସ୍କୃତି ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଘଟଣାବଳୀର ଖବର ଲେଖି ସରକାରୀ ବସ୍‌ରେ ପଠାଏଁ । ତାହା ପୁଣି ସରକାରୀ ବସ୍‌ଷ୍ଟାଣ୍ଡରୁ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଇ ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ଛପାଯାଏ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ନିୟମିତ କପି ଖଣ୍ଡିଏ ଲେଖାଏଁ ମୋ ପାଖକୁ ମଧ୍ୟ ଆସେ। ଏମିତି ମୁଁ ନିୟମିତ ଭାବରେ ବିଭିନ୍ନ ତଥ୍ୟ, ଲେଖା, କବିତା ମଧ୍ୟ ଲୋକଙ୍କର ମୋ ମାଧ୍ୟମରେ ଅଗ୍ନିଶିଖାକୁ ପଠାଏ। ଗୋଟିଏ କଥା। ଥରେ ମୋତେ ଅର୍ଜୁନ ଆଞ୍ଜା ମୋର ତଥ୍ୟ ଭିତ୍ତିକ ଲେଖାକୁ ଚାରିପୃଷ୍ଠାର ପ୍ରଶଂସା ମୂଳକ ଏକ ପତ୍ର ମୋ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିଲେ। ମୁଁ ତାହା ପଢ଼ି ଆତ୍ମବିଭୋର ହୋଇପଡ଼ିଥିଲି। ସେଇଦିନଠୁଁ କେଜାଣି କେମିତି ମୋ ମନରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଲେଖା ଲେଖିବାର ଜିଜ୍ଞାସା ଜାଗି ଉଠିଥିଲା। ଏହି ପ୍ରକ୍ରୀୟା ମୁଁ ଖଡ଼ିଆଳ ଛାଡ଼ିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଗ୍ନିଶିଖା ସହିତ ବଳବତ୍ତର ହୋଇରହିଥିଲା। କଳାହାଣ୍ଡି ଭଳି ଉପାନ୍ତ ଅଞ୍ଚଳର ତଥ୍ୟକୁ ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ପ୍ରାଥମିକତା ଦିଆଯାଉଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଖବର କାଗଜ ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ଦେଉଥିଲି। ଯାଫଳରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରତି ଲୋକଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ଧୀରେ ଧୀରେ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଥିଲା। ଅର୍ଜୁନ ଆଞ୍ଜାକୁ ମୁଁ ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବରେ କମ୍ ଜାଣେ ଜଣେ ଉତ୍ସାହୀ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଯେ କି ସବୁବେଳେ ନିର୍ଭୀକତାର ଏବଂ ସଚୋଟପଣିଆର ମନ୍ତ୍ର ବିତରଣ କରୁଥିଲେ। ତାଙ୍କର ସେହି ମନ୍ତ୍ର ଯୋଗୁଁ ଆଜି ମଧ୍ୟ ତଥ୍ୟଭତ୍ତିକ ଲେଖା ପାଇଁ ମୋ ମନରେ ସବୁବେଳେ ଜିଜ୍ଞାସା ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ। ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ମୁଁ ତାଙ୍କଠୁ ଶିଖିଛି ତଥ୍ୟଭିତ୍ତିକ ଲେଖାର ମାଧ୍ୟମ। ସବୁବେଳେ ସେ ଉତ୍ସାହିତ କରି କହନ୍ତି, ତୁମେ ନିର୍ଭୀକତାର ସହ ଲେଖି ଯାଅ, ମୁଁ ତାହା ମୋ ପତ୍ରିକାରେ ସ୍ଥାନ ଦେବି। ଅର୍ଜୁନ ଆଞ୍ଜାଙ୍କର ସେହି ମନ୍ତ୍ରଟି ସବୁବେଳେ ମୋର କର୍ଣ୍ଣରେ ଗୁଞ୍ଜରିତ ହୁଏ।

ପୂର୍ବତନ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ, ସୁରଜମଲ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ରେଙ୍ଗାଲି

■ ■ ■ ■

ନିର୍ଭୀକତା ଓ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ସହ ଜଣେ ପରୋପକାରୀ ମଣିଷ

ଡ. କ୍ଷମାନିଧି ପଣ୍ଡା

୧୯୭୬ ମସିହା, ଏପ୍ରିଲ୍ କିମ୍ବା ମଇ ମାସ, ଠିକ୍ ମନେ ପଡୁନାହିଁ। ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ବାରଣ୍ଡାରେ ମୁଁ ଘରଭଡ଼ାଟିଏ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ମୋର ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ କହୁଥାଏଁ। ଠିକ୍ ସମୟରେ ମୋର ଇଂରାଜୀ ଶିକ୍ଷକ ତଥା ସହକର୍ମୀ ଅଧ୍ୟାପକ ଜୟଦେବ ଡନ୍‌ସନା ପହଞ୍ଚି ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଘର ଖାଲି ଥିବା କଥା କହିଲେ। ତା ପରଦିନ ମୋର ସହକର୍ମୀ ଅଧ୍ୟାପକ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସହ ଏ.ଏନ୍. ଗୁହା ଲେନ୍ ସ୍ଥିତ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ। ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତରେ ମୁଁ ଜାଣିପାରିଲି ଯେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଜଣେ କୌତୁକିଆ, ମିଷ୍ଟଭାଷୀ, ସ୍ପଷ୍ଟବାଦୀ, ସରଳ, ନିରାଡ଼ମ୍ବର, ବନ୍ଧୁପ୍ରେମୀ ମଣିଷଟିଏ। ଘର ଦେଖିସାରି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମୁଁ ସେଠାରେ ରହିବା ପାଇଁ ହଁ ଭରିଲି। ତାଙ୍କ ଘରେ ମୁଁ ପରିବାର ସହ ଦୀର୍ଘ ସାଢ଼େ ଚାରି ବର୍ଷ ରହିଲି ଓ ମୋର ବଦଳି ହେବାରୁ ୧୯୮୦ ମସିହା ଡିସେମ୍ବରରେ ବରଗଡ଼୍‌କୁ ଗଲି।

ମୋର ରହଣିକାଳ ଭିତରେ ମୁଁ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଦାଣ୍ଡ ଘର ଟେବୁଲ୍ ଚୌକିରେ କେବଳ କଲମ ଚାଳନା କରିବା ଦେଖେଁ।। ସେତେବେଳେ ସେ ଥିଲେ "ଦୈନିକ ମାତୃଭୂମି"ର ସାମ୍ବାଦିକ ଓ ସର୍ବଭାରତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସମିତି ସଦସ୍ୟ। ମଝିରେ ମଝିରେ ତାଙ୍କ ଘରେ ଅନ୍ୟ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ଆସି ଜମା ହୁଅନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ଆଲୋଚନା ପ୍ରତ୍ୟାଲୋଚନା ଚାଲେ। ମୋ ଜାଣିବାରେ ଅନ୍ୟ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ହେଲେ ୰ ତାରାକାନ୍ତ ଗୁରୁ (ସମାଜ), ୰ ବିଶ୍ୱକେସନ ବହିଦାର (ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର), ଶ୍ରୀ ଅରୁଣ ବେହେରା (ସ୍ୱରାଜ୍ୟ), ଶ୍ରୀ ଭାଗବତ ନନ୍ଦ (ଧରିତ୍ରୀ) ଓ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଶାନ୍ତ ମହାନ୍ତି (କଳିଙ୍ଗ ଓ ପରେ ସମାଜ)। ସେମାନଙ୍କର କଥାବର୍ତ୍ତା ବେଳେ ଅନେକ ହାସ୍ୟରୋଳ ତଥା ପାଟିତୁଣ୍ଡ ମୁଁ ଶୁଣେ, ହେଲେ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ସବୁକୁ ହାଲୁକା ଭାବେ ନେଇ ସବୁ

ସମାଧାନ କରୁଥାନ୍ତି ବୋଲି ମୋର ମନେ ହୁଏ ।

ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା କେବଳ କାହାଠାରୁ ସାମ୍ବାଦିକର ପରିଚୟ ଦେଇ ଅବାଞ୍ଛିତ ସହଯୋଗ ଲୋଡ଼ିନାହାନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ କଥାରୁ ମୁଁ ଏହା ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିଛି । ସେତେବେଳେ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଘର ସାମନା ଗଳି ରାସ୍ତାରେ ବର୍ଷାଦିନେ ସବୁବେଳେ ପାଣି ବୋହୁଥାଏ । ମୁଁ ଅନେକ ଥର ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ସମ୍ବଲପୁର ମ୍ୟୁନିସିପାଲିଟିରେ ରାସ୍ତା ତିଆରି ପାଇଁ ଚାପ ପକାଇବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥିଲି । ଏହି ଅସୁବିଧା କଥା ଖବରକାଗଜରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ମଧ କହିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସେ ସେଥିରେ ନୀରବ ରହୁଥିଲେ ଓ କଥାଟିକୁ ହାଲୁକା ଭାବେ ନେଉଥିଲେ । ସେ କେବେ ହେଲେ କାହାରି ଉପରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଚାପ ପ୍ରୟୋଗ କରୁ ନ ଥିଲେ । ସେ ନିଜକୁ ଏକ ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ନିର୍ଭୀକ, ସଚ୍ଚୋଟ ସାମ୍ବାଦିକ ହିସାବରେ ଗଢ଼ିଛନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ହେଉଛନ୍ତି "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା । ପ୍ରଥମେ ଏହା ଏକ ସାପ୍ତାହିକ ଖବର କାଗଜ ଥିଲା ଓ ପରେ ଏହା ଦୈନିକ ହେଲା । ପରେ ପରେ ଏହାର ନବକଳେବର ହେଲା ଯାହାକି ଆଜି ଆମେ ଦେଖୁଛୁ । କାର୍ଯ୍ୟଭାର ବଢ଼ିଯିବାରୁ ଓ ମାତୃଭୂମି ପ୍ରକାଶନ ବନ୍ଦ ହେବାରୁ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ତାଙ୍କର ପୂରା ସମୟ "ଅଗ୍ନିଶିଖା'' ପ୍ରକାଶନରେ ବିନିଯୋଗ କଲେ । ନିରପେକ୍ଷ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରକାଶନ ସାଙ୍ଗେ "ଭାବନା ଓ ସାଧନା" ତଥା ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରକାଶନ ବେଶ୍ ମନମୁଗ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ସ୍ଥାନୀୟ ସମାଚାରକୁ ମଧ ଏହି ଖବର କାଗଜରେ ବେଶ୍ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଥାଏ ।

ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଘରେ ରହୁଥିବା ସମୟରେ ମୁଁ ମୋର ଶ୍ୱଶୁର ୰ପ୍ରକୃତି ବନ୍ଧୁ, ସମାଜ ସେବ, ଚିକିତ୍ସକ କବି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନେକ ପୁସ୍ତକ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ୍‌ରେ ଛାପିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲି । ସେ ସେଥିରେ ହଁ ଭରିଲେ ଓ ଅନେକ ସହଯୋଗ କଲେ । ଏପରିକି ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ପୁସ୍ତକର ଅଗ୍ରଲେଖା ତାଙ୍କର ଥିଲା ଓ ସେ ନିଜେ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ପୁସ୍ତକର ପ୍ରକାଶକ ଅଟନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗତ ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଲେଖା ଭିତରୁ ଏକ ସମାଲୋଚନା ପୁସ୍ତକ " ଖିଏ ସୂତା ଚାମୁଚେ ଲୁଣ"କୁ ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ପ୍ରକାଶକ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ଏହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଆଦୌ କୁଣ୍ଠା ପ୍ରକାଶ

କରିନାହାନ୍ତି । ବରଂ ସେ ଦୈନିକ ଅଗ୍ନିଶଖାରେ ସ୍ୱର୍ଗତ ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଅନେକ ସମାଲୋଚନାମୂଳକ ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ।

ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ମୋତେ ତାଙ୍କର ସାନଭାଇ ପରି ଦେଖନ୍ତି ଓ ମୋର ପୁଅଝିଅଙ୍କୁ ନିଜର ପରି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଅଗାଧ ସ୍ନେହ, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଉପଦେଶ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରିଛି ।

୮୦ ବର୍ଷ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କ କଲମ ଚାଳନା ବନ୍ଦ ହୋଇନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ "ମୋ' ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ" ପୁସ୍ତକଟିଏ ରଚନା କରୁଥିବାର ଜାଣି ଖୁସି ହେଲି । ସେ ସେଥିରେ ନିଶ୍ଚୟ ସଫଳ ହେବେ ବୋଲି କାମନା କରେଁ । ଶେଷରେ ଆମ୍ଭେ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସୁସ୍ଥ ଦୀର୍ଘ ଜୀବନ କାମନା କରୁଁ ।

ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ, ରସାୟନ ବିଭାଗ

ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର୍ କଲୋନୀ, ବୁଢ଼ାରଜା

■ ■ ■ ■

ମଜା ମଜିଲିସ୍‌ରେ ଭରପୂର ଦୁଃଖକେ ଏଡ଼ାଇବାରେ ଚତୁର

- ଡ. ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ମିଶ୍ର -

କୋଶଳାଞ୍ଚଳ ତଥା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରାଣକେନ୍ଦ୍ର କହିଲେ ସମ୍ବଲପୁରକୁ ବୁଝାଯାଏ । ପୁଣି ସମ୍ବଲପୁରର ପ୍ରାଣକେନ୍ଦ୍ର ହେଉଛି ଝାଡୁଆପଡ଼ା । ଝାଡୁଆପଡ଼ାରେ ଝାଡୁଆ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ରହୁଥିବାରୁ ଝାଡୁଆପଡ଼ା ନାମକରଣ ହୋଇଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜାତି ମୁଖ୍ୟତଃ ଦୁଇ ପ୍ରକାର; ଆରଣ୍ୟକ ତଥା ଝାଡୁଆ ଓ ଉତ୍କଳୀୟ ତଥା ଓଡ଼ିଆ । ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ରୂପେ ବ୍ରହ୍ମପୁରା ମନ୍ଦିର ଝାଡୁଆପଡ଼ାରେ ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମପୁରା ମନ୍ଦିର ପରିସୀମାରେ ମହାଦେବ ମନ୍ଦିର ଓ ତା'ପରେ ହନୁମାନ ମନ୍ଦିର । ହନୁମାନ ମନ୍ଦିରକୁ ଲାଗି ମହାନଦୀ ପ୍ରବାହିତ । ସମ୍ବଲପୁର ସହର ସଂଲଗ୍ନ ମହାନଦୀର କୂଳରେ

ପ୍ରବାହିତ ଜଳସ୍ରୋତକୁ "ସାନଧାର" ଓ ମହାନଦୀର ଅପରପାର୍ଶ୍ୱର କୂଳରେ "ବଡ଼ଧାର" ପ୍ରବାହିତ ହେଉଥିଲା। ସାନଧାରରେ ଅଳ୍ପ ପାଣି ଓ ବଡ଼ଧାରରେ ବେଶି ପାଣି। ବର୍ଷା ଋତୁରେ ୩ ମାସକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ବାକି ୯ ମାସ ମହାନଦୀରେ କେବଳ ବାଲି। ସାନଧାର ଓ ବଡ଼ଧାରକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ମହାନଦୀ ଶଯ୍ୟାରେ ଚାରିଆଡ଼େ ବାଲି ଭରପୂର। ଏଠାରେ ହୀରାକୁଦ ବନ୍ଧ ନିର୍ମାଣ ପୂର୍ବର ଚିତ୍ର ବା ରୂପ ଦିଆଯାଇଛି।

ସେହି ସମୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୩୬ ମସିହାର ଆଗପଛ ମସିହାରେ ଝାଡୁଆପଡ଼ାରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରାୟ ୨୦ ଜଣ ଶୈଶବ ଅବସ୍ଥାରୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଜୀବନ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ ହୋଇ ରହିଅଛୁ। ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପରିଚୟ ହେଉଛି- ଡା: ଯତୀନ୍ଦ୍ର ମୋହନ ପୂଜାରୀ, ଇଂ. ବିଶ୍ୱନାଥ ସୂପକାର, ସାମ୍ବାଦିକ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ପ୍ରଶାସକ ଭକ୍ତ ପ୍ରସାଦ ବାବୁ, ୰ ଇଂ. ଗଙ୍ଗାଧର ପାଢ଼ୀ, ୰ କ୍ରୀଡ଼ାବିଦ୍ ମଣିଶଙ୍କର ପୂଜାରୀ, ବୈମାନିକ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ମାଝୀ, ଅଧ୍ୟାପକ ଜୟଦେବ ଡନସନା, ମୁଁ ଡ. ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ମିଶ୍ର, ପର୍ସୋନେଲ ଅଫିସର ନୀଳାଦ୍ରି ନାଥ ପୁରୋହିତ, ଶ୍ରୀ ନିମାଇଁ ଚରଣ ପଣ୍ଡା, ୰ ବାଞ୍ଛାନିଧି ପୂଜାରୀ, ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱମ୍ଭର ପୂଜାରୀ, ଶ୍ରୀ ହରଶରଣ ମିଶ୍ର, ଶ୍ରୀ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ପୂଜାରୀ, ଇଂ. ମହେଶ କୁମାର ବେହେରା , ଶ୍ରୀ ଭିକାରୀ ଚରଣ ପଣ୍ଡା, ୰ ଆଶୁତୋଷ ବେହେରା, ୰ ପ୍ରତାପ ପାଢ଼ୀ ଶ୍ରୀ ତ୍ରିବିକ୍ରମ ପଣ୍ଡା, ଇଂ. ମହେଶ ତ୍ରିପାଠୀ ପ୍ରମୁଖ।

ଶୈଶବାବସ୍ଥାରୁ ଯୁବାବସ୍ଥା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମପୁରା ମନ୍ଦିର ତଥା ନଦୀବାଲି ବିରାଟ କ୍ରୀଡ଼ାଙ୍ଗନ ରୂପେ ଥିଲା। ଆମ୍ଭେମାନେ ବାଟି, ଭଉଁରା, ଗିଲ୍ଲୀଦଣ୍ଡା, ରୋଡ଼ରେ ଟେନିସ୍ ବଲ୍, କେରମ୍, ତାସ୍, ଲୁଡୁ, ବେଡ୍‌ମିଣ୍ଟନ୍ , ପତାଙ୍ଗି ଉଡ଼ାଇବା, ଗୁଡୁ, ରାଉଣ୍ଡ ଡେସ୍କ ଗୋଲିଛିପ୍ ନଦୀରେ ପହଁରିବା, ଡଙ୍ଗା ଖେଳିବା, ନଦୀ ବାଲିରେ ଚାଷ ହେଉଥିବା କାକୁଡ଼ି, ବଙ୍ଗଳା ଫୁଟି, ତରଭୁଜ ବାରିରୁ ଚୋରି କରି ଖାଇବା, ମୋତିଝରଣ ପାହାଡ଼ରେ ହେଉଥିବା କଣ୍ଟେଇ କୁଇଲି, ଫାସ୍‌କୁଦାରେ ହେଉଥିବା ଲଟିବୁରୋ ଖାଇଯିବା ତଥା ନଦୀବାଲିରେ ଓ ବଣରେ ଭୋଜି ମାସକୁ ଦୁଇତିନିଥର କରିବା, ବେଳେ ବେଳେ ଆନନ୍ଦଦାୟକ ଗପ କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ମାଧ୍ୟମରେ ଆମର ଛାତ୍ରଜୀବନ ଭରପୂର ଆନନ୍ଦରେ କଟିଯାଇଛି।

ପାଠପଢ଼ା ପରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଜୀବିକାର୍ଜନ ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ କର୍ମଚାରୀ ତଥା ବୃତ୍ତିଧାରୀ

ପାଲଟି ଗଲୁଁ ଏବଂ ଜଣେ ପରେ ଜଣେ ବାହା ହୋଇପ ରିବାର ଗଢ଼ିଲୁ । ବାହାହେବା ପରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଗୋଷ୍ଠୀ ଗତ ମଜାମଜ୍‌ଲିସ୍‌ରେ ସହଧର୍ମିଣୀମାନେ ମଧ୍ୟ ମିଶିଗଲେ । ଏବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ୮୦ ବର୍ଷ ବୟସ (ଚାରକୋର) ପାଖାପାଖି ଦର ବୁଢ଼ାମୁଡ଼ୀ ଅବସ୍ଥାରେ ଉପନୀତ । ତେବେ ଅତୀତର ସେହି ମନୋବଳ ବୁଢ଼ା ହୋଇନାହିଁ । ଆମ୍ଭେ ବୁଢ଼ା-ବୁଢ଼ୀମାନେ ମିଶି ସୁହୃଦ ସଂସଦ" ନାମରେ ଏକ ସଂଘ ଗଠନ କରିଛୁଁ । "ସୁହୃଦ୍ ସଂସଦ"ର ସମାବେଶଗୁଡ଼ିକ ହୁଏ । କିଛି ନ ହେଲେ ବର୍ଷକୁ ଥରେ ବଣଭୋଜି କିମ୍ୱା କୌଣସି ଡାକବଙ୍ଗଳାରେ ଭୋଜି ଆମୋଦ-ପ୍ରମୋଦ ହୁଏ । ଛତିଶଗଡ଼ର ଚନ୍ଦ୍ରହାସିନୀ, ଦେବଗଡ଼ର କୈଳାସ, ଡେବ୍ରିଗଡ଼, ବଡ଼ରମା, ଜିରୋ ପଏଣ୍ଟ, ଜମାଦାରପାଲି, ବୃନ୍ଦାମାଲ, ଲପଙ୍ଗା, ଯୁମୁଯୁରା, କଲ୍ୟାଣ ଆଶ୍ରମ, ବୁର୍ଲା ଇସ୍‌କନ୍ ଆଶ୍ରମ, ଧମା ବୁର୍ଲା ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର, ବଲାଙ୍ଗୀ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରକୃତିରାଣୀଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ନୃତ୍ୟ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚରେ "ସୁହୃଦ ସଂସଦ"ର ବାର୍ଷିକ ଅଧିବେଶନଗୁଡ଼ିକ ହୋଇସାରିଛି । ଏହିପରି ଆଗକୁ କେତେଦୂର ଯାଇପାରିବୁ କଳ୍ପନା କରି ହେଉନାହିଁ ।

ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ଦୀର୍ଘ ଲେଖାଲେଖି ପକାଇଲି ଏହିସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାର ଅସଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକାଶ କରିନାହିଁ । ଏହିସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନାର ଭିତରେ ମଜ୍ଜି ରହିଛନ୍ତି ସେହିଁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସର୍ବାଗ୍ରେ ଥିବା ଖ୍ୟାତନାମା ସାମ୍ବାଦିକ ପଣ୍ଡା ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ । ତାଙ୍କର ସଫଳ ନେତୃତ୍ୱରେ ହିଁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଶୈଶବ ଅବସ୍ଥାରୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାରାଜୀବନ ଆନନ୍ଦ, କୌତୁକ, ମଜା-ମଜିଲିସ୍ ପାଇପାରିଛୁଁ । ସେ ଅତି ସରଳ, ନିରାଡ଼ମ୍ବର, ନିସ୍ୱାର୍ଥପର, ପରୋପକାରୀ, ଉଦ୍ୟୋଗୀ, ନିଷ୍ଠାପର ପରିଶ୍ରମୀ ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ମଜାକିଆ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱରେ ଭରପୂର ମଣିଷ । ସେ ଅତି ସାଧାରଣ ଜୀବନରୁ ଉପରକୁ ଉଠି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବାଧିକ ସମୃଦ୍ଧ । କେବଳ ସର୍ବାଧିକ ସମୃଦ୍ଧ ନୁହଁନ୍ତି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ସର୍ବାଧିକ ସୁସ୍ଥ, ସବଳ ତଥା କର୍ମ ତତ୍ପର ମଧ୍ୟ । ଆମ୍ଭେମାନେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ଗଲାବେଳେ ମୁଁ ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ବୋଲି ଗର୍ବର ସହ କହିଥାଉଁ । ସେ ଆହୁରି ଦୀର୍ଘାୟୁ ହୋଇ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପାଖରେ ରଖି ଥାଆନ୍ତୁ ଏହାହିଁ ଭଗବାନଙ୍କଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ।

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଅଧ୍ୟାପକ

ପଣ୍ଡିତ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ଗଳି, ସମ୍ବଲପୁର-୧

■ ■ ■ ■

ସାମ୍ବାଦିକତାର ଏକଲବ୍ୟ

- ଡ଼. ନବକୃଷ୍ଣ ପଟ୍ଟନାୟକ -

ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଜଣେ ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଅନେକ ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧରେ ଏତେ ଗୁଣ ଓ ସହୃଦୟତା ପୂରି ରହିଅଛି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଅନେକ ଦିନରୁ ଜାଣେ । ସମ୍ବଲପୁରରେ ଚାକିରୀ କରିବା ସମୟରେ ଅନେକ ଥର ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିଛି । ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ମୁଁ ନିୟମିତ ପାଠକ ।

ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ସାମ୍ବାଦିକତାକୁ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହିସାବରେ ଗ୍ରହଣକ ରି ଅଛନ୍ତି । ସେ ଲକ୍ଷଚ୍ୟୁତ ହୋଇନାହାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଭୂତପୂର୍ବ ସଫଳତା ପାଇଛନ୍ତି । ସେ ଏକ ଲବରେ ଏହି ସାମ୍ବାଦିକତାର ବନ୍ଧୁରପଥ ଅତିକ୍ରମ କରିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ସେ ହେଲେ ସାମ୍ବାଦିକତାର 'ଏକଲବ୍ୟ' । ତାପରେ ସେ ତ ନିଜେ ଅର୍ଜୁନ ଏଣୁ ତାଙ୍କଠାରେ ଅର୍ଜୁନ ଏବଂ ଏକଲବ୍ୟଙ୍କର ଅପୂର୍ବ ମିଳନ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ ।

ଅଗ୍ନିଶିଖା ସଙ୍ଗରେ ମୋର ସମ୍ପର୍କ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲା, ଯେତେବେଳେ ମୋର କିଛି ଲେଖା ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା । ଏହା ସମ୍ଭବ ହେଲା ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉତ୍ସାହ ପାଇ ।

ଅବସରଗ୍ରହଣ କଲାପରେ ମୁଁ ଚିନ୍ତା କଲି କିଛି ଲେଖା ଲେଖି କରିବା ପାଇଁ । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲି ମୋର ଅନୁବାଦ୍ ଗଳ୍ପ ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ କି ? ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ- "ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ, ପଠାଅ" ତାପରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଶିକାରୀ କେନିଥ୍ ଆଣ୍ଡରସନ୍‌ଙ୍କ ଗୋଟିଏ ଶିକାର ଗଳ୍ପର ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା । ଏହାଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇ ଆହୁରି ଗଳ୍ପ ଲେଖିଲି ଓ ସେସବୁ ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା । ଏହିସବୁ ସମ୍ଭବ ହେଲା ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଉତ୍ସାହ ହେବାରୁ, ନ ହେଲେ ବୋଧହୁଏ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା । ଏହିପରି ଭାବରେ ସେ ଅନେକ ଲେଖକ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବେ ।

ସେ ଆହୁରି ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ସୁସ୍ଥ ଜୀବନ ଯାପନ କରି ଜନସେବା କରୁଥାଆନ୍ତୁ ।

ଅଇଁଠାପାଲି, ସମ୍ବଲପୁର-୪

■ ■ ■ ■

ପ୍ରକୃତି-ପ୍ରେମୀ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ

- ଶ୍ରୀ ଗୋପୀନାଥ ମିଶ୍ର-

ମୁଁ ଓ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ସମ୍ବଲପୁର ଝାଡୁଆପଡ଼ା ନିବାସୀ । ଝାଡୁଆପଡ଼ାରେ ଆରଣ୍ୟକ ଅର୍ଥାତ୍ ଝାଡୁଆ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ରହନ୍ତି । ଆମେ ଉଭୟେ ଆରଣ୍ୟକ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ଲୋକଙ୍କ ମଧରେ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପର୍କ ମଧ ଅଳ୍ପ-ବହୁତେ ନିଶ୍ଚୟ ଥାଏ । ଆମର ମଧ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ଏବେ ଲୋକସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ଯୋଗୁଁ ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକପଡ଼ା ଛାଡ଼ି ନିଜର ସୁବିଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସହରର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ନିଜର ଘର ତିଆରି କରି ରହୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଖୋଲାସ୍ଥାନ ଅଇଁଠାପାଲି ମାର୍ଗରେ ଘର କରି ରହୁଥିବା ବେଳେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ପଣ୍ଡିତ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ଗଳିରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ବୟସରେ ମୋରଠାରୁ ବଡ଼ । ତାଙ୍କର ବୟସ ୮୦ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ମୋର ବୟସ ଏକସ୍ତରୀ ।

ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱମ୍ଭର ପୂଜାରୀ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର ବାଲ୍ୟବନ୍ଧୁ ତଥା ଆଜୀବନ ବନ୍ଧୁ । ସେ ରାଉରକେଲା ଇସ୍ପାତ କାରଖାନାରେ କାମ କରୁଥିଲେ । ସେ ୧୯୯୬ ମସିହାରେ ଚାକିରିରୁ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ପରେ ସମ୍ବଲପୁରଫେରିଲେ । ସେ ମଧ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ଗଳିରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଘର ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜ ଘର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଝାଡୁଆପଡ଼ାରେ ଥିବା ବେଳେ କୈଶୋର ଅବସ୍ଥାରେ ସେମାନେ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ କରୁଥିଲେ । ଉଭୟ ବନ୍ଧୁ ସେହି ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ସେମାନେ ବୁଢ଼ାରଜା ଅଞ୍ଚଳକୁ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣରେ ଆସି ଗୋଟାଏ ଚା' ଦୋକାନରେ ଆଡ୍ଡା ମାରନ୍ତି । ସେ ଚା' ଦୋକାନର ମାଲିକ ମଧ ସେହି ଝାଡୁଆପଡ଼ା ନିବାସୀ । ଚା' ଦୋକାନୀ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ଉଭୟଙ୍କୁ ବଡ଼ ସମ୍ମାନ ଜଣାଇ, ହାତଯୋଡ଼ି ଇଂରାଜୀରେ ଗୁଡ଼ ମର୍ଣ୍ଣିଙ୍ଗ କହୁଥିଲା । ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ସମସ୍ତେ କୌତୁକ, ଥଟ୍ଟା- ପରିହାସ ପ୍ରିୟ । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଚା' ଦୋକାନୀ ଯୁବକର ଡାକ ନାମ ଦେଲେ "ଗୁଡ୍ ମର୍ଣ୍ଣିଙ୍ଗ୍' ଆରେ ଗୁଡ୍ ମର୍ଣ୍ଣିଙ୍ଗ ଦୁଇଟା ଚା' ପଠା ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ସେ ମଧ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଇଏସ୍ ସାର୍ କହି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚା' ଦେଉଥିଲା । ଅତି ଭଲ ତୃପ୍ତିକର ଚା' । ତା'ର ମୂଲ୍ୟ ପୁଣି ମାତ୍ର ଏକ ଟଙ୍କା । ଏବେକାର "ଦଶଟଙ୍କିଆ" ଚା ପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆମର ଘର ମଧ ସେହି ଚା ଦୋକାନ ପାଖରେ ଥିବାରୁ ମୁଁ ମଧ ସେଠାରେ ଜୁଟି ଗଲି । ଏହାପରେ ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ବାଣିଜ୍ୟକର ଅଧିକାରୀ ୰ ଚମାର ପାଢ଼ୀ, ପୂର୍ବତନ ଲୋକସଭା ସଦସ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଭବାନୀ ଶଙ୍କର ହୋତା, ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ଅଧାପକ ଡ. ସୁରୁବାବୁ ମେହେର, ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଶିକ୍ଷକ ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଦୀକ୍ଷିତ, ଶ୍ରୀ ଦେବଦତ୍ତ ପଣ୍ଡା, ବିଦ୍ୟୁତ୍ ସାମଗ୍ରୀ ବ୍ୟବସାୟୀ (ଏବେ ସନ୍ତୋଷିନୀ ଔଷଧ ଦୋକାନର ମାଲିକ) ଶ୍ରୀ ବାସୁଦେବ ପ୍ରଧାନ, ବିଡ଼ି କାରଖାନାର ମାଲିକ ଶ୍ରୀ ମଗନ ଭାଇ ପଟେଲ ପ୍ରମୁଖ ଜଣେ ପରେ ଜଣେ ଏହି ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ଆଡ୍ଡାରେ ସାମିଲ ହେଲେ । ଆଡ୍ଡାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଆମୋଦଦାୟକ ଗପ କହିବା ପାଇଁ ଚମାର ପାଢ଼ୀ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଆସୁଥିଲେ । ଡ. ସୁରୁବାବୁ ମେହେର ଏହି ଆଡ୍ଡାରେ ରାମାୟଣ ପ୍ରବଚନ ଦେଉଥିଲେ । ବେଳେବେଳେ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ପିୟତମା ଶ୍ରୀମତୀ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୟୀ ଢଳି ଢଳି ଆସି ଆଡ୍ଡାସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଉଥିଲେ । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ନିଜ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ୪ଟି ନୂଆଁ ଚୌକି କିଣି ଆଣିଲେ ।

ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘ ନାମରେ ଏକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଗଢ଼ିବାକୁ ସ୍ଥିର ହେଲା । କାଳବିଳମ୍ୱ ନ କରି ଶ୍ରୀ ଭବାନୀ ଶଙ୍କର ହୋତା ଏହାର ସମ୍ବିଧାନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ ସରକାରୀ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରୀଭୁକ୍ତ କରାଗଲା । ମହିଳା ସଦସ୍ୟା ରୂପେ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ମୁଖ୍ୟ ଚିକିତ୍ସାଧିକାରୀ ଡ. ପଦ୍ମିନୀ ସୂପକାର, ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ସେନାବାହିନୀ ଅଧିକାରୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଶାନ୍ତିଲତା ପଣ୍ଡା, ଶ୍ରୀମତୀ ସୁପ୍ରଭା ଦାନୀ, ଶ୍ରୀମତୀ ବିଶ୍ୱେଶରୀ ଦୀକ୍ଷିତ, ଶ୍ରୀମତୀ ସୁବର୍ଣ୍ଣମୟୀ ନାୟକ ପ୍ରମୁଖ ସଂଘରେ ଯୋଗ ଦେଇ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ସହଯୋଗ କଲେ । କ୍ଷିପ୍ରଗତିରେ ସଦସ୍ୟ-ସଦସ୍ୟା ସଂଖ୍ୟା, ସଭା-ସମିତି, ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନକୁ ସମୂହଗସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଏବଂ ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତି ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଲା । ଏବେ ସଂଘର ସଦସ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା ୨୩୦ ଏବଂ ଓଡ଼ିଶାର ଶୀର୍ଷସ୍ଥାନରେ ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘ ରହିଛି । ଏବେ ସଂଘର ପାଣ୍ଠିରେ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଜମା ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ମୁଦ୍ରାର ଗୋଟାଏ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଏବଂ ଅପର ପାର୍ଶ୍ୱରେ ମୋର ସମ୍ପୃକ୍ତି ଦୃଢ଼ ଭାବେ ରହିଛୁଁ ବୋଲି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ।

ଏହି ଲେଖାର ଶିରୋନାମାରେ ରହିଛି, ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ପ୍ରକୃତିପ୍ରେମୀ ।ଏହାକୁ ପ୍ରତିପାଦନ କରିବାକୁ କେତୋଟି ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଲେଖିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ପ୍ରକୃତରେ ଅର୍ଜୁନ

ବାବୁ ଗଛଲତା, ପାହାଡ଼- ପର୍ବତ, ନଦୀ-ନାଳକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ସଙ୍ଗରେ କେହି ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏକାକୀ ଗଛମୂଳେ, ପାଣି ପାଖରେ, ପାହାଡ଼ର ପଥର ଉପରେ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ତଥା ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ସମୟର ଦୃଶ୍ୟ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ସେ ବହୁତ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ଓ ବସିଥାଆନ୍ତି । ଇଚ୍ଛା ହେଲେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ, ବିଶ୍ୱମ୍ଭର ପୂଜାରୀ ଓ ମୁଁ ପ୍ରକୃତିରାଣୀଙ୍କ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚରେ ପହଞ୍ଚ ଯାଉ । ମୋର ଗାଡ଼ିରେ ମୁଁ ଗାଡ଼ି ଚଳାଏ ସାମନାରେ ପୂଜାରୀ ବାବୁ ଓ ପଛରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ବସନ୍ତି । ରାସ୍ତାରେ ତିନି ଚାରୋଟି ସ୍ଥାନରେ ଆସର ଜମାଇ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚ ଯାଉ । ସେଠାରେ ରହିବା, ଖାଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଥାଏ । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କର କ୍ଷମତା ପ୍ରାପ୍ତ ସାମ୍ବାଦିକ (ଏକ୍ରେଡ଼ିଟେଡ୍) ହୋଇଥିବାରୁ ସର୍କିଟ୍ ହାଉସ୍, କିମ୍ବା ଡାକ ବଙ୍ଗଳା ମିଳିବାରେ ଅସୁବିଧା ହୁଏ ନାହିଁ । ଦୁଇ ତିନି ଦିନ ରହି ପୁଣି ସମ୍ବଲପୁର ଫେରିଆସୁ ।

ପ୍ରାୟ ୧୦ ବର୍ଷ ହେଲା ଏହି ପ୍ରଥା ଚାଲିଛି । ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ କୌଣସି ଏକ ସର୍କିଟ ହାଉସ୍, କିମ୍ବା ଡାକବଙ୍ଗଳା ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ କିଆମ୍ଭେମାନେ ରହିନାହୁଁ । ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ହୋଟେଲରେ ରହୁ । ଆମେ ନୂଆପଡ଼ାର ପତରା ଡେମ,

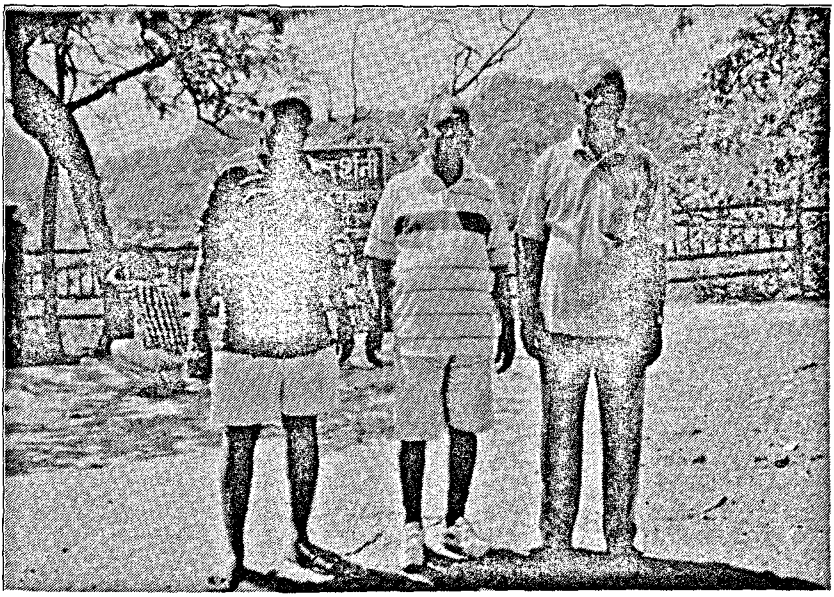

ସରସ୍ୱତୀଙ୍କ ଆଶ୍ରମ, ବଣେଇର ଖଣ୍ଡାଧାର ଜଳପ୍ରପାତ, ବାରକୋଟ ରେଙ୍ଗାଲି ବନ୍ଧ ଜଳଭଣ୍ଡାର, ସୋନପୁରର ରାମେଶ୍ୱରମ୍, ଟିକରପଡ଼ାର ସାତକୋଶିଆ ଗଣ୍ଡ, ବୌଦର ଚାରିଛକ, ଚାରିଶମ୍ଭୁ ମନ୍ଦିର, କପିଳାସ, ଯୋରନ୍ଦା, ଫୁଲବାଣୀର ପୁଟୁଡ଼ି ଜଳପ୍ରପାତ ଝାରସୁଗୁଡ଼ାର ବିକ୍ରମଖୋଲ, କୋଇଲି ଘୁଗର, ପାତାଳି ଜଗନ୍ନାଥ, ହରିହର ଯୋର ଜଳଭଣ୍ଡାର, ଡେବ୍ରିଗଡ଼ ଅଭୟାରଣ୍ୟ ଏବଂ ହୀରାକୁଦ ଜଳଭଣ୍ଡାରର ଏ ମୁଣ୍ଡରୁ ସେମୁଣ୍ଡ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ ଜାଗାକୁ ଯାଇଅଛୁଁ। ତେବେ ସୋନପୁର ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗେ। ତାହା ହେଲା ଆମର ମୁଖ୍ୟ ତୀର୍ଥସ୍ଥାନ। ଆଉଟିଙ୍ଗରେ ଏହିସବୁ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକୁ ଯାଇଥିବା ବେଳେ ସେ ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକେ ଆମକୁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗ କରିଥାଆନ୍ତି। ଆମର ବୟସକୁ ଦେଖି ଆମର ଗସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକଟ କରିଥାଆନ୍ତି। ଆମର ତିନିଜଣ ସହଧର୍ମିଣୀମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ ଆମେ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ସାହ ପାଇଥାଉ। ଆମର ଆନନ୍ଦରେ ସେମାନେ ତତୋଧିକ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରକାଶ କରିଥାଆନ୍ତି।

ଏହି ଲେଖା ପାଇଁ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର ଅନୁରୋଧ ପତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ଯେ, ଲେଖା ବହିର ଗୋଟାଏ ପୃଷ୍ଠାରୁ ତିନି ପୃଷ୍ଠା ଭିତରେ ରହିଲେ ଭଲ। ତଦନୁସାରେ ମୁଁ ଏତିକିରେ ରହୁଛି। ଲେଖା ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ହେଉନାହିଁ। ତଥାପି ଶେଷରେ ଏତିକି କହିବି ଯେ, ସେ ଜଣେ ଅସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି। ତାଙ୍କର ଚାଲିଚଳଣ ସବୁଥିରେ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ରହିଛି। ମୋଟ ଉପରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ସେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ନୁହନ୍ତି, ଏକ ଅନୁଷ୍ଠାନ, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର କରିପାରନ୍ତି। ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘକୁ ୨୩୦ ସଂଖ୍ୟା ବିଶିଷ୍ଟ କରି ପାରିଛନ୍ତି।

ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ମାର୍ଗ

ବୁଢ଼ାରଜା, ସମ୍ବଲପୁର, ଗୋପବନ ନିବାସ

■ ■ ■ ■

ଅର୍ଜୁନ ଦାଦାଙ୍କୁ ମୁଁ ଯେଭଳି ଜାଣେ

- ଡା. ବିପିନ ବିହାରୀ ତ୍ରିପାଠୀ -

ଅର୍ଜୁନ ଦାଦା ମୋ'ଠାରୁ ବୟସରେ ସାତ ବର୍ଷ ବରିଷ୍ଠ । ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ବହୁବାର ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ଦେଖି ଆସୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କମଲୁ ମାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଭକ୍ତି ମୋତେ ତାଙ୍କର ଅତି ନିକଟତର କରିଥିଲା । କାରଣ ଏକଦା ମୁଁ ମଧ୍ୟ କମଲୁ ବଡ଼ବାପାଙ୍କ ଘରେ ରହି ଓ ତାଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ପାଠ ପଢ଼ି ନିପଟ ଗଧରୁ ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ଛାତ୍ରକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଥିଲି । ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଯେ କମଲୁ ବଡ଼ବାପା (୰କମଳ ଲୋଚନ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ) ଏକଦା ଗୁରୁପଡ଼ା ମ୍ୟୁନିସିପାଲଟି ମଧ୍ୟ ଇଂରାଜୀ ବିଦ୍ୟାଳୟର ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷକ ଥିଲେ । ହୀରାକୁଦ ନଦୀବନ୍ଧ ଯୋଜନାରେ ବିସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ଆମେ ଆସି ସହର ଉପକଣ୍ଠସ୍ଥ ଚୁନେସିଂହା ଗ୍ରାମରେ ବସବାସ କରୁଥିଲୁଁ । ମୋ ପାଠପଢ଼ା ଅବସ୍ଥା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୋଚନୀୟ । ମୋ ମା' କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ସବୁ ନେଇ ବହୁ ବହୁ ଉଚ୍ଚାକାଂକ୍ଷୀ ଥିଲା । ଶିକ୍ଷା କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋ ଅଧୋପତନରେ ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମ୍ରିୟମାଣ ହୋଇ ପଡୁଥାଏ । ଏତେବେଳକୁ କମଲୁ ବଡ଼ବାପା ଏବଂ ବଡ଼ମା'ଙ୍କ କଥା ତା' ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ବାପାଙ୍କୁ କୁହାବୋଲା କରି ମୋତେ ନେଇ ତାଙ୍କ ହିପାଜତରେ ପାଠପଢ଼ା ପାଇଁ ତାଙ୍କରି ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେଲା । ଖାଦ୍ୟପେୟଠାରୁ ଟ୍ୟୁସନ୍ ଆଉ ସ୍କୁଲ ପାଠ ସବୁ କିଛି ତାଙ୍କରି ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ । ସରଗ ସମାନ ତାଙ୍କ ଘର, ଋଷି ଆଶ୍ରମ ତୁଲ୍ୟ ତାଙ୍କ ଅନୁଶାସନ । ଦେଖୁ ଦେଖୁଁ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ମେଧାବୀ ଛାତ୍ର ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ହୋଇଗଲି । ଏକଦା ଅର୍ଜୁନ ଦାଦା ମଧ୍ୟ କମଲୁ ବଡ଼ବାପାଙ୍କ ଛାତ୍ର ଥିବା ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲି ଆଉ ଏକଦା ସେ ତାଙ୍କ ବନ୍ଧୁମେଳରେ କମଲୁ ବଡ଼ବାପାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରୁଥିବା ଦେଖି ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ମୋ ଭିତରେ ଆଦରଟାଏ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ।

ଲାଜକୁଳିଆ ପ୍ରକୃତି ସାଙ୍ଗକୁ ନିଜ ସୁଧାରପଣ ଯୋଗୁଁ ବୟସରେ ବହୁ ବରିଷ୍ଠ ଅର୍ଜୁନ ଦାଦାଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋ ଅନ୍ତରରେ ପୁଂଜିଭୂତ ସମ୍ମାନ ସତ୍ତ୍ୱେ ତାଙ୍କ ସହିତ ମୋର

ସେତେଟା ଘନିଷ୍ଠତା ଜମି ପାରିନଥିଲା । ତେବେ ଆମ ସାହିରେ ମୋଟର ସାଇକେଲ ଚଢ଼ି ହରବରରେ ଚାଲିଯାଉଥିବା ବେଳକୁ ମୋ ରଚିତ ମା ସମଲେଶ୍ୱରୀଙ୍କ ବନ୍ଦନାଟାଏ ତାଙ୍କୁ ବାଟରେ ରୋକି ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦେଇଥିଲି । ଅଳ୍ପଦିନ ବ୍ୟବଧାନରେ ମୋ ଲିଖିତ ସମଲେଶ୍ୱରୀ ବନ୍ଦନାଟି ତାଙ୍କ ପୃଷ୍ଠପୋଷକତାରେ ପରିଚାଳିତ ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ମୋର ନିକଟକୁ ଡାକ ଯୋଗେ ପହୁଁଚି ଯାଇଥିଲା । ଏହାପରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋ' ସମ୍ମାନ ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ଦ୍ୱିଗୁଣିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ନିର୍ବୋଧ ଶିଶୁଟାଏ ବିଦ୍ୟାର୍ଜନର ଆଦ୍ୟକାଳରେ ସିଲଟରେ ଖଡ଼ି ଗାର ଟାଣି ଲେଖି ଶିଖେ । ସାହିତ୍ୟ ତ ବହୁ ବଡ଼ କଥା, ତେବେ ଏ ଅଧମ ଲେଖକଟା ସମ୍ପ୍ରତି ଯଦି ସାହିତ୍ୟର ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ଟା ବି ଧରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଛି ତେବେ ସେଥିନିମନ୍ତେ ଅର୍ଜୁନ ଦାଦାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ହିଁ ଶିଶୁ ହାତରେ ସିଲଟର ଭୂମିକା ତୁଲେଉଛି । ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଟାଏ ଚଳେଇ ରଖିବାକୁ କେତେ ଯେ ବାଧାବିଘ୍ନର ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ପଡ଼େ, ସେ କଥା କେବଳ ଜଣେ ଅନୁଭବୀ ମଣିଷ ହିଁ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବ । ଅର୍ଜୁନ ଦାଦା ଏକ ସାହସିକ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇ ଏଭଳି ଏକ ମହତ୍ ଅନୁଷ୍ଠାନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରତିପାଦରେ ବାଧାବିଘ୍ନ ସତ୍ତ୍ୱେ ମାତ୍ର ଦୁଇଟା ବର୍ଷ ଅନ୍ତେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ସୁଖଦୁଃଖର ବାର୍ତ୍ତାବହ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ସମାରୋହ ପାଳନ ନିମେନ୍ତ ସଗର୍ବେ ଆଗେଇଥିବା ଆମ ସମଗ୍ର ଅଞ୍ଚଳବାସୀଙ୍କ ନିମେନ୍ତ ଏକ ଗୌରବର କଥା ।

ଭୋକ ହେଲେ ନିଜ କ୍ଷୁଧାର ସଙ୍କେତ ଦେବାକୁ ଛୁଆ କାନ୍ଦିଥାଏ । ତେବେ ସେ କାନ୍ଦଟା ଯଦି ମା'ର କର୍ଣ୍ଣଗୋଚର ନ ହୁଏ ତେବେ କ୍ରନ୍ଦନ ଅରଣ୍ୟ ରୋଦନ ପରି ନିଷ୍ଫଳ । ଚିର ଅବହେଳିତ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ଅନ୍ତଃସ୍ୱରକୁ ରାଜ୍ୟର ରାଜନୈତିକ ଦରବାରରେ ଉପସ୍ଥାପନ ନିମନ୍ତେ ଅର୍ଜୁନ ଦାଦାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ଅଭୂତ ପୂର୍ବ ସଫଳତା ହାସଲ କରିଛି । କେବଳ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣରେ ସୀମିତ ନ ରହି ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସୃଜନଶୀଳତାର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ମଧ୍ୟ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ଅହରହ ଉଦ୍ୟମରତ । 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ସମ୍ପ୍ରତି ସମଗ୍ର ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ନିମନ୍ତେ

ଏକ ସାଂସ୍କୃତିକ ମଞ୍ଚରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ସାରିଛି । ଯେନତେନ ପ୍ରକାରେଣ କେବଳ ଚାରାଟାଏ ରୋପଣ କରିଦେଇ ଫଳକୁ ଆଶା କରିବା ମୂର୍ଖାମୀର ପରିଚାୟକ । ଅର୍ଜୁନ ଦାଦା ଏକ ମହତ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ନାମକ ଚାରାଟାଏ ରୋପଣ କରିଛନ୍ତି । ତା'କୁ ଏକ ମହାଦ୍ରୁମରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ତା'ମୂଳରେ ଜଳ ସାଙ୍ଗକୁ ସାର ପ୍ରୟୋଗ ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ଆମ ଅଞ୍ଚଳବାସୀଙ୍କ ମିଳିତ ଉଦ୍ୟମରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ଭବିଷ୍ୟତରେ ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ମେଲି ମହାଦ୍ରୁମରେ ପରିଣତ ହେବା ସ୍ୱତଃସିଦ୍ଧ । ଏ ଦିଗରେଆମ ସଭିଙ୍କ ସହଯୋଗ ହିଁ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ବିକାଶରେ ଏକ ସକରାତ୍ମକ ପଦକ୍ଷେପ ହେବ ଓ ଅର୍ଜୁନ ଦାଦାଙ୍କ ମହତ୍ ଉଦ୍ୟମ ପ୍ରତି ଆମ ସଭିଙ୍କ କୃତଜ୍ଞତାର ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ନିଦର୍ଶନ ହେବ ।

ଆମ୍ରପଲ୍ଲୀ, ମୁଦିପଡ଼ା, ସମ୍ବଲପୁର-୨
ମୋ-୦୮୭୬୩୩୨୫୦୪୩

■ ■ ■ ■

ଆମେ ଦେବଗଡ଼ବାସୀ ଗର୍ବିତ

- ଶ୍ରୀ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ମହାପାତ୍ର-

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଖ୍ୟାତିସମ୍ପନ୍ନ ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବରେସମ୍ବଲପୁର ତଥା ଓଡ଼ିଶାର ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଜଗତରେ ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପତ୍ରିକା ବର୍ତ୍ତମାନ୍ ସର୍ବଜନାଦୃତ ଏବଂ ସାମାଜିକ ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶକ ପତ୍ରିକା ରୂପେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଲାଭ କରିଅଛି । ଶ୍ରୀପଣ୍ଡାଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପରିଚୟ ସମ୍ବାଦ ଏବଂ ସାହିତ୍ୟିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ରଚନାର ପ୍ରକାଶ ସମ୍ପର୍କୀତ ନିଜସ୍ୱ ଅନୁଭୂତି ନିମ୍ନରେ ସଂକ୍ଷେପରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଅଛି ।

ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କର ରେଜିଷ୍ଟ୍ରେସନ ବିଭାଗରେ କର୍ମରତ ଥିବା ସମୟରେ ୧୯୭୦ ସାଲର ଏପ୍ରିଲ ମାସରେ ଦେବଗଡ଼ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରେସନ୍ ଅଫିସରୁ ସମ୍ବଲପୁର ଅଫିସକୁ ମୋର ବଦଳି ହେଲା । ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କୁ ଜାଣି ନ ଥିଲି । ମୋର ବଡ଼ ଭାଇ ୰ ଗଙ୍ଗାଧର ମହାପାତ୍ର ଡଃ ୰ ହରେକୃଷ୍ଣ ମହାତାବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ 'ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର' ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ଦେବଗଡ଼ ପାଇଁ ସାମ୍ବାଦିକତା କରୁଥିବାରୁ ପତ୍ରିକା ସମ୍ପର୍କରେ ମୋର ସମ୍ୟକ ଧାରଣା ଥିଲା । ବଡ଼ଭାଇ ପଣ୍ଡାବାବୁଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ଜାଣିଥିଲେ । ମୁଁ ସମ୍ବଲପୁର ରେଜିଷ୍ଟ୍ରେସନ୍ ଅଫିସରେ ଯୋଗଦେବା ପରେ 'କୋଶଳ' ପତ୍ରିକାର ସମ୍ପାଦକ ତ୍ରିବିକ୍ରମ ତ୍ରିପାଠୀଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରଥମେ ପରିଚୟ ହେବାରୁ କବିତା ଓ ପ୍ରବନ୍ଧ ରଚନା କରି 'କୋଶଳ' ପତ୍ରିକାକୁ ପ୍ରେରଣ କରୁଥିଲି । ତା' ପୂର୍ବରୁ ଦେବଗଡ଼ରେ ବାମଣ୍ଡା ସାହିତ୍ୟ ସଂସଦ ଗଠନ କରି ସେଠାରେ ସମ୍ପାଦକ ଥିବାରୁ ସାହତ୍ୟିକ, ପ୍ରକାଶକମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଯେତେବେଳେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପତ୍ରିକା ପ୍ରଥମେ ପ୍ରକାଶ କଲେ, ସେତେବେଳେ ପତ୍ରିକାର ନାମକରଣକୁ ନେଇ କେତେକ ବ୍ୟଙ୍ଗୋକ୍ତି କରିଥିଲେ । ବରଗଡ଼ରୁ ପ୍ରକାଶିତ 'ସତ୍ କହେଲେ ଛାତି ଫାଟେ' ପତ୍ରିକା ମଧ ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରାର ପ୍ରଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥିଲା । ସେ ଯାହା ହେଉ, କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ପ୍ରକାଶନ ପରେ ଲୋକମାନେ ଉକ୍ତ ପତ୍ରିକାଗୁଡ଼ିକୁ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଲେ ।

'କୋଶଳ' ପତ୍ରିକାର ପ୍ରେସ୍ ପାଖରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପ୍ରେସ୍ ଥିବାରୁ ଖବର କିମ୍ବା କୌଣସି ଲେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ସହଜରେ ହସ୍ତାନ୍ତର କରି ହେଉଥିଲି । ଦିନେ ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେସରେ ସାକ୍ଷାତ ହେଲା । ସେ ମୋତେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ନେହ ପ୍ରଦାନ କରି ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାରୁ ମୋର ରଚିତ କବିତା ଏବଂ ରମ୍ୟରଚନାଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ମୁଁ ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ପ୍ରକାଶ କରାଇବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଲି । ତାଙ୍କର ଭାଇ 'ଚିତ୍ତବାବୁ'ଙ୍କୁ ମୁଁ ଆଗରୁ ଜାଣିଥିଲି । ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କର ବ୍ୟବହାର ଅତ୍ୟନ୍ତ 'ଭଦ୍ର' ଏବଂ ଶାଳୀନ' ଥିଲା । କ୍ରମେ ଦେବଗଡ଼ର ଶ୍ରୀ ସତୀଶ କୁମାର ହୋତାଙ୍କ ପରିବାର ସହିତ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାବାବୁ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ କରିବାରୁ ଆମର ସମ୍ପର୍କ ମଧ ଦୃଢ଼ୀଭୂତ ହେଲା । ୧୯୭୦ ସାଲରେ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନରେ ସେ ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ପଣ୍ଡା ବାବୁ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ଅଧିସ୍ୱୀକୃତି କମିଟୀର ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ ଏକାଧିକ ଥର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିଅଛନ୍ତି । ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ହିସାବରେ ମଧ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ

ପଣ୍ଡା ଅନେକ ବର୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଅଛନ୍ତି । ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ର ସମ୍ବଲପୁରରେ ସେ ଜଣେ ସମାଲୋଚକ ଭାବରେ ମଧ ରହିଅଛନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ରପତ୍ରିକା ସହିତ ସମ୍ପର୍କ, ସାମାଜିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠା, କ୍ରୀଡ଼ାପ୍ରେମୀ ଏବଂ ସମାଜରେ ଜଣେ ନିଷ୍ଠାବାନ ବ୍ୟକ୍ତି ହିସାବରେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା ଓଡ଼ିଶାର ଅନେକ ଅନୁଷ୍ଠାନରୁ ସମ୍ମାନୀତ ଏବଂ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୋଇ ସାରିଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ସମାଲୋଚନା କରିବା ଧୃଷ୍ଟତା ହେବ ।

ସାହିତ୍ୟକୁ ଏବଂ ସାମାଜିକ, ଐତିହାସିକ ବିଷୟବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ସେ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଉ ନ ଥିଲେ । ପ୍ରମାଣ ସ୍ୱରୂପ : ଦେବଗଡ଼ର ବର୍ଷୀୟାନ ସାହିତ୍ୟିକ ରାଜ୍ୟପାଳ ପୁରସ୍କାର ଓ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତ ଶିକ୍ଷକ ଶ୍ରୀ ଜଗମୋହନ ମିଶ୍ରଙ୍କର ଦେବଗଡ଼ର ଇତିହାସ ସମ୍ପର୍କୀତ ଏକ ହଜାରରୁ ଅଧିକ ପ୍ରବନ୍ଧ 'ଶୁଣ ସୁଜନେ" ଶୀର୍ଷକରେ ପଣ୍ଡାବାବୁ ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ପ୍ରକାଶ କରି ସାରିଅଛନ୍ତି । ଏହା ତାଙ୍କର ଉଦାରତାର ପ୍ରମାଣଦିଏ । ଦେବଗଡ଼ରେ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ପ୍ରଚାର ଓ ପ୍ରସାର ପାଇଁ ମଧ ସେ ଏବଯାବତ୍ ଚେଷ୍ଟିତ ଅଛନ୍ତି । 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଗର୍ବ ଏବଂ ଗୌରବ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ।

ମୁଁ ୨୦୦୨ ରେ ଅବସର ନେବା ପରେ ମଧ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସହିତ ମୋର ସାହିତ୍ୟିକ ସମ୍ପର୍କ ଅତୁଟ ହୋଇରହିଅଛି । ଦେବଗଡ଼ ଅଞ୍ଚଳର କବି ଓ କବୟିତ୍ରୀମାନଙ୍କର ସଭା ସମିତିରେ ଯୋଗଦାନ ସମ୍ପର୍କୀତ ଖବର ପ୍ରେରଣ କଲେ ତାହା ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି ।

ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ସଦ୍‌ଗୁଣରେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ବିମୋହିତ । ଦେବଗଡ଼ ସହିତ ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିବିଡ଼ । ଆମେ ଗର୍ବିତ । ସେ ଜଣେ ଜନପ୍ରିୟ ସାମ୍ବାଦିକ, ପ୍ରକାଶକ, ପରିଚାଳକ ଏବଂ ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶକ ହୋଇପାରି ଅଛନ୍ତି ।

ଭଗବାନ ତାଙ୍କ ଦୀର୍ଘାୟୁ କରନ୍ତୁ- ଏହାହିଁ କାମନା କରୁଅଛି ।

ପ୍ରାକ୍ତନ ସଦସ୍ୟ, ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ

ସମ୍ପାଦକ, ବାମଣ୍ଡା ସାହିତ୍ୟ ସଂସଦ, ଦେବଗଡ଼

ମୋ- ୯୯୩୮୨୧୮୯୯୮

ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ "ସୁହୃଦ୍ ସଂସଦ" ଗଠନ

- ଶ୍ରୀ ଭିକାରୀ ଚରଣ ପଣ୍ଡା -

ମୁଁ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଛୋଟ ବୟସରୁ ଜାଣେ ଆମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ସହପାଠୀ। ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀରୁ ଏକାଦଶ (ମେଟ୍ରିକ୍) ଯାଏଁ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ପଢ଼ିଛୁଁ। ତାପରେ ସେ କଲେଜ୍‌କୁ ଚାଲିଗଲେ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ କଲେଜର ବାରଣ୍ଡା ମାଡ଼ି ପାରିଲିନାହିଁ। ମୁଁ ଛୋଟ ବୟସରୁ ଚାକିରି ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲି। କିନ୍ତୁ ମଝିରେ- ମଝିରେ କେତେବେଳେ ମୁଁ ଅର୍ଜୁନ ସାଙ୍ଗରେ ଭେଟ ପଡ଼ିଛୁ। ସେତେବେଳେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଛଳରେ ଅନେକ କଥା ଜଣାଯାଏ। ସମସ୍ତ ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କର ଭଲ ମନ୍ଦ ଖବର ତାଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଥାଏ। ସେ ପିଲାଟି ଦିନରୁ ମିଷ୍ଟଭାଷୀ, ଶାନ୍ତ, ସରଳ ଥିଲେ। ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଭଲ ଦକ୍ଷତା ଥିଲା। ପିଲାଟି ଦିନରୁ ସେ କଷ୍ଟ ସହିଷ୍ଣୁ, ସାହସିକ ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ଥିଲେ।

ସେ ୨୧ ବର୍ଷ ବୟସରୁ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ। ପ୍ରଥମେ ସେ ଦୈନିକ 'ମାତୃଭୂମି"ର ସମ୍ବଲପୁର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ସାମ୍ବାଦିକତା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ସେତେବେଳେ "ମାତୃଭୂମି" ଏକ ବହୁତ ଆଦୃତ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଥିଲା। ୧୯୬୮ ମସିହାରେ ସେ ନିଜେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ଖବର କାଗଜ ପ୍ରକାଶ କଲେ। "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର କଳେବର ବହୁତ ଛୋଟ ଥିଲା। ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା, ବଳିଷ୍ଠ ସମ୍ପାଦନ, ଲୋକପ୍ରିୟତା ଓ ପରିଶ୍ରମ ବଳରେ ଏବେ ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ହୋଇ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା କାହିଁକି ସାରା ଓଡ଼ିଶାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ। ଅଗ୍ନିଶିଖା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା। କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ଖବର କାଗଜ ତାର ସତ୍ତା ହରାଇ ବସିଛି; କିନ୍ତୁ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ସାମ୍ବାଦିକତା, ପରିଚାଳନା, ଏବଂ ଲୋକପ୍ରିୟତା ବଳରେ ଏକ ସମୃଦ୍ଧ ଦୈନିକ ପତ୍ରିକା ହିସାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ।

ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଲୋକ ବାହାରେରହୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ଜଣେ

ଗ୍ରାହକ। କାହିଁକି ନା ସେଥିରେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଟିକିନିଖି ଖବର, ଲେଖକ ମାନଙ୍କର ଗଳ୍ପ, ଆଲୋଚନା ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ପାଇଥାଏ। ୧୯୬୦ ରେ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ରୂପରେ ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ଓ ପରେ ସଭାପତି ରୂପରେ ଆସୀନ ହୋଇଥିଲେ। ୧୯୮୫ ରେ ସେ ସବୁ ଶ୍ରେଣୀର ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ନେଇ ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ। କ୍ଲବର ସଭାପତି ରୂପେ ବହୁବର୍ଷ ଧରି ଆସୀନ ହୋଇଥିଲେ। ୧୯୭୦ ରେ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନର ଉପସଭାପତି ହୋଇଥିଲେ। ସେ ସର୍ବଭାରତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ସମ୍ପାଦକ ପଦକୁ ନିର୍ବାଚିତ ହେଲେ। ଶ୍ରୀପଣ୍ଡା ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ତଥା ବହୁ ସାଂସ୍କୃତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୋଇଛନ୍ତି। ସେ ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରିଣୀ ସମିତିର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ତିନିଥର ଓ ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ଅଧିସ୍ୱୀକୃତି କମିଟିର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ଚାରିଥର ମନୋନୀତ ହୋଇଥିଲେ।

ସେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶନ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସମାଜସେବା, ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ, ସାହିତ୍ୟ ରଚନା ଓ କ୍ରୀଡ଼ା କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବଳ ରୁଚି ରଖିଛନ୍ତି। ୧୯୫୭ ରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ "Friend's union"ର ସେ ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ଥିଲେ। ସେ ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜର ଉପସଭାପତି ଥିଲେ। ୧୯୬୩ରେ ସେ ସମ୍ବଲପୁର ପୌର ପରିଷଦକୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ। ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ର ସମ୍ବଲପୁରର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦିନଠାରୁ ସେ ଜଣେ ଆଲୋଚକ ଭାବରେ ରହିଛନ୍ତି। ତାଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନେକ ପୁସ୍ତକ, ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ର ପତ୍ରିକାରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି। ସେ ସମ୍ବଲପୁର ପବ୍ଲିକ୍ ଲାଇବ୍ରେରୀର ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ଅଟନ୍ତି। ସେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘର ଖେଳ ସମ୍ପାଦକ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ। ଏଇ ୮୦ ବର୍ଷ ବୟସରେ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣକୁ ସେ ଅଗ୍ରାଧିକାର ଦେଇଛନ୍ତି। ସେ ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଛନ୍ତି।

ଆମେ ସବୁ ସାଙ୍ଗ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରି ସାରିଲା ପରେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଆସିରହିଲୁ। ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାଠି କରି "ସୁହୃଦ୍‌ସଂସଦ" ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଛନ୍ତି। ଏଥିରେ ଆମେ ଆଜୀବନ ବନ୍ଧୁ ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ ଏକାଠି ହେବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଛୁ। ସମସ୍ତେ ପ୍ରତିବର୍ଷ

ସହଧର୍ମିଣୀମାନଙ୍କ ସହ ବଣଭୋଜି କରିଥାଉଁ । ନିଜ ଚାକିରି ଜୀବନର ଘଟଣାବଳୀ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାଉ । ଏହା କେବଳ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଛି । ସେ ସମୟରେ ଆମେ ସ୍କୁଲ୍ ପିଲା ପାଲଟିଯାଉ । ହାସ୍ୟରୋଳରେ ବଣଭୋଜି ସ୍ଥାନ ମୁଖରିତ ହୋଇଉଠେ । ଏହା ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ସାଂଗଠନିକ ଦକ୍ଷତାର ପରିଚୟ ଦିଏ । ଦୁଇବର୍ଷ ଭିତରେ ସଂସଦର ଅନେକସଦସ୍ୟ ଆମ ପାଖରେ ନାହାନ୍ତି ଓ ସଂସଦର କଳେବର ଛୋଟ ହୋଇଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଯେତିକି ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ବାହାରକୁ ନ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ବଲପୁରର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଏକତ୍ରିତ ହେଉଅଛୁଁ । ଆମର ଏହି ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ ସଂଘବଦ୍ଧ ହୋଇ ନିଜ ପିଲାଦିନର ଭାବ ବିନିମୟ ଆମର ଉତର ଦାୟାଦମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କରେ । ଏହି ପରମ୍ପରା କେବଳ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଛି । ଏହି ୮୦ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟିତ । ସେ ନିଜକୁ ତା' ଭିତରେ ହଜେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ମୋର ଭଗବାନଙ୍କଠାରେ ଏହାହିଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଦୀର୍ଘାୟୁ ଓ କର୍ମଠ କରି "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ଓ ସମ୍ବଲପୁରର ଲୋକମାନଙ୍କ ହିତକାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ କରିଥାନ୍ତୁ ।

କୁଲିଟାପଡ଼ା, ମୋଦିପଡ଼ା, ସମ୍ବଲପୁର

■ ■ ■ ■

ଅଗ୍ନିଶିଖା ଆମର ଗର୍ବ ଓ ଗୌରବ

- ଇଂ. ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମାଝୀ-

ସମ୍ବଲପୁରରେ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ହେଲେ ଅତି ପରିଚିତ ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟକ୍ତି । ତାଙ୍କରି ନାମଟି ହେଲା ତାଙ୍କର ପରିଚୟ । ସେ ତାଙ୍କରି ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ସରଳ, ସୁନ୍ଦର ଜୀବନରେ ବଢ଼ି ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ପିଲାଦିନରୁ ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କ ଆଦର୍ଶ ଓ ଆଶୀର୍ବାଦ ପାଇ ବଢ଼ି ଆସିଛନ୍ତି । ଯୌବନାବସ୍ଥାରେ ମୁଁ ଅନେକ ଥର ଦେଖିଛି ତାଙ୍କର

ବନ୍ଧୁ ଗହଣରେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲେ ମୋର ଶଳା ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ମଣିଶଙ୍କର ପୂଜାରୀ। ସେତେବେଳେ ପୂଜାରୀ ପପୁଲର ଷ୍ଟୋର ଥିଲା ଝାଡୁଆପଡ଼ାରେ ଏବଂ ସମସ୍ତ ସାଙ୍ଗ ସେ ସମୟରେ ସେଠାରେ ଏକଜୁଟ ହେଉଥିଲେ। ତାପରେମୁଁ ଚାକିରୀରୁ ଅବସର ନେଇ ସାରିଲା ପରେ ଅନେକ ସଭା ସମିତିରେ ଭେଟ ହୋଇଛି ଏବଂ ଅନେକ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଛି। ସେଥିରୁ ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ, ସରଳତା ଏବଂ ଆନନ୍ଦଦାୟକ ବ୍ୟବହାର ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଛି। ତାଙ୍କର ସାଦା ମଣିଷ ରୂପରେ, ସାମ୍ବାଦିକ ହିସାବରେ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଆଉ ବେଶି କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ, କାରଣ ଏହି ଦୀର୍ଘ ଅଣଷାଠିଏ ବର୍ଷର ସାମ୍ବାଦିକତା ମଧ୍ୟରେ ସେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରିସାରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସତରେ ବୀର ଅର୍ଜୁନ ହିସାବରେ ଲୋକପ୍ରିୟତା ଲାଭ କରିଛନ୍ତି।

ସେ ପ୍ରଥମ ଜୀବନରେ କଟକରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ଦୈନିକ ମାତୃଭୂମିର ଜିଲ୍ଲା ପ୍ରତିନିଧି ରୂପରେ ନିଜର ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ। ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଦୀର୍ଘ ୪୮ ବର୍ଷ ହେଲା "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ସମ୍ବାଦପତ୍ର ନିଜେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ତାକୁ ସୁଚାରୁ ରୂପେ ଚଳାଇ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧ ମଧ୍ୟ କରିପାରିଛନ୍ତି। ଏବେ ଗୋଟାଏ ପରେ ଗୋଟାଏ ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରକାଶ ପାଇବାରେ ଲାଗିଛି। ସେଗୁଡ଼ିକ ବଡ଼ ବଡ଼ ପୁଞ୍ଜିପତି ଏବଂ ବଡ଼ ବଡ଼ ରାଜନେତାଙ୍କ ପୃଷ୍ଠପୋଷକତାରେ ଚାଲିଛି। ସେଗୁଡ଼ିକର ପରିଚାଳନାରେ ଆର୍ଥିକ ଅନାଟନର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ। ସେହି ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ସରକାରୀ ବିଜ୍ଞାପନରେ ଭରପୂର। "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ଏଥିରୁ ପ୍ରାୟତଃ ବଞ୍ଚିତ। "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ଭାଗ୍ୟରେ ସବୁବେଳେ ଅର୍ଥାଭାବ। ସବୁବେଳେ ଅର୍ଥାଭାବରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ତାର ଗତିପଥରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଛି। ଏହା ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ପରିଶ୍ରମ, ନିଷ୍ଠା ଓ ସାଧନା ବଳରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଛି।

ସେ ତାହାରି ମଧ୍ୟରେ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ସମ୍ପାଦକ, ସଭାପତି ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପଦପଦବୀରେ ଆସୀନ ହୋଇଛନ୍ତି। ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ହୋଇ ଶେଷରେ ସଭାପତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ। ତା ସହିତ ସେ ଅନେକ ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ଯୋଗଦେଇ ଅନେକ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନେକ ଅନୁଷ୍ଠାନରୁ ମାନପତ୍ର ଓ ଉପଢୌକନ ପାଇଛନ୍ତି।

ସେ ପୌରସଭାକୁ ମଧ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ ଓ ଅନେକ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ କରିଅଛନ୍ତି ।

ତାଙ୍କର ଅନେକ ଲେଖା ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ରପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘର ମୁଖ୍ୟ ସଦସ୍ୟ ଏବଂ ଅନେକ ଦିନ ସଭାପତି ମଧ ଥିଲେ ।

ସେ ଯାହାହେଉ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଭଳିଆ ଗୋଟିଏ ଦୈନିକ ପତ୍ରିକାକୁ ବଞ୍ଚେଇ ରଖିଛନ୍ତି ଯଦ୍ୱାରା ଆମେ ସମ୍ବଲପୁର ଓ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାବାସୀ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ରହି ପାରିଛୁଁ । ଭଗବାନ କରନ୍ତୁ ସେ ଦୀର୍ଘାୟୁ ହୁଅନ୍ତୁ ଏବଂ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଆହୁରି ଆହୁରି ଉନ୍ନତି ହେଉ । ଏଥିରେ ଆମର ଗର୍ବ ଓ ଗୌରବ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ।

ନନ୍ଦପଡ଼ା, ସମ୍ବଲପୁର

■ ■ ■ ■

ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ, ବଳିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ, ବିଶିଷ୍ଟ ସାଧୁ

- ଶ୍ରୀ ପୀତବାସ ପାଢ଼ୀ-

ସତ୍ୟଂ ବୃୟାତ୍ ପ୍ରିୟଂ ବୃୟାତ୍ ମା ବୃୟାତ୍ ସତ୍ୟମ୍ ଅପ୍ରିୟଂ

ପ୍ରିୟଂ ଚ ନାନୃତଂ ବୃୟାତ୍ ଏଷ ଧର୍ମ ସନାତନଂ

(ସତ୍ୟ କହ ପ୍ରିୟ କହ ଅପ୍ରିୟ ସତ୍ୟ କିମ୍ବା ପ୍ରିୟ ମିଥ୍ୟା କହ ନାହିଁ ଏହାହିଁ ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ)

ନାଁଟି ତାଙ୍କର ଅର୍ଜୁନ କିନ୍ତୁ ମହାଭାରତର ଅର୍ଜୁନ ନୁହଁନ୍ତି । ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ହସ୍ତରେ ଥିଲା ଗାଣ୍ଡିବ କିନ୍ତୁ ଏହାଙ୍କ ହସ୍ତରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା । ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ଅର୍ଜୁନ ଥିଲେ ଅଶୀ(୮୦) ବର୍ଷର ଯୁବକ । ଏହି ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ ଅଶୀ (୮୦) ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ କଳାପରେ ଯୁବକର ଉତ୍ସାହ ଉଦ୍ଦୀପନା ଭରିରହିଛି । ଉଭୟ ସତ୍ୟ ଓ ଧର୍ମ ପାଇଁ ସଂଗ୍ରାମ ରତ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ବିଶେଷତ୍ୱ ହେଉଛି ସେ ଅଜାତ ଶତ୍ରୁ ।

ହଁ ଆଜ୍ଞା ଆପଣ ଠିକ୍ ବୁଝିଛନ୍ତି । ମୁଁ ୧୯୬୮ରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ କଥା ହିଁ କହୁଛି । ଦୀର୍ଘ ପ୍ରାୟ ତିରିଶ ବର୍ଷ ହେବ ତାଙ୍କୁ ଅତି ନିକଟରୁ ଜାଣିବା ପରେ ତାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଞ୍ଚିତ ଆଲୋକପାତ କରୁଛି । ପ୍ରାୟ ତିରିଶ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସି ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥିଲି । ସେତେବେଳେ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷର ପୁରୁଣା ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରର ମାଲିକ ଏହିପରି ସରଳ ନିରାଡ଼ମ୍ବର ଜୀବନ ଯାପନ କରିପାରନ୍ତି ତାହା ନିଜେ ନ ଦେଖିଲେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ହେବ ନାହିଁ । ଆଜି ମଧ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରାୟ ପଚାଶ ବର୍ଷ ପରେ ବିରାଟ କଳେବର ନେଇ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରିବାକୁ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ତାଙ୍କର ଜୀବନ ଶୈଳୀରେ ସାମାନ୍ୟ କିଞ୍ଚିତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାର ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇନାହିଁ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନୁକୂଳ ପରିସ୍ଥିତି କିମ୍ବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତିକୂଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯାହାଙ୍କର ବ୍ୟବହାର ସମାନ ରହେ ସେହିଁ ତ ସାଧୁ । ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ଥିବା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା କହନ୍ତି- "କାମ କ୍ରୋଧ ଇତ୍ୟାଦି ଷଡ଼ରିପୁଙ୍କୁ ଜୟ କରିବା ଋଷି ମୁନିଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁଃସାଧ । କିନ୍ତୁ ସଂଯମତା ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସରଳତା ଏବଂ ଶାକାହାରୀ ଯୁକ୍ତ ହେବା ନିତାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ବର୍ତମାନ ସଂସାରରେ ଚଳିବା ପାଇଁ, ଚଳଣି ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସଦୁପାର୍ଜିତ କିଛି ଧନ ଏବଂ ନିରାମୟ ସୁସ୍ଥ ଶରୀର । ଯେ କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଣେ ଦୈନିକ ଆଠ ଘଣ୍ଟା କାମ କଲେ ଦାନା କନାର ଅଭାବ କଶ୍ମିନ କାଳେ ରହିବ ନାହିଁ । ଯେ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତି ଓ ପରିବେଷ୍ଟନୀରେ ଖୁସି ରହିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉପକାରୀ ପ୍ରତି କୃତଜ୍ଞ ରୁହ ।"

ଯାହାଙ୍କର ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ସରଳ ନିରାଡ଼ମ୍ବର ଆଦର୍ଶ ଜୀବନ ଶୈଳୀ, ଯିଏ ଦୀର୍ଘ ଷାଠିଏ ବର୍ଷ ଧରି ନିରିବଚ୍ଛିନ୍ନ ସାଧନାରତ, ଯାହାଙ୍କର କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ବ୍ୟବହାରରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନାହିଁ, ଯାହାଙ୍କର ସତ୍ୟ ଏବଂ ଧର୍ମ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠା, ସେ କୌଣସି ସାଧୁଙ୍କ ଠାରୁ କିଛି ଗୁଣରେ କମ୍ ନୁହଁନ୍ତି ବୋଲି ମୋର ବିବେଚନା ।

ହେ କର୍ମଯୋଗୀ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରଣିପାତ ।

ଉପଆରକ୍ଷୀ ଅଧିକ୍ଷକ (ଓଡ଼ିଶା ପୋଲିସ)

■ ■ ■ ■

ଜଣେ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ

- ଡଃ ବିପିନ ବିହାରୀ ମହାପାତ୍ର -

ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ପଣ୍ଡା, ସମ୍ବଲପୁରରେ ଏକ ପରିଚିତ ନାମ ଅଟେ । ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ, ପ୍ରକାଶକ, ସମାଜସେବୀ, କ୍ରୀଡ଼ାପ୍ରେମୀ ଭାବରେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ସେ ସୁନାମ ଅର୍ଜ୍ଜନ କରିଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ,ପ୍ରେସ ଓ ଖବରକାଗଜ ସମାଜର ଅଶେଷ କଲ୍ୟାଣ ସାଧନ କରି ଚାଲିଅଛି । ଯେତେବେଳେ ୧୯୬୮ ରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା । ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଏହି ଜି.ଏମ୍.କଲେଜରେ ଛାତ୍ର ଥିଲି । ନୂତନ ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶିତ ହେବାରୁ ସମସ୍ତେ ଆନନ୍ଦିତ ଓ ଉତ୍ସାହିତ ହେଲେ । ସେତେବେଳେ ଅଧିକ ପତ୍ରିକାର ପ୍ରଚଳନ ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ନ ଥିଲା ।

ବିଭିନ୍ନ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂସ୍ଥାମାନଙ୍କରେ ଶ୍ରଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା ବାବୁ ସଦସ୍ୟ, ଉପସଭାପତି ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିଅଛନ୍ତି । ଓଡ଼ିଶାର ଅନେକ ସଂସ୍ଥାରୁ ନିଜର ମହତ ଗୁଣ ନିମିତ୍ତ ସମ୍ମାନୀତ ମଧ୍ୟ ହୋଇସାରିଅଛନ୍ତି । ସେ ସମ୍ବଲପୁରର ଗୌରବ ଅଟନ୍ତି ।

ମୁଁ ଜି.ଏମ୍.କଲେଜରେ କେମିଷ୍ଟ୍ରୀ ଅଧ୍ୟାପକ ଭାବରେ ଯୋଗଦାନ କରି ବିଭିନ୍ନ କଲେଜମାନଙ୍କୁ ବଦଳି ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ 'ପଣ୍ଡା ବାବୁ' ସହିତ ମୋର ସମ୍ପର୍କ ବଳବତ୍ତର ହୋଇ ରହି ଆସିଅଛି । ସେ ମୋଠାରୁ ୧୩ ବର୍ଷ ବୟସରେ ବଡ଼ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ସ୍ନେହ ପ୍ରଦର୍ଶନ ରେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ କରିନାହାନ୍ତି । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସର ନେଇ ସାରିଅଛି । ମୋର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ୨୧ (ଏକୋଇଶ) ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ପି.ଏଇଚ୍.ଡି. ଉପାଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ସାରିଅଛନ୍ତି । ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଉପାଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପରେ ମୁଁ ତାଙ୍କର ବିବରଣୀ ଧରି ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଆଲୋଚନା କରୁଥିଲି ଏବଂ ସେ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସହିତ ବିବରଣୀକୁ ତାଙ୍କର 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପ୍ରତିକାରେ ପ୍ରକାଶ କରି ଦେଉଥିଲେ । ତାଙ୍କର ମହାନତା ଏଠାରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ । ଆମର ଦେବଗଡ଼ ସହିତ ତାଙ୍କର ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ସମ୍ପର୍କ ରହିଅଛି ।

ମୋର ଅବସର ଗ୍ରହଣ ପରେ ମୁଁ ସମ୍ବଲପୁର 'ବୁଢ଼ାରଜା' ଅଞ୍ଚଳର ନିବାସୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଆମ୍ଭେମାନେ "ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘ" ନାମରେ ଗୋଟିଏ ସଂଘ

ଗଠନ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ସକାଳେ ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣରେ ଯାଇ ଥାଉ। ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଂଜନ ପଣ୍ଡା ଏହି ସଂଘର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ତଥା ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ସଭାପତି କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିଅଛନ୍ତି। ତାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ସକାଳେ ମୋର ସାକ୍ଷାତ ହୁଏ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟରେ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ, ଆଲୋଚନା ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ "ସମ୍ବଲପୁର ପବ୍ଲିକ୍ ଲାଇବ୍ରେରୀ"ର ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ଅଟନ୍ତି। ଶିକ୍ଷାପ୍ରୀତିର ଏହା ଏକ ନିଦର୍ଶନ ଅଟେ। ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ବିକାଶ ନିମିତ୍ତ ସେ ସର୍ବଦା ଚିନ୍ତିତ ଥିବାରୁ ଅନେକ ସଂସ୍ଥା ସହିତ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କର ସୁ-ସମ୍ପର୍କ ରହି ଆସିଅଛି।

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କର କଲମ ସୁଦୃଢ଼ ହେଉ ଏବଂ ସେ ଅଧିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ହେବା ପାଇଁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ- ଏହାହିଁ ମୋର ଆନ୍ତରିକ କାମନା।

ବୁଢ଼ାରଜା, ସମ୍ବଲପୁର

ମୋ- ୯୮୬୧୦୩୧୮୬୧

■ ■ ■ ■

ସହପାଠୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

- ଶ୍ରୀ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାରାୟଣ ପତି -

ଅନେକ ଦିନ ହେଲାଣି ସମ୍ବଲପୁରରୁ ପ୍ରକାଶିତ ଦୈନିକ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସମ୍ପାଦକ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ଲେଖା ପଠାଇବା ପାଇଁ ମୋତେ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା। ଆମେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ମୂଳବାସିନ୍ଦା ହୋଇଥିବାରୁ ରାଉରକେଲା ପରି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ସଂପ୍ରତି ବସବାସ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଠିକ୍ ସମୟରେ କରିବାରେ ଅବହେଳା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥାଉଁ। ଏହା ଆମ ସ୍ୱାଭାବିକ

ଚରିତ୍ର । ତେଣୁ ମୋ ଲେଖା ପଠାଇବାରେ ବିଳମ୍ବ ହେଲା । ଆମେ ଦୁହେଁ ମୁଁ ଏବଂ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାସ୍କୁଲରେ ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଣୀରେ ପାଠ ପଢୁଥିଲୁ । ବହୁ ବର୍ଷ ତଳର କଥା । ସେ ସମୟରେ ଆମର ବହୁ ସ୍କୁଲ ସହପାଠୀ ଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେମାନେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି । କେତେକ ବନ୍ଧୁ ଚାଲିଗଲେଣି, ଆଉ କେତେକ ଯଥା- ମୁଁ ଏବଂ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଜୀବନର ପରିଣତ ସମୟରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଛୁ । କିଏ କେତେ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚିଲା ସେଟା ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । ଜୀବନ କାଳ ମଧ୍ୟରେ ସମାଜ ପାଇଁ ଏବଂ ନିଜ ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ସେ କ'ଣ କରିଛନ୍ତି ତାହାହିଁ ବିଚାର କରାଯାଏ । ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷ ଧରି "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ପରି ଏକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଧାରାବାହିକ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ଏକ ବଡ଼ କଥା । ଆମେ ଜାଣିବାରେ ବହୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଜାତୀୟ ତଥା ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ସମୟକ୍ରମେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ଦେଶ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ପ୍ରମୁଖ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଅମୃତ ବଜାର ପତ୍ରିକା, ନେସ୍‌ନେଲ ହେରାଲ୍‌ଡ଼ ଏବଂ ଓଡ଼ିଶାର ଦୈନିକ ଆଶା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ପାଠକ ସଂଖ୍ୟା ଅଭାବ ଯୋଗୁଁ ଏସବୁ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଆର୍ଥିକ ଦୁରବସ୍ଥା ଯୋଗୁଁ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ମୋର ବନ୍ଧୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇବି ଯେ ସେ ନାନା ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଅଗ୍ନିଶିଖା କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି । ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଜଣେ ଛାତ୍ର ହିସାବରେ ମେଧାବି ନ ଥିଲେ । ସେ କିନ୍ତୁ ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ବତ୍ସଳ ସ୍ନେହୀ ମଣିଷ । ସମ୍ବଲପୁରର ବିଭିନ୍ନ ଜନହିତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ରହି ଆସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଅବଦାନ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେ ସ୍ୱୀକୃତି ଲାଭ କରିଛି । ତାଙ୍କର ସୁଯୋଗ୍ୟ ପୁତୁରା ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଯୁଗ୍ମ ସମ୍ପାଦକ ଦୀପକ କୁମାର ପଣ୍ଡା ଜଣେ ଗବେଷକ । ସମ୍ବଲପୁରର ଗୌରବମୟ ଇତିହାସର-ଲୁପ୍ତ କୀର୍ତ୍ତିରାଜିଗୁଡ଼ିକ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ସେ ନିରନ୍ତର ଉଦ୍ୟମ ଜାରି ରଖିଛନ୍ତି । ପ୍ରାକ୍ତନ ସମ୍ବଲପୁର ରାଜାଙ୍କର ରାଜପ୍ରାସାଦ (ରଜାବଖରୀ) ରାଣୀ ମହଲ (ରାଣୀ ବଖରୀ) ଇତ୍ୟାଦି ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ସହଯୋଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାଗତଯୋଗ୍ୟ ପଦକ୍ଷେପ । ମୋତେ ଖୁସି ଲାଗୁଛି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଏବଂ ଦୀପକ ପରି ଜନସେବୀଙ୍କୁ ଆମେ ପାଇପାରିଛୁ । ସମ୍ବଲପୁରର ବିଭିନ୍ନ ସମସ୍ୟା ସମାଧାନ ପାଇଁ ସେମାନେ ଜନ ସଚେତନତା ସୃଷ୍ଟି କରିପାରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତଥା ପୂର୍ବତନ କୁଳପତି ଡଃ. ଆଦିତ୍ୟ

ପାଢ଼ୀ, ପ୍ରଫେସର ଦୁର୍ଗାପ୍ରସାଦ ନାୟକ, ପ୍ରଫେସର ଶଙ୍କର ପ୍ରସାଦ ପତି, ସମ୍ବଲପୁରର କୃତି ସନ୍ତାନ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଆଇ.ଏ.ଏସ୍. ଅଫିସର ପ୍ରମୋଦ ମିଶ୍ର, ବହୁ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ, ବିଭିନ୍ନ ସଂଗଠନର କର୍ମକର୍ତ୍ତା, ଯୁବ ଏବଂ ଛାତ୍ର ସମାଜର ମିଳିତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଇନ୍‌ଷ୍ଟିଚ୍ୟୁଟ୍ ଅଫ୍ ମେନେଜ୍‌ମେଣ୍ଟ (ଆଇଆଇଏମ୍) ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇପାରିଛି, ଯାହାକି ସମ୍ଭବପର ହୋଇପାରି ନ ଥାନ୍ତା । କାରଣ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥିଲେ, ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ବଲପୁରର ସାଂସଦ ଏବଂ ବିଧାୟକ ବିଭିନ୍ନ ରାଜନୈତିକ ଦଳର ନେତୃବୃନ୍ଦ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଆଇଆଇଏମ୍ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଚାପ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ । ଯାହା ହେଉ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମିଳିତ ଉଦ୍ୟମରେ ଏହା ସମ୍ଭବପର ହୋଇପାରିଲା । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷିରେ ସାଧାରଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅର୍ଜୁନ ଏବଂ ଦୀପକ ପରି ନିସ୍ୱାର୍ଥପର ସାମାଜିକ କର୍ମୀଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭବ କରାଯାଉଛି । ଅର୍ଜୁନ ଜଣେ ସଚ୍ଚୋଟ ବ୍ୟକ୍ତି, ସାମ୍ବାଦିକତାର ମୂଲ୍ୟବୋଧ ସେ ବହୁଭାବରେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ୍ କରିପାରିଛନ୍ତି । ଆଗପରି ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ସମ୍ମାନ ଦିଆଯାଉଥିଲା ତାହା ସମୟକ୍ରମେ ଅବକ୍ଷୟ ହୋଇ ଯାଉଛି । କାରଣ ସାମ୍ବାଦିକତା ବୃତ୍ତିରେ ସାଧୁତା ଅନେକ ସ୍ତରରେ କମିଯାଉଛି । ତେଣୁ କରି କୌଣସି ସମ୍ବାଦ ପୂର୍ବପରି ଗୁରୁତ୍ୱ ବହନ କରୁନାହିଁ । ଏହା ଏକ ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ । କାରଣ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ଗୁରତ୍ୱ ହ୍ରାସ ପାଇଲେ ସାଧାରଣ ପ୍ରକାଶନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକଛତ୍ରବାଦୀ ତଥା ମେରୀ ରାୟ ଶାସନ ଚାଲିବ । ଯାହାଦ୍ୱାରା ସମାଜ ଓ ଦେଶର ପ୍ରଭୂତ କ୍ଷତି ହେବ । ମୁଁ ବନ୍ଧୁ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି । ସେ ପୂର୍ବପରି ସକ୍ରିୟ ହୋଇ ଜନ ସେବାରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରନ୍ତୁ ।

ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ, ରାଉରକେଲା

■ ■ ■ ■

ସାମ୍ବାଦିକ ଗୌରବ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

- ଶ୍ରୀ ରାମାନୁଜ ପଣ୍ଡା -

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ସାଧାରଣ ଭାବେ ଜଣେ ଖେଳ ପ୍ରେମୀ। ତାଙ୍କରପ୍ରିୟ ଖେଳ ମଧ୍ୟରେ ବେଡ୍‌ମିଣ୍ଟନ୍, ଟେବୁଲ୍ ଟେନିସ୍ ଏବଂ ଫୁଟବଲ ମୁଖ୍ୟ ଥିଲା। ବେଡ୍‌ମିଣ୍ଟନ୍‌ରେ କଲେଜ ଚମ୍ପିୟାନ ଏବଂ ଟେବୁଲ୍ ଟେନିସ୍‌ରେ ଉଭୟ କଲେଜ ଓ ଜିଲ୍ଲାସ୍ତରୀୟ ଚମ୍ପିୟାନ୍ ଥିଲେ। ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ଖେଳ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମ୍ବାଦକୁ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ମାନଙ୍କରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ସେ ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ। ସେଥିପାଇଁ କ୍ରୀଡ଼ା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମ୍ବାଦକୁ ଲେଖି ସମ୍ବାଦପତ୍ରକୁ ପଠାଉଥିଲେ। ସେ କ୍ରୀଡ଼ା ସମ୍ବାଦ ମାଧ୍ୟମରେ ତତ୍‌କାଳୀନ ଦୈନିକ 'ମାତୃଭୂମି' ସହିତ ପରିଚିତ ହୋଇଥିଲେ। ଏଥିପାଇଁ 'ମାତୃଭୂମି' ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରର ସମ୍ବଲପୁର ପାଇଁ ଜଣେ ପ୍ରତିନିଧିର ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥିଲା। ଏଥିପାଇଁ 'ମାତୃଭୂମି'ର ସମ୍ପାଦକ ସମ୍ବଲପୁରର ତତ୍‌କାଳୀନ ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ଭରତ ଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରିଥିଲେ। ଭରତ ଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ପଚାରି ତାଙ୍କର ନାମ ସୁପାରିଶ କରିଥିଲେ। ପୂର୍ବରୁ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ସମ୍ବାଦ 'ମାତୃଭୂମି'ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବାରୁ ସେ 'ମାତୃଭୂମି' କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସହ ପରିଚିତ ଥିଲେ। ତେଣୁ ମାତୃଭୂମିର ସମ୍ପାଦକ ମହୋଦୟ ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ 'ମାତୃଭୂମି'ର ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ ନିଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ। ୧୯୫୭ ମସିହା ଜୁଲାଇ ୧ ତାରିଖଠାରୁ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ପ୍ରବେଶ କରି ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ତାଙ୍କର ଜୀବନଯାତ୍ରାର ଶୁଭାରମ୍ଭ କରିଥିଲେ। ଆଜି ୨୦୧୬ ମସିହାରେ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦୀର୍ଘ ଷାଠିଏ ବର୍ଷର ଅଭିଜ୍ଞତା ଅର୍ଜନ କରି ଓଡ଼ିଶାର ସ୍ୱଳ୍ପ କେତେଜଣ ବିଶିଷ୍ଟ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଅଗ୍ରଗଣ୍ୟ।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଯେତେବେଳେ ସାମ୍ବାଦିକତା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ସେତେବେଳେ ମାତ୍ର ୰ ନୃସିଂହଗୁରୁ, ୰ ବିଶ୍ୱକେଶନ ବହିଦାର ଓ ୰ ନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା। ଏମାନଙ୍କ ସହ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ତରୁଣ ସାମ୍ବାଦିକ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା। ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ନିରପେକ୍ଷ ଓ ନିର୍ଭୀକ

ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ ମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣକୁ ସମ୍ବଲପୁରବାସୀ ଖୁବ୍ ପ୍ରଶଂସା କରୁଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ସମ୍ବଲପୁରର ସମ୍ବାଦ ପ୍ରତି ଅବହେଳା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିବା ବେଳେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ସମ୍ବାଦ 'ମାତୃଭୂମି'ରେ ବହୁଳ ଭାବେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିବାରୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଶଂସିତ ହେଉଥିଲେ ।

ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରତି ସରକାରୀ ସ୍ତରରେ ହେଉଥିବା ଅବହେଳାର ପ୍ରକୃତ ପ୍ରତିଫଳନ କଟକରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରମାନଙ୍କରେ ମଧ ହେଉଥିଲା । ଏଥିଯୋଗୁଁ ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳରେ ଜନଅସନ୍ତୋଷ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥିଲା । ଏହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ନିଜ ଉଦ୍ୟମରେ ସେ ଏକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ୧୯୬୮ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ ତାରିଖରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ନାମରେ ଏକ ସାପ୍ତାହିକ ପତ୍ରିକା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଯାହାକି ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ପରିଣତ ହୋଇ ସମ୍ବଲପୁର ତଥା ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ମୁଖପତ୍ର ହିସାବରେ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନୀରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବେ ଜନସେବା କରିଆସୁଅଛି । ଏହା ଜଣାଶୁଣା ଯେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କରିବାଟା ଏକ ଦୁରୂହ ବ୍ୟାପାର । ଅସାଧାରଣ ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ସାହାସ, ଧୀଶକ୍ତି, ପରିଚାଳନା ଜ୍ଞାନକୌଶଳ ଆଦି ଗୁଣ ନ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କେବେ ମଧ ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଫଳ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅପରପକ୍ଷରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ 'ସମ୍ବାଦପତ୍ର'କୁ ମଧ ବୁଡ଼ାଇ ଦେବ । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ନିଜକୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଣେ ସଫଳ 'ସମ୍ବାଦପତ୍ର'ର ମାଲିକ ଭାବେ ପରିଚିତ କରାଇପାରିଛନ୍ତି ।

ତାଙ୍କର ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନରେ ଦୁଇଥର ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ି ମାଲିମୋଦ୍ଦମାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପରେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହୋଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ଘଟଣା ଏମିତି... ରେଢ଼ାଖୋଲରେ ଥିବା ସରକାରୀ ଷ୍ଟୋର ଏଜେଣ୍ଟ ତାଙ୍କର ଗୋଦାମରେ ମହଜୁଦ ଥିବା ଖାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ ଚୋରି ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି ପୋଲିସରେ ଏତାଲା ଦେଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଷ୍ଟୋରେଜ୍ ଏଜେଣ୍ଟ ନିଜେ ଖାଦ୍ୟଶସ୍ୟ ଚୋରାଚାଲାଣ କରି ପୋଲିସ୍‌ରେ ମିଥ୍ୟା ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ଜନସାଧାରଣରେ ଚର୍ଚ୍ଚା ହେଉଥିଲା । ତାକୁ ଆଧାର କରି ଷ୍ଟୋରେଜ୍ ଏଜେଣ୍ଟ ଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ରେ ଖବର ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । ଫଳରେଷ୍ଟୋରେଜ ଏଜେଣ୍ଟ ଅଗ୍ନିଶିଖା ବିରୁଦ୍ଧରେ ମାନହାନି ମକଦ୍ଦମା

ରେଢ଼ାଖୋଲ ସବ୍‌ଡିଭିଜନାଲ କୋର୍ଟରେ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର ସ୍ୱଭାବସିଦ୍ଧ ଢିଲାପଣ ଏବଂ ଓକିଲ ମହାଶୟଙ୍କର ଅପାରଗତା ହେତୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ସେ ଦୁଇବର୍ଷ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଆଦେଶ ପାଇଥିଲେ । ପରେ ସେ ଆଦେଶର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଜିଲ୍ଲା କୋର୍ଟରେ ଅପିଲ କରି ଦୋଷମୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ସେହିପରି ଦେବଗଡ଼ରେ ସଂଘଟିତ ହୋଇଥିବା ଏକ ହତ୍ୟା ଘଟଣାର ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣରେ ପୁଲିସର ନିଷ୍କ୍ରିୟତା ଓ ଦୁର୍ନୀତିକୁ ଦାୟି କରିଥିବାରୁ ସଂପୃକ୍ତ ପୋଲିସ ଅଫିସର ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କେଶ କରିଥିଲେ । ତେବେ ସେ ଉପରିସ୍ଥ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସରଙ୍କୁ ନ ଜଣାଇ କେଶ୍ କରିଥିବାରୁ ନିଜେ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ କେଶ୍ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ନେବାକୁ ବାଧ ହୋଇଥିଲେ ।

ଓଡ଼ିଶାର ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ସାଂସ୍କୃତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ'ର ସେ ଅନ୍ୟତମ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ । ଅରୁଣ ସାହୁ ନାମକ ଜଣେ ଯୁବକ ସ୍ଥାନୀୟ ପଞ୍ଚାୟତ ଅଫିସ୍‌ରେ ଅଡ଼ିଟ୍‌ର କାମ କରୁଥିଲେ । ଏହା ୧୯୬୮ କିମ୍ବା ୧୯୬୯ ମସିହା ବେଳର କଥା । ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁର ସହରରେ ମାରୱାଡ଼ି ଓ ବିହାରୀ ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କର୍ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଥିଲା । ଏହି ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଧିବାସୀମାନଙ୍କୁ ହୀନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଥିଲେ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖରାପ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ । ହୀନମନ୍ୟତା ହେତୁ ସମ୍ବଲପୁରିଆମାନେ ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷାରେ ନ କହି ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କ ସହ ହିନ୍ଦୀରେ କଥା ଲାଗୁଥିଲେ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଶୋଷଣର ଶିକାର ହେଉଥିଲେ । ଏହି ଘଟଣା ନିଜ ମାତୃଭୂମି ଓ ମାତୃଭାଷା ପ୍ରତି ସ୍ୱାଭିମାନୀ ଅରୁଣ ବାବୁଙ୍କୁ ଘୋର ଅପମାନିତ କରିଥିଲା । ସେ ଏହାର ପ୍ରବଳ ବିରୋଧ କରୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏକାକୀ ହେତୁ ସଫଳ ହୋଇ ପାରୁନଥିଲେ । ଅଧୁନା ମନ୍ତ୍ରୀ ପଦରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ଥିବା ଟିଟିଲାଗଡ଼ର ବିଧାୟକ ଶ୍ରୀ ଯୋଗେନ୍ଦ୍ର ବେହେରା ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଆଇନ ଛାତ୍ର ଥିଲେ । ସେ ଅରୁଣବାବୁଙ୍କୁ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସହ ପରିଚୟ କରାଇ ଦେଇଥିଲେ । ସତେ ଯେମିତି ମଣି କାଞ୍ଚନର ସଂଯୋଗ ହୋଇଥିଲା । ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ସହଯୋଗରେ ଆହୁରି ଅନେକ ସ୍ୱାଭିମାନୀ ଓଡ଼ିଆମାନଙ୍କର ଉଦ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ"ର ଉତ୍ପତ୍ତି

ହୋଇଥିଲା । ୧୯୭୦ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର ୧୪ ତାରିଖ ଦିନ "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ"ର ଶୁଭାରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପ୍ରେସ୍‌ରେ ବହୁବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିଲା । ଏହାର ପ୍ରଥମ ସମ୍ପାଦକ ତଥା ଓଡ଼ିଶାର ବିଶିଷ୍ଟ କବି ତଥା ବିଶିଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷାବିତ୍ ଡଃ ଗୋପାଳ କୃଷ୍ଣ ରଥ ଅନୁଷ୍ଠାନର ସଂବିଧାନ ରଚନାର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ"ର ପଞ୍ଜୀକରଣର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ପଞ୍ଜୀକରଣ କଟକରେ ହେଉଥିଲା ଏବଂ ଏଥିପାଇଁ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ଅନେକ ଥର କଟକ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ବହୁବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଅନୁଷ୍ଠାନର କୋଷାଧ୍ୟକ୍ଷ ପଦରେ ରହି ଅନୁଷ୍ଠାନର ସୁନାମକୁ ବଜାୟ ରଖିଥିଲେ । ପରେ ଉପସଭାପତି ପଦରେ ରହି ଅନୁଷ୍ଠାନକୁ ଅନେକ ଦିଗ୍‌ଦର୍ଶନ ଦେଇଥିଲେ । କର୍ମବ୍ୟସ୍ତତା ହେତୁ ସେ ସଭାପତି ପଦରେ ରହିବାକୁ ଅନିଚ୍ଛୁକ ଥିଲେ । ହେଲେ ସେ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ ସହ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ।

୧୯୮୦ ମସିହାରେ ଐତିହାସିକ ବ୍ୟବସାୟୀ ବିରୋଧୀ (ମାରୱାଡ଼ି ବିରୋଧୀ) ଛାତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳନର ମୁଖ୍ୟ ନାୟକ ଥିଲେ ସୁରେଶ ପୂଜାରୀ । ପୁଲିସ ତାଙ୍କୁ ଗିରଫ୍ କରିବା ପାଇଁ ନାକେଦମ୍ ହେଉଥିଲା । ବହୁବାର ଚେଷ୍ଟା କରି ମଧ୍ୟ ପୁଲିସ ସୁରେଶ ପୂଜାରୀଙ୍କୁ ଗିରଫ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା ।

ଥରେ ଆନ୍ଦୋଳନର ଅନ୍ୟତମ ନେତା ସୂର୍ଯ୍ୟ ବହିଦାରଙ୍କ ଘରେ ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ମିଳନୀ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆହୂତ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ସୁରେଶ ପୂଜାରୀ ପ୍ରବକ୍ତା ଥିଲେ । ପୁଲିସ ଖବର ପାଇ ସୁରେଶ ପୂଜାରୀଙ୍କୁ ଗିରଫ୍ କରିବା ପାଇଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବହିଦାର ଘରକୁ ଆସିଥିଲା । ଏହା ଜାଣିପାରି ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଘର ଦରଜା ମୁହଁରେ ଠିଆ ହୋଇ ପୁଲିସ ସହ ଯୁକ୍ତିତର୍କ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଘର ଭିତରକୁ ପୁଲିସକୁ ଯାଇ ଦେଇ ନ ଥିଲେ । ଏ ମଧ୍ୟରେ ସୁରେଶ ପୂଜାରୀ ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବହିଦାର ଘରର ଛାତ ଡେଇଁ ପଳେଇ ଯାଇଥିଲେ । ପୁଲିସ ସୁରେଶ ପୂଜାରୀଙ୍କୁ ଗିରଫ କରିବାରେ ପୁଣି ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଘଟଣା ପରେ ପୁଲିସର ସନ୍ଦେହ ଘେରରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଆସି ଯାଇଥିଲେ । ଛାତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳନ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ସହାନୁଭୂତି ଏବଂ ଆନ୍ଦୋଳନର ବିବରଣୀ ବହୁଳ ଭାବରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ରେ

ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ହେତୁ ପୁଲିସର ସନ୍ଦେହ ଦୃଢ଼ୀଭୂତ ହୋଇଥିଲା । ସେ ଛାତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳନ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଖବରକୁ ମଜାଦାର ହେଡିଂ ମାଧ୍ୟମରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ରେ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ । ଫଳରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ରଟି ବେଶ ଆକର୍ଷଣୀୟ ହେଉଥିଲା । ଜନସାଧାରଣ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଛାତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳନ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଖବର ଜାଣିବା ପାଇଁ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ପ୍ରକାଶନ ସମୟକୁ ଚାହିଁ ରହୁଥିଲେ । ସେତେବେଳେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ପ୍ରଚାର ଓ ପ୍ରସାର ବ୍ୟାପକ ହୋଇଥିଲା । ଛାତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳନକୁ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଓ ସମର୍ଥନ ଦେଉଥିବାର ଅଭିଯୋଗ କରି ପୁଲିସ୍ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ଗିରଫ୍ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ କରିଥିଲା । ସେ ସମୟରେ ଏହି ଖବର ସମ୍ବଲପୁରରେ ବେଶ୍ ଚର୍ଚ୍ଚାର ବିଷୟ ହୋଇଥିଲା । ତତ୍କାଳୀନ ଉଚ୍ଚ ପୁଲିସ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପରୋକ୍ଷ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଫଳରେ ପୁଲିସ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ଗିରଫ କରିବାରୁ ବିରତ ହୋଇଥିଲା ।

ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାଙ୍କର ଉତ୍କର୍ଷତା, ନିରପେକ୍ଷତା ଏବଂ ସମାଜକୁ ସଚେତନ କରିବାରେ ତାଙ୍କର ଶତତ ପ୍ରୟାସ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ କରି ରଖିଛି । ଏହାର ସ୍ୱୀକୃତି ସ୍ୱରୂପ ଓଡ଼ିଶାର ଅନେକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନିତ କରି ନିଜକୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ କରିଛନ୍ତି । ସେହି ବରେଣ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠାନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ "ଅଖିଳ ଭାରତ କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ମଧ୍ୟମ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ମହାସଂଘ","ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ", " ଅଲ ଇଣ୍ଡିଆ ସ୍ମଲ୍ ଏଣ୍ଡ ମିଡ଼ିୟମ୍ ନିଉଜ ପେପର୍", "ଏଡ଼ିଟରସ୍ କାଉନ୍ସିଲ", "ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ଜର୍ଣ୍ଣାଲିଷ୍ଟ ଏସୋସିଏସନ୍" "ଓଡ଼ିଶା ଷ୍ଟେଟ୍ ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍', 'ତ୍ୟାଗ' ବୁର୍ଲା, "ଚଲାପଥ" ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ଲେଖକ ସମ୍ମେଳନ, "ବଲାଙ୍ଗୀର ପୁସ୍ତକମେଳା" ନରସିଂହ ବିଷ୍ଣୁପ୍ରିୟା ସେବା ସଂଘ ଟ୍ରଷ୍ଟ", "ଟିଟିଲାଗଡ଼ ସାହିତ୍ୟ ସଂସଦ" ଏମିତି ଆହୁରି ଅନେକ ଅନୁଷ୍ଠାନ । ଏହାଛଡ଼ା ବଉଦ, ଭବାନୀପାଟଣା, ରାଉରକେଲା ଓ ବରଗଡ଼ ଆଦି ସହର ମାନଙ୍କରେ ସେ ସମ୍ମାନିତ ଓ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଦୀର୍ଘ ଅଶୀବର୍ଷର ଜୀବନ ଇତିହାସ ଓ ଅଭିଜ୍ଞତାକୁ ଦୁଇ ଚାରି ପୃଷ୍ଠାର ସୀମିତ ପରିସରରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସେ ଜଣେ ସାଧାରଣ ମଣିଷ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏକ ଅସାଧାରଣ କାମ କରିବାକୁ ମନ ବଳାଇଥିଲେ ଏବଂ ସକ୍ଷମ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ । ଏକ

ସମ୍ବାଦପତ୍ରକୁ ଦୀର୍ଘ ୪୮ ବର୍ଷ ଧରି ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଝଡ଼ଝଞ୍ଜାରସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଛି। ତାହା ଜୀବନର ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି। ଆମର ଆଶା 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ଲେଲିହାନ ବହ୍ନି ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ସମାଜରୁ ଅନ୍ୟାୟ ଅତ୍ୟାଚାର ଦୁର୍ନୀତି, ଶୋଷଣ ଆଦି ସାମାଜିକ ବ୍ୟାଧିକୁ ଭସ୍ମୀଭୂତ କରି ଏକ ସୁସ୍ଥ ମଙ୍ଗଳମୟ ସମାଜ ଗଠନ କରିବ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା, ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ସୁସ୍ଥ ନିରାମୟ ଓ ଦୀର୍ଘଜୀବୀ ହୋଇ ଜନସେବା କରନ୍ତୁ। ତାଙ୍କର ଚଲାପଥ ପୁଷ୍ପମୟ ହେଉ। ତାଙ୍କର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଉନ୍ନତି ହେଉ।

ସରଳାକାନି, ସମ୍ବଲପୁର-୬

■ ■ ■ ■

ଭାଇ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ମୁଁ ଯେପରି ଜାଣେ

- ଶ୍ରୀ ଶଶିଭୂଷଣ ତ୍ରିପାଠୀ -

ଘଟଣାଚକ୍ରରେ ଆମ ଉଭୟ ପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ନିକଟତର ସମ୍ପର୍କ। ଉଭୟ ପରିବାରର ପିତୃକୁଳ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ଓ ମାତୃକୁଳ ସମ୍ବଲପୁର ସହରବାସୀ। ଶିକ୍ଷାଦୀକ୍ଷାର ଉନ୍ନତି ଆଶାରେ ପଣ୍ଡା ପରିବାର ଆସିଲେ ଧମା ଅଞ୍ଚଳର ହଳଦି ଗ୍ରାମରୁ। ହୀରାକୁଦ ବନ୍ଧ ବିସ୍ଥାପିତ ଭାବେ ଆମେ କୁଲସର ପେଟୁପାଲି ଗ୍ରାମରୁ ଆସି ମା ସମଲେଶ୍ୱରୀଙ୍କ ପାଦ ତଳେ ଆଶ୍ରୟ ନେଲୁଁ। ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଅଗ୍ରଜ ସ୍ୱର୍ଗତଃ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ମୋ ସମବୟସ୍କ। ସେ ସଦର ଡାକ୍ତରଖାନାରେ କମ୍ପାଉଣ୍ଡର ଟ୍ରେନିଂ ନେବା ବେଳେ ମୁଁ ଖାଦ୍ୟ ଓ ବିବିଧ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯୋଗାଣର ଏକ ଛୋଟ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କଲି ୧୯୫୫-୫୬ ରେ ସେହିଠାରେ। ମହାନଦୀ ଜଳ ତୁଲ୍ୟ ନିର୍ମଳ, ନିରଳସ, ନିଷ୍କପଟ, ସରଳ ସ୍ୱଭାବ ସମ୍ପନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱରେ

ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପିତ ହେଲା ନାଳ ନର୍ଦ୍ଦମାବାହୀ ଧୋବୀଯୋର ସଦୃଶ ଏହି ଅଧମର ଘଟଣାଚକ୍ରରେ। ତା ପୂର୍ବରୁ ୧୯୪୭ରେ ହୀରାକୁଦ ବନ୍ଧ ବିସ୍ଥାପନ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାରେ ଆତଙ୍କିତ ହୋଇ ଆମେ ଆନ୍ଦୋଳନରତ ଥିବା ବେଳେ ଉକ୍ତ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ଝାସ ଦେଇଥିବା ସମ୍ବେଦନଶୀଳା ଯୁବନେତ୍ରୀ ସୈରିନ୍ଧ୍ରୀ ନାନୀଙ୍କ ଦେଖାଇଥିବା ସାହସ ଓ ସମବେଦନା ମୋତେ ଆକର୍ଷିତ କରିଥିଲା ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ପ୍ରତି। ତାପରେ ତାଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ କାଳର ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ଲାଭର ସୁଯୋଗ ଲାଭ କରିଥିଲା ଆମ ପରିବାର ପଡ଼ୋଶୀ ଭାବେ। ଏମାନଙ୍କ ପରେ ସ୍ୱନାମଧନ୍ୟ ସବା ବଡ଼ ଦୁଇ ଭାଇ ସ୍ୱର୍ଗତଃ ମନୋରଞ୍ଜନ ଓ ନିରଞ୍ଜନଙ୍କ ଉଚ୍ଚାଦର୍ଶପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ପରିଚୟ ପ୍ରାପ୍ତିର ସୌଭାଗ୍ୟ ମୋତେ ମିଳିଥିଲା। ଅଗ୍ରଜମାନଙ୍କ ସୁପ୍ରଭାବ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଉପରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ପଡ଼ିଥିଲା।

ଏ ଦୁଇ ବଡ଼ ଭାଇଙ୍କୁ ଜାଣିବା ପୂର୍ବରୁ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଜାଣି ସାରିଥିଲି। ଭଲ ଭାବେ; ବିଶେଷତଃ ତାଙ୍କ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରକାଶନ ଯୋଗୁଁ। ସମାଜର ଗରିବ କୃଷକ, ଶ୍ରମିକ ଓ ନିମ୍ନମଧ୍ୟବିତ୍ତଙ୍କ ସମସ୍ୟା ଓ ତହିଁର ପ୍ରତିକାର ଆଧାରିତ ଦାବି ସମ୍ବଳିତ ଲେଖା ଛୋଟ ଛୋଟ ଅକ୍ଷରରେ ଛୋଟ ଛୋଟ କାଗଜରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଲେଖାମାନ ଯୋଗାଇଥାଏଁ। କାରଣ ତାଙ୍କ ଦୈନିକରେ ଅଧିକ ସ୍ଥାନ ବ୍ୟୟ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ବିରକ୍ତି ବା ଅନାଗ୍ରହର ଆଶଙ୍କା ସହ ମୋ ଆତ୍ମସମ୍ମାନହାନୀ ପ୍ରତି ମୁଁ ସର୍ବଦା ସତର୍କ ଥିବାରୁ ଏହି ମାର୍ଗ ଆପଣେଇଥିଲି। କିନ୍ତୁ ଭାଇ ଅର୍ଜୁନ ତାଙ୍କ ନମ୍ର ସ୍ୱଭାବ ସୁଲଭ ଗୁଣ ଯୋଗୁଁ ଆଗ୍ରହ ପୂର୍ବକ ଲେଖାମାନ ଗ୍ରହଣ କରି ମୋ ଆଶଙ୍କାକୁ ଭୁଲ୍ ପ୍ରମାଣିତ କରି ଦେଇଥିଲେ। ଦେଶ ବିଭାଜନରେ ମର୍ମାହତ ହୋଇ, ପୁଣ୍ୟପ୍ରାଣ ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରି, ନାରକୀୟ କାଣ୍ଡ ଘଟାଇ ନିନ୍ଦା ପରି ନରକର ହିମାଳୟ ମୁଣ୍ଡରେ ବୋହିଥିବା ନାଥୁରାମଙ୍କ ରାଷ୍ଟ୍ରପ୍ରେମରେ ଆତ୍ମବଳିଦାନ ପ୍ରତି ଶତପ୍ରଣାମ ଜଣାଇଥିବା ମୋ ସ୍ପର୍ଶକାତର ଲେଖାଟିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଥିବାରୁ ତାଙ୍କ ନିର୍ଭୀକତାର ପ୍ରମାଣ ପାଇଥିଲି।

ଜୀବିକା ରୂପେ କିଛି କାଳ "ମାତୃଭୂମି" ଦୈନିକର ସ୍ଥାନୀୟ ପ୍ରତିନିଧି ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ସ୍ୱାଧୀନ ଜୀବନଯାପନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ପ୍ରକାଶନ ଆରମ୍ଭ କଲେ। ଯେଉଁ ସମୟରେ ଅନେକ ଓଡ଼ିଆ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଜନ୍ମ ଲାଭ କରି ଅନୁକୂଳ ବଜାର ଅଭାବରେ ପଡ଼ି ଉଠି କଷ୍ଟେମଷ୍ଟେ ଚାଲୁଥିବା ବେଳେ ଅନେକ ଏନ୍ତୁଡ଼ିଶାଳରେ ପଡ଼ି

ରହୁଥିବା ବେଳେ ଅନଗ୍ରସର ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ଏକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଚଳାଇବା ସହିତ ନିଜ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ ଓ ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କର୍ମନିଯୁକ୍ତିରୁ ତାଙ୍କ ଦୃଢ଼ ମନୋବଳ ଓ ଦକ୍ଷତାର ପରିଚୟ ମିଳେ । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଥିଲା ଆଉ ଏକ ସମସ୍ୟା, ପ୍ରେସ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ସ୍ଥାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ । ଯାହା ସେ ଲିଜ୍‌ସୂତ୍ରେ ପାଇଥିବା ସରକାରୀ ଜମି ଖଣ୍ଡିକରେ ଛନ୍ଦିତ ହେଲା ଜବରଦଖଲ ସମସ୍ୟା । ବ୍ରିଟିଶ ଶାସନ କାଳରୁ ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ବନ୍ଧହୁଡ଼ା, ଶ୍ମଶାନ ପରି ଜମି ମାନ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଶସ୍ତା ଭୋଟ, ରାଜନୈତିକ ଶ୍ରେୟ ଲାଭ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ରାଜନେତା ଓ ଦଳୀୟ କର୍ମୀମାନଙ୍କ ଗୁପ୍ତ ସହଯୋଗ ଏବଂ ପରୋକ୍ଷ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଯୋଗୁଁ ବ୍ୟାପକ ଭାବେ ଜବରଦଖଲ ଜାରି ରହିଛି । ଏ ପରିସ୍ଥିତିରେନୈତିକ ଚାପ ପ୍ରୟୋଗରେ ଉକ୍ତ ଜମି ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପରି ଜଟିଳ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟଭେଦ କରି ଦ୍ରୌପଦୀ ଲାଭ ସହ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରେ ।

ଅଭାବ, ଅସୁବିଧା, ଘାତ, ପ୍ରତିଘାତର ଅନୁଭୂତି ସାଙ୍ଗକୁ ହୀତାକାଂକ୍ଷୀ ବନ୍ଧୁ, ଗୁରୁଜନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗ ଓ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ମଣିଷର ଜୀବନ ଗଠନରେ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ; ଯାହା ଭାଇ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସୌଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲା । ଋଷି ପ୍ରତିମ ବଡ଼ବାପା ଡ. ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀ ଏବଂ ବଡ଼ଭାଇ ନିରଞ୍ଜନଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ ଲାଭ ହିଁ ତାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଥିଲା ସୌଭାଗ୍ୟ । ଧର୍ମକ୍ଷେତ୍ର କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରରେ କିଂକର୍ତ୍ତବ୍ୟବିମୂଢ଼ ଧନୁର୍ଦ୍ଧର ବୀର ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କର୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ବୁଝାଇ ଦେଇ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରାଇଦେଲେ । ଫଳତଃ କର୍ମକୁ ପ୍ରଭୁ ଜଗଦୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରି ବୀର ଶ୍ରେଷ୍ଠର ମାନ୍ୟତା ଲାଭ କଲେ ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇଁ । ଏଇ ସାରତତ୍ତ୍ୱର ଆଧାରରେ ଭାଇ ଅର୍ଜୁନ ଭଲ ମନ୍ଦ ସବୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଶିରୋଧାର୍ଯ୍ୟ କହି ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ, ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍‌କ୍ଲବ୍, ଫ୍ରେଣ୍ଡସ୍ କ୍ଲବ୍, ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ, ସର୍ବଭାରତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ପ୍ରଭୃତି ବିଭିନ୍ନ ସଂଗଠନ ସହ ସମ୍ପୃକ୍ତି ତଥା କ୍ରୀଡ଼ା, ସମାଜସେବା ଦିଗରେ ଅବଦାନ ତାଙ୍କ ଉଚ୍ଚମାନବିକତାର ପରିଚୟ ଦିଏ । ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ଏକାଧିକ ସଂଗଠନ ଓ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ପ୍ରାପ୍ତି ତାଙ୍କ ସର୍ବଜନଗ୍ରାହୀ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ପ୍ରମାଣ ବହନ କରେ ।

ପ୍ରିୟ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାଲିଛି ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ଜୀବନ । ସାଂସାରୀ ଜୀବନରେ

ଅର୍ଜିତ ସମ୍ପଦରେ ଆଶା ତୃଷାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରି ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ଉପଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି। ତାଙ୍କ ଏହି ଅମୃତମୟ ଜୀବନଯାତ୍ରା ନିଷ୍କଣ୍ଟକ ହେଉ- ଏହି ଶୁଭେଚ୍ଛା ସହ।

(ଯତ୍ଧାତାଲପଟେ ଲିଖିତଂ କର୍ମାନୁସାରଂ ଫଳମ୍)

ମୁଦିପଡ଼ା- ସମ୍ବଲପୁର, ମୋ- ୯୪୩୭୭୯୨୩୩

ସର୍ବେ ଭବନ୍ତୁ ସୁଖୀନଃ

- ଡଂ. ଜଗଦୀଶ ପଣ୍ଡା -

କ୍ରୀୟା ସଂସ୍କୃତ ଧାତୁ "କ୍ରି" ରୁ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି । ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଲା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା, ତଥା କ୍ରିୟା ଓ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା। କର୍ମ ଶବ୍ଦର ଉତ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ସେଠୁଁ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି। ଯେଉଁମାନେ ଏହାକୁ ନିଷ୍ଠାର ସହିତ ପାଳନ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ କର୍ମଯୋଗୀ କୁହାଯାଏ।

ଏପରି ଜଣେ କର୍ମଯୋଗୀ ସମ୍ଭୂତ ହୋଇଥିଲେ ହଳଦୀ ଗାଁର ପିତା ବୃନ୍ଦାବନ ପଣ୍ଡା ଓ ମାତା ଜାନକୀ ଦେବୀଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ତା.୨୮.୮.୧୯୩୬ ମସିହାରେ ସେତେବେଳର ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ପ୍ରାଣକେନ୍ଦ୍ର ଝାଡୁଆପଡ଼ାରେ। ବାଲ୍ୟ, କୈଶୋର, ଯୌବନ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥିଲା ସେହି ଝାଡୁଆପଡ଼ାର ଧୂଳିରାସ୍ତା, ଗଳି, ମହାନଦୀର ମଧ୍ୟଶଯ୍ୟାର ବାଲି, ବ୍ରହ୍ମପୁରା ମନ୍ଦିରର ବଡ଼ ଦୁଆର ଓ ନଦୀ କୂଳକୁ ପଥର ବିଛା ସୋପାନ ଉପରେ। ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାସ୍କୁଲ ତଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ବେହେରା ଜିଲ୍ଲାସ୍କୁଲରେ ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ କରି ସ୍ଥାନୀୟ କଲେଜରେ ପଢ଼ି ନିଜକୁ ଗଢ଼ି ତୋଳିଥିଲେ ଜଣେ ଆଦର୍ଶ ତଥା ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଛାତ୍ର ଓ ନାଗରିକ ଭାବରେ। ସମୟର ଅତିକ୍ରମରେ ଛାପ ପଡ଼ିଥିଲା ବଡ଼ବାପା ଡଃ. ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କର ଜନସେବା, ଋଷିପ୍ରତିମ ଆଚରଣ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠା, ଦେଶ ଓ ଜାତି ପ୍ରେମ, ଜନମାନସକୁ ପ୍ରତିଫଳନ କରିବା ପାଇଁ ନାଟକ ଅଭିନୟ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା, ସାହସିକତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି କଲିକାତରୁ ସାନ୍‌ଫ୍ରାନ୍‌ସିସ୍କୋ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାହାଜରେ ଯାତ୍ରା ଓ କୈଳାଶ ଦର୍ଶନ, ବଡ଼ ଭଉଣୀ ସୈରିନ୍ଧ୍ରୀ ନାୟକଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରି ନାରୀ ଜାଗରଣ ପାଇଁ ଓଜସ୍ୱିନୀ ଭାଷଣ, ଭିଣୋଇ ଅଧ୍ୟାପକ ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ୍ ନାୟକଙ୍କ ଦାନ ଓ ବଡ଼ ଭାଇ ନିରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କର କୃଷି ରସାୟନବିତ୍ ଭାବରେ

ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷାର ପ୍ରତିଫଳନ ହେଲା ତାଙ୍କର ଜୀବନରେ ଗୋଟିଏ ଉନ୍ନତ ସମାଜର ସମସ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ଓ ଏହାର କ୍ରମାଗତ ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ପରିବେଶ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲା ଜୀବନର ଏକ ଭିନ୍ନ ଚଲାପଥ।

ଜନମାନସର ଭାବନା, ଉଦ୍‌ବେଗ, ସାମଗ୍ରିକ ଚେତନା, ସଂସ୍କାର କ୍ରମୋନ୍ନତିର ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରିବା ପାଇଁ ଓ ଏହାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ମଞ୍ଚରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ୧୯୫୭ ମସିହା ବେଳକୁ କଟକରୁ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିଲା ମାତ୍ର କେଇଖଣ୍ଡ ଓଡ଼ିଆ ସାମ୍ବାଦପତ୍ର ଯଥା ସମାଜ, ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର ଓ ମାତୃଭୂମି। ତାପରେ ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳରେ ପାଠକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅତି ଅଳ୍ପ ଓ ସେହି ଅନୁପାତରେ ବିତରଣ ମଧ୍ୟ। ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ଜନ୍ମଗତ ଗୁଣ ଥିଲା ଜନସମ୍ପର୍କ। ସ୍କୁଲ ଜୀବନରୁ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲେ ମିଷ୍ଟଭାଷୀ ହେବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି। କେହି କେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ସାମାନ୍ୟ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲେ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଆରମ୍ଭ ହେଉଥିଲା "ଭେରିଗୁଡ୍‌ରୁ"। ନିଜର ଜନ୍ମଗତ ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ରୂପ ଦେଲେ ୨୧ ବର୍ଷ ବୟସରେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହାତଗଣତି ସମ୍ବାଦଦାତା ଯଥା ବିଶ୍ୱକେଶନ ବହିଦାର, ନୃସିଂହଗୁରୁଙ୍କର ଅନୁଜ ଭାବରେ "ମାତୃଭୂମିର" ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ସାମ୍ବାଦିକତା କରିବା ପାଇଁ। ଏହାର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ଥିବା ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଡେପୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ଶ୍ରୀ ଭାରତ ଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକଙ୍କ ଉତ୍ସାହ, ପ୍ରେରଣା ଓ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମାଇବା ପାଇଁ ବଳିଷ୍ଠ ଯୁକ୍ତି। ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ଦ୍ୱାରଦେଶ ତଥା ପ୍ରାଣକେନ୍ଦ୍ର ଓ କ୍ଷିପ୍ରଗତିରେ ଅଗ୍ରଗତି କରୁଥିବା ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ବିସ୍ତାର, କ୍ରମୋନ୍ନତିର ସମ୍ବାଦ ପ୍ରେରଣ ଓ ତାର ଭବିଷ୍ୟତ ରୂପରେଖା ଚିତ୍ରଣର ମାନସିକତା ଲାଗି ରହିଲା ଏଗାର ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯଥା ୧୯୬୮ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ। କିନ୍ତୁ ଏହି ସୀମିତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଗଭୀର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଭରା ନୂତନ ଚିନ୍ତାଧାରା, ନୂତନ ପଥର ଅବିଷ୍କାରକ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ସହସିକତା ଧରି ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବା ଅର୍ଜୁନ ଚୁପ୍ ପଡ଼ନ୍ତେ କିପରି ? ସମ୍ବଲପୁରର କଳା, ସଂସ୍କୃତି, ଖଣି ଖାଦାନରେ ଭରା, ଜଙ୍ଗଲ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ନୃତ୍ୟଗୀତ, ଭାଷାରେ ଯେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ତଥା କୋଶଳ ଓଡ଼ିଶାର ଅନ୍ୟାଂଶରୁ ବିଶେଷତ୍ୱ ଲାଭ କରିଛି ଏହା କାହାକୁ ଅଜଣା ! ଏସବୁକୁ ସାମଗ୍ରିକ ଭାବରେ ଜନତାର ନଜରକୁତ କଣକୁ ଆଣିବାକୁ ହେବ ! ଏହାକୁ ଏକ ଭିନ୍ନ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ। ଏହାର ଶୋକ, ଦୁଃଖ, ଅବହେଳାର କାହାଣୀ କାଗଜ କଲମରେ ରୂପାୟିତ କରିବାକୁ ହେବ ! ଏହାର ଗାରିମା ଉତ୍‌ଥାପନ କରିବାକୁ ହେବ। ଦୁଃସାହସିକତାର ମଙ୍ଗ ଧରିଲେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ନାମରେ

ଏକ ଦୈନିକ ଖବର କାଗଜ ସମ୍ବଲପୁରରୁ ପ୍ରକାଶ କରି। ଆର୍ଥିକ ଅନାଟନ ଭିତରେ ଗତିକରି ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିବା ସମ୍ପାଦକ ଏହାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ଗେଇଟି ଟକିଜ ରାସ୍ତା ଓ ଗଡ଼ଖାଇ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଅଞ୍ଚଳର ଭୂମି ଉପରେ ଏକ କାଠପଟା ଘର ଭିତରେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ତାର ମଶାଲ ଧରି ଖୋଜିବୁଲିଲା ଅନ୍ଧାରୁଆ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଆଲୋକିତ କରିବା ପାଇଁ। ସେତେବେଳେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଖବର କାଗଜମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରି ପୁଣି ତିଷ୍ଠି ରହିବ ଓ ତାର ପୁଣି କାୟା ବିସ୍ତାର କରିବ ! କି ଦୁଃସାହସିକ ପଦକ୍ଷେପ ! ଦୁଃସାହସିକତା, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ନିଷ୍ଠା ନ ଥିଲେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୁଏ ନାହିଁ। ଦୁଃଖ ନ ଥିଲେ ସୁଖର ସ୍ୱାଦ ଚାଖି ହୁଏ ନାହିଁ। ସ୍ଥିତି ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ସଂଗ୍ରାମ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଯେ ଏଥିରେ ବିଜୟୀ ହେବ ସେ ହିଁ ତିଷ୍ଠି ରହିବ। ଏହାହିଁ ପ୍ରକୃତିର ନିୟମ। ଅଗ୍ନିଶିଖା ସେହି କଣ୍ଟକିତ ପଥକୁ ଅତିକ୍ରମ କଲା।

ଅଭିଜ୍ଞତା ଓ ଦକ୍ଷତା ଦେଲା ୧୯୭୦ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ଜନୈକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ଓ ଦୀର୍ଘବର୍ଷ ଧରି ରାଜ୍ୟର ଉପସଭାପତି ପଦ ମଣ୍ଡନ କରିବାରେ। ସୋପାନ ପରେ ସୋପାନ ଅତିକ୍ରମ କରି ଶୀର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିବା ଅଦମ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ଦେଇଥିଲା ସର୍ବଭାରତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ଜାତୀୟସ୍ତରରେ କ୍ରମାଗତ ତିନିଥର ସମିତିର ସଦସ୍ୟ ଓ ପରେ ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ। ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କର "ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ଅଧିସ୍ୱୀକୃତି" କମିଟିର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ମନୋନୀତ ହୋଇଥିଲେ ଚାରିଥର।

ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ମନ କେବେ ବିରତି ଚାହେଁ ନାହିଁ। ଆରାମ ହାରାମ୍ ହେ। ନିଜର ଅଦମ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ଶକ୍ତିକୁ ପୂରଣ କରିବାକୁ ହେବ କ୍ଷେତ୍ର ବିସ୍ତାର କରି ବା ନୂତନ କ୍ଷେତ୍ର ସୃଷ୍ଟି କରି। ଏସବୁ କରିବାକୁ ହେଲେ ସବୁକ୍ଷେତ୍ରର ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଉତ୍ତମ ସମ୍ପର୍କ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ହେବ, ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ହେବ ଓ ସୁଦୃଢ଼ କରିବାକୁ। ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭିତ୍ତିଭୂମି ଉପରେ କେବଳ ଏକ ବହୁତଳ ପ୍ରାସାଦ ନିରାପଦରେ ଅନେକ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଖୁଣ ଭାବରେ ତିଷ୍ଠି ରହି ପାରିବ।

ବିସ୍ତାରିତ ହେଲା ନିଜର କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର ସମାଜସେବା, ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟ, ସାହିତ୍ୟ ରଚନା ତଥା କ୍ରୀଡ଼ା କ୍ଷେତ୍ରକୁ। ୧୯୫୭ ମସିହାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ "ଫ୍ରେଣ୍ଡସ୍ ୟୁନିୟନ୍"ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ଓ ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ, ୧୯୭୦ ମସିହାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ "ଓଡ଼ିଶା

ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ"ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଭ୍ୟ ଓ ଉପସଭାପତି, ୧୯୬୩ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁର ପୌର ପରିଷଦର ନିର୍ବାଚିତ ପ୍ରତିନିଧି ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ରର ଆଲୋଚକ, ଭାବରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେଲା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଦୈବୀଗୁଣ ଓ ସୃଜନୀ ଶକ୍ତି।

ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ହିଁ ମୂଲ୍ୟବାନ ସମ୍ପଦ। ଏହା ଆଣିଦିଏ କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତା ଓ ଉଚ୍ଚ ମାନସିକତା। ନୂତନ କାର୍ଯ୍ୟ ହାତକୁ ନେବାକୁ ପ୍ରେରଣା ଯୋଗାଏ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ ହୁଏ ମାନସିକ ଦୃଢ଼ତାର ସୃଷ୍ଟି। ସଂସାର ସୃଷ୍ଟିର ନିୟମରେ ଜରା, ବ୍ୟାଧି ଓ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ୟ। ଏହାକୁ ତ ଏଡ଼େଇ ହେବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ବିରୋଧ କରି ହେବ ନିଜର କ୍ରମାଗତ ଚେଷ୍ଟା ଓ ସାଧନା ବଳରେ। ଏହାର ଅତି ସରଳ ଅଭ୍ୟାସ "ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ"। ସବୁ ଅଂଗର ଚାଳନା। ଏହାର ନିୟମିତ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ନୂତନ ବନ୍ଧୁ, ମିଳନ, ଭାବର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ, ଘନିଷ୍ଠତା, ନୂତନ ସଭ୍ୟ ଆହରଣ ଓ ଏହାର ବିସ୍ତାର। ଯଦି ଏହା ବିସ୍ତାରିତ ହେଲା ତାହାହେଲେ ଗୋଟିଏ ସଂଘ ଗଠନ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏହାର ସୁପ୍ରଭାବ ପକାଇ ହେବ। ଅନ୍ୟମାନେ ଏହାର ଉପକାରିତା ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିବେ ଓ ସଂଘ ବୃହତ୍‌ରୁ ବୃହତ୍ତର ହୋଇ ପାରିବ। ଏପରି ଏକ ପରିକଳ୍ପନା କେତେ ବାସ୍ତବିକ ଓ ଏହାହିଁ ସମାଜକୁ ଉତ୍‌ଥିତ ହୁଅ, ଜାଗ୍ରତ ହୁଅର ସନ୍ଦେଶ ଦେଇପାରିବ।

ଏହାର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ଓ ସଭାପତି ପଦ ମଣ୍ଡନ କରି ସତ୍‌ସଙ୍ଗ ସୃଷ୍ଟି କରି ସମାଜରେ ଆଦର୍ଶ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା। ବୟସାଧିକ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ପାଦ ମିଳାଇ ଏହି ସତ୍‌ସଙ୍ଗ ନିସଙ୍ଗତ୍ୱରେ, ନିସଙ୍ଗତ୍ୱ ନିର୍ମୋହତ୍ୱରେ ଓ ନିର୍ମୋହତ୍ୱ ନିଶ୍ଚଳ ତତ୍ତ୍ୱରେ ପରିଣତ ହେଉ ଏହାହିଁ ମୋର ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏକାନ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନା।

ଅଗ୍ରଗାମୀ ଭୂମିକା ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା ଦୀର୍ଘାୟୁ ହୁଅନ୍ତୁ।

ଧର୍ମବିହାର- ୧୮୫, ଖଣ୍ଡଗିରି, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ପୂର୍ବତନ ଯନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖ୍ୟ ତଥା ଶାସନ ସଚିବ
ପୂର୍ତ୍ତ ବିଭାଗ, ଓଡ଼ିଶା ସରକାର

■ ■ ■ ■

ନୀରବ ସାଧକ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ

- ବାଙ୍କନିଧି ଶତ୍ରୁଶଲ୍ୟ -

ସମ୍ବଲପୁର ମାଟିରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଲୋକଲୋଚନ ଅଗୋଚରରେ ଦେଶ ଓ ଜାତିର ଗଠନ ନିମନ୍ତେ ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ସାଧନା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଶ ଗଠନରେ କମ୍ ସାହାଯ୍ୟ କରୁନାହିଁ। ସେହି ହିସାବରେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ଲବ୍ଧ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସାମ୍ବାଦିକ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ ନୀରବ ସାଧକ ଓ ନିରଳସ କର୍ମୀ।

ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ଗୁରୁପଡ଼ା ମଧ ଇଂରାଜୀ ବିଦ୍ୟାଳୟରୁ ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ କରି ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାସ୍କୁଲରେ (ବର୍ତ୍ତମାନର ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ବେହେରା ଜିଲ୍ଲାସ୍କୁଲ) ଅଧ୍ୟୟନ କଲେ। ସେହି ସମୟରେ ମୁଁ ଏହି ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ଜଣେ ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲି। ସେତେବେଳେ ଅନୁଷ୍ଠାନଟି ବର୍ତ୍ତମାନର ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଚାଳ ଘରର ଥିଲା। ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ ଥିଲେ ବିଶିଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷାବିତ୍ ସ୍ୱର୍ଗତ ବୈଦ୍ୟନାଥ ରଥ। ଶିକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଅବଦାନ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷକର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସମ୍ମାନ "ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ପୁରସ୍କାର" ପାଇବାର ଗୌରବ ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ। ସେତେବେଳେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ମୁଁ ଜଣେ ଛାତ୍ର ହିସାବରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଥିଲି। ଛାତ୍ର ସମୟରେ ତାଙ୍କର ପାଠପଢ଼ା, କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ, ଆଚାର ବ୍ୟବହାରରୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଯେ, ସମାଜରେ ସେ ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରେ ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କରିବେ। ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ଛାତ୍ର ସମୟରୁ ତାଙ୍କର ବଡ଼ ଭଉଣୀ ସମାଜସେବୀ ନାରୀନେତ୍ରୀ ସ୍ୱର୍ଗତା ସୈରିନ୍ଧ୍ରୀ ନାୟକ, ଭିଣୋଇ ଶିକ୍ଷାବିତ୍ ପ୍ରଫେସର ଦୁର୍ଗାପ୍ରସାଦ ନାୟକଙ୍କ ସମାଜବାଦୀ ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ପ୍ରଭାବିତ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମଉସା ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ଡାକ୍ତର ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କ ସମାଜସେବା ତଥା ଧାର୍ମିକ ଭାବନାରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ଯେଉଁ କେତୋଟି ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା ସେ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ ସାହିତ୍ୟିକ ସ୍ୱର୍ଗତ ବାଳକୃଷ୍ଣ କରଙ୍କର 'ମାତୃଭୂମି' ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରଟି ଥିଲା ଏକମାତ୍ର ନିରପେକ୍ଷ, ନିର୍ଭୀକ ତଥା ନିର୍ଦ୍ଦଳୀୟ ସମ୍ବାଦପତ୍ର।

ଏପରି ଏକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ ୧୯୫୭ ମସିହାରେ ମାତ୍ର ୨୧ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ। ଜଣେ ନିଷ୍ଠାପର ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବରେ ୧୧ ବର୍ଷର ଅଭିଜ୍ଞତା ହାସଲ କରିବା ପରେ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ସେହିପରି ଏକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ମନସ୍ଥ କଲେ। ୧୯୬୮ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ ତାରିଖ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସରେ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ନାମକ ଏକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶ କଲେ। ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରଟି ତାର ଉନ୍ନତି ମାର୍ଗରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଛି। ସମ୍ବାଦପତ୍ରଟି ଦୀର୍ଘ ୪୮ ବର୍ଷ ଧରି ନିରପେକ୍ଷ ନିର୍ଦ୍ଦଳୀୟ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବହୁ ଜଣାଶୁଣା ଲେଖକ ଲେଖିକାମାନଙ୍କର ପ୍ରବନ୍ଧ, କବିତା, ଗଳ୍ପ, ବିଜ୍ଞାନ ବାର୍ତ୍ତା, ଭ୍ରମଣ କାହାଣୀ ଖେଳ କସରତ ଇତ୍ୟାଦି ଉପାଦେୟ ଲେଖାମାନ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି। ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ବହୁ ନବୀନ ତଥା ତରୁଣ ଲେଖକ ଲେଖିକାମାନଙ୍କର ଓଡ଼ିଆ ତଥା ସମ୍ବଲପୁରୀ ଲେଖାସବୁ ପ୍ରକାଶିତ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଛନ୍ତି ଯାହା ଫଳରେ ସେମାନେ ସାହିତ୍ୟ ସାଧନା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ପାଇଛନ୍ତି।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଯେପରି ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଞ୍ଚଳିକ, ପ୍ରାଦେଶିକ ତଥା ଜାତୀୟସ୍ତରର ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ମାନଙ୍କରେ ବିଭିନ୍ନ ପଦ ପଦବୀରେ ରହି ନିଷ୍ଠାର ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି ସେହିପରି ସାମାଜିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ, ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘ, ଫ୍ରେଣ୍ଡସ୍ ୟୁନିୟନ, ପବ୍ଲିକ୍ ଲାଇବ୍ରେରୀ ପ୍ରଭୃତି ଅନୁଷ୍ଠାନ ମାନଙ୍କ ସହିତ ଓତଃପ୍ରୋତଃ ଭାବରେ ଜଡ଼ିତ ରହି ସୁପରାମର୍ଶମାନ ପ୍ରଦାନ କରି ଉଚ୍ଚ ପ୍ରଶଂସିତ ହୋଇଛନ୍ତି। ଏଥିପାଇଁ ସେ ବିଭିନ୍ନ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ଏବଂ ସାଂସ୍କୃତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ମାନିତ ଓ ପୁରସ୍କୃତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମ୍ପର୍କ ତାଙ୍କ ଛାତ୍ର ଜୀବନରୁ ରହି ଆସିଛି। ସାଧାରଣ ମଣିଷଟିଏ ଗର୍ବ ନାହିଁ, ଅହଙ୍କାର ନାହିଁ। କାହାକୁ ଖୁସାମତ କରି ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ହାସଲ କରିବା ତାଙ୍କ ଭାବନାରେ ସ୍ଥାନ ପାଇ ନାହିଁ କହିଲେ ଚଳେ। ସେ ହେଉଛି ସ୍ୱାଧୀନ ଚିନ୍ତାନାୟକ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କୁ ଅଶୀବର୍ଷ। ଏହି ପରିଣତ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ସେ ନିୟମିତ ଭାବରେ

ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ କରୁଛନ୍ତି । ମୋର ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରାୟ ଅନେକ ସମୟରେ ଫାଟକର ଓଭରବ୍ରିଜ୍ ପାଖରେ ଦେଖା ହୋଇଯାଏ । ହ୍ୟାପ୍ ପ୍ୟାଣ୍ଟ, ସ୍ପୋଟିଙ୍ଗ ବାନିୟନ୍ ଓ ଯୋତା ମୋଜା ପରିଧାନ କରି କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ପଦ ଚାଳନା କରୁଥିବା ସମୟରେ ଦେଖିଲେ ଜଣାପଡ଼ନ୍ତି ଅଶୀ ନୁହେଁ ସତେ ଅବା ଅଠର ବର୍ଷର ଜଣେ ଯୁବକ ।

ଆଜିର ଏହି ଶୁଭ ଅବସରରେ ମାଁ ସମଲେଶ୍ୱରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ସେ ଶତାୟୁ ହୋଇ ଆହୁରି ଅଧିକ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚି ରହି ସୁସ୍ଥ ନିରାମୟ ଜୀବନ ଯାପନ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ତାଙ୍କର ମାନସପୁତ୍ର ଦୈନିକ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଉନ୍ନତି ହେଉ ।

ରାଜ୍ୟପାଳ ପୁରସ୍କୃତ ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ଶିକ୍ଷକ
ମିଶ୍ର କଲୋନୀ, ବୁଢ଼ାରଜା, ସମ୍ବଲପୁର
୭୨୦୫୭୪୦୦୯୦, ୯୯୩୮୬୯୧୫୨୧

■ ■ ■ ■

କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ- ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ

- ରଘୁନାଥ ପୂଜାରୀ -

ଖବର କାଗଜକୁ ଆମ ଆଡ଼େ ଗେଜଟ ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ଗେଜଟ ଆସିଲାଣି କି ବୋଲି କହୁଥିଲେ । କେତେକ ସମାଜ ଆସିଲାଣି କି ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ସମାଜର ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ ସମ୍ବଲପୁର ଗାନ୍ଧୀ ନୃସିଂହ ଗୁରୁ । ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ରର ସମ୍ବାଦଦାତା ଥିଲେ ବିଶ୍ୱକେସନ ବହିଦାର (ବିଶଦାଦା) । ଆଉ ମାତୃଭୂମିର ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ ବନ୍ଧୁ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ- ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଭାଜନ ।

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ଜୀବନ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଏକ ସଫଳ ଜୀବନ । ମନରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଆଗ୍ରହ

ଥାଇ ଜନସାଧାରଣଙ୍କର ସେବାକୁ ଜୀବନର ବ୍ରତ ଭାବି ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଅଫିସ୍ ଥିଲା ଧର୍ମଶାଳା ଗଳିରେ ଥିବା କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ ପରିସର । ଔଷଧ ଦୋକାନରେ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପାଇଁ ଖବର ଲେଖୁଥିଲେ । ସେଠାକୁ ଅନେକ ସମୟରେ ସାମ୍ବାଦିକ ବନ୍ଧୁମାନେ ଆସୁଥିବାର ମୁଁ ଦେଖିଛି । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାରଣରୁ କାହାକୁ ନିନ୍ଦା ବା ସମାଲୋଚନା କରି ଖବର ପଠାଉନଥିଲେ । ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରି ପାରିଛନ୍ତି ଯେ ସାମ୍ବାଦିକତା ଜନ ସମାଜର ଜାଗ୍ରତ ପ୍ରହରୀ । ୧୯୫୭ ମସିହାରୁ ମାତୃଭୂମି ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସାମ୍ବାଦିକ କାର୍ଯ୍ୟ ସହ ୧୯୬୮ ମସିହାରେ ନିଜେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଖବର କାଗଜ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ।

ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ ଅନୁଷ୍ଠାନ ସହିତ ସଂପୃକ୍ତ ରହି ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ତଥା ସାଂସ୍କୃତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ମାନିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଖେଳ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ଥିଲା ।

ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରର ସଂଖ୍ୟା ବଢୁଛି । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଭଲ ମନ୍ଦ ପ୍ରତିଯୋଗିତା, ବହୁ ବାଧାବିଘ୍ନ ସତ୍ତ୍ୱେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା ଅଗ୍ନିଶିଖା ପତ୍ରିକାକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିଛନ୍ତି । ଏବେ ଅଗ୍ନିଶିଖାର କଳେବର ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲାଣି । କେବଳ ସମ୍ବଲପୁର ଅଞ୍ଚଳର ଖବର ପ୍ରକାଶନ କରି ରାଜ୍ୟର ତଥା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତରର ଖବର ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି । ଲେଖକମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆଞ୍ଚଳିକ ସମସ୍ୟା- ସାହିତ୍ୟ ସଂସ୍କୃତି- ବିଭିନ୍ନ ଗବେଷଣାତ୍ମକ ଖବର ଓ ପ୍ରବନ୍ଧ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି । ମିଷ୍ଟଭାଷୀ ବନ୍ଧୁ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନଙ୍କ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ହେଉଛି ସେ ମିଷ୍ଟଭାଷୀ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ମୁଁ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ନିୟମିତ ଗ୍ରାହକ । ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ଅଭିବୃଦ୍ଧି କାମନା କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବନ୍ଧୁ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନଙ୍କ ଦୀର୍ଘଜୀବନ ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଶିକ୍ଷକ, ନିଉ କଲୋନୀ
ସାକ୍ଷୀପଡ଼ା, ସମ୍ବଲପୁର

କର୍ମବୀର ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

- ଶ୍ରୀମତୀ ବୀଣାପାଣି ପାଢ଼ୀ -

ମାନବ ଜୀବନ ନୁହଁଇ କେବଳ
ବର୍ଷ ମାସ, ଦିନ ଦଣ୍ଡ
କର୍ମେ ଜିଏଁ ନର କର୍ମ ଏକା ତାର
ଜୀବନର ମାନଦଣ୍ଡ

ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାଶଙ୍କର ଏହି ଭକ୍ତିକୁ କର୍ମବୀର ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ସାର୍ଥକ କରି ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ପରୋପକାର ସେଠାରେ ସେ ସମ୍ବଲପୁରବାସୀଙ୍କର ହୃଦୟକୁ ଜୟ କରିପାରିଛନ୍ତି । 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ସମ୍ବଲପୁର ଏବଂ ସମ୍ବଲପୁର ବାହାରେ ମଧ ବରଗଡ଼, ବଲାଙ୍ଗୀର, ସୋନପୁର, କଳାହାଣ୍ଡି ରେଢ଼ାଖୋଲ ଆହୁରି ଅନେକ ଜାଗାରେ ବହୁତ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତି । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣର ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ଯାଉଁ ରେଲରେ ବସିବା ଆରମ୍ଭ କରି ସବୁଆଡ଼େ ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କୁ ଫୁଲତୋଡ଼ା ଦେଇ ହାର୍ଦ୍ଦିକ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ଆମେ ଯେଉଁଠିକୁ ଯାଉ ସବୁ ଜାଗାରେ ଆମ୍ଭେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେମାନେ ରହିବା, ଖାଇବାର ସବୁ ସୁବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ରଖିଥାନ୍ତି । ମୋତେ କେତୋଟି ଜିନିଷ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ । ଆମ୍ଭେମାନେ ସାଧାରଣତଃ କମ୍ ଲୋକଙ୍କର ସହିତ ସମ୍ପର୍କରେ ଥିଲେ ମଧ ବେଳେ ବେଳେ କାହା ସହିତ ତିକ୍ତତା ଆସେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଥାଇ ମଧ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସେ ସବୁବେଳେ ହସି ହସି କଥା କହୁଥାନ୍ତି । ତିଳେ ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ଗର୍ବ ନାହିଁ । ଏତେ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତ ଥାଇ ମଧ କାହାକୁ ବି ଅନାଦର କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ସମୟ କେତେ ମୂଲ୍ୟବାନ, କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କର କଥା ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଶୁଣନ୍ତି । କାଲି ସକାଳେ ୭/୩/୨୦୧୬ରେ ମୁଁ ଲେଖାଟିଏ ଦେଇ ମୋର କଥା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲି, କିନ୍ତୁ ସେ ଆଗ୍ରହର ସହ ମୋର କଥା ଶୁଣିଲେ । ମୁଁ କହିଲି "କେଣ୍ଡା ତୁମେ ଏତେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି କରି ମୋର କଥା ଶୁଣୁଛ" । ହସିଦେଲେ, ପୁଣି ମୋ ମୁହଁରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା, ଏସବୁ ମହତ୍ ଗୁଣ ଲାଗି ଆମ ସମ୍ବଲପୁରରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ପାତ୍ର

ହୋଇପାରିଛ । ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା ମୁଁ ଭାବେ । ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ଓଡ଼ିଶାର ଜଣେ ଖ୍ୟାତନାମା ସାମ୍ବାଦିକ । ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସୁନାମ ରହିଛି । ସେ ଏକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସମ୍ପାଦକ ଏବଂ ମାଲିକ । କିଛି କମ୍ କଥା ନୁହେଁ । ତଥାପି ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ସାମାନ୍ୟତମ ବଡ଼ଲୋକୀ, ଗର୍ବ, ଅହଙ୍କାର ନାହିଁ । ଅନ୍ୟକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ତାଙ୍କର ଏକ ବଡ଼ଗୁଣ । ଦିନେ ମୁଁ କହିଲି- ମୁଁ ଜଣେ ଛୋଟକାଟର ଲେଖିକା, ତୁମର ଉଦାରତା ଯୋଗୁଁ ଅଗ୍ନିଶିଖାରେ ମୋର ଲେଖା ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି । ସେ କହିଲେ ନାଇଁ ତୁମର ଲେଖା ତ ଭଲ ହେଉଛି । ତାଙ୍କର ଏହି ଉତ୍ସାହନ ଯୋଗୁଁ ଗତ ୨୨ ବର୍ଷ ହେଲା ମୁଁ ସାହିତ୍ୟ ରଚନାରେ ରହିଛି । ଶ୍ରଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ଆଦର୍ଶମୟ ଜୀବନରୁ ବହୁତ ଶିଖିବାର ଅଛି । ସେ ସବୁବେଳେ ଅନ୍ୟକୁ ଆନନ୍ଦ ଦିଅନ୍ତି । ସେ ଏହି ଅଶୀବର୍ଷ ବୟସରେ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ମନ ଆନନ୍ଦରେ ପୁଲକିତ ହୋଇଉଠେ । ଏହି ପରିଣତ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଏବେ ବେଶ୍ ସୁସ୍ଥ, ସବଳ, କର୍ମନିଷ୍ଠ । ଭଗବାନ ତାଙ୍କୁ ଦୀର୍ଘାୟୁ କରନ୍ତୁ ।

ବୁଢ଼ାରଜା, ସମ୍ବଲପୁର-୪

■ ■ ■ ■

କିଛି ଅନୁଭୂତି

- ଡ. ସୁବୁବାବୁ ମେହେର -

ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ମଣିଷ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରି ଧୀରେ ଧୀରେ ମୃତ୍ୟୁ ଦିଗକୁ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ । ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାର ଜୀବନକାଳ କ୍ଷୀଣ ହୋଇଚାଲେ । ଏହି ପୃଥିବୀକୁ ସେ ଆସିଛି ଏକ ସୀମିତ କାଳ ପାଇଁ । ତାହା ହୋଇପାରେ ଶତାଧିକ ବର୍ଷ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ

ପ୍ରାଣୀ ହେଉଛି ମଣିଷ । ତାର ଜନ୍ମର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିଛି । ପଞ୍ଚଭୂତ ଅର୍ଥାତ୍ ପୃଥିବୀ, ଜଳ, ବାୟୁ, ଅଗ୍ନି, ଆକାଶ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ଏବଂ ପରିବର୍ଦ୍ଧିତ ଏ ଶରୀର । ମାତା, ପିତା, ଭାଇ, ବନ୍ଧୁ, ସୁହୃଦ୍, ପଡ଼ୋଶୀ, ଗ୍ରାମ, ସମାଜର ସାହାଯ୍ୟ ସହାନୁଭୂତି ପାଇ ଗଢ଼ିଉଠେ ତାର ଜୀବନ । ଏଣୁ ସେ ହୁଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ଋଣୀ । ଏହି ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ହେଉଛି ମାନବିକତାର ପରମ ଧର୍ମ । ଏହି ଧର୍ମ ପାଳନ ପାଇଁ ଅନ୍ୟର ହିତ ସାଧନ କରିବା ସଙ୍ଗେ ନିଜର ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, ଦୟା, କ୍ଷମା, କରୁଣା, ସେବା, ଯତ୍ନ ପ୍ରଭୃତି ମହନୀୟ ଗୁଣର ପରିପ୍ରକାଶ କରି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବା ହେଉଛି ମାନବୋଚିତ କର୍ମ ।

ଅନ୍ୟଠାରୁ ପାଇବାର ଆଶା କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଅନ୍ୟକୁ ଦେବାରେ ଜୀବନରେ ଆନନ୍ଦ ଅଛି । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ପ୍ରକୃତିକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ଯେ ସମସ୍ତେ ଆମକୁ ଅକୁଣ୍ଠ ଭାବରେ ଦେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ସକଳ ଶକ୍ତିର ଆଧାର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅନନ୍ତ କାଳରୁ ରଶ୍ମି, ଜ୍ୟୋତି, ପ୍ରକାଶ ପ୍ରଦାନ କରି ଜଗତର ମଙ୍ଗଳ ସାଧନ କରି ଆସୁଛି । ବାୟୁ ଅମ୍ଳଜାନ ବିତରଣ କରି ସମସ୍ତ ଜୀବଜଗତର ପ୍ରାଣ ସଂଚାର କରି ଆସୁଛି । ମେଘ ବର୍ଷା ରୂପରେ ଜଳଦାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀବନ ଦାନ କରି ଆସୁଛି ଅନନ୍ତ କାଳରୁ । ସମଗ୍ର ଉଦ୍‌ଭିଦ ଜଗତ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ହିତ ସାଧନ କରି ଆସୁଛି । ବୃକ୍ଷଲତା ମୂଳଠାରୁ ଫଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଣିଷର ସେବାରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରୁଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ପ୍ରତିଦାନରେ ସେମାନେ କାହାରିଠାରୁ କିଛି ଆଶା କରନ୍ତି ନାହିଁ । କେବଳ ଦେବା ହିଁ ତାଙ୍କର ଧର୍ମ । ଏଣୁ ଉପନିଷଦ କହେ-

ପରୋପକାରାୟ ଫଳନ୍ତି ବୃକ୍ଷାଃ
ପରୋପକାରାୟ ଦୁହ୍ୟନ୍ତି ଗାବଃ
ପରୋପକାରାୟ ବହନ୍ତି ନଦ୍ୟଃ
ପରୋକାରାର୍ଥଂ ଇଦମ୍ ଶରୀରମ୍ ।।

ଅନ୍ୟର ଉପକାର, ହିତ ଓ ମଙ୍ଗଳ ସାଧନ କରିବା ହେଉଛି ମଣିଷର ପରମ ଧର୍ମ ଓ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଏହି ଆଦର୍ଶର ଆଧାରରେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଜୀବନ ଗଢ଼ି ଉଠିଛି । ଭଗବାନଙ୍କଠାରେ ତାଙ୍କର ଅଟଳ ଭକ୍ତି ଓ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି । ଗୀତା, ଭାଗବତ, ରାମାୟଣ ପ୍ରଭୃତି ସଦ୍‌ଗ୍ରନ୍ଥ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ରୁଚି ଥିବାରୁ ଆଧାତ୍ମିକତାର ବାତାବରଣରେ ସେ ପାଆନ୍ତି

ଅସୀମ ଆନନ୍ଦ। ଭାଗବତ ପାଠ, ଗୀତା ଆଲୋଚନା, ରାମାୟଣ ପ୍ରବଚନ ପ୍ରଭୃତିରେ ଉପସ୍ଥିତି ତାଙ୍କର ଧର୍ମ ପ୍ରାଣତାର ପରିଚୟ ଦିଏ। ଯିଏ ଧର୍ମ ପରାୟଣ, ତା ଅନ୍ତରରେ ସାଧାରଣ ଜନତା, ପଶୁପକ୍ଷୀ, ବୃକ୍ଷଲତା ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ସ୍ୱାଭାବିକ। ତାଙ୍କର ପରୋପକାର, ସେବା ମନୋବୃତ୍ତି ରହିଛି। ସେ କଳହ, ହିଂସା, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭଠାରୁ ବହୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ। ସ୍ନେହ, ଦୟା, ପ୍ରେମ, କ୍ଷମା ପ୍ରଭୃତି ସଦ୍‌ଗୁଣ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଭୂଷଣ। ଏହା ବ୍ୟତୀତ ସାମ୍ବାଦିକତା ମାଧ୍ୟମରେ ସମାଜ ସେବାର ମାନସିକତା ତାଙ୍କଠାରେ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ।

୧୯୫୭ ମସିହାରେ କଟକରୁ ପ୍ରକାଶିତ ସମ୍ବାଦପତ୍ର 'ମାତୃଭୂମି'ର ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ। ଦୀର୍ଘ ଏଗାର ବର୍ଷର ସାମ୍ବାଦିକତା ଅଭିଜ୍ଞତା ଅବଲମ୍ବନରେ ସମଗ୍ର ଦେଶର ୨୨ ତମ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୬୮ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ ତାରିଖ ଦିନ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ବଳିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକତାରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉତ୍ସବ ପାଳନ ହୋଇଥିଲା। ଜଣେ ନିର୍ଭୀକ ତଥା ନିରପେକ୍ଷ ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବରେ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ କରି 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ଗୌରବ ବର୍ଦ୍ଧନ କରି ଆସିଛନ୍ତି।

୧୯୬୦ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ଏବଂ ପରେ ସଭାପତି ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ। ୧୯୮୫ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ ବହୁ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଭାପତି ପଦରେ ଆସୀନ ଥିଲେ। ୧୯୭୦ ମସିହାରେ ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶାର ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଭ୍ୟ ତଥା ଉପସଭାପତି ପଦରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ଥିଲେ। ସର୍ବଭାରତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ଜାତୀୟସ୍ତରରେ ସମ୍ପାଦକ (ଚାରିଜଣିଆ ସମ୍ପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀ ଭିତରୁ ଜଣେ) ହେବାର କୃତିତ୍ୱ ଅର୍ଜନ କରି ସମ୍ବଲପୁର ଗୌରବ ବଢ଼ାଇଥିଲେ।

ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ "ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ଅଧିସ୍ୱୀକୃତି କମିଟି"ର ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ ଚାରିଥର ମନୋନୀତ ହୋଇଥିଲେ। ଶ୍ରୀପଣ୍ଡା ବହୁବାର ବହୁ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ତଥା ସାଂସ୍କୃତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନମାନଙ୍କରେ ମାନପତ୍ର ତଥା ଉପଢୌକନ ସହ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ପାଇବାର ଗୌରବ ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି।

ସମାଜସେବା ତାଙ୍କ ଜୀବନର ବ୍ରତ ଥିଲା। ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ, ସାହିତ୍ୟ ଆସରମାନଙ୍କରେ ଯୋଗଦାନ କରି ଆଲୋଚନାମାନଙ୍କରେ ସକ୍ରିୟ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବା ସଙ୍ଗେ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ସାହିତ୍ୟ ରଚନା କରିଆସିଛନ୍ତି।

ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ପାଇଁ ନୂତନ ଲେଖକ ଲେଖିକାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଇ "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ତାଙ୍କର ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରି ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେଇ ଆସିଛନ୍ତି। କ୍ରୀଡ଼ା କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜର ପ୍ରଗାଢ଼ ରୁଚି ଯୋଗୁଁ ବହୁ କ୍ରୀଡ଼ାବିତ୍ ଓ କ୍ରୀଡ଼ା ଅନୁଷ୍ଠାନ ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଆସିଛନ୍ତି। ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘର ସମ୍ପାଦକ ରୂପେ ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲାଇଛନ୍ତି। ୧୯୫୭ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁରର ଫ୍ରେଣ୍ଡ୍ସ୍ ୟୁନିଅନ୍‌ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଭ୍ୟ ତଥା ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ଥିଲେ। ୧୯୭୦ ମସିହାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ କରିଥିବା "ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ"ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଭ୍ୟ ଥିଲେ ଏବଂ ଅନେକ ବର୍ଷ ଉପସଭାପତି ଭାବରେ ଦାୟିତ୍ୱ ସୁଚାରୁ ରୂପେ ତୁଲାଇଥିଲେ। ୧୯୬୩ ମସିହାରେ ସମ୍ବଲପୁରର ପୌର ପରିଷଦକୁ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ। ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଜଣେ ଆଲୋଚକ ଭାବରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମାଜର ବିଭିନ୍ନ ସମସ୍ୟା, ସାହିତ୍ୟ ଓ ସଂସ୍କୃତି ଉପରେ ଆଲୋଚନାମାନ କରି ପ୍ରଶଂସିତ ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି। ସେ ଜଣେ ପ୍ରାବନ୍ଧିକ ଭାବରେ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ବହୁ ପ୍ରବନ୍ଧ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ପତ୍ରପତ୍ରିକାମାନଙ୍କରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଆସିଛି।

ଶ୍ରୀପଣ୍ଡା ଜୀବନରେ ଅଶୀ ଗୋଟି ବସନ୍ତ ଅତିବାହିତ କରି ମଧ୍ୟ ଯୁବକ ସୁଲଭ ଉତ୍ସାହରେ ଆନନ୍ଦ ଉପଲବ୍ଧି ସହିତ ଦୀର୍ଘ ପଥ ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ କରୁଛନ୍ତି। ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ ୨୩୦ରୁ ଅଧିକ ବର୍ଷିୟାନ୍ ସଦସ୍ୟ ସଦସ୍ୟାଙ୍କୁ ନେଇ ବିଭିନ୍ନ ତୀର୍ଥସ୍ଥଳ ପରିଦର୍ଶନ କରାଇ ଅସୀମ ଆନନ୍ଦ ପାଆନ୍ତି। ସେ ଏ ସଂଘର ସଭାପତି ଦାୟିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ବହୁବାର ତୁଲାଇଛନ୍ତି। ତାଙ୍କର ଉଦ୍ୟମ ତଥା ଅନ୍ୟ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କର ସହଯୋଗରେ ଏ ଅନୁଷ୍ଠାନ ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶାର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ଅନୁଷ୍ଠାନ ରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ କରିଛି।

୨୦୦୩ ମସିହାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ "ସମ୍ବଲପୁର ପବ୍ଲିକ୍ ଲାଇବ୍ରେରୀ"ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଦସ୍ୟ ରହି ଦୀର୍ଘ ୧୩ ବର୍ଷ ଧରି ପରିଚାଳନା କମିଟିର ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଆସୁଛନ୍ତି।

ସମାଜ ପାଇଁ ସକାରାତ୍ମକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଅଦମ୍ୟ ସାହସିକତା, କଷ୍ଟ ସହିଷ୍ଣୁତା, ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳତାତଥା ଦୟା, କ୍ଷମାଶୀଳତା ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଭୂଷଣ ଅଟେ । ସମାଜସେବା ପାଇଁ ସମର୍ପିତ ତଥା ଉତ୍ସର୍ଗୀତ ତାଙ୍କର ଜୀବନ । ମାନବିକତାର ପ୍ରତୀକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଏକାଧାରରେ ଜଣେ ଲେଖକ, ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ, ଅମାୟିକ, ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ, ସମୟାନୁବର୍ତ୍ତିକ, ସ୍ପଷ୍ଟବାଦୀ, ସରଳ ନିଷ୍କପଟ ତଥା ଭଗବତ୍‌ପ୍ରେମୀ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଅଶିତମ ଜନ୍ମ ଜୟନ୍ତୀ ତଥା 'ମୋ ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ' ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶନ ଅବସରରେ ସୁଦୀର୍ଘ ନିରାମୟ ଜୀବନ କାମନା କରୁଛି ।

ପ୍ରାକ୍ତନ- ଉପାଧ୍ୟକ୍ଷ, ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର ସ୍ୱୟଂଶାସିତ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ
କସ୍ତୁରୀ ଭବନ, ହିଲ୍‌ଭ୍ୟୁ, ବୁଢ଼ାରଜା, ସମ୍ବଲପୁର

■ ■ ■ ■

ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଅନୁରାଗ

- କୁମୁଦ ଚନ୍ଦ୍ର ଦାଶ -

ସାଲ ୧୯୮୩, ଯୁଯୁମୁରାରେ ଆୟୋଜନ କରାଯାଇଥିଲା ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷା ଉପରେ ଏକ ଆଲୋଚନା ସଭା ଓ କବିତା ପାଠୋତ୍ସବ । ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା । ତାଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ ସମ୍ବଲପୁରୀ ଲେଖକ ସଂଘର ତତ୍କାଳୀନ ସଭାପତି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଗୌରୀଶଙ୍କର ପାଣିଗ୍ରାହୀ (ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଆଉ ଇହ ଜଗତରେ ନାହାନ୍ତି) ସମ୍ପାଦକ ଶ୍ରୀ ଭବାନୀ ଶଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଓ ଶ୍ରୀ ଦେବାର୍ଚ୍ଚନ ଠାକୁର । ସେତେବେଳର ଯୁଯୁମୁରା କହିଲେ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ଥିବା ଗାଆଁଟିଏ । ଘଞ୍ଚ ଜଙ୍ଗଲ ନ ହେଲେ ବି ଚାରିଆଡ଼େ

ଜଙ୍ଗଲ ଥିଲା। ମଝିରେ ମଝିରେ ଭାଲୁ, ଚିତାବାଘ, ବଣୁଆ ହାତୀଙ୍କର ଉପଦ୍ରବ ଲାଗି ରହୁଥିଲା। ଯାତାୟାତର ଅସୁବିଧା। ରୋଡ୍ ଉପରେ ଥିବା ବସ୍‌ଷ୍ଟାଣ୍ଡରୁ ଯୁଯୁମୁରା ଗାଁକୁ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ କିଲୋମିଟର ବାଟ ପାଦଚଲା ରାସ୍ତାରେ ଯିବାକୁ ପଡୁଥିଲା। ତଥାପି ବସରେ ଯାଇ ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷାର ସାହିତ୍ୟ ସଭାରେ ଯୋଗଦେବା କମ କଥା ନୁହେଁ। ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା ଦିନ ସାରା ଆମ ସହିତ ଆଲୋଚନାରେ ସକ୍ରିୟ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ। ଏଥିରୁ ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଅନୁରାଗ ସମ୍ପର୍କରେ ସହଜରେ ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରେ। ସେତେବେଳୁ ସେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ସମ୍ପାଦକ। ସେ ସମୟରୁ ହିଁ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ରେ ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷାରେ ଅନେକ ଗଳ୍ପ, କବିତା, ପ୍ରବନ୍ଧ, ଆଲୋଚନା ଆଦି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଆସୁଛି। ଏହି ଭାଷାରେ ଅନେକ ନୂତନ କବି ଓ ଲେଖକ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ଭୂମିକା ଯଥେଷ୍ଟ ବେଶୀ।

ସାହିତ୍ୟ ସଭାର ଆୟୋଜକ ଗୋଷ୍ଠୀ ତରଫରୁ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ମୋତେ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଯୁଯୁମୁରାରେ ଚାକିରୀ କରୁଥାଏ। ମୁଁ ଦୋ ଦୋ ପାଞ୍ଚ ହୋଇ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲି, କାରଣ ମୁଁ ମୋର କଟକ ରହଣି ସମୟରେ ସାମ୍ବାଦିକ ମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷକରି କୌଣସି ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସମ୍ପାଦକଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲେ କେତେ ଆୟୋଜନ କରିବାକୁ ହୁଏ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଥିଲି। ସଭାର ଆୟୋଜକ ଗୋଷ୍ଠୀର ଜଣେ ସଦସ୍ୟ ହିସାବରେ ନିଜର ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ପାଦନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲି। ତାଙ୍କ ସହିତ କଥୋପକଥନର କିଛି ଅଂଶ- ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ଅନୁରାଗ-

ମୁଁ ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷାରେ ଲେଖାଲେଖି କରୁଥାଏଁ, ତେଣୁ ସେ ମୋତେ ଜାଣି ଥାଆନ୍ତି। ମୁଁ କହିଲି- "ଆଜ୍ଞା ଆମେ ଯୁଯୁମୁରାନେ ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷାର ସାହିତ୍ୟ ସଭାଟେ କର୍‌ବାକେ ଯାଉଛୁଁ। ଆପଣଙ୍କୁଁ ନିଉତା ଦେଇ ଆସିଛେଁ।" ସେ ପଚରାଲେ- "କେଭେଁ ?"

ମୁଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖ ଓ ଦିନ କହିବା ପରେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିଲେ- "ଠିକ୍ ଅଛେ, ଯିମା।"

ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି, କାରଣ ସେ ଏତେ ସହଜରେ "ହଁ କରିବେ, ତାହାଥିଲା ମୋର କଳ୍ପନାର ବାହାରେ। ସେ ଯିମା ବୋଲି କହିବା ପରେ ମୋର ସମସ୍ୟାର ଆରମ୍ଭ। ତାଙ୍କୁ ନେବା ଆଣିବା ଦାୟିତ୍ୱ ବି ମୋର। ସେ ସମୟରେ ସମ୍ବଲପୁରରୁ ଝୁମ୍ପୁରା ଯିବା ପାଇଁ ଭଡ଼ାରେ କାର୍ ମିଳିବା ସହଜ ନ ଥିଲା। କମ୍ ଦୂରତା ହେତୁ କାର୍ ମାଲିକମାନେ ରାଜି ହେଉନ ଥିଲା। ପୁଣି ଆୟୋଜକ ଗୋଷ୍ଠୀର ସମ୍ବଳ ବି ସୀମିତ। ସେ ସବୁକୁ ଚିନ୍ତା କରି ମୁଁ ଅନେକ ଦ୍ୱିଧା ସତ୍ତ୍ୱେ କହିଲି "ଗାଡ଼ିର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାଇଁ ହେଇ।"

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡା କହିଲେ- କିଛି କଥା ନାଇଁ। ବସ୍‌ରେ ଯିମା।

ମୁଁ କହିଲି- "ବସ୍ ତ ରୋଡ଼ ଉପରେ ଉତ୍‌ରେଇ ଦେବା, ସେଠାନୁ ଗାଆଁକେ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ କିଲୋମିଟର।"

ସେ କହେଲେ- "ଚାଲି କରି ଯିମା।"

ସରଳ, ସିଧାସଳଖ, ସ୍ପଷ୍ଟ ଉତ୍ତର। ଶୁଣିବା ପରେ କେବଳ ବିସ୍ମୟ ନୁହେଁ ଆମର ଖୁସିର ବି ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ। ଆମମାନଙ୍କର ଉତ୍ସାହ ଦ୍ୱିଗୁଣିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା।

ଏବେ ବି କେବେ କେମିତି ସେ ସବୁ କଥା ମନେ ପକାନ୍ତି, ହସି ହସି ସ୍ମୃତିଚାରଣ କରନ୍ତି, ଭାରୀ ଖୁସିରେ। ଆତ୍ମୀୟତାରେ ଭରା ଏକ ଅମାୟିକ ଘନିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ।

ପରିଶେଷରେ ଏତିକି କହିଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ଯେ, କୌଣସି ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରର ଦୀର୍ଘକାଳୀନ ପ୍ରକାଶନ ମୁଖ୍ୟତଃ ଦୁଇଟି ଜିନିଷ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ; ସମ୍ବାଦପତ୍ରଟି ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ସ୍ଥାନର ଭୌଗୋଳିକ ଅବସ୍ଥିତି, ରାଜନୈତିକ ପରିବେଶ ଓ ତହିଁର ପ୍ରାଧାନ୍ୟ। ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଚାର କଲେ ରାଜଧାନୀ ଓ ତତ୍ ସନ୍ନିକଟ କଟକରୁ ପ୍ରକାଶିତ ଅନେକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଅନେକ ବିତ୍ତଶାଳୀ ତଥା ପ୍ରତିପତ୍ତିଶାଳୀ ରାଜନେତାଙ୍କ ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା ସତ୍ତ୍ୱେ ତିଷ୍ଠି ପାରିନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ନୀତିନିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକତା ଓ "ଅଗ୍ନିଶିଖା"ର ପ୍ରକାଶନ ପ୍ରତି ପ୍ରତିବଦ୍ଧତା ହେତୁ ଦୀର୍ଘଦିନ ଧରି ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଆସୁଛି।

ମୋଦିପଡ଼ା, ସମ୍ବଲପୁର

ମୋର ବାଲ୍ୟ ବନ୍ଧୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ପଣ୍ଡା

- ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର -

ଅର୍ଜୁନ ମୋର ଜଣେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବାଲ୍ୟ ବନ୍ଧୁ। ଆମେ ଦୁହେଁ ଜାନୁଆରୀ ୧୯୪୨ରେ ଗୁରୁପଡ଼ା ନିମ୍ନ ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିଶୁ ଶ୍ରେଣୀରେ ନାମ ଲେଖାଇଥିଲୁ। ସେତେବେଳେ ଆମ ସହପାଠୀ ଥିଲେ ଡା. ଯତୀନ୍ଦ୍ର ମୋହନ ପୂଜାରୀ, ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ ବୃନ୍ଦାବନ ମିଶ୍ର ଓ ସୁରେନ ପୂଜାରୀ, ବାଳକୃଷ୍ଣ ଦାଶ, ଭକ୍ତ ପ୍ରସାଦ ବାବୁ ଇତ୍ୟାଦି।

ଏଠାରେ ୧୯୪୦ ଦଶକର ନିମ୍ନ ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି କହିବା ସମୀଚୀନ ହେବ। ଏହି ବିଦ୍ୟାଳୟ ୧୯୬୬ ମସିହାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଥିଲା। ଏକ ନିମ୍ନ ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଓ ଏକ ମଧ ଇଂରାଜୀ ବିଦ୍ୟାଳୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ତତ୍‌କାଳୀନ ସମ୍ବଲପୁରର ଉଦାରପନ୍ଥୀ ଉପାୟୁକ୍ତ ମେଜର ହେଷ୍ଟିଂଗସ ଇମପେ ପରିକଳ୍ପନା କରିଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସମ୍ବଲପୁରରେ ତାଙ୍କର ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ଯୋଗୁଁ ତାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇନଥିଲା ଓ ଏହି ବିଦ୍ୟାଳୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେଲା ୧୮୬୬ରେ। ବିଦ୍ୟାଳୟ ସେତେବେଳେ ଏକ ମହଲା ଥିଲା। ଚଟାଣ କଟା ପଥରରେ (ପଟଣି ପଥରରେ) ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା। ବିଦ୍ୟାଳୟର ଚାରିପାର୍ଶ୍ୱରେ ଗୋଟିଏ ପଥରର ଘେର ଥିଲା ଓ ସେଥିରେ ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର ଥିଲା। ପଛପଟରେ ଦିଓଟି ବାରଣ୍ଡା ଥିଲା। ଛାତ ଥିଲା ଖପରର (ନରିଆ ଟାଇଲ୍ସ)। ଖପରକୁ ଯୋଡ଼ି ରଖିଥିଲା ଚୂନ ମସଲା (ଲାଇମ ମରଟାର)। ଏହା ଏକ ବାଳକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଥିଲା। ଶିଶୁ ଓ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଆମେ ସିଲଟ ଓ ଖଡ଼ି ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲୁ। ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ଆକର୍ଷଣ ଥିଲା ଦୁଇଟିକିଆ କାଠ ବେଞ୍ଚ ଓ ତାହା ସାଙ୍ଗରେ ଯୋଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଡେସ୍କ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଡେସ୍କରେ କାଳି, ଦୁଆତ, କାଗଜ ଓ କଲମ ରଖିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ଥିଲା। ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀରେ ମୁଁ ଓ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଗୋଟିଏ ଦୁଇ ଟିକିଆ ଡେସ୍କରେ ବସି ପାଠ ପଢୁଥିଲୁ। ୧୯୪୪ରେ ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେଲା। ତେଣୁ ଆମେ ଛଅମାସ ପାଠ ପଢ଼ି ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀକୁ

ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଲୁ ଓ ତାପରେ ଶିକ୍ଷା ବର୍ଷ ଜୁନରୁ ଏପ୍ରିଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଲା । ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀରେ ସବୁ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଲଗା ଡେସ୍କ ଥିଲା । ଆମେ ହାଫ୍ ପେଣ୍ଟ ଓ ହାଫ୍ ସାର୍ଟ ପିନ୍ଧି ଖାଲି ପାଦରେ ସ୍କୁଲ ଯାଉଥିଲୁ ।

୧୯୪୫ ମସିହାରେ ନିମ୍ନ ପ୍ରାଥମିକ ପରୀକ୍ଷା ପାସ୍ କରି ଗୁରୁପଡ଼ା ମଧ ଇଂରାଜୀ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ମୁଁ, ଅର୍ଜୁନ ଓ ଅନ୍ୟ କେତେକ ସହପାଠୀ ଯୋଗ ଦେଲୁ । ଉକ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଗୌର ମଠ ଲେନ୍‌ରେ ଥିଲା । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଜୁନ ଥିଲେ ସାହସୀ । ବର୍ଷା ଦିନେ ଆମେ ସନ୍ତରଣ କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲୁ ବାଲିବନ୍ଧା ଘାଟକୁ । ପ୍ରଥମେ ହାଫ ଟାୱାରରୁ ଲମ୍ଫ ପ୍ରଦାନ କରି ବ୍ରହ୍ମପୁରା ଘାଟକୁ ସନ୍ତରଣ କରି ଆସୁଥିଲୁ । ସେତେବେଳେ ଆମ ସ୍କୁଲର ଜଣେ ମାତ୍ର ସପ୍ତମ ଶ୍ରେଣୀ ଛାତ୍ର (ବ୍ରଜ ମିଶ୍ର) ଟାୱାର ଉପରୁ ଲମ୍ଫ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ । ଅର୍ଜୁନ କିନ୍ତୁ ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥିବା ବେଳେ ଟାୱାର ଉପରୁ ଲମ୍ଫ ପ୍ରଦାନ କରି ବିଦ୍ୟାଳୟର ଜଣେ "ହିରୋ" ହୋଇଗଲେ । ଆମ ଗୋଟିଏ କଥା ମନେ ପଡୁଛି । ପୋଲିସ୍ ପଡ଼ିଆରେ ଫୁଟବଲ ଖେଳରେ ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚଟି ଦଳ ଭାଗ ନେଉଥିଲେ । ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ଝାରସୁଗୁଡ଼ାର ନବ ନିର୍ମିତ ଏରୋଡ୍ରମରେ ଅବସ୍ଥିତ ରୟାଲ ଏୟାରଫୋର୍ସର ଏକ ଦଳ । ସେହି ଦଳର ସମସ୍ତ ଖେଳାଳି ଥିଲେ ବ୍ରିଟିଶ ନାଗରିକ (ଗୋରା) । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ବୁଟ୍ ପିନ୍ଧି ଖେଳୁଥିଲେ । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଦୃଢ଼ ଧାରଣା ଥିଲା ଗୋରା ମାନେ ଖାଲି ପାଦରେ ଖେଳିବାକୁ ଡରୁଛନ୍ତି ଓ ଆମ ଟିମ୍ ମାନଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ କରି ହରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ଠିକ୍ କଲୁ ଗୋରାମାନଙ୍କୁ ଯାଇ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ବିରତି ସମୟରେ ଯାଇ କହିବୁ "ଦରହାମାନେ ଜୋତା ପିନ୍ଧି କରି ଖେଳୁଛ । ହିମତ୍ ଅଛି ତ ଖାଲି ପାଦରେ ଖେଳ" । ଆମେ ଚାରି ପାଞ୍ଚ ଜଣ ଦର୍ଶକ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଯାଇ ଏ କଥା କହିଲୁ । ଗୋରାମାନେ ଆମ କଥା ବୁଝି ପାରି ସ୍ମିତ ହାସ୍ୟ କରୁଥାନ୍ତି । ଏହାର କିଛି ସମୟ ପରେ ଆମ ଉପର ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥିବା ସ୍ୱର୍ଗତ ଦଧିବାମନ ମିଶ୍ର ଏକଥା ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ କହିଲେ ସେ ଆମକୁ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ ଏହା ଆବୃତ୍ତି କରିବାକୁ କହିଲେ । ଏହା ଶୁଣି ଅନେକ ଦର୍ଶକ ସେଠାରେ ରୁଣ୍ଡ ହୋଇ ଏହି ଦୃଶ୍ୟ ଉପଭୋଗ କଲେ । ଆମେ ସେତେବେଳେ

ପୋଲିସ ଲାଇନର ଏକ ଛୋଟ ପଡ଼ିଆରେ ଫୁଟବଲ ଖେଳୁଥିଲୁ। ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଗୋଲ ରକ୍ଷକ ଭାବେ ଖେଳୁଥିଲେ।

୧୯୪୭ ମସିହାରେ ମଧ୍ୟଭାଗରେ ମୋ ବାପାଙ୍କ ବଦଳି ହେବାରୁ ଓଡ଼ିଶା ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ଗଲି ସ୍କୁଲରୁ ଟ୍ରାନ୍ସଫର ସାର୍ଟିଫିକେଟ ନେଇ। କିନ୍ତୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯୋଗାଯୋଗ ରଖିଥିଲି ଚିଠି ଜରିଆରେ। ୧୯୫୩ ମସିହାରେ ପୁଣି ଏକତ୍ର ହେଲୁ ସମ୍ବଲପୁରରେ ମେଟ୍ରିକ ପାସ୍ କଲା ପରେ।

୧୯୫୭ରେ ସେ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦ ପତ୍ର "ମାତୃଭୂମି"ର ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ଯୋଗଦେଲେ। ମାତୃଭୂମି ସେତେବେଳେ କଟକରୁ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିଲା ସ୍ୱର୍ଗତଃ ବାଳକୃଷ୍ଣ କ‌ଂ ସମ୍ପାଦନାରେ। ମୁଁ ଇତିମଧ୍ୟରେ ବୁର୍ଲା ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ କଲେଜରେ ନାମ ଲେଖାଇଲି ଓ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ସାକ୍ଷାତ କମିଗଲା। ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର "କୋଶଳ" ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିଲା। ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଜଣେ ଉଚ୍ଚଭିଳାଷୀ। ନାନା ବାଧାବିଘ୍ନ ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ ଅଗଷ୍ଟ ୧୫, ୧୯୬୮ ରେ ପାକ୍ଷିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ। ସେତେବେଳେ ଏହି ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ନିଜସ୍ୱ ଛାପାଖାନା ନ ଥିଲା।

ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଜଣେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠ ନିର୍ଭୀକ ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବେ ଏବେ ସୁପରିଚିତ। ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ଅନେକ କୀର୍ତ୍ତିମାନ ହାସଲ କରିଛନ୍ତି। ଅଗ୍ନିଶିଖା ଏବେ ଏକ ଦ୍ରୁମରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି ଓ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ ଏହା ଏକ ପ୍ରମୁଖ ସମ୍ବାଦପତ୍ର। ସେ ସାମ୍ବାଦିକତାର ଧର୍ମ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ରୂପେ ନିର୍ବାହ କରି ନିରପେକ୍ଷ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ କରୁଅଛନ୍ତି। ତାଙ୍କର ସାଂଗଠିନିକ ଦକ୍ଷତା ଓ ବଳିଷ୍ଠ ନେତୃତ୍ୱ ଯୋଗୁଁ ୧୯୬୦ ମସିହାରେ ସେ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ସାଧାରଣ ସମ୍ପାଦକ ଓ ପରେ ଏହାର ସଭାପତି ପଦ ଅଳଙ୍କୃତ କରିଥିଲେ। ୧୯୮୫ରେ ସେ ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ ଓ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଏହାର ସଭାପତି ଥିଲେ। ଏତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ ନେସନାଲ୍ ୟୁନିୟନ ଅଫ୍ ଜର୍ଣ୍ଣାଲିଷ୍ଟ ସଂଗଠନକୁ ତିନିଥର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ। ପରେ ସେ ଏହାର ଜଣେ ସମ୍ପାଦକ ପଦକୁ ନିର୍ବାଚିତ

ହୋଇଥିଲେ ଓ ତାହାର ଦାୟିତ୍ୱ ସୁଚାରୁ ରୂପେ ସମ୍ପାଦନ କରିଥିଲେ।

ସାମ୍ବାଦିକ ବ୍ୟତୀତ ସେ ଅନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରିଛନ୍ତି ଓ ପ୍ରତ୍ୟହ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ କରି ନିଜକୁ କର୍ମଠ ରଖିଛନ୍ତି। ସମାଜ ସେବାରେ ସକ୍ରିୟ ଭୂମିକା ନେଇଛନ୍ତି ଓ ସେଥିପାଇଁ ସେ ସମ୍ବଲପୁରର ପୌରପରିଷଦକୁ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ। ବିଭିନ୍ନ ସାଂସ୍କୃତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ସେ ଜଡ଼ିତ ଓ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ସେ ଗୁଡ଼ିକର ସଦସ୍ୟ, ସମ୍ପାଦକ, ଉପସଭାପତି ଓ ସଭାପତି କାର୍ଯ୍ୟ ତୁଲାଇଛନ୍ତି। ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଟି ହେଲା "ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ" ଓ "ସମ୍ବଲପୁର ପବ୍ଲିକ୍ ଲାଇବ୍ରେରୀ"।

ଭିନ୍ନ ପେଷା ଅବଲମ୍ବନ କରିଥିବାରୁ ମୁଁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଓଡ଼ିଶା ବାହାରେ ରହିଥିଲି। ଏହାଛଡ଼ା ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁନାହିଁ। ଏହି ପରିଣତ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ସଦାସର୍ବଦା ସମ୍ବଲପୁରକୁ ମନେ ପକାଏ। ସମ୍ବଲପୁରର ମାଟି, ପାଣି, ପବନ, ଆକାଶ ଏବେ ବି ମୋର ଅତିପ୍ରିୟ।

ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ମୋର ବନ୍ଧୁତା ପ୍ରାୟ ୭୫ ବର୍ଷ ପୁରୁଣା। ସେ ଏବେବି ପ୍ରଶାନ୍ତଚିତ୍ତ ଓ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିଷ୍ଠ। ତାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ୭୫ ବର୍ଷ ପୂର୍ବର ଉଷ୍ମତା ଅଛି। ତାଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ମଧୁରତା ଓ ଆତ୍ମୀୟତା ରହିଛି। ଆଜି ସେ ତାଙ୍କ କର୍ମମୟ ଜୀବନର ୮୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ତ୍ତି କରିଛନ୍ତି। ଏହି ଅବସରରେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛି ଓ ତାଙ୍କର ଦୀର୍ଘ ନିରାମୟ ଜୀବନ କାମନା କରୁଅଛି।

GA-150 ଗାୟତ୍ରୀ ବିହାର,
ଇନ୍‌ପୋସିଟି ରୋଡ୍ : ପଟିଆ
ଭୁବନେଶ୍ୱର-୭୫୧୦୨୪,
ମୋବାଇଲ-୯୯୩୮୨୨୯୦୫୯

■ ■ ■ ■

ଜଣେ ଗଠନମୂଳକ ଚିନ୍ତାଧାରାର ମଣିଷ

- ସଦାନନ୍ଦ ସୋନବର୍ଷା -

ପୁରାତନ ଗ୍ରୀକ୍ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ବିଶିଷ୍ଟ ଦାର୍ଶନିକ ଆରିଷ୍ଟଟଲଙ୍କ ସର୍ବମାନ୍ୟ ମତରେ ମନୁଷ୍ୟ ଏକ ସାମାଜିକ ପ୍ରାଣୀ । ସମାଜ ବିନା ମଣିଷର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ଉତ୍କର୍ଷ ଅସମ୍ଭବ । ଏ ଉକ୍ତିର ସତ୍ୟାସତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୁଏ ମୋର ଓ ଶ୍ରୀମାନ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ପ୍ରଥମ-ସମ୍ପର୍କ ତଥା ସମ୍ବନ୍ଧ ସ୍ଥାପନରେ । ସ୍ପଷ୍ଟ କଥନ ହେଉଛି, ମୁଁ ଗତ ୨୦୧୫ ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର ୧୫ ଦିନ ବାଙ୍ଗାଲୋରରୁ ଅବସର ନେଇ ସମ୍ବଲପୁରରେ ରହିବା ପାଇଁ ଆସିଲି । ପୂର୍ବର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଅନୁଯାୟୀ ଅଇଁଠାପାଲିରେ ଘର । ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣରେ ବାହାରି ଫାଟକ ଫ୍ଲାଇଓଭର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇ ସେଠାରୁ ଫେରେ । ରାସ୍ତାକଡ଼ର ଏକ ଶିମିଳି ବୃକ୍ଷ ତଳେ ସୁସଜ୍ଜିତ ଚୌକିମାନଙ୍କରେ ଦଳେ ବୟସ୍କ ପ୍ରଜ୍ଞାସମ୍ପନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତି ଗାଢ଼ ଶୀତରେ ମଧ୍ୟ ବସି ହସି- ମଜା କରୁଥାଆନ୍ତି । ସମୀପରେ ଏକ ଛୋଟ ଚା'ବିସ୍କୁଟ ଦୋକାନ । ଏକ ସୁନ୍ଦର, ମନୋହର ଦୃଶ୍ୟ । ଦିନେ କୌତୁହଳବଶତଃ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁ କରୁ ସେମାନେ ମୋତେ ତାଙ୍କ ଗହଣକୁ ସ୍ୱାଗତ କରି ନେଇଗଲେ । ଏହା ଥିଲା ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃଭ୍ରମଣ ସଂଘର ଅଂଶବିଶେଷ । ପରେ ଜ୍ଞାତ ହୁଏ ଏ ସଂଘର ପ୍ରାଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଅଟନ୍ତି ବର୍ଷୀୟାନ ଏବଂ ପ୍ରେରଣାସ୍ରୋତ ଶ୍ରୀମାନ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା । ଏହି ଆଖଡ଼ାରେ ସେ ବୟୋଜ୍ୟେଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଘନିଷ୍ଠ ହେବାକୁ ସମୟ ଲାଗିଥିଲା । ହେଲେ ଘନିଷ୍ଠ ହେଲାପରେ ତାଙ୍କର ବହୁମୁଖୀ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ପରିଚୟ ମିଳିଥିଲା ।

ସେ ଜଣେ ଅମାୟିକ ଏବଂ ଗଠନମୂଳକ ଚିନ୍ତାଧାରାର ବ୍ୟକ୍ତି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ସେ ଅଲଗା ମସ୍ତିଷ୍କର । ବସିଥିବା ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁହଁ ଏକ ଦିଗରେ ଥିବା ବେଳେ ତାଙ୍କ ମୁହଁ ଅନ୍ୟ ଦିଗକୁ ଥାଏ । ସେ ସବୁ ଶୁଣନ୍ତି କିନ୍ତୁ କାହାରି କଥାରେ ବାଧା ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । କେବଳ କୌଣସି ଗରିଷ୍ଠ କ୍ଷତିକାରକ କଥା ଆରମ୍ଭ ହେବା ମାତ୍ରେ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ କହନ୍ତି । ସେ ଜଣେ ଦକ୍ଷ ଆୟୋଜକ । ତାଙ୍କର ନିବିଡ଼ ପରିଚୟ ଚାରିଆଡ଼େ ବ୍ୟାପକ ଭାବେ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି । ଏହା ତାଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆୟୋଜନ

କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ଭାରତର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀମାନ ଜବାହାରଲାଲ ନେହେରୁଙ୍କ ପରେ ସେ ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଫୁଲଟିଏ ଧରିଥାଆନ୍ତି ।

ଜୀବନର ଶତ୍ରୁ ବୋଲାଉଥିବା କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ଗର୍ବ, ଅହଙ୍କାର, ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ଇତ୍ୟାଦିକୁ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଅନେକ ପରିମାଣରେ ଆୟତ୍ତ କରିପାରିଛନ୍ତି । ବ୍ୟଙ୍ଗାତ୍ମକ ତଥା କୌତୁକପ୍ରଦ କଥାବାର୍ତ୍ତାକୁ ସେ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଇତିମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସମେତ ଆମେ ଚାରିଜଣ ବନ୍ଧୁ ଆମୋଦପ୍ରମୋଦ ପାଇଁ ଡେବ୍ରିଗଡ଼ ଅଭୟାରଣ୍ୟକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ଏଥିରେ ମୁଁ ତାଙ୍କର ଆହୁରି ଅଧିକ ନିକଟତର ହୋଇପାରିଥିଲି । ତାଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ, ବିଶେଷ କରି କୌତୁକପ୍ରଦ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ମୋତେ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ଦେଇଥିଲା ।

ଶ୍ରୀ ଅୁର୍ଜନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଜଣେ ସାଧାରଣ ସାମ୍ବାଦିକର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠି ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ସଭାପତି, ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ଉପସଭାପତି ତଥା ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ସର୍ବଭାରତୀୟ ସମ୍ପାଦକ ପଦରେ ଅଳଙ୍କୃତ ହେବା ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ଏକ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ସତ୍ତ୍ୱାଧିକାରୀ ତଥା ସମ୍ପାଦକ ହେବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ନୁହେଁ କି ? ।

ତାଙ୍କର ଆତ୍ମଜୀବନୀ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶନ ସଫଳ ହେଉ । ତାଙ୍କର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଜୀବନ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରି ସୁସ୍ଥ, ସୁଖ, ଶାନ୍ତିରେ ରହିଥାଉ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଲେଖା ସମାପ୍ତ କରୁଛି ।

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଆୟକର କମିଶନର
ଅଇଁଠାପାଲି, ସମ୍ବଲପୁର

■ ■ ■ ■

ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

- ସାମ୍ବାଦିକ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ଦାଶ -

ମାନବ ଜୀବନ ନୁହଇଁ କେବଳ, ବର୍ଷମାସ ଦିନ ଦଣ୍ଡ

କର୍ମେ ଯିଏ ନର କର୍ମ ଏକା ତାର ଜୀବନର ମାନଦଣ୍ଡ"

ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଜନ୍ମ, ପରିବାର, ବଂଶବାଦ ବା ବୟସରେ ତୁଳନା ନ କରି ତାଙ୍କ କର୍ମମୟ ଜୀବନ ଓ ସମାଜ ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ମନୋଭାବ ଦ୍ୱାରା ଆକଳନ କରାଯାଇପାରିବ । ନିଜସ୍ୱ କର୍ମ ଓ ସାଧନା ଜରିଆରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ସହ ସମାଜରେ ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷଙ୍କ ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ଦ୍ରୋଣାଚାର୍ଯ୍ୟ ବା ସନ୍ଦୀପନୀର ଭୂମିକା ନିର୍ବାହ କରିଛନ୍ତି ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ରଂଜନ ପଣ୍ଡା ।

ମୋର ପେଷା ଓ ନିଶାର ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ରଂଜନ ଆଞ୍ଚା । ଆଜି ସମାଜର ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ପାଦ ଥାପି ଛିଡ଼ା ହୋଇପାରିଛି, ପେଷା ଓ ନିଶାକୁ ଭାରସାମ୍ୟ ରକ୍ଷା କରି ଆଗେଇ ପାରୁଛି, ତାର ସମସ୍ତ ଶ୍ରେୟ, ସମସ୍ତ ହକ୍‌ଦାର ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ରଂଜନ ପଣ୍ଡା । ପାଠପଢ଼ାରେ ସ୍କୁଲଠାରୁ କଲେଜ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ଅନେକ ଗୁରୁ । ମାତ୍ର ଜୀବନ ସଂଗ୍ରାମର ପାଠ ପଢ଼ାଇଲେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ । ୧୯୮୭-୮୮'ମସିହାର କଥା ମୁଁ ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର କଲେଜରୁ ସ୍ନାତକ (ଅନର୍ସ) ଡିଗ୍ରୀ ହାସଲ ପରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି କର୍ମମୟ ଜୀବନ ଖୋଜିବା ଆରମ୍ଭ କଲି । ସ୍କୁଲ କଲେଜରେ ଜାତୀୟ ସମର ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ ବାହିନୀର ଶୃଙ୍ଖଳିତ କ୍ୟାଡ଼େଟ୍ ଥିଲି । ପୁଣି କଲେଜରେ ସିନିୟର ଅଣ୍ଡର ଅଫିସର, କଲେଜ ପଡ଼ିଆ, ପୁଲିସ୍ ପଡ଼ିଆରେ ଏକାଥରେ ୮/୧୦ ଟି ପ୍ଲାଟୁନ୍‌କୁ କମାଣ୍ଡ କରିବାର ନିଆରା ଅନୁଭବ, ମୋତେ ପୋଲିସ କିମ୍ୱା ସାମରିକ ବାହିନୀରେ ଚାକିରୀ ପାଇଁ ସ୍ୱତଃ ଟାଣି ନେଇଥିଲା । ମାତ୍ର ବିଧିର ବିଧାନ ବିଚିତ୍ର, ଯେଉଁ ହାତ ବନ୍ଧୁକ ଧରି ସୁଟିଙ୍ଗ କରୁଥିଲା, ବେନଟ ଫାଇଟିଙ୍ଗ୍‌ରେ ପଡ଼ିଆ ଥରହର ହେଉଥିଲା, ମାତ୍ର କଲେଜ ଛାଡ଼ିବାର ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ପରେ କଲମ ଧରି ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ଲେଖିବା ଆରମ୍ଭ କଲା । ବନ୍ଧୁ ରାଙ୍ଗେୟ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଏକ

ବିଜ୍ଞାପନ ପଢ଼ି ମୋତେ ଆଣି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସହ ଜୁଟାଇଲେ । କହିଲେ ଏଠାରେ ଲେଖାପଢ଼ା ଚାଲିଥାଉ, ଚାକିରୀ ମିଳିଲେ ଚାଲିଯିବ । କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରେ କାଳି, କଲମ, କାଗଜ ଜରିଆରେ ସମାଜସେବା ଲେଖାଥିଲା । ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ମୋର ସାମ୍ବାଦିକତା ଜୀବନ ୧୯୮୮ ମସିହାରୁ ୧୯୯୩ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ସାମ୍ବାଦିକ ତାର ଅ,କ୍ଷ ଠାରୁ ଅନେକ କଥା, ଶିଖିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା । ସେହି ସମୟରେ ବର୍ଷୀୟାନ ସାମ୍ବାଦିକ ପ୍ରଫେସର ଦୁର୍ଗା ପ୍ରସାଦ ନାୟକ, ୰ ସାଧନ ଘୋଷ, ୰ ତାରାକାନ୍ତ ଗୁରୁ, ଭାଗବତ ପ୍ରସାଦ ନନ୍ଦ, ରଣଜିତ ଗୁରୁ ପ୍ରମୁଖଙ୍କ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ମଧ ସୁଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଅଗ୍ନିଶିଖା ବାବଦରେ ସ୍କୁଲ ଓ କଲେଜରେ ପଢ଼ିବା ବେଳେ ଶୁଣିଥିଲି, ମାତ୍ର କେବେ ପଢ଼ି ନ ଥିଲି । ମାତ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପଢ଼ିବା ମୋର ପ୍ରବଳ ଝୁଙ୍କ ରହିଥିଲା । ଅଗ୍ନିଶିଖାକୁ ଆସିବା ପରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ପ୍ରଥମେ କହିଲେ ୨/୩ଟି ଭଲ ସମ୍ପାଦପତ୍ର ଆମୂଳଚୂଳ ପଢ଼, ଯଦି ବୁଝି ନ ପାରୁଛ ପଚାର । ରିପୋର୍ଟିଙ୍ଗ, ଶୈଳୀ ଜାଣିପାରିବ । ସେ ସମୟରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓଡ଼ିଶାରେ ବୋଧହୁଏ ‘ଅଗ୍ନିଶିଖା’ ଏକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଯେଉଁଠୁ ବିନା ସାର୍ଟିଫିକେଟ, ଡିପ୍ଲୋମାରେ ଅନେକ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଆଜି ବିଭିନ୍ନ ଗଣମାଧମ ସଂସ୍ଥାରେ ବେଶ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଅଛନ୍ତି । ମୁଁ ଅନେକ ସମୟରେ “ସାମ୍ବାଦିକତାରେ ‘ଅଗ୍ନିଶିଖା’ ସ୍କୁଲ ଅଫ ଥଟ” ବୋଲି କହିଥାଏ । ନିକଟରେ ପ୍ରଫେସର ଜୟଦେବ ଡନସନା, ଡା. ଜୟଦେବ ମେହେରଙ୍କ ସହ (୨୦/୧୨/୧୫) କଥାବାର୍ତ୍ତା ବେଳେ ଏହି ବାକ୍ୟଟି ଦୋହରାଇବାରୁ ସେମାନେ ମଧ ସମର୍ଥନ କଲେ । ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ସବୁବେଳେ ଭଲ ସାମ୍ବାଦିକତା, ବିକାଶମୂଳକ ସାମ୍ବାଦିକତା କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଥାନ୍ତି । କାହାକୁ ଅଯଥାରେ କଷ୍ଟ ଦେବ ନାହିଁ । ନା ଆକ୍ରୋଶ, ନା ଆକ୍ରମଣ, କେବଳ ଖବରକୁ ଖବର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉପସ୍ଥାପନ କର ବୋଲି ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତି । କାମଳ ସାମ୍ବାଦିକତାରୁ ଦୂରରେ ରହିବା ପାଇଁ ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ କହିଥାନ୍ତି । ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସାମ୍ବାଦିକତା ଜୀବନ ସମ୍ଭବତଃ ୧୯୫୬ରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ସାମ୍ବାଦିକତାର ୪୦ ବର୍ଷ ପରେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସକରାତ୍ମକ ଚିନ୍ତାଧାରା ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଲି । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବରେ ୨୦୧୦-୨୦୧୨ ପୁଣି ସଭାପତି- ସମ୍ପାଦକ ଭାବରେ କାମ କରିବାର

ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା। ପ୍ରଚୁର ଉତ୍ସାହ, ଉଦ୍ଦୀପନା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ। ଫଳରେ ଯୋଗଗୁରୁ ରାମଦେବ, ଗୁରୁ ରବିଶଙ୍କର ପ୍ରମୁଖଙ୍କ ଆଶିର୍ବଚନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା।

'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ସମୟରେ କେତେକ ତିକ୍ତ ମଧୁର ଅନୁଭୂତି ରହିଛି। ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ଅନୁଭୂତି ଓ ଅଭିଜ୍ଞତା ମୋତେ ଅନେକ ପ୍ରତିକୂଳ ରିପୋର୍ଟରୁ ରକ୍ଷା କରିଥିଲା ଓ ନିଜସ୍ୱ ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା। କାରଣ ସାମ୍ବାଦିକତା ଆରମ୍ଭ ବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶିକ୍ଷାନବୀଶଙ୍କ ରାତାରାତି ସମାଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଥାଏ। ସେତେବେଳେ ଟି.ଏଫ୍. କଲେଜ, ଏଥର ନେତାଜୀ କଲେଜର ଏକ ଉତ୍ସବର ସମ୍ବାଦ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ପାଇଁ ଯାଇ, ଯାହା ସତ୍ୟ କଥା ଦେଖିଲି, ଶୁଣିଲି ତାହା ଲେଖି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କୁ ଧରେଇ ଦେଲି। ପରଦିନ ସଂଖ୍ୟାରେ ହେଙ୍ଗର ଷ୍ଟୋରୀ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥାଏ, ମାତ୍ର ସଂପୃକ୍ତ ଛାତ୍ର ସଂସଦ କର୍ମକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତାହା ଅନୁକୂଳ ନ ଥିଲା। ସଭାପତିଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଦଳେଛାତ୍ର ଅଗ୍ନିଶିଖା ଅଫିସରେ ହାଜର ହୋଇ ଜୋର୍‌ଦାର୍ ପ୍ରତିବାଦ କଲେ, ମୋତେ ସାମ୍ନାରେ ପାଇଥିଲେ। ବୋଧହୁଏ କ'ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଥାନ୍ତା। ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏତେ ସରଳ ଭାଷାରେ ଲେଖାଟିକୁ ବୁଝାଇଦେଲେ ଯେ ସେମାନେ କୁନୀ ପିଲା ପରି ଚାଲିଗଲେ। ସେ ରାଗିବାଟା କାଁ ଭାଁ ଦେଖିଛି। ଆଉ ଥରେ ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର କଲେଜର ଏକ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ରିପୋର୍ଟ କରିଥାଏ। ଆରଦିନ ଶହ ଶହ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ପ୍ରତିବାଦ ଶୋଭାଯାତ୍ରାରେ ଜିଲ୍ଲାପାଳ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ। ସେହି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞତା ମୋତେ ବିସ୍ମିତ କରିଥିଲା। ମଣିଷ ଭୁଲ୍‌ରୁ ଶିକ୍ଷା ପାଏ। ମୁଁ ମଧ୍ୟ ରିପୋର୍ଟରେ ବେଶ ସୁଧାରିନେଲି, ଫଳରେ ଆଜ୍ଞାଙ୍କୁ ବେଶୀ ବିରୋଧ, ପ୍ରତିବାଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ। ଯାହା ଭଲ ରିପୋର୍ଟ, ସେ ପ୍ରଶଂସା ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲେ। ଅନ୍ୟ କେହି ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇଲେ, ସେ ସୂଚନା ମଧ୍ୟ ଦେଉଥିଲେ। ମୋ ପରେ ଆହୁରି ଅନେକ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'କୁ ଆସି- ବାହାରିଛନ୍ତି ଓ ଆଜି ବିକାଶମୂଳକ ସାମ୍ବାଦିକତା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ପ୍ରତିକୂଳ ମନ୍ତବ୍ୟ, କଥା ବାହାରେ ନାହିଁ। ଆଚରଣ, ଉଚ୍ଚାରଣ ବେଶ ସଂଯତ। କାରଣ ତାହାହିଁ ଅଗ୍ନିଶିଖାର ମୂଳମନ୍ତ୍ର। ସାଂଗଠନିକ କାର୍ଯ୍ୟାରେ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ତତ୍ପର ଥିଲେ। ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ

ୟୁନିଅନ ଗଠନରେ ସେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସଭ୍ୟ, ସମ୍ବଲପୁର ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘର ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍‌ର ଅନ୍ୟତମ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା। ଆଜି ପରିଣତ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଯୁବତୁଲ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରି ବୟସକୁ ହରାଇବାର ମନ୍ତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି। "ବୟସ ବ୍ୟସ୍ତ କରନା, ଏବେ ଆହରି କାମ କରିବାର ଅଛି।" ଏହି ଆଲେଖ୍ୟ ଜରିଆରେ ତାଙ୍କର ଦୀର୍ଘ ଜୀବନ କାମନା କରୁଛି।

ବ୍ୟୁରୋଚିଫ୍ " ନିତିଦିନ"

ସମ୍ବଲପୁର ସଂସ୍କରଣ।

■ ■ ■ ■

ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ପଣ୍ଡା ଆଉର୍ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରୋତ୍ସାହନର ଗନ୍ତାଘର

- ଯୋଗାଚାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ର. ଜୟଦେବ ଭନସନା -

ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ୍ ରଞ୍ଜନ୍ ପଣ୍ଡା ମୋର୍ ବାଲ୍ୟବନ୍ଧୁ। ପରିବାର ସ୍ତରରେ ଭି ଆମର ଦୁହିଙ୍କର୍ ପରିବାର୍ ଭିତ୍‌ରେ ଘନିଷ୍ଠ ସମ୍ପର୍କ। ଇ ଘନିଷ୍ଠତା ବୈବାହିକ ଜୀବନ୍‌ରେ ଭି ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରହିଛେ। ଇ ସମ୍ପର୍କର ସ୍ମୃତି ମୋର୍ ଜୀବନ୍‌ର ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭୂତିର୍ ଗୁଟେ ବଡ୍ ଉପାଦାନ୍। ଇ ସମ୍ପର୍କଟା ଆମର୍ ପିଲାଛୁଆ, ନାତିନାତେନ୍ ସ୍ତର୍ ତକ୍ ଭି ଉତ୍‌ରି ଆସିଛେ। ଇଟା ଗୁଟେ ମୋର୍ ଜୀବନର୍ ସଫଳତା ଆଏ। ମୋର୍ ମନେ ହେସି ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କର୍ ଆତ୍ମାର୍ ସଙ୍ଗେ ମୋର୍ ଆତ୍ମାର୍ ମିଲନ୍ ହେଇଛେ।

ଆମର୍ ଇ ଘନିଷ୍ଠତା ମୋର୍ ସାହିତ୍ୟିକ୍ ଜୀବନ୍‌କେ ଭି ପ୍ରଭାବିତ୍ କରିଛେ। ଅର୍ଜ୍ଜୁନ୍ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ଅମର୍ କୃତି ଦୈନିକ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' କୋଶଲର୍ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଲେଖକମାନ୍‌କର୍

ସଙ୍ଗେ ମତେ ଭି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦେବାର୍‌ରେ ବହୁତ୍ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛେ। 'ଉଚ୍ଚତର୍ ମାନବ' ହେଡିଂରେ ମୋର୍ ୩୦ଟା ସମ୍ବଲପୁରି ପ୍ରବନ୍ଧ ୬୩ଟା ଅଗ୍ନିଶିଖା ଦୈନିକଥି ୨୦୦୯ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଇଛେ। ଇଟା ଦୁସ୍‌ରା କେନ୍‌ସି ଦୈନିକ ଖବର୍ କାଗଜ୍‌ଥି ସମ୍ଭବ୍ ନାଇଁ ହେଇଥିତା। ଇ ପ୍ରବନ୍ଧଗୁଡ଼ାକ ୍‌କେଭେ ବି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପୁସ୍ତକ୍‌ର ରୂପ ନେବା ବଲି ଆଶା କରାଯାଉ।

ମୋର ଇଂଲିଶ୍ କବିତା ସଂକଳନ ୧୯୮୬ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା। ତାର୍ ପରେ ମୋର୍ ସମ୍ବଲ୍‌ପୁରି କବିତା ବହି 'ୟୁଲିସିସ୍ ଆଉର୍ ଶାଲିଗ୍ରାମ୍' ୧୯୭୮ ରେ ଛପାହେଲା ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡାଙ୍କର୍ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ୍‌ଥି। ଇ ବହିର୍ ପ୍ରକାଶକ ହେଲେ 'ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ମନ୍ଦିର' ଯେନ୍‌ଟା ଅର୍ଜୁନ୍ ରଞ୍ଜନ୍ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ସୃଷ୍ଟି। ଇ ବହିର ପ୍ରକାଶନରେ ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କର ମତିଗତି ଓ ଦୂରଦୃଷ୍ଟିର ସମ୍ୟକ୍ ଧାରଣା କରିହେସି। ନିମ୍ନଲିଖିତ ଉଦ୍ଧୃତି ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ପ୍ରେରଣାଦାୟକ। କୋଶଲର ସଂସ୍କୃତି, ସାହିତ୍ୟ ଓ ଭାଷାର୍ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଆଉର୍ ପରିବର୍ଦ୍ଧନ ଲାଗି।

ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ମନ୍ଦିର'ର ଆଭିମୁଖ୍ୟ

ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାରେ କବି, ଲେଖକ ଓ କଳାକାରମାନଙ୍କର ଅଭାବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏକ ସାଂସ୍କୃତିକ ବାତାବରଣ ଏବଂ ପ୍ରକାଶନର ଅଭାବ ସର୍ବାଦୌ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ। ଏହି କାରଣରୁ ଏ ଅଞ୍ଚଳର କବି, ଲେଖକ ଓ କଳାକାରମାନଙ୍କର ପ୍ରତିଭାର ବିକାଶ ଓ ପରିପ୍ରକାଶ ଆଦୌ ସନ୍ତୋଷଜନକ ନୁହେଁ। ଏହି ଅଭାବରୁ ଯତ୍‌କିଂଚିତ୍ ଦୂରୀକରଣ 'ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ମନ୍ଦିର'ର ପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ। ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ସାଧନ ପାଇଁ ଆମେ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶନ, ପୁସ୍ତକ ଓ ପାଣ୍ଡୁଲିପି ପାଠାଗାର ପରିଚାଳନା, ପୁସ୍ତକ ଓ ପାଣ୍ଡୁଲିପି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ, ସାମୟିକ ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ମିଳନୀ, ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମାଧମରେ ନୂତନ ତଥା ପ୍ରବୀଣ ସାହିତ୍ୟିକମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନ ଇତ୍ୟାଦି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗ୍ରହଣ କରୁଛୁଁ।

ଶ୍ରୀ ଜୟଦେବ ତନସନାଙ୍କର ୟୁଲିସିସ୍ ଆଉର୍ ଶାଲିଗ୍ରାମ୍ 'ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ମନ୍ଦିର'ର ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶନ। ଏହି ପୁସ୍ତକରେ ସନ୍ନିହିତ ପଚିଶଟିଯାକ କବିତା ଏ ଅଞ୍ଚଳର

ବିଭିନ୍ନ ସାହିତ୍ୟ ଆସରରେ ପଠିତ ଏବଂ ପ୍ରଶଂସିତ ।

ସମ୍ବଲପୁରୀରେ ଲିଖିତ ଗୀତି କବିତା ଓଡ଼ିଶାର ସବୁ ଅଞ୍ଚଳରେ ବହୁଳ ଭାବରେ ଆଦୃତ । କିନ୍ତୁ ସମ୍ବଲପୁରୀରେ ଗମ୍ଭୀର ଭାବାପନ୍ନ କବିତା ସଂକଳନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ । ଆଶା, ଏହି କବିତାଗୁଡ଼ିକ କବି ମାନସର ଗଭୀରତମ ଚିନ୍ତା ଓ ଚେତନାର ସଫଳ କାବ୍ୟରୂପ ହୋଇଥିବାରୁ ସମ୍ବଲପୁରୀରେ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭାଷାରେ ଲେଖୁଥିବା କବି ଓ ଲେଖକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହା ଆଦୃତ ହେବ ।

'ମାନେ= ଅର୍ଥ' ଓ Sambalpuri structure ପ୍ରତି ଆମେ ପାଠକମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରୁଛୁ । ଏଥିରେ ସନ୍ନିବେଶିତ ଅନେକ ଶବ୍ଦ ଓ ପ୍ରକାଶଭଙ୍ଗୀର କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କବିତା ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ସେ ଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବଲପୁରୀରେ ଭାବ ପ୍ରକାଶର ସମ୍ଭାବନା ଓ ନିଜତ୍ୱ ବିଷୟରେ ସମ୍ୟକ୍ ସୂଚନା ଦିଅନ୍ତି । ଏ ସମସ୍ତ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ପ୍ରାଣପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ ଦର୍ଶାଏ ।

ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ୧୯୭୮

ମୁଇଁ ମୋର୍ ଜୀବନ୍‌ରେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ମନୋବୃତ୍ତି ଗ୍ରହଣ୍ କର୍‌ବାକେ ଅନ୍ୟମାନ୍‌କୁ ସବୁବେଲେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତେଇ ଆସିଛେଁ । ଇ 'ଦିଗରେ ମୁଁ ସବୁବେଲେ ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ସକ୍ରିୟ ସହଯୋଗ୍ ପାଇପାଇ ଆସିଛେଁ । କୋଶଲର ସଂସ୍କୃତି ଆଉର୍ ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତି ଭିତ୍‌ରେ ବନେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅଛେ । ଗୁଟେ ଅଞ୍ଚଲ୍‌ର ସଂସ୍କୃତି ସେ ଅଞ୍ଚଲ୍‌ର ଅଧିବାସିମାନ୍‌କର୍ ଆତ୍ମା ଆଏ । ଇ ସଂସ୍କୃତି ସେ ଅଞ୍ଚଲ୍‌ର ଲୋକ୍‌ମାନ୍‌କର୍ ବୈଜ୍ଞାନିକ୍ ମନୋବୃତ୍ତି ଦର୍ଶାସି । କୋଶଲିମାନେ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ଲେଖ୍‌ଲା ବେଲେ ଆଉର୍ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲାବେଲେ 'ବ' ଆଉର୍ 'ୱ'ର ଫରକ୍ ବଜାୟ ରଖ୍‌ସନ୍ । ମନେ ରଖ୍‌ବାର୍ କଥା ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଉଚ୍ଚାରଣ କଲାବେଲେ ଶବଦ୍ ଆଉର୍ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଏ । ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ରର ଠିକ୍ ରୂପ ଆଏ- ଓଁ ଭୂର୍ଭୁୱଃ ସ୍ୱଃ ତତ୍ସୱିତୁର୍ ୱରେଣ୍ୟଂ ଭର୍ଗୋ ଦେୱସ୍ୟ ଧୀମହି ଧିୟୋ ୟୋ ନଃ ପ୍ରଚୋଦୟାତ୍ । ୱ ଜାଗାରେ ବ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲେ ଇଟା ଅବୈଜ୍ଞାନିକ୍ ହେଇଯିବା । ଅର୍ଜୁନ୍ ପଣ୍ଡା ଇ ବିଚାର୍ ଗ୍ରହଣ୍ କର୍‌ସନ୍ । ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତିରେ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ରର ଯେନ୍ ରୂପ୍ ଚଲୁଛେ ଆଉର୍

କୋଶଲି ସଂସ୍କୃତିରେ ଯେନ୍ ରୂପ ନାଇଁ ଚଲେ ସେଟା ହେଲା- ଓଂ ଭୂର୍ଭୁବଃ ସ୍ୱଃ ତତ୍ସବିତୁର୍ବରେଣ୍ୟଂ ଭର୍ଗୋ ଦେବସ୍ୟ ଧୀମହି ଧିୟୋ ଯୋ ନଃ ପ୍ରଚୋଦୟାତ୍ । ଇଟା ଓଡ଼ିଆ ଆଉର୍ କୋଶଲି ସଂସ୍କୃତିରେ ମନୋବୃତ୍ତିରେ ବୈଜ୍ଞାନିକତାର୍ ଫରକ୍ ।

ସାହିତ୍ୟ ହେଉଛେ ଗୁଟେ ସଂସ୍କୃତିର ରୂପ : ହେଥିର୍‌ଲାଗି ସାହିତ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିକେ ଭାଷା ମାଧମରେ ପ୍ରକାଶିତ୍ କର୍‌ସି । ଗୁଟେ ସଂସ୍କୃତିର୍ ଭାଷା ଲିଖିତ୍ ସାହିତ୍ୟର୍ ରୂପ୍ ନେଇପାରେ; । ନାଇଁ ଭି ନେଇପାରେ । ବାକି କଥିତ୍ ଭାଷାରେ ନିର୍ଣ୍ଣିତ୍ ରୂପେ ଗୁଟେ ସଂସ୍କୃତ୍ତି ପ୍ରକାଶିତ୍ ହେଉଛେ । ହେଥିର୍ ଲାଗି ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ଗୁଟେ ଦାୟିତ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣ କାମ; ଲିଖିତ ରୂପରେ ସଂସ୍କୃତିଟେ କେତେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପ ନେଇପାରୁଛେ, ଆଉର୍ ଲିଖିତ୍ ରୂପେ ଇ ସଂସ୍କୃତି କେତେ ସୁନ୍ଦର୍ ଭାବେ କେତେ ପ୍ରସାରିତ୍ ହେଉଛେ ଇଟା ପ୍ରଣିଧାନ୍‌ଯୋଗ୍ୟ । ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଭାଷା ନିଜର୍ ନିଜର୍ ସଂସ୍କୃତିକେ ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରସାରିତ କରୁଛନ୍ । ସମ୍ବଲ୍‌ପୁର୍ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସମ୍ବଲପୁରୀ-କୋଶଲି ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରକାଶନ୍ ମାଧମ୍‌ରେ କୋଶଲି ସଂସ୍କୃତି ପ୍ରସାରର୍ ପ୍ରଶଂସନୀୟ କାମ୍ କରୁଛେ । ସମ୍ବଲ୍‌ପୁରୀ କୋଶଲିକେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପ୍ ଦେବାର୍‌କେ ମୁଇଁ ଯେନ୍ ଯେନ୍ ପ୍ରବନ୍ଧ ଲେଖିଛେଁ ସେଟା "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ଦୈନିକରେ ପ୍ରକାଶ କରି ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡା ମୋର୍ ବହୁତ୍ ଉପକାର୍ କରିଛନ୍ ।

ଓଡ଼ିଆ ଲିପିରେ କୋଶଲି ସଂସ୍କୃତିକେ ଲିପିବଦ୍ଧ ନାଇଁ କରାଯାଇପାରେ । କୋଶଲି ଲିପିରେ ହିଁ ବା ସାଇବର୍ ଲିପିରେ ଇଟା ସମ୍ଭବ୍ । ଉଦାହରଣ୍ ପେଟ୍‌ଟେ ହେଇଛେ; ପେଟେ ଖାଇଛେ । ଘର୍‌ରେ ଘରେ ଲୋକ୍ ଅଛନ୍; ଘର୍‌ରେ ଘର୍‌ରେ ଲୋକ୍ ଅଛନ୍ । ଏ କ୍ୟାଟ୍ ସ୍ୟାଟ୍ ଅନ୍ ଦି ମ୍ୟାଟ୍; ଏ କେଟ ସେଟ୍ ଅନ୍ ଦି ମେଟ୍ । ଓଡ଼ିଆରେ 'ଅ୍ୟାଣ୍ଡ' ଭି ଲେଖଛନ୍ 'ଏଣ୍ଡ୍'କେ । କୋଶଲି ସଂସ୍କୃତିର୍ ଗୁଟେ ଶବଦ୍‌ଟେ ପୁରା ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତିର୍‌ରେ ନାଇଁନ । 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ଦୈନିକ୍ ମାଧମ୍‌ରେ ଇଟା ଲୋକ୍‌ଲୋଚନ୍‌କେ ଆସିଛେ । ଇ କାମ୍ ଲାଗି ମୁଇଁ ଅର୍ଜୁନ୍ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ବିଶେଷ୍ ଧନ୍ୟବାଦ୍ ଦେଇଛେଁ ।

ଶବଦ୍‌ର ବାରିକ୍ ଫରକ୍ ସମଲ୍‌ପୁରି କୋଶଲି ଭାଷାର୍ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଆଏ । ହଲାନ୍ତର ସଠିକ୍ ପ୍ରୟୋଗ୍ ନାଇଁ କରି ଜାନ୍‌ଲେ ସମଲ୍‌ପୁରି ଭାଷା ତାର୍ ଅସ୍ମିତା ଆଉର୍ ମିଠାସ୍ ହରାବା । ଇ ବିଚାର୍‌ର ଗୁଟେ ଐତିହାସିକ୍ ଗୁରୁତ୍ୱ ଅଛେ । ଅତୀତରେ ଗୁଟେ ସମୟରେ

'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ଅନେକ ପ୍ରବନ୍ଧରେ ଏକାର୍ ମାତ୍ରା (େ)କେ ଆଉର 'ଏ'କେ ଉଲ୍‌ଟେଇ କରି ଛପାଯାଉଥିଲା। ପରେ ଡେସ୍‌କଟପ୍ ବ୍ୟବହାର୍ ହେଇବସ୍‌ଲା କି ଲିପିର୍ ଭିନ୍ନ ବ୍ୟବହାର୍ ହେଇବସ୍‌ଲା।

ସମଲ୍‌ପୁରି-କୋଶଲି ସଂସ୍କୃତି, ଭାଷା, ସାହିତ୍ୟର୍ ଅସ୍ମିତା ବଁଚେଇ କରି ଇତାକେ ପ୍ରସାରିତ୍ କର୍‌ବାର୍ ଲାଗି କୋଶଲି ଲିପିର୍ ପ୍ରୟୋଗ୍ ବହୁତ୍ ଦର୍‌କାର୍। ଇ ବିଚାର୍‌ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରୟୋଗ୍ ମୋର୍ ବହି 'ଘୁଟା କୁହୁଁକୁହୁଁ'ରେ କରାଯାଇଛେ। ଇ ବହିରେ ମୋର୍ ଗୁଟେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁଖବନ୍ଧ ସଙ୍ଗେ ୩୧ଟି ଗୀତ୍ ଛପାହେଇଛେ। ଇ ଗୀତ୍‌ଗୁଡ଼ାକ ଆମର୍ ସଂସ୍କୃତିର୍ ଆତ୍ମାର୍ ସୁଆଦ୍ ଧରି ରଖିଛନ୍। ଇ ବହି ଅର୍ଜୁନ୍ ପଣ୍ଡାଙ୍କର୍ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ୍‌ରେ ୨୦୦୦ ସାଲ୍‌ରେ ଛପାହେଇଥିଲା। ମୋର୍ ବିଚାର୍‌ରେ ଆଉର୍ କର୍ମରେ ପଣ୍ଡାବାବୁଙ୍କର୍ ସହଯୋଗ ତାକର୍ ପ୍ରଗତିଶୀଳ ବିଚାର୍ ଓ କ୍ରିୟାଶୀଳତା ଦର୍ଶାସି। ୧୯୭୮ରେ ପ୍ରକାଶିତ୍ 'ୟୁଲିସିସ୍ ଆଉର୍ ଶାଲିଗ୍ରାମ୍' ଏବଂ ୨୦୦୦ରେ ପ୍ରକାଶିତ୍ 'ଘୁଟାକୁହୁଁକୁହୁଁ:'ରେ ଅର୍ଜୁନ୍ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ସକ୍ରିୟ ସହଯୋଗ୍ ପ୍ରଶଂସନୀୟ। "ୟୁଲିସିସ୍ ଆଉର୍ ଶାଲିଗ୍ରାମ୍' ଏବଂ 'ଘୁଟାକୁହୁଁକୁହୁଁ'- "ବହି ଦୁଇଟା ସମଲ୍‌ପୁରୀ ଭାଷାର୍ ସାହିତ୍ୟ ଜଗତ୍‌କେ ଉଜଲ୍ କରି ଦେଇଛେ।" (ପଶ୍ଚିମ୍ ଓଡ଼ିଶା ସଂସ୍କୃତି ସମ୍ମାନ- ୨୦୧୨)", ସମ୍ବଲପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ମାନୀତ।)

ସଂଗଠକ୍ ଭାବେ ଅର୍ଜୁନ୍ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ସଂପୃକ୍ତି ବୁଢ଼ାରଜା ମର୍ଣ୍ଣିଂ ୱାକ୍ ଏସୋସିଏସନ୍ ପ୍ରଶଂସନୀୟ। କଲେଜ୍ ଜୀବନ୍ ଆରମ୍ଭରେ ଫ୍ରେଣ୍ଡସ୍ ୟୁନିୟନ୍‌ରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ ଅନୁଷ୍ଠାନ ସହିତ ଆମେ ସଂପୃକ୍ତ ହେଇଛୁଁ ଆଉର୍ ହେଉଛୁ। ସବୁଠାରୁ ଛୋଟ୍ ଅନୁଷ୍ଠାନ୍ ବା ସଂଘ ପରିବାର୍‌ର ଆମେ ସମସ୍ତେ ଦାୟିତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସଭ୍ୟ; ସବୁଠାରୁ ବଡ଼୍ ଅନୁଷ୍ଠାନ ବା ସଂଘ ମାନବ ସମାଜ୍‌ର ଭି ଆମେ ବାଧ ହେଇକରି ସଭ୍ୟ। ମହାଭାରତ୍ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭରେ ମୋହଗ୍ରସ୍ତ ହେଇକରି ପରନ୍ତପ୍ ଅର୍ଜୁନ୍ ଯୁଦ୍ଧ ନାଇଁ କର୍‌ବାର୍‌କେ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ୍ କଲେ। ଯୁଦ୍ଧ ଚଲୁଥିଲା ବେଲେ ଭି ଗୁଟେ ସମୟରେ ଜୟଦ୍ରଥ ଯୁଦ୍ଧ ନାଇଁ କରି କରି ସିନ୍ଧୁକେ ପଲାବାର୍ ବିଚାର୍ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକେ କହିଥିଲେ। ଆମର୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ ଜାଗ୍ରତ୍ ମାନବ୍‌ର ବିଚାର୍ କର୍‌ବାର୍ ଅଛେ "କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରରେ ଯୁଦ୍ଧ ନାଇଁ ଲଢ଼୍‌ବାର୍ ଗୁଟେ ସମ୍ଭାବନା ଅଛେ; ବାକି ଜୀବନ୍ ଯୁଦ୍ଧ ନାଇଁ ଲଢ଼୍‌ବାର୍ ଉପାୟ ନାଇଁ। ପରନ୍ତପ୍ ଅର୍ଜୁନ୍ ଯୁଦ୍ଧ ନାଇଁ

ଲଢ଼ିଥିଲେ; ଜୟଦ୍ରଥ ଯୁଦ୍ଧ ନାଇଁ ଲଢ଼ିଥିଲେ, ଭୀରୁ, କାପୁରୁଷ, କ୍ଲୀବ ବଲି ବଦ୍‌ନାମ୍ ହେଇଥିତେ।

ଇ ଜୀବନ୍ ଯୁଦ୍ଧର ଗୁଟେ ସଫଲ୍ ଯୋଦ୍ଧା ଆନ୍ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ୍ ପଣ୍ଡା। ମୁଇଁ ଭି ମୋର୍ ମାନବ୍ ଜୀବନ୍‌କେ ସଫଲ୍ ଓ ସାର୍ଥକ୍ କରିପାରିଛେଁ ବଲି ମୋର ହୃଦ୍‌ବୋଧ। ମୋର୍ କୁଞ୍ଜେଲ୍‌ପଡ଼ା, ସମ୍ବଲପୁର (୭୬୮୦୦୧)ର ଘରଟା ଜିମ୍‌ନାସ୍‌ଟିକ୍ ଯୋଗ ଏକାଡେମି ଆଏ। ତାର୍ ବାହାରେ ସମ୍ବଲ୍‌ପୁର୍‌ର ଗାୟତ୍ରୀ ଶକ୍ତିପୀଠରେ ଏବଂ ଗଙ୍ଗାଧର୍ ମେହେର୍ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଖେଲ୍ ପଡ଼ିଆରେ ମୁକ୍ତ ଯୋଗାଳୟରେ ପ୍ରତିଦିନ ତଡ଼ିତ୍ ମନ୍ତ୍ରଶ୍ୱାସ ଯୋଗ ସାଧନା କର୍‌ସିଁ ଆଉର୍ ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ନିଃଶୁଳ୍କ ଯୋଗ ଶିଖାସିଁ। ତଡ଼ିତ୍ ମନ୍ତ୍ର ଶ୍ୱାସ ଯୋଗ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ୍ ପଣ୍ଡାଙ୍କର୍ ଏକ ପ୍ରିୟ ବିଷୟ ଆଏ। ସତ୍‌ସଙ୍ଗ୍ ତଡ଼ିତ୍ ମନ୍ତ୍ର ଶ୍ୱାସ ଯୋଗର୍ ଏକ୍ ଅଭିନ୍ନ ଅଙ୍ଗ। ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କର୍ ସତ୍‌ସଙ୍ଗ୍‌ରେ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ବିଷୟ "ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ଆଚାର୍ଯ୍ୟତା ବା ଜୀବନ୍ ସାଧନା ବା ୮ଟି ଶ୍ରେଣୀର ମାନବ"। ଚେତନାର୍ ଉତ୍ତରଣ୍ ମାନବ୍ ଜୀବନ୍‌ର ଲକ୍ଷ୍ୟ।

ଓଁ ତ୍ର୍ୟମ୍ବକଂ ଯଜାମହେ ସୁଗନ୍ଧି ପୁଷ୍ଟିବର୍ଦ୍ଧନଂ
ଉର୍ବାରୁକମିବ ବନ୍ଧନାତ୍ ମୃତ୍ୟୋର୍ମୁକ୍ଷିୟ ମାମୃତାତ୍
ଓଁ ଶାନ୍ତିଃ ଶାନ୍ତିଃ ଶାନ୍ତିଃ

ଅର୍ଥାତ୍ ହେ ତ୍ରିନେତ୍ର ବାଲା (ଜ୍ଞାନମୟ) ଶିବ ଆମେ ତୁମ୍‌କୁ ପୂଜା କରୁଛୁଁ। ତୁମେ ସୁଗନ୍ଧି ଯୁକ୍ତ ଓ ପୁଷ୍ଟିବର୍ଦ୍ଧକ।

ଉର୍ବାରୁକ ବା କାକୁଡ଼ି ଯେନ୍ତା ପରିପକ୍ୱ ହେଲେ ବୃନ୍ତଚ୍ୟୁତ ହେଇଯାଏସି, ହେନ୍ତା ତୁମର୍ ଦୟାରୁ ଆରମ୍ ଏନ୍ତା ବୁଦ୍ଧି ଓ ବିବେକ ହେଉ ଯେ ଆମେ ଇ ସଂସାର୍ ବା ଜୀବନ୍ ରୂପକ ବନ୍ଧନ୍‌ରୁ ମୁକ୍ତ ହେଇ ଅମୃତତ୍ୱ ସହିତ ଯୁକ୍ତ ହେମୁଁ।

ଜିମ୍‌ନାଟିକ୍ ଯୋଗ ଏକାଡେମୀ
କୁଞ୍ଜେଲପଡ଼ା, ସମ୍ବଲପୁର

■ ■ ■ ■

ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ବିଷୟରେ ପଦେ ଅଧେ

- ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ମିଶ୍ର -

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ୪୫ ବର୍ଷ ହେଲା ଚିହ୍ନିଛି। ବୁର୍ଲା ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ କଲେଜ୍ ଉତ୍ସବାନୁଷ୍ଠାନମାନଙ୍କରେ ସେ ସାମ୍ବାଦିକ ରୂପେ ଯୋଗ ଦେଉଥିଲେ। ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ନାମ ପଢ଼ିବାକୁ ପାଉଥିଲି। ଏଥିରୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲି ଯେ, ସେ ଜଣେ ସମାଜସେବୀ ତଥା ସାଂସ୍କୃତିକ ଓ କ୍ରୀଡ଼ା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଣେ ସଂଗଠକ।

ମୁଁ ବୁର୍ଲା ଇଞ୍ଜିନିୟରିଙ୍ଗ କଲେଜରୁ ଅବସର ନେଲାପରେ ସମ୍ବଲପୁର ବୁଢ଼ାରଜାର ପ୍ରଧାନପଡ଼ାରେ ଆସି ରହିଲି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ସକାଳେ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣରେ ଗଲାବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖେ। ସେ ସାଧାରଣତଃ ସବୁଦିନ (ଶୀତ ଦିନ ବ୍ୟତୀତ) ହାଫ୍‌ପେଣ୍ଟ ଓ ଟି-ସାର୍ଟ ପିନ୍ଧି ଡାହାଣ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଲାପ ଫୁଲ ଧରି ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣରେ ବାହାରନ୍ତି। ଚାଲିବା ପରେ ସେ କେତେଜଣଙ୍କ ସହ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜାଗାରେ ବସି ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରନ୍ତି।

ତେବେ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣରେ ଉଭୟଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ହେବା ମାତ୍ରେ ଦୁହେଁ ଏକାଠି ଚାଲିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଉଁ। ଚାଲିବା ସହ ଗପସପ ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ। ରାସ୍ତାରେ ସାକ୍ଷାତ ହେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା କୌଣସି ଜଣାଶୁଣା ଲୋକଙ୍କ କଥା ପଚାରିଲେ। ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁ ସେମାନଙ୍କର ପୂରା ଇତିହାସ ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି। ସେ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜାଣି ଥାଆନ୍ତି। ମୁଁ ମଝିରେ ମଝିରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ଦିଏ ଓ ସେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଚାଲନ୍ତି। ସବୁ ବିଷୟରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର ଅଭିଜ୍ଞତା ଦେଖି ମୋତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲଗେ। ସମ୍ବଲପୁରର ବହୁତ ପୁରୁଣା କଥା ସବୁ ତାଙ୍କର ମନେ ଅଛି କିନ୍ତୁ ସେ, ପ୍ରାୟ କରି କାହାରି ବଦନାମ ବା ସମାଲୋଚନା କରନ୍ତି ନାହିଁ। ତାଙ୍କର ବର୍ଣ୍ଣନାତ୍ମକ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଭଲ ଲାଗୁଥିବାରୁ ତାଙ୍କ ସହ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗେ।

ପଣ୍ଡା ବାବୁଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା ବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି, ସେ ହସ-କୌତୁକକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି। ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ଥଟ୍ଟା କରନ୍ତି। ସେ ବହୁତ ସରଳ ଜୀବନଯାପନ କରନ୍ତି। ଏପରିକି ଆଜିକାଲିର ଯୁଗରେ ମୋବାଇଲ ଫୋନ୍ ରଖି ନାହାନ୍ତି। ସେ ସବୁବେଳେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଚିତ୍ତରେ ଥାଆନ୍ତି। କୌଣସି ବିଷୟରେ ଅଭିଯୋଗ ନାହିଁ। ଭଗବାନ ତାଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦରେ ରଖିଛନ୍ତି କହି କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କରିଥାଆନ୍ତି। ସେ ବିବାହ ହେବା ପରେ ୩୫ ବର୍ଷର ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖେଳାଖେଳି କରୁଥିଲେ। ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଦେହର ବହୁ ଯତ୍ନ ନିଅନ୍ତି। ସେଇଥିପାଇଁ ୮୦ ବର୍ଷ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସୁସ୍ଥ ଅଛନ୍ତି।

ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି, ପଣ୍ଡା ବାବୁ ବହୁତ ନମ୍ର। ତାଙ୍କର ଗର୍ବ, ଅହଂକାର ନାହିଁ। ନିଜ ବିଷୟରେକେବେହେଲେ ବଡ଼ ‌ େ କହନ୍ତି ନାହିଁ। ମଝିରେ କିଛି ଦିନ ଦେଖା ନ ହେଲେ ପଚାରିଲେ କହିବେ, ଭୁବନେଶ୍ୱର ଯାଇଥିଲି। ବାସ୍ ସେତିକି। ଆଉ କିଛି କହିବେ ନାହିଁ। ପୁଣି ଯଦି ପଚାରିବି, କାହିଁକି ଯାଇଥିଲେ, ତାହାହେଲେ କହିବେ ଯେ ଅମୁକ ପୁରସ୍କାର ପାଇଲେ। ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ସଭାକୁ ଯାଇଥିଲେ। ଏତେ ବଡ଼ କଥା, କିନ୍ତୁ, ନିଜର ବଡ଼ପଣିଆ କେବେ ଦେଖେଇ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ। ଏଇଟା ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ବିଶେଷତ୍ୱ।

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଜଣେ ସଚ୍ଚୋଟ ସାମ୍ବାଦିକ ହିସାବରେ ଖ୍ୟାତ। ତେଣୁ ତାଙ୍କର ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ ବିଷୟରେ ମୋର କିଛି କହିବାର ନାହିଁ। ଆମର ଯୁବପିଢ଼ି ତାଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ କିଛି ଶିଖିବାର ଅଛି।

ମୋର ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ, ଆହୁରି ଅନେକ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିରାମୟ ଜୀବନ ଯାପନ କରନ୍ତୁ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଉଥାଆନ୍ତୁ।

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ

ବୁର୍ଲା ଇଞ୍ଜିନିୟରିଙ୍ଗ କଲେଜ

■ ■ ■ ■

ବହୁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଅଧିକାରୀ: ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

- ହେମନ୍ତ କୁମାର ମହାପାତ୍ର-

ପ୍ରାୟ ତିନିମାସ ପୂର୍ବରୁ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ଲେଖା ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ ପତ୍ର ପାଇଥିଲି। ଯାହା ସାଙ୍ଗରେ ଭଲ ସମ୍ପର୍କ ଥାଏ ତାଙ୍କର ସବୁ ଭଲ ଲାଗୁଥିବାରୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ କ'ଣ ଲେଖିବି ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ମନରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଉପୁଜି ଲେଖାଟି ଲେଖି ହେଉ ନ ଥିଲା। ତେବେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ଲେଖା ନ ଲେଖିଲେ ତାହା ଦୋଷାବହ ହେବ ବୋଲି ଭାବି ଏହି ଲେଖାଟି ଲେଖୁଛି।

ମୁଁ ସାମ୍ବାଦିକତା ଆରମ୍ଭ କରିବା ବେଳକୁ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା ଦୈନିକ 'ମାତୃଭୂମି'ର ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ। ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ହାତଗଣତି ସାମ୍ବାଦିକ ଥିଲେ ଓ ସେମାନେ ବହୁ ସମ୍ମାନର ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କର ମାନମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦେଖି ଏହି ବୃତ୍ତିକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ମୁଁ ସ୍ଥିର କରି ଶେଷରେ ଏହାକୁ ପେଶା ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲି। ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଆଲୋଚନା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସେତେବେଳେ ଦୈନିକ 'ସମାଜ'ର ସମ୍ବାଦଦାତା ଥିବା ମୋର ମାମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗତ ତାରାକାନ୍ତ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଜଣେ ଭଲ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଟନ୍ତି ବୋଲି ମୋତେ କହିଥିଲେ। ତାଙ୍କଠାରୁ ଏହା ଶୁଣିବା ପରେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ମୋର ଆଗ୍ରହ ବଢ଼ି ଯାଇଥିଲା। ଦିନେ ମୁଁ ସମ୍ବଲପୁରର ଗେଇଟୀ ଟକିଜ୍ ପାଖରେ ଥିବା ପଞ୍ଚାୟତି ଧର୍ମଶାଳା ଗଳିରେ ଥିବା ଔଷଧ ଦୋକାନ କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀରେ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସହ ମୋ ଦେଖାହୁଏ। ସେଠାରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପରେ ମୋର ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆପେ ଆପେ ସମ୍ମାନ ଆସି ଯାଇଥିଲା। ଦେଖିଲି ଜଣେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ରହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କୁ। ତା'ପରେ ଦେଖିଲି ସେ ପାନ ଖାଆନ୍ତି ନାହିଁ, ସିଗାରେଟ ବିଡ଼ି କିଛି ପିଅନ୍ତି ନାହିଁ କି ମାଛ ମାଂସ ଆଦୌ ଖାଆନ୍ତି ନାହିଁ। ଏହା ଦେଖିବା ପରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ଶ୍ରଦ୍ଧା ବଢ଼ିଯାଇଥିଲା।

୧୯୭୮ ମସିହାର କଥା । ଏକ ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ମିଳନୀ ସମ୍ବଲପୁର ପୂର୍ତ୍ତ ବିଭାଗ ଡାକ ବଙ୍ଗଳାରେ ହେବା ପରେ ରାତ୍ରି ଭୋଜନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଥିଲା । ସେତିକିବେଳେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ମୋ କାନରେ ଯେଉଁ ଦୁଇ ପଦ କଥା କହିଥିଲେ ତାହା ଶୁଣି ମୁଁ ହସି ହସି ବେଦମ୍ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲି । ତାପରେ ତାଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ି ଉଠିଥିଲା । ଓ ତାଙ୍କ ସମ୍ପାଦନାରେ ଦୈନିକ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ପରେ ତାହା ନିବିଡ଼ତର ହୋଇଥିଲା ।

ଧର୍ମଶାଳା ଗଳିରେ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ବାବୁଙ୍କ ପୁତୁରା ଶ୍ରୀ ଅଶୋକ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ପଣ୍ଡା ପ୍ରକାଶନୀରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ପରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସହ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଦ୍ୱିପ୍ରହରେ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ ଦେଖା ହୁଏ । ସେତେବେଳେ ୧୯୮୦ ମସିହାରେ ଛାତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳନ ଚାଲିଥିବାରୁ ସେ ସମସ୍ତ ସମ୍ବାଦ ମୁଁ ଭାଗବତ ପ୍ରସାଦ୍ ନନ୍ଦ ଓ ଅରୁଣ ବେହେରା ପ୍ରମୁଖ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପାଇଁ ଲେ. ଦେଉଥିଲୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାଧାନ୍ୟତା ସହ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା । ପରିସ୍ଥିତି ଏପରି ହୋଇଥିଲା ଯେ, ପୁଲିସ୍ ବାଲା 'ଅଗ୍ନିଶିଖା'ର ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣରେ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ ଉଠିଥିଲେ । ଏପରିକି ଅଗ୍ନିଶିଖା କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଛାତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳନର ଏକ ମୁଖ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲି ବିବେଚନା କରି ତାର ସମ୍ପାଦକ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ବାବୁ, ଅରୁଣ ବେହେରା, ଭାଗବତ ପ୍ରସାଦ ନନ୍ଦ ଓ ମୋର ନାମରେ ୧୦୭ ଦଫା ଲଗାଇ ଦେଇଥିଲେ । ତେବେ ଭାଗବତ ବାବୁଙ୍କ ସହ ତତ୍କାଳୀନ ସମ୍ବଲପୁର ଏସ୍.ପି. ଶ୍ରୀ ଉମାଶଙ୍କର ମିଶ୍ରଙ୍କ ସହ ଭଲ ଜଣାଶୁଣା ଥିବାରୁ ତାଙ୍କ ନାମରୁ ୧୦୭ ଦଫା ଉଠାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ମାତ୍ର ଆମର ତିନିଜଣଙ୍କ ନାମରେ ତାହା ବଳବତ୍ତର ରହିଥିଲା । ଏହାକୁ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନ କରି 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ଛାତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳନ ସମ୍ପର୍କିତ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣରେ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଇ ନ ଥିଲା ଓ ତାହା କ୍ରମେ ଏକ ଜନପ୍ରିୟ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ରୂପେ ପରିଗଣିତ ହୋଇଥିଲା । ସେତେବେଳେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ଏତେ ଜନପ୍ରିୟ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା ଯେ, ଲୋକ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ତାହା କେତେବେଳେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ତାହା ଉତ୍ସୁକତାର ସହ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହୁଥିଲେ । ତା'ପରେ କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଦ୍ୱିପ୍ରହରରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ବସି ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ସହ ଆଳୁଚପ୍, ବରା, ପକୋଡ଼ି ଇତ୍ୟାଦି ଖାଉଥିଲୁ । ବେଳେ ବେଳେ ଆମ ସହିତ ଏଥିରେ ଶ୍ରୀ ଲାଲ ସରାଫ୍ ବାବୁ ଯୋଗ ଦେଉଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ଲେଖା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶାଣିତ ଥିଲା । ସତୁରି ଦଶକର କଥା । ସମ୍ବଲପୁରର ଜନୈକ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଚରିତ୍ର ଓ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଉପରେ ଆଲୋଚନା ହାଟରେ ପଡ଼ି ଦାଣ୍ଡରେ ଗଡୁଥିଲା । ମାତ୍ର ତାଙ୍କ ବାବଦରେ ସେତେବେଳେ କୌଣସି ସମ୍ବାଦ ପ୍ରକାଶ ପାଇ ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ 'ମାତୃଭୂମି'ରେ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ଉକ୍ତ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ବାବଦରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ସମ୍ବାଦ ଲେଖିଥିଲେ ଯାହାକି ସେତେବେଳେ ଚହଳ ପକାଇ ଦେଇଥିଲା ଏବଂ ତାର ନିର୍ଭୀକ ସାମ୍ବାଦିକତାର ପ୍ରମାଣ ମିଳିଥିଲା । ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡା ମୋର ମାମୁଁଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ସବୁବେଳେ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ଆସେ ଏବଂ ତାଙ୍କଠାରୁ ଅନେକ ଶିକ୍ଷା ପାଇଛି । ସେ ସବୁବେଳେ କହନ୍ତି ସାମ୍ବଦିକ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଅଯଥା ବକ୍ ବକ୍ ହୋଇ ଦେଖାଇ ହେବା ପାଇଁ ବେଶି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଦେଖେଇ ହୋଇ ବେଶି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବ ତେବେ ସେ ସମ୍ବାଦ ସେତିକି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ପ୍ରକାଶ ନ ପାଇଲେ ନିଜର ସମ୍ମାନହାନି ହେବ । ଏହାଛଡ଼ା ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ମିଳନୀ ଯେ ଡାକିବ ତାଙ୍କର କହିବା କଥା ତ ଛାପି ପାରିବା ନାହିଁ ତେଣୁ ଧୀରସ୍ଥିର ଭାବରେ ବସି ଶୁଣି ସମ୍ବାଦ ପ୍ରକାଶ କରିବା ବିଜ୍ଞତାର କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହନ୍ତି । ଏହାଛଡ଼ା ସେ ସବୁବେଳେ ସବୁକଥାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହାଲୁକା ଭାବେ ନେବା ପାଇଁ କହନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଏହି ଦୁଇ ପରାମର୍ଶ ମୁଁ ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ପାଳନ କରି ମୋର ସାମ୍ବାଦିକତା ଜୀବନରେ ବ୍ୟବହାର କରି ପ୍ରକୃତରେ ଲାଭ ପାଇଛି ।

ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସହ ବହୁତ ଥର ଅନେକ ଜାଗା ଯାଇ ରହିଛୁ ଓ ଖାଇଛୁ । ମୁଁ ଦେଖିଛି ଯେ, ପଇସା ପ୍ରତି ସେ କେବେ ଖାତିର କରନ୍ତି ନାହିଁ ଓ ଅକୁଣ୍ଠ ଚିତ୍ତରେ ଖୁଆଇବା ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରନ୍ତି । ସବୁ ଜିନିଷକୁ ସେ ହାଲୁକା ଭାବରେ ନେବା ଏବଂ ସରଳ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ଗୁଣ ପାଇଁ ସେ ଅଶୀ ବର୍ଷ ବୟସରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ବୟସର ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ବାହାରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗମ୍ଭୀର ଜଣାପଡୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଜଣେ ବିଶାଳ ହୃଦୟର ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହ ମିଶିଲା ପରେ ଜଣେ ତାଙ୍କ ବାବଦରେ ଜାଣି ପାରିବ ।

ମୁଦିପଡ଼ା, ସମ୍ବଲପୁର
ମୋ- ୯୪୩୭୩୪୮୦୧୮

■ ■ ■ ■

ସ୍ମୃତି- ଅନୁଭୂତି

- ହରିଚନ୍ଦନ ମିଶ୍ର -

ଜୀବନ କାଳ ଭିତରେ ଏମିତି କେତେକ ଘଟଣା ଘଟେ ଯାହା ଚିର ଦିନ ପାଇଁ ମନେ ରହିଯାଏ । ଏବଂ ସେ ଘଟଣା ଯଦି ହସଖୁସି ଭରା ହୋଇଥାଏ, ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଅନେକ ସମୟରେ ଆନନ୍ଦ ଦିଏ- ଜୀବନର ଏକ ସ୍ମୃତି ହୋଇ ରହିଯାଏ ।

ସମ୍ଭବତଃ ୪୧ ବର୍ଷ ତଳର କଥା । ୧୯୭୫ ମସିହାର ଏକ ଶୀତୁଆ ସକାଳରେ, ମୋର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ମୋ ଆଗରେ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ବାଢ଼ିଲେ । କହିଲେ, ଏବେ ତ ଦେଶ ସାରା ଜରୁରୀ କାଳୀନ ପରିସ୍ଥିତି ଜାରି ରହିଛି । ଚତୁର୍ଥ ସ୍ତମ୍ଭର ଗଳାରୁଦ୍ଧ କରାଯାଉଛି । କୁଲଦୀପ ନାୟାରଙ୍କ ପରି ସ୍ୱନାମଧନ୍ୟ ସାମ୍ବାଦିକ କାରାବାସରେ ଅଛନ୍ତି । ପୁଲିସର ଅନୁଶାସନ ପାଇଁ ସାମାଜିକ ଜୀବନର ହସ-କୌତୁକ ମଧ୍ୟ ଲୋପ ପାଇବାକୁ ବସିଲାଣି । ସମ୍ବଲପୁରରେ ହାତଗଣତି କେଇଜଣ ସାମ୍ବାଦିକ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ଆମ ମାନଙ୍କ ଅତି ପରିଚିତ । ସେ ମତେ ଅନୁରୋଧ କଲେ, ସମ୍ବଲପୁରରୁ ଅନତି ଦୂରେ କୌଣସି ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କ ଏକ ବନ୍ଧୁ ମିଳନ କଲେ କେମିତି ହୁଅନ୍ତା ? ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ହଁ ଭରିଲି ଏବଂ ସମ୍ବଲପୁରରୁ ପ୍ରାୟ ୨୮ କିଲୋମିଟର ଦୂର ଛାମୁଣ୍ଡାରେ ସେ ବନ୍ଧୁ ମିଳନକୁ ବାସ୍ତବ ରୂପ ଦେବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ସମ୍ମତି ଲୋଡ଼ିଲି । ମୋ କଥାରେ ସେ ଖୁସି ହେଲେ ଏବଂ ଶୀଘ୍ର ଆୟୋଜନ ପାଇଁ କହିଲେ । ଆମେ ଦୁଇଜଣ ମିଶି ତାରିଖ ଠିକ୍ କଲୁ । ସାମ୍ବାଦିକ ବନ୍ଧୁ ମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଜଣାଇଲୁ । ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ବନ୍ଧୁ ଆମ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲେ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖ ଉପନୀତ ହେଲା । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଯାନବାହାନରେ ଦିନ ପ୍ରାୟ ୧୦ ଘଣ୍ଟାରେ ଛାମୁଣ୍ଡାରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ସେଠାରେ ବନ ବିଭାଗର ବିଶ୍ରାମ ଗୃହ ଥାଏ- ଏବେ ମଧ୍ୟ ବୋଧହୁଏ ଥିବ । ସେଠାକାର ଚୌକିଦାର ମୋର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଥାଏ । ତାକୁ ମୁଁ ରୋଷେଇବାସର ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଲି ଏବଂ ସେ ମଧ୍ୟ ସୁଚାରୁ ରୂପେ ସେ ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲାଇଥିଲେ ।

ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ମୋର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ, ଯିଏକି ଏହି ବନ୍ଧୁ ମିଳନର ପ୍ରସ୍ତାବ ରଖିଥିଲେ, ସେ ଜଣ ଜଣ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାମ୍ବାଦିକ ବନ୍ଧୁ ମାନଙ୍କୁ ମୋ ସହିତ ପରିଚିତ କରାଇଦେଲେ। ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ହେଲେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା- ଯେ ହେଉଛନ୍ତି ଆଜିର "ଅଗ୍ନିଶିଖା" ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ସମ୍ପାଦକ। ଏଠାରେ ମୁଁ କହି ରଖେ, ଯେଉଁ ବନ୍ଧୁ ଜଣକ ସେତେବେଳେ ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପରିଚିତ ବାଢ଼ିଥିଲେ, ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସମାଜସେବୀ, ରାଜନେତା ଏବଂ ସାମ୍ବାଦିକ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ବିମଳ ହୋତା।

ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସହ ଏକ ଆତ୍ମୀୟ ପରିବେଶରେ ମୋର ଆଲୋଚନା ହୁଏ ସେଠାରେ ସେବକାର ଜାତୀୟ ରାଜନୀତିର ଚିତ୍ର, ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଶାସନର କଟକଣା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରମୁଖ ଘଟଣାବଳି ଉପରେ ଆମ୍ଭେ ଆଲୋଚନା କଲୁ। ସେତେବେଳେ ଜରୁରୀକାଳୀନ ପରିସ୍ଥିତି ବଳବତ୍ତର ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ନାଗରିକମାନଙ୍କ ଶୃଙ୍ଖଳା ଜ୍ଞାନରେ ଅନେକତା ଉନ୍ନତି ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥିବା ସେ ମତେ ସେତେବେଳେ କହିଥିବାର ମୁଁ ସ୍ମୃତିଚାରଣ କରିପାରୁଛି। ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି, ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ନିଜ ଜୀବନରେ ମଧ୍ୟ ଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ଏକ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ରଖନ୍ତି।

ସମ୍ବାଦ ପ୍ରକାଶନ ବେଳେ ଥରେ ଥରେ ଏମିତିବି ହୁଏ, କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ, ସାମାଜିକ ଗୋଷ୍ଠୀ କିମ୍ବା ରାଜନୈତିକ ପକ୍ଷ ସମ୍ବାଦ ଉପରେ ଆଘାତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ମନେ କରନ୍ତି। ଏପରିସ୍ଥଳେ, ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷ ଧରି ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ ବିତାଇଥିବା ଏବଂ ସମ୍ପାଦକୀୟ ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲାଇଥିବା ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ଜଣେ ଅଜାତ ଶତ୍ରୁ କହିବା ଭୁଲ୍ ହେବ ନାହିଁ। ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ କେହି ନ ଥିବାର ମନେ ହୁଏ।

ମୁଁ ସରକାରୀ ଚାକିରିରେ ଥିବା ବେଳେ ରାଜକାର୍ଯ୍ୟରେ ଅନେକଥର ରାଜଧାନୀ ନଗରୀ ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ଯିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳୁଥିଲା। ସେଠାରେ ଅନେକ ସାମ୍ବାଦିକ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ ହେଉଥିଲା, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଜୀବିତ ଅଛନ୍ତି। କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁରୁ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କର ଅନେକ ପ୍ରଶଂସା ମୁଁ ଶୁଣିଛି। ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଗୋଟିଏ କଥା- ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ ସରଳ, ନିଷ୍କପଟ ଏବଂ କୌଣସି ସମାଲୋଚନାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ।

ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଅନେକ ସମୟରେ ଦେଖାହୁଏ । ଦିନକର କଥା । ସେ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣରୁ ଘରକୁ ଫେରୁଥାନ୍ତି । ସବୁଦିନ ପରି ତାଙ୍କୁ ମୋର ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲି । ହସହସ ମୁହଁରେ ସେ ମତେ କହିଲେ "ମିଶ୍ରବାବୁ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ରେଡ଼ିଓ ଟକ୍‌ଟିଏ କାଲିରାତିରେ ରେଡ଼ିଓରୁ ଶୁଣିଲି ଏବଂ ଟକ୍‌ଟି ଅତି ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ହୋଇଥିଲା" ତାଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇ ମୁଁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲି । ଅନ୍ୟକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବାରେ ଅର୍ଜୁନ ବାବୁ କାର୍ପଣ୍ୟ ନ କରିବାର ଏହା ଏକ ପ୍ରମାଣ ନୁହେଁ କି ?

ଅନେକ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ମୋର ଆତ୍ମିକ ଆଲୋଚନା ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି । ଶାସନକଳ, ସାମ୍ବାଦିକତା ଏବଂ ସାମ୍ପ୍ରଦିକ ସାମାଜିକ ଜୀବନ ଉପରେ ସେ ଅନେକ ନିର୍ଭୁଲ ସମୀକ୍ଷା ମୋ ଆଗରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାକି ମୋ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷଣୀୟ ହୋଇ ରହିଛି ।

ଯେମିତି ପରିସ୍ଥିତି ହେଲେ ବି ସେ ସବୁବେଳେ ହସ ହସ ମୁହଁରେ କଥା ହୁଅନ୍ତି । ସତେ ଯେପରି ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ କୌଣସି ପ୍ରତିକୂଳ ପରିସ୍ଥିତି ନାହିଁ । ସେଇଟା ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ଟାଚାର ହୋଇପାରେ ଅଥବା ଅଭ୍ୟାସ । ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ବୋଧହୁଏ ଏଇଥିପାଇଁ ସେ ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ବୟସ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟପାତ୍ର ହୋଇପାରିଛନ୍ତି ।

ସମୟ ପ୍ରବାହରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଅନେକ ଆଳାପ କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି । ତାଙ୍କର ସଫଳ ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନ ସହିତ ସୁସ୍ଥ ଏବଂ ନିରାମୟ ଦୀର୍ଘ ଜୀବନ କାମନା କରୁଛି ।

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଡି.ଏଫ.ଓ. ବନବିଭାଗ

ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ଲେନ୍,

ସମ୍ବଲପୁର

■ ■ ■ ■

ମୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମୋର ଦିଅର ଅର୍ଜୁନ

- ପ୍ରେମମୟୀ ପଣ୍ଡା (ଭାରତୀ) -

ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ରୂପାୟ ବିଶ୍ୱୋତ୍ପାଦି ହେତବେ
ତାପତ୍ରୟ ବିନାଶାୟ ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣାୟ ବୟଂ ନୁମଃ ।

ପ୍ରଥମେ ତୋର ବନ୍ଦନା କରିବାକୁ ମୋର ବହୁତ ଇଛା ହେଲେ ବି ଏ କଲମରେ ସେତିକି ଶକ୍ତି ନାହିଁ ପ୍ରଭୁ ! ତୁ ତ ଅନାଦି, ଅନନ୍ତ, ଅବ୍ୟକ୍ତ ତଥା ଅଚିନ୍ତ୍ୟ । ଜ୍ଞାନୀ ପାଇଁ, ଭକ୍ତ ପାଇଁ ତଥା କର୍ମଯୋଗୀ ପାଇଁ ତୁ ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଭାବରେ ଅନୁଭୂତ ହେଇଥାଉ ।

ତୋର ସୃଷ୍ଟି କେବଳ ବିଚିତ୍ର ନୁହେଁ, ପ୍ରଭୁ ଅତି ବିଚିତ୍ର... ସେଇ ସୃଷ୍ଟିର ଏଇ ଅକିଞ୍ଚନ ଜୀବଟି ତୋରି କୃପାରୁ ଏ ପୃଥିବୀ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଛି ତା'ର କର୍ମଫଳର ସ୍କ୍ରିପ୍ଟ (ଚିଠା)ଟି ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ । ହେ ସୂତ୍ରଧର ! ଜୀବନର ଚତୁର୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ଏହି ଜୀବଟି ପହଞ୍ଚିଲାଣି ତୋହରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ପରିଚାଳିତ ହୋଇ । ଯେଉଁ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚରେ ସେ ଅଭିନୟ କରି ଚାଲିଛି ତାକୁ ସେ ଆଗରୁ ବି ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ବୋଲି କହୁଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାହା ବୋଧହୁଏ ଅନ୍ତର ଭିତରୁ ନ ଥିଲା, ତାହା ଓଠରୁ ଥିବା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କାରଣ ଏବେ ସେ ସଙ୍ଗହୀନ ଜୀବନରେ ପୂରାପୂରି ଏକୁଟିଆ ହେଇଯିବା ପରେ ଜୀବନର ପ୍ରକୃତ ତଥ୍ୟ, ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟ ଓ ପ୍ରକୃତ ଭୂମିକାକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଶିଖିବା ପ୍ରକୃତରେ ଆରମ୍ଭ କଲା । ସେ ପଶ୍ଚାତାପ କରୁଛି ଯେ, ସେଇ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବା କୃପା ଆହୁରି ଆଗରୁ ପାଇଥିଲେ ଏବେ ସେ ତୋର ଆହୁରି ନିକଟତର ହେଇପାରିଥାଆନ୍ତା ।

ଏଇ ପୃଥିବୀ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚର ଯେଉଁ ପରିବାରକୁ ମୁଁ ବୋହୁ ହେଇ ଆସିଛି ମୋର ଦିଅର ଅର୍ଜୁନ ହେଉଛନ୍ତି ସେଇ ପରିବାରର ପଞ୍ଚମ ସନ୍ତାନ ତଥା ଭାଇମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଚତୁର୍ଥ । ମୋର ଶାଶୁ ଶ୍ୱଶୁରଙ୍କ ଆଠଟି ସନ୍ତାନ, ସାତଟି ପୁଅ ଓ ଆମର ନାନୀ ନାରୀନେତ୍ରୀ

ବିଶିଷ୍ଟ ସମାଜସେବିକା ଶ୍ରୀମତୀ ସୈରେନ୍ଧ୍ରି ନାୟକ ଏକମାତ୍ର କନ୍ୟା । ମୁଁ ଏ ପରିବାରକୁ ଆସିବା ପ୍ରାୟ ଛଅ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମୋର ଶ୍ୱଶୁର ଦେହତ୍ୟାଗ କରି ଥିବାରୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ସୌଭାଗ୍ୟ ପାଇପାରିନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଶୁଣିଛି ସେ ଅତି ଅମାୟିକ ଓ ଉଚ୍ଚକୋଟିର ମଣିଷ ଥିଲେ । ମୋର ଶାଶୁ ଥିଲେ ଅନନ୍ୟା କାରଣ ସାଧାରଣ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଗୁଣ, ଚଳଣି ଦେଖାଯାଏ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସେସବୁ ଦେଖିବାକୁ ମୋଟେ ମିଳୁନଥିଲା । ସେ ଥିଲେ ଖୁବ୍ ଧନୀ ପରିବାରର ଝିଅ କିନ୍ତୁ ଥିଲେ ଅନାସକ୍ତା । ମୋର ମାଁ ଥିଲେ ସମସ୍ତ ସାଧାରଣ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଭିତରେଆଦର୍ଶ । ପୂଜାପାଠ, ନୀତିନିୟମ ସାଂସାରିକ ବ୍ୟବହାର ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କୁ ମାନ୍ୟତା ଦେବା, ଛୋଟମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ଦେବା, ପର୍ବପର୍ବାଣୀକୁ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ପାଳନ କରିବା ଛୁଆମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆଦର୍ଶ ମଣିଷ ରୂପରେ ଗଢ଼ିବା, ସାତ୍ତ୍ୱିକତା, ସରଳତା, ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦର୍ଶକୁ ସ୍ୱଭାବରେ ପରିଣତ କରିବା ସତ୍ୟ, ନ୍ୟାୟ, ଧର୍ମକୁ ଆଚରଣରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତ ସତ୍‌ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କଠାରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଥିଲା ଓ ଆମେ ଚାରିଭାଇଭଉଣୀ ତାଙ୍କର ସୁଗୁଣରେ ପରିଚାଳିତ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ଲାଭ କରିଥିଲୁ । କିନ୍ତୁ ମୋର ଶାଶୁ ଥିଲେ ଏ ସବୁର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ କାହିଁକି ନା ସେ ଏତେ ସ୍ୱାଧୀନ ଧର୍ମୀ ଥିଲେ ଯେ ନିଜ ସନ୍ତାନ ମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ନୀତି ନିୟମରେ ଆବଦ୍ଧ କରିବା କିମ୍ବା କୌଣସି କଥାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆକଟ କରିବା ବା ବାଧ କରିବା ଦେଖାଯାଉନଥିଲା । ତାହା ଥିଲା ତାଙ୍କ ଚରିତ୍ରର ବିଶେଷତ୍ୱ । ଅନ୍ୟ ପରିବାରମାନଙ୍କରେକେତେ ନିୟମ ଭିତରେ ବଢ଼ି ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଖରେ କେତେ ବଦ୍‌ଗୁଣ ଓ ବଦଅଭ୍ୟାସ ଥିବାର ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ! ଏ ପରିବାରର ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ ନୀତିବାନ୍ ଓ ପରୋପକାରୀ । ମୋ ଶାଶୁଙ୍କ ପାଖରେ ନିର୍ଭୀକତା ତଥା ସାହସିକତା ସହିତ ନେତୃତ୍ୱ ନେବାର ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଅଦ୍ଭୁତ ପ୍ରକାର ଥିଲା । ବର୍ଷକୁ ଦୁଇଥର ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପୁରୀ ଯାଉଥିଲେ ଏବଂ ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କର ସୁବିଧା ଅସୁବିଧା ବୁଝିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ କମିଟି ଗଠିତ ହୋଇଥିଲା ସେଥିରେ ସେ ସଦସ୍ୟା ଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏ ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନେ ବାପାଙ୍କର ସଦ୍‌ଗୁଣ ସହିତ ମାଁଙ୍କର ନିର୍ଭୀକତା, ସାହସିକତା ତଥା ନେତୃତ୍ୱ ନେବା ଗୁଣ ପାଇଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ବାହାଘର ପରେ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଭୁବନେଶ୍ୱର ଚାଲି ଆସିବାରୁ ମୋ ଶାଶୁଘରର ପରିବାର ସହିତ ଏତେ ପରିଚିତ ନ ଥିଲି କିନ୍ତୁ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଆମ ବାହାଘର ୧୬ ମାସ ପରେ ଆମେରିକା (ପିଏଚ୍.ଡି ପାଇଁ) ଯିବାରୁ ମତେ ସମ୍ବଲପୁର ମହିଳା କଲେଜରେ ପଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଯଦିଓ ମୁଁ ଆମ ଘରେ ରହି କଲେଜରେ ପଢ଼ିଲି, ମୋର ଶାଶୁଘରକୁ ବହୁତ ସମୟରେ ଆସୁଥିଲି ଓ ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅତି ନିକଟରୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲି । ମୋର ଶାଶୁଘରେ ସମସ୍ତେ ବହୁତ ଖୋଲାଖୋଲି ଭାବରେ ବହୁତ କଥା କହନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଥିଲେ ସ୍ୱଳ୍ପଭାଷୀ । ମାପିଚୁପି ଅଳ୍ପ କଥା କୁହନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସବୁ କଥା ଭିତରେ କିଛି ମିଠା-ହାସ୍ୟ- ଆନନ୍ଦ ଲୁଚି ରହିଥାଏ । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ହେଉ କିମ୍ବା ରାତ୍ରି ଭୋଜନ ହେଉ ସେ ଖାଇବାକୁ ବସିବା ସମୟରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ, ଶାନ୍ତ ଅଥଚ ଭାବ ନିମଗ୍ନ ଅବସ୍ଥାରେ ବହୁତ ସମୟ ବସି ଧୀରେ ଧୀରେ ଖାଆନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେବେବି ଥାଳିରେ କିଛି ଖାଦ୍ୟ ନ ଛାଡ଼ିବା ତାଙ୍କର ଅଭ୍ୟାସ । ମୁଁ ତାଙ୍କ ଖାଇବା ଢଙ୍ଗ ଦେଖି ଭାବେ ସେ ବୋଧହୁଏ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ କଣ ଖାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ପଚାରିଲେ ତାହା କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ କଣ ଖାଉଛନ୍ତି ସେକଥା ସେ ଜାଣି ନଥିବେ । ତାଙ୍କର କୌଣସି ବିଷୟ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ଥିବା, ଲାଳାୟିତ ଥିବା ମୋତେ ଜଣାପଡ଼େନି କିନ୍ତୁ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସେ ଯଥୋଚିତ ଭାବରେ ସମାପ୍ତ କରନ୍ତି । ମୋର ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିଅର ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନଙ୍କର 'କଲ୍ୟାଣ ଫାର୍ମାସୀ' ଔଷଧ ଦୋକାନ ପାଇଁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ଅବଦାନ କମ୍ ନୁହେଁ ।

ସେ ଯେଉଁ ଆରତି ନାମ୍ନୀ ଝିଅଟିକୁ ନିଜର ସହଧର୍ମିଣୀ ରୂପରେ ପାଇଲେ ସେ ବି ତାଙ୍କ ସହିତ ଠିକ୍ ଖାପ୍ ଖାଇଲା । ଶାନ୍ତ, ସରଳ, ନିଷ୍କପଟ, ଛୋଟଝିଅଟି ପରି ମନ ତାର । ତାଙ୍କ ଜୀବନ ସେଥିପାଇଁ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ଆଗେଇ ପାରିଲା । ସୁଖଦୁଃଖକୁ ନେଇ ମଣିଷ ଜୀବନ ! ସୁଖ ସମୟରେ ଆରତି ସୁଖରେ ଭାସିଯାଏ ଓ ଦୁଃଖ ସମୟରେ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼େ କିନ୍ତୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ପାଇଁ ତାହା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ । ସେ ଏକ ପ୍ରକାର ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ କହିଲେ ଚଳେ । ପ୍ରଥମ ଏକ କନ୍ୟା ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେବା ପରେ ଲାଗ ଲାଗ ତିନୋଟି ସୁନ୍ଦର ପୁଅ ଜନ୍ମ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ପେଟ ଭିତରେ ନଷ୍ଟ ହେଇ ଯାଆନ୍ତି । ଏତେ ଦୁଃଖଦାୟକ ଘଟଣାରେ ବି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଅନ୍ତର ଭିତର ଦୁଃଖକୁ ବାହାରେ ପ୍ରକାଶ ହେବାକୁ ନ ଦେଇ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ନିଜର ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ସେ କରିଚାଲିଥାଆନ୍ତି, ସାଧାରଣ ମଣିଷ ପକ୍ଷରେ ଯାହାକି ସମ୍ଭବ

ନୁହେଁ। ଭଗବାନଙ୍କ ଅସୀମ କୃପାରୁ ଡାକ୍ତରମାନଙ୍କ ଚେଷ୍ଟା ଦ୍ୱାରା ତାପରେ ଟାଟା ମେମୋରିଆଲ ହସ୍‌ପିଟାଲରେ ତାଙ୍କର ଆଉ ଗୋଟିଏ କନ୍ୟା ସନ୍ତାନ ଜାତ ହେଲା ଓ ଏବେ ଦୁଇଝିଅ, ଦୁଇ ଜ୍ୱାଇଁ ଓ ତିନୋଟି ଉତ୍ତମ ନାତି ନାତୁଣୀଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବଲପୁରରେ ନିଜ ଘରେ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବାରଟି ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି।

ସାମ୍ବାଦିକତା ଥିଲା ତାଙ୍କର ସହଜାତ ଗୁଣ କାରଣ ସେତେବେଳେ ବହୁତ ଅଳ୍ପସଂଖ୍ୟକ ଲୋକେ ଏଥିପ୍ରତି ଆଗ୍ରହୀ ଥିବା ବେଳେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଆରମ୍ଭରୁ ଏହାକୁ ତାଙ୍କର ପେଶା ରୂପରେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥିଲେ। ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ ଶୈଳୀ ତାଙ୍କର ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଥିଲା। ମାତୃଭୂମି ପତ୍ରିକା ପାଇଁ କିଛି ବର୍ଷ ସାମ୍ବାଦିକତା କରିବା ପରେ ସେ ନିଜର କରି ଗୋଟିଏ ପତ୍ରିକା 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ନାମରେ ପ୍ରକାଶ କଲେ। ଏହା ଚାରିପୃଷ୍ଠା ବିଶିଷ୍ଟ ଏକ ପାକ୍ଷିକ ପତ୍ରିକା ଥିଲା। ଏହା ଏକ ନିରପେକ୍ଷ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଥିବାରୁ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଆଦୃତ ହେବା ସହିତ ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ମନରେ ଗୋଟିଏ ବିଶ୍ୱାସ ଆଣି ଦେଲା ଯେ ସେମାନେ ଏହାଦ୍ୱାରା ବହୁଧା ଉପକୃତ ହେବେ। ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାଣ ସାଧନା ଏହାକୁ ପରିଶେଷରେ ଆଠପୃଷ୍ଠାର ଏକ ଦୈନିକ ପତ୍ରିକା ଭାବରେ ଜନତାଙ୍କ ହାତରେ ସମର୍ପିତ ହେବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ଲାଭ କଲା। ଏଥିରେ ଲେଖକମାନଙ୍କର ଗଳ୍ପ, କବିତା, ହାସ୍ୟରସ ତଥା ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ପାଇଁ ସୁବିଧା ରହିଛି। ଲୋକଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ଗୋଟିଏ ବଡ଼ କାରଣ ଏହି ପତ୍ରିକାରେ ଲୁଚି ରହିଛି ତେଣୁ ଯେତେ ସାଧାରଣରୁ ସାଧାରଣ ମାନର ଲେଖାକୁ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ମାନ୍ୟତା ଦିଆଯାଇଥାଏ। ଏତିକିରେ 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ଅଟକି ଯାଇନି... ତା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ ସେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ନିଜର ପ୍ରେସ୍‌ଟିଏ କୃପା କରିବାର ବୋଧହୁଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ହେଲା ସେଥିପାଇଁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କୁ ଏକ ଆଶାର ଆଲୋକ ଆଗେଇ ନେଲା ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଦିଗରେ...। ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଛି କିନ୍ତୁ ସେ ହତୋତ୍ସାହ ହେଇଯିବା କିମ୍ବା ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେବାର ଦେଖାଦେଇନାହିଁ। ଜମିଟି ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଅନେକ ଥର ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆସିବାକୁ ପଡ଼େ। ସ୍ଥିର ମତି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଖାଇବା ପିଇବାକୁ ଭୃକ୍ଷେପ ନ କରି ଲାଗି ପଡ଼ିଥାନ୍ତି ତାଙ୍କ ଚେଷ୍ଟାରେ। 'ଧୀର ପାଣି ପଥର କାଟେ' ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଅବଶେଷରେ ଜୟଯୁକ୍ତ ହେଲେ। 'ଅଗ୍ନିଶିଖା' ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଲାଭ କଲା, ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ନିଜେ ଠିଆ

ହେବାର ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କଲା। ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଷଣ ଶୈଳୀରେ ଯେପରି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଥିଲା ତାଙ୍କର ବିଚାର ଶକ୍ତିରେ ମଧ ସେପରି ଥିବା ଦେଖାଯାଏ। ମୁଁ କଲେଜରେ ପଢ଼ିବା ବେଳର ଗୋଟିଏ ଘଟଣା ମନେ ପଡୁଛି। ଥରେ ଆମ କଲେଜରେ ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଚାଲିଥାଏ ଓ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କୁ ମାତୃଭୂମିର ସାମ୍ବାଦିକ ଭାବରେ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଇଥାଏ। ସଙ୍ଗୀତ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଦିନ ଭାଗ ନେଇଥିବା ସମସ୍ତ ଛାତ୍ରୀମାନେ ଗାଇସାରିବା ପରେ। ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୁଇଜଣ ଝିଅଙ୍କୁ ବଛାଗଲା। ଏହାପରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଝିଅର ନାଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପୁରସ୍କାର ଦେବା ପାଇଁ ଘୋଷଣା କଲେ ଯଦ୍‌ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନହୋଇ ରହିପାରିଲୁ ନାହିଁ କାରଣ ଝିଅଟି ମୋଟେ ଭଲ ଗାଇ ନ ଥିଲା। ଘରେ ମୁଁ ଏ ବିଷୟରେ ପଚାରିବାରୁ ସେ ଯାହା କହିଲେ ମୁଁ ଶୁଣି ହତବାକ୍ ହୋଇଗଲି। ସେ କହିଲେ ଯେ ସେ ବେସୁରା ଭାବରେ ଗାଇଥିଲେ ବି ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ଭାଗ ନେବା ପାଇଁ ସାହାସ କରିଥିବାରୁ ଓ ନିର୍ଭୟରେ ଗାଇଥିବାରୁ ମୁଁ ତାକୁ ପୁରସ୍କାର ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲି। ସେଦିନ ତାଙ୍କ କଥା ପଦକ ମୋ ମନକୁ ବହୁତ ଛୁଇଁ ଥିଲା।

ମୋର ଶାଶୁଘରେ ସବୁବେଳେ ଗୋଟିଏ ଦୁହାଁଳିଆ ଗାଇ ଥାଏ, କାରଣ ସମସ୍ତେ କ୍ଷୀର ପିଇବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି। ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜିନିଷ ପ୍ରତି ଆଗ୍ରହ ନ ଥିଲେ ବି ଦୁଧ ଗ୍ଲାସ୍‌ଟେ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ଥିବାର ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରେ। ସବୁଦିନ ତ ଦୁଇଓଳା ଗାଈ ଦୁହାଁଯାଏ। କିନ୍ତୁ ସକାଳେ ଦୁହାଁ ହେବା ପରେ ମୋ ଶାଶୁ ଗୋଟିଏ ଦୁଗ୍ଧ କେନ୍‌ରେ କିଛି କ୍ଷୀର ଆଗ ରଖିଦେଇ ବାକିତକ ଗରମ କରନ୍ତି। ମୋର ପଞ୍ଚମ ଦିଅର ରମଣୀ ରଞ୍ଜନଙ୍କ ହାତରେ ସାଇକେଲ୍‌ରେ ସେଇ କେନ୍‌ଟିକୁ ଆମ ଘରକୁ ପଠାଇ ଦିଅନ୍ତି, କାରଣ ମୁଁ ଆମ ଘରେ ରହୁଥିଲି। ବର୍ଷା ଦିନ ହେଇଥିଲେ ବି ରମଣୀ ଏକ ବର୍ଷାତି କୋଟ୍ ପିନ୍ଧି କ୍ଷୀର ନେଇ ଆସନ୍ତି ଆମ ଘରକୁ, କୃତଜ୍ଞତାରେ ହୃଦୟ ମୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ। କୌଣସି ଅସୁବିଧା ବଶତଃ ତାଙ୍କର ଆସିବା ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ ମୋର ସାନ ଦିଅର କିମ୍ବା ପୁତୁରା ଆସି କ୍ଷୀର ଦେଇଯାଆନ୍ତି କିନ୍ତୁ କ୍ଷୀର ଦେବା କେବେ ବି ବନ୍ଦ ହୁଏନି- ଧନ୍ୟ ଏ ପରିବାର ! ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପରିବାରରେ ଘରର ବୋହୂକୁ ଏତେ ସମ୍ମାନ ଦିଆଯାଉଥିବ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବିପାରୁନି। ମତେ ମୋର ଶାଶୁଘରକୁ ବୈକୁଣ୍ଠପୁର ପରି ଲାଗେ। କବିଙ୍କ ଭାଷାରେ "ବୈକୁଣ୍ଠ ସମାନ ଆହା ଅଟେ ସେହି ଘର, ପରସ୍ପର ସ୍ନେହ ଯହିଁ ଥାଏ ନିରନ୍ତର"।

ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଜଣେ ସାଧାରଣ ମଣିଷ ପରି ଜଣାପଡୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଅସାଧାରଣ ଗୁଣ ଓ ଶକ୍ତି ନିହିତ ଥିବା ଦେଖାଯାଏ । ବହୁବର୍ଷ ହେଲା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ କରିବା ତାଙ୍କର ଅଭ୍ୟାସରେ ପରିଣତ ହେଇଯାଇଛି । ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣରେ ବାହାରୁଥିବା ସମସ୍ତ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ନେଇ ସେ ଏକ ସଂଘ ଗଠନ କରିଛନ୍ତି । ମଝିରେ ମଝିରେ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନକୁ ପର୍ଯ୍ୟଟନ କରିବା ପାଇଁ ଯିବା, ବର୍ଷକୁ ଦୁଇଥର ଓଡ଼ିଶା ଭିତର ହେଉ କିମ୍ବା ଓଡ଼ିଶା ବାହାରର ହେଉ କୌଣସି ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନକୁ ସସ୍ତ୍ରୀକ ଯିବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତେ ଅଫୁରନ୍ତ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରିଥାଆନ୍ତି । ଏ ସବୁର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା କେତେ କଠିଣ କାମ କିନ୍ତୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଏତେ ସୁବ୍ୟବସ୍ଥିତ ଭାବରେ ହୋଇଥାଏ ଯେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅବସରକୁ ସମସ୍ତେ ଅନାଇଁ ରହିଥାଆନ୍ତି । ବନ୍ଧୁ ମହଲରେ ତଥା ସମାଜରେ ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର ଅବକାଶ ନାହିଁ । ସେ ଜଣେ ଉତ୍ତମ ଖେଳାଳି ମଧ୍ୟ । ବେଡ୍‌ମିଣ୍ଟନ୍ ଓ ଟେବୁଲ ଟେନିସ୍‌ର ତାଙ୍କର ପାରଦର୍ଶିତା ଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣା ।

ଆମମାନଙ୍କ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରି ଥିବା, ଋଷିପ୍ରତିମ ଆମର ବଡ଼ଖାବାପା ଡକ୍ଟର ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ପୂଜାରୀଙ୍କ ସ୍ମୃତିରକ୍ଷା ପାଇଁ ଯାହାସବୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ କରାଯାଇଥାଏ, ସେସବୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଜନ୍ମଦିନ ପାଳନ, ଶ୍ରାଦ୍ଧଦିବସ ପାଳନ ତଥା ବାଲିବନ୍ଧା ସ୍ଥିତ ଶିଶୁ ଉଦ୍ୟାନରେ ବଡ଼ଖାବାପାଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି ସ୍ଥାପନ ସବୁଥିରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ଅବଦାନ ଅତୁଳନୀୟ । ସମ୍ବଲପୁର ସହରରୁ ୨୦ କିଲୋମିଟର ଦୂରସ୍ଥ ମହାନଦୀ କୂଳରେ ଅବସ୍ଥିତ 'ବଉଁଶରା ଆଶ୍ରମ' ଡାକ୍ତର ବାପାଙ୍କ ଆରାଧନା ସ୍ଥଳୀ ଥିଲା । ସେ ପ୍ରତିମାସ ତ୍ରୟୋଦଶୀରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତିନିଦିନ ସେହି ଆଶ୍ରମରେ ରହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଭିତରେ ନିଜକୁ ବୁଡ଼ାଇ ରଖୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଶ୍ରାଦ୍ଧଦିବସ ସେଠି ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଆୟୋଜନ କରାଯାଏ ସେସବୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ସହିତ ମୋ ଦିଅର ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ (ଜିବିତ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ) ଓ ଡାକ୍ତର ବାପାଙ୍କ କନିଷ୍ଠ ପୁତ୍ର ଡକ୍ଟର ଯତୀନ୍ଦ୍ର ମୋହନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ । ସକାଳେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ହୋତାପଡ଼ା ମନ୍ଦିର ଛକରୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବସ୍ ବାହାରେ ଏବଂ ଇଚ୍ଛୁକ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ପରିବାର ସହିତ ଆଶ୍ରମକୁ ଯାଇ ତିଳତର୍ପଣ ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା ସହିତ ଗୀତାପାଠ, ଭଜନ କୀର୍ତ୍ତନ ଓ ସତ୍‌ସଙ୍ଗରେ ଯୋଗ

ଦେଇଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଅବଶେଷରେ ପ୍ରସାଦ ସେବନ ପରେ ସମସ୍ତେ ସେହି ବସ୍‌ରେ ସମ୍ବଲପୁର ଫେରି ଆସିଥାଆନ୍ତି । ଏହା ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ପାଳିତ ହେଇଥାଏ ଯେ ନ ଦେଖିବା ଲୋକ ଅନୁମାନ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସାମ୍ୟାଦିକ ଭାବରେ ଜୀବନ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିଥିବା ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଜୀବନ ସଫଳ ହେଇଛି । ତାଙ୍କୁ ଏକ ନୀରବ ସାଧକର ଆଖ୍ୟା ଦିଆଯାଇପାରେ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ସେ ଗୀତା, ଭାଗବତ ଯଦିଓ ପାଠ କରିନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପୂର୍ବଜନ୍ମର ପୁଣ୍ୟ ବଳରୁ ସେ ଗୀତାର ଅସଲ ମର୍ମକୁ ଅନୁଭବ କରି ନିଜର ଅଜାଣତରେ ବିନାଚେଷ୍ଟାରେ ସେ ଗୀତାବାଣୀକୁ ନିଜ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିପାରିଛନ୍ତି । ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ସଂସ୍ଥା ତାଙ୍କୁ କେତେ ସମ୍ମାନର ଅଧିକାରୀ କରିଛି । କେତେ ମାନପତ୍ର ଦେଇଛି କେତେ ଉପଢ଼ୌକନ ଦେଇଛି ତାର ହିସାବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଆମମାନଙ୍କ ଆଗରେ ସେସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ବାହାଦୁରି ମାରିବାର କେବେବି ଦେଖାଯାଇନାହିଁ । ଅଗ୍ନିଶିଖାର ଆଲୋକରେ ସେ ଆଲୋକିତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ସମ୍ବଲପୁର ସହରର ଗେଟୀ ରୋଡ଼ରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରେସ୍‌ଟି ନିଜସ୍ୱ ପରିଚୟ ଦେଇ ବିଜୟ ପତାକା ଉଡ଼ାଇ ଚାଲିଛି । କେତେ କବି, କେତେ ଲେଖକ, କେତେ ଗାଳ୍ପିକ ମାନଙ୍କୁ ସେ ଜନ୍ମ ଦେଇଛି । କେତେ ଲୋକଙ୍କୁ ଅନ୍ନସଂସ୍ଥାନ ଯୋଗାଇଛି । କେତେ ଲୋକଙ୍କ ଜୀବନ ଆଲୋକିତ କରିଛି ତାର ହିସାବ ନାହିଁ । ହସି ହସି ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କରୁଛି । ପ୍ରଭୁଙ୍କର କୃପାରୁ ଏମିତି ସେ ସବୁଦିନ ସ୍ୱାଗତ କରୁଥାଉ ଓ ତାର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ବିଜୟ ଗାଥା ଗାନ କରୁଥାଉ ।...

ହରିଓଁ ତତ୍‌ସତ୍, ହରିଓଁ ତତ୍‌ସତ୍, ହରିଓଁ ତତ୍‌ସତ୍

ବୃନ୍ଦାବନ ଅଟ୍ଟାଳିକା, ଦ୍ୱିତୀୟ ମହଲା-ଖଣ୍ଡଗିରି
ପୋ- ଖଣ୍ଡଗିରି, ଭୁବନେଶ୍ୱର

■ ■ ■ ■

ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା

ସାମ୍ବାଦିକ ଅର୍ଜୁନ ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡା, ପିତା- ବୃନ୍ଦାବନ ପଣ୍ଡା, ମାତା ଜାନକୀ ଦେବୀ, ଜନ୍ମ- ତା.୨୮.୮.୧୯୩୬, ଶୁକ୍ରବାର, ଭାଦ୍ରବ ଶୁକ୍ଳ ଏକାଦଶୀ। ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ୧୯୫୭ ଜୁଲାଇ ୧ ତାରିଖରୁ ଦୈନିକ ମାତୃଭୂମିର ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ ସାମ୍ବାଦିକତା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ ଶ୍ରୀ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ୧୯୬୮ ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ ଦିନ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ।

ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ, ସମ୍ବଲପୁର ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍, ଓଡ଼ିଶା ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ, ଦିଲ୍ଲୀ ସ୍ଥିତ ଜାତୀୟ ସାମ୍ବାଦିକ ୟୁନିୟନ, ଫ୍ରେଣ୍ଡସ୍ ୟୁନିୟନ ଓଡ଼ିଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ସମାଜ, ବୁଢ଼ାରଜା ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ ସଂଘ, ଜିଲ୍ଲା କ୍ରୀଡ଼ା ସଂଘ, ସମ୍ବଲପୁର ପବ୍ଲିକ୍ ଲାଇବ୍ରେରୀ ସମ୍ବଲପୁର ଆକାଶବାଣୀ କେନ୍ଦ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ବିଭିନ୍ନ ଅନୁଷ୍ଠାନର ସଭାପତି, ଉପସଭାପତି, ସମ୍ପାଦକ ଇତ୍ୟାଦି ପଦ ପଦବୀରେ ଅଳଙ୍କୃତ। ସମ୍ବଲପୁର ପୌର ପରିଷଦକୁ ନିର୍ବାଚିତ। ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରେସ୍ ଏକ୍ରେଡିଟେସନ୍ କମିଟିର ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ଅଧିଷ୍ଠିତ।

ଜୀବନର କୃତିତ୍ୱ ସଦୃଶ ଅନେକ ସାମ୍ବାଦିକ ସଂଘ ତଥା ସାଂସ୍କୃତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ମାନପତ୍ର ତଥା ଉପଢୌକନ ସହ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧିତ।